சத்திய சோதனை

மகாத்மா காந்தியின் சுயசரிதம்

(இரண்டாம் புத்தகம்)

ரா. கிருஷ்ண மூர்த்தி
மொழிபெயர்த்தது

விலை ரூபா. 2

சுதந்திரச்சங்கு காரியாலயம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.
1932

Formes 1 to 11 printed at the Current Thought Press and
Formes 12 to 25 printed by M. R. Seshan at
the Lunar Printing Press, Triplicane, Madras.

பொருளடக்கம்

நான்காம் பாகம்

அத்தியாயம் பக்கம்

ஐந்தாம் பாகம்

இரண்டாம் புத்தகம்

நான்காம் பாகம்

சத்திய சோதனை

இரண்டாம் பாகம்

முதல் அத்தியாயம்
சேம்பர்லின் விஜயம்

தென்னாப்பிரிக்காவில் மூன்றரைக் கோடி பவுன் நன்கொடை சம்பாதிக்கவும், ஆங்கிலேயர், போயர் எல்லாருடைய இதயங்களையும் கவரவும் சேம்பர்லின் வந்திருந்தார். எனவே இந்தியப் பிரதிநிதிக் கூட்டத்துக்கு அவர் திருப்திகரமான பதில் தரவில்லை. அவர் கூறியதாவது:— “சுயாட்சி பெற்ற குடியேற்ற நாடுகள் மீது சாம்ராஜ்ய அரசாங்கத்துக்கு அதிகாரம் எதுவுமில்லை யென்பது நீங்கள் அறிந்ததே. உங்கள் குறைகள் உண்மையானவை யென்றே காணப்படுகிறது. அவைகளை நீக்க என்னாலியன்றவளவு முயல்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் ஐரோப்பியர்கள் மத்தியில் வசிக்க விரும்பினால் அவர்களை சமாதானப் படுத்த முயல வேண்டும்.”

இவ்விடையினால் பிரதிநிதிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் உற்சாகம் பறந்து போயிற்று. நானும் ஏமாற்ற மடைந்தேன். அச்சம்பவம் என் கண்களைத் திறந்தது. தீவிரமாக வேலை செய்யவேண்டு மென்று உணர்த்திற்று. இதை என் சகாக்களிடம் தெரிவித்தேன்.

உண்மையில், மிஸ்டர் சேம்பர்லினின் பதிலில் தவறு ஒன்றுமில்லை. உண்மையை மழுப்பாமல் அவர் உள்ளது உள்ளபடி கூறியது நல்லதே யாகும். "வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால்" என்னும் விதியை அவர் எங்களுக்கு நயமான மொழிகளில் தெரிவித்தாரே யன்றி வேறில்லை. கத்தி எடுத்தவன் வைத்தது தான் சட்டம் என்பதை அவர் எங்களுக்குத் தெளிவாக்கினர்.

ஆனல் எங்களிடமோ கத்தியில்லை. கத்தியினல் வெட்டுப் படுவதற்கு வேண்டிய தைரியமும், தேக பலமுங் கூட எங்களுக்குக் கிடையாது.

மிஸ்டர் சேம்பர்லின் தென்னப்பிரிக்காவில் சிறிது காலமே இருப்பதாக உத்தேசித்திருந்தார். இந்தியாவில் ஸ்ரீநகரிலிருந்து குமரி முனை 1900 மைலானல், இங்கே டர்பனிலிருந்து கேப் டவுன் 1100 மைலுக்குக் குறைவில்லை. இவ்வளவு தூரத்தையும் சண்ட மாருதத்தின் வேகத்தில் சேம்பர்லின் கடக்க வேண்டியிருந்தது. நேட்டாலி லிருந்து டிரான்ஸ்வாலுக்கு விரைந்து சென்றார். அங்கிருந்த இந்தியர்களுக்காகவும் நான் ஒரு விண்ணப்பம் தயாரித்து அவரிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டியவனு யிருந்தேன். ஆனல் பிரிடோரியாவுக்குப் போவது எப்படி? அங்கே நான் போவதற்கு அவசியமான சட்ட சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளை அங்குள்ள இந்தியரால் செய்ய முடியவில்லை. போயர் யுத்தம் டிரான்ஸ்வாலை வனாந்தரமாக்கி விட்டது. உணவுப் பொருள்களோ, துணிமணிகளோ அங்கே கிடைப்பதில்லை. கடைகள் காலியாகவோ, மூடப்பட்டோ கிடந்தன. நாளடைவில் அவை எல்லாம் திறக்கப் படுமென்றாலும், கடைகள் திறக்கப்பட்டு உணவுப் பொருள்கள் சேகரிக்கப்படும் வரையில் ஏற்கனவே டிரான்ஸ்வாலி லிருந்து ஓடிப் போனவர்களைக் கூட அங்குத் திரும்பிவர விடக்கூடாது என்று கருதப்பட்டது. எனவே, டிரான்ஸ்வாலுக்குப் போகும் ஒவ்வொருவரும் அநுமதிச் சீட்டுப் பெற வேண்டுமென்று விதி செய்திருந்தார்கள். வ்வநுமதிச் சீட்டுப் பெறுவதில் ஐரோப்பியர்களுக்குக் கஷ்

டமே யிருப்பதில்லை. ஆனால் இந்தியர்களுக்குத் தான் நிரம் பக் கஷ்டமாயிருந்தது.

யுத்தத்தின்போது இந்தியாவிலிருந்தும் இலங்கையிலிருந் தும் தென்னாப்பிரிக்காவுக்கு வெள்ளைக்கார சிப்பாய்களும், இராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களும் பலர் வந்திருந்தார்கள். இவர்களில் தென்னாப்பிரிக்காவிலேயே குடியேற விரும்பியவர் களுக்கு உத்தியோகம் தேடிக் கொடுப்பது தங்கள் கடமை யென்று பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் கருதினார்கள். இவர்களில் சிலர் தங்களுடைய புத்தியின் சாமர்த்தியத்தினால் ஒரு புதிய இலாகாவை சிருஷ்டித்தனர். நீகிரோவர்களுக்கென்று ஒரு தனி இலாகா இருந்தது. ஆசியாக்காரர்களுக்கென்று ஒரு தனி இலாகா ஏன் இருத்தல் கூடாது? இது மிகவும் உசிதமாகவே காணப்பட்டது. எனவே, நான் தென்னாப் பிரிக்கா போவதற்குள் அப்புதிய இலாகா ஏற்பட்டு நாலா பக்கமும் தன்னுடைய அதிகாரத்தைப் பரப்பிக் கொண்டு வந்தது. அநுமதிச் சீட்டு வழங்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் டிரான்ஸ்வாலுக்குத் திரும்ப விரும்பிய மற்ற எல்லாருக்கும் அநுமதிச் சீட்டு வழங்கலாமாயினும், ஆசியாக்காரர்களுக்கு மட்டும் தங்களுடைய சிபார்சின் மீதே வழங்கவேண்டுமென்று புதிய இலாகாக்காரர்கள் சொன்னார்கள். புதிய இலாகாவுக்கு ஏதேனும் வேலை வேண்டியிருந்தது. அந்த இலாகாவைச் சேர்ந்தவர்களுக்கோ பணம் வேண்டி யிருந்தது. வேலை இல்லாவிட்டால், இலாகாவுக்கு அவசியமில்லையென்று கண்டு அது மூடப்பட்டு விடலாம். எனவே அவர்கள் இவ்வேலையை தங்களுக்குத் தாங்களே ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

அநுமதிச் சீட்டுப் பெற விரும்பிய இந்தியர்கள் இந்த இலாகாவுக்கே விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள வேண்டியதா யிற்று. விண்ணப்பம் அனுப்பினால் பல நாள் கழித்தே அதற் குப் பதில் வரும். டிரான்ஸ்வாலுக்குத் திரும்ப விரும்பிய இந்தியர் பலரானபடியால், அநுமதிச்சீட்டு வாங்கித் தருவதற் குத் தரகர்கள் ஏராளமாகத் தோன்றலானார்கள். இவர்களும் மேற்படி உத்தியோகஸ்தர்களும் சேர்ந்து ஏழை இந்தியர்

களின் பணத்தை ஆயிரக் கணக்கில் கொள்ளையிட்டார்கள். சிபார்சு இல்லாமற் போனால் அநுமதிச் சீட்டே கிடைப்ப தில்லையென்றும், அப்போதுங்கூட 100 பவுன் வரை கொடுக்க வேண்டி யிருந்ததென்றும் கேள்விப்பட்டேன். இவ்வாறாக, நான் டிரான்ஸ்வாலுக்குப் போக வழி யில்லையென்று காணப் பட்டது. எனது பழைய நண்பரான டர்பன் போலீஸ் சூப ரின்டென்டின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். "தயவு செய்து டிரான்ஸ்வாலுக்குப் போக ஓர் அநுமதிச் சீட்டு வாங்கித் தாருங்கள். நான் டிரான்ஸ்வாலில் வசித்தவன் என்பது தங் களுக்குத் தெரியுமே" என்று அவரிடம் கேட்டுக் கொண் டேன். அவர் உடனே தொப்பி யணிந்து, என்னுடன் வெளியே புறப்பட்டு வந்து அநுமதிச் சீட்டும் வாங்கித் தந் தார். ரயிலுக்குப் போவதற்கு சரியாக ஒரு மணி நேரந்தான் பாக்கி யிருந்தது. சாமான்களைக் கட்டித் தயாராக வைத்திருந் தேன். எனவே சூபரின்டென்டு அலெக்ஸாண்டருக்கு நன்றி செலுத்தி விட்டு உடனே பிரிடோரியாவுக்குப் பிரயாண மானேன்.

என் முயற்சிக்கு எவ்வளவு கஷ்டங்கள் காத்திருக்கின் றன என்பதை இப்போது ஒருவாறு உணர்ந்திருந்தேன். பிரிடோரியா சென்றதும் விக்ஞாபனத்தைத் தயாரித்தேன். டர்பனில் சேம்பர்லேனைப் பேட்டி காண இந்தியர்கள் கோரிய போது, அவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் யார் என்று முன் னுடியே கேட்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆனால் இங்கே புதிய இலாகா வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. எனவே, முதலில் பிரதிநிதிகளின் பெயர்களைத் தெரிவிக்கும்படி கேட் டிருந்தார்கள். என்னை விலக்கிவிட வேண்டுமென்பது உத்தி யோகஸ்தர்களின் விருப்பம் என்று பிரிடோரியா இந்தியர்கள் இதற்கு முன்பே தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தத் துயரகரமான, ஆனால் வேடிக்கையான சம்ப வத்தைப் பற்றி மற்றோர் அத்தியாயத்தில் விவரமாகக் கூறு கிறேன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

அதிகாரி வர்க்க தேய்வங்கள்

புதிய இலாகாவின் தலைமை அதிகாரிகளுக்கு நான் டிரான்ஸ்வாலுக்குள் நுழைந்த தெப்படி என்பது விளங்க வில்லை. அவர்களிடம் அடிக்கடி வந்துகொண்டிருந்த இந்தியர்களை விசாரித்துப் பார்த்தார்கள். ஆனால் திட்டமான விவரம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஒருக் கால், நான் டிரான்ஸ்வாலில் முன்னம் வசித்தவன் என்ற தைரியத்தினால் அநுமதிச் சீட்டு இல்லாமல் பிரவேசித் திருக்கலாமோ வென்று ஊகித்தார்கள். அங்ஙனமாயின், என்னைக் கைது செய்பலாமன்றோ?

பெரிய யுத்தம் ஏதேனும் நடந்தால் அது முடிந்ததும் சில காலத்துக்கு அரசாங்கத்துக்கு விசேஷ அதிகாரங்கள் கொடுப்பது வழக்கம். தென்னுப்பிரிக்காவிலும் இப்படியே நடந்தது. அமைதி நாட்டும் அவசரச் சட்டம் ஒன்று அரசாங்கத்தார் செய்திருந்தனர். இச்சட்டத்தின் படி, அநுமதிச் சீட்டில்லாமல் டிரான்ஸ்வாலில் நுழைபவர் எவரையும் கைது செய்து சிறைப்படுத்தி விடலாம். என்னை இச்சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யலாமா வென்று அதிகாரிகள் யோசனை செய்தனர். ஆனால் அநுமதிச் சீட்டு காட்டும்படி என்னைக் கேட்க எவருக்கும் தைரியம் வரவில்லை. எனவே டர்பனுக்குத் தந்தி கொடுத்துக் கேட்டார்கள். அநுமதிச் சீட்டுப் பெற்றே வந்திருக்கிறேன் என்று அறிந்ததும் பெரும் ஏமாற்ற மடைந்தார்கள். ஆனால் இத்தகைய ஏமாற்றத்தினால் சோர்ந்து விடுவோர் அவர்களல்லர். டிரான்ஸ்வாலுக்கு நான் வந்துவிட்டேனுபினும் சேம்பர்லினைப் பேட்டிகாணுமல் தடுத்து விடலாமன்றோ?

எனவே, சேம்பர்லினைப் பேட்டி காணும் பிரதிநிதிகள் யார் யார் என்று தெரிவிக்கும்படி கேட்டார்கள். தென்னுப்பிரிக்கா வெங்கும் நிறவேற்றுமை உணர்ச்சி குடி கொண்டிருந்

தனை நான் அறிவேன். ஆனால் இந்தியாவில் எனக்கு அநுபவமாகியிருந்த இழிவான தந்திரங்களும், கீழான உபாயங்களும் இங்குள்ள அதிகாரிகளாலும் கையாளப் படுமென்று எதிர்பார்க்கவே யில்லை. தென்னாப்பிரிக்காவில் அரசாங்க இலாகாக்கள் பொது ஜனங்களின் நன்மைக்காகவே ஏற்பட்டிருந்தன. அவை பொது ஜன அபிப்பிராயத்துக் கிணங்கவே நடைபெற்றன. எனவே, உத்தியோகஸ்தர்கள் தாழ்மைக் குணத்துடனும், மரியாதையுடனும் நடந்து கொண்டனர். இதன் பயனை வெள்ளைக்காரரல்லாத வேறு நிறத்தாரும் ஓரளவு அநுபவித்தனர். ஆசியாவிலிருந்து உத்தியோகஸ்தர்கள் வந்ததும் இது மாறி விட்டது. அவர்கள் வைத்ததே சட்டமாக அதிகாரம் நடத்தியவர்கள். எனவே அந்த வழக்கத்தையே இங்கும் கொண்டு வந்தனர். தென்னாப்பிரிக்காவில் ஒரு வகை ஜனநாயகம், அதாவது ஜனங்களுக்குப் பொறுப்பான ஆட்சி முறை இருந்து வந்தது. ஆசியாவிலிருந்து இப்போது இறக்குமதியானதோ ஜன நாயகக் கலப்பற்ற தனி ஆட்சி முறை. ஏனெனில், ஆசிய நாடுகளை ஆண்டு வந்தது பொறுப்பற்ற அன்னிய அதிகார வர்க்கம். தென்னாப்பிரிக்காவி லிருந்த ஐரோப்பியர்கள் அந்நாட்டில் நிரந்தரமாகக் குடியேறித் தென்னாப்பிரிக்காவின் குடிகளாகி விட்டவர்கள். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் மீது அவர்களுக்குச் செல்வாக்கு இருந்தது. ஆனால் இப்போது ஆசியாவிலிருந்து அதிகாரிவர்க்க தெய்வங்கள் வந்திருந்தன. இதன் பயனாக இந்தியர்கள் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பானார்கள்.

இந்த அதிகாரக் கொடுமையை நான் பெரிதும் அநுபவித்தேன். இலாகாத் தலைவரை வந்து பார்க்கும்படி முதலில் எனக்குக் கட்டளை வந்தது. இவர் இலங்கையிலிருந்து வந்த ஓர் உத்தியோகஸ்தர். "கட்டளை வந்தது" என்று நான் மிகைப்படுத்திச் சொல்வதாகக் கருதப்படலாம். ஆனால் அவ்வாறன்று; அதை விளக்கிக் கூறுகிறேன். எழுத்து மூலமான உத்திரவு எதுவும் எனக்கு வரவில்லை. இந்தியத் தலைவர்கள் அடிக்கடி ஆசிய இலாகா உத்தியோகஸ்தர்களைப் போய்ப் பார்க்கவேண்டி-

யிருந்தது. இவர்களில் காலஞ்சென்ற சேத் தயாப் ஹாஜிகான் முகமது ஒருவர். இலாகாத் தலைவர் அவரை நான் யார் என்றும், எதற்காக வந்திருக்கிறேனென்றும் கேட்டாராம்.

“அவர் எங்களுக்கு ஆலோசனை சொல்பவர். எங்கள் வேண்டுகோளின் மீதே இங்கு வந்திருக்கிறார்” என்று சேத் கூறினார்.

“அப்படியென்றால், நாங்கள் இங்கு இருப்பது எதற்காக? உங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக நாங்கள் நியமிக்கப்படவில்லையா? இங்குள்ள நிலைமைகளைப் பற்றி காந்திக்கு என்ன தெரியும்?'' என்று அதிகாரி வர்க்க தெய்வம் கேட்டது.

தயாப் சேத் இதற்கு ஒருவாறு விடையளித்தார். “நீங்கள் இருப்பது உண்மை தான். ஆனால் காந்தி எங்கள் மனிதர். அவருக்கு எங்கள் பாஷை தெரியும். எங்கள் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையும் அவர் அறிவார். எப்படியும் நீங்கள் உத்தியோகஸ்தர்கள் தானே?” என்றார்.

என்னைத் தம்மிடம் அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி தயாப் சேத்துக்கு துரை உத்தரவிட்டார். சேத்துடனும், இன்னும் சிலருடனும் துரையைப் பார்க்கச் சென்றேன். எங்களுக்கு ஆசனங்கள் கொடுக்கவில்லை. எல்லாரும் நின்று கொண்டிருந்தோம்.

“இங்கே நீர் வந்தது எதற்காக?” என்று துரை என்னை நோக்கிக் கேட்டார்.

“எனது இந்திய சகோதரர்கள் ஆலோசனை கூறி உதவி செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதன் மீது வந்தேன்” என்று பதிலளித்தேன்.

“ஆனால் இங்கே வர உமக்கு உரிமை இல்லையென்று தெரியாதா? நீர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் அநுமதிச் சீட்டு உமக்குத் தவறாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இங்கே குடியேறிவிட்ட இந்தியராக உம்மைக் கருத முடியாது. நீர் திரும்பிப்

போயே தீர வேண்டும். மிஸ்டர் சேம்பர்லினை நீர் பேட்டி காண முடியாது. இங்குள்ள இந்தியர்களைப் பாதுகாப்பதற்கென்றே ஆசிய இலாகா ஏற்பட்டிருக்கிறது. நல்லது; இப்போது நீர் போகலாம்."

இத்துடன் அவர் எனக்கு வெளியே போக வழிகாட்டி விட்டார். பதில் சொல்வதற்கே அவகாசம் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் மற்ற நண்பர்களை நிறுத்திக் கொண்டு நன்றாகத் திட்டினார். என்னை உடனே திருப்பி அனுப்பி விடும்படி அவர்களுக்கு யோசனை கூறினார்.

மிகுந்த எரிச்சலுடன் அவர்கள் திரும்பி வந்தார்கள். இவ்வாறு நாங்கள் சிறிதும் எதிர்பாராத பிரச்னையொன்று குறுக்கிட்டது.

மூன்றும் அத்தியாயம்

அவமதிப்புக்குத் தலை குனிந்தது

இந்த அவமதிப்பினால் என் மனம் துடி துடித்தது. ஆயினும் இதற்கு முன் பல முறைகளில் இத்தகைய அநுபவம் பெற்றிருந்தேனாதலின், அவமதிப்பைப் பொறுமையுடன் சகிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தேன். எனவே ஆர அமர யோசித்து எவ்வழி உசிதமென்று தோன்றுகிறதோ அதைக் கடைப்பிடிக்கத் தீர்மானித்தேன்.

ஆசிய இலாகாத் தலைவரிடமிருந்து எங்களுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில், நான் ஏற்கனவே டர்பனில் மிஸ்டர் சேம்பர்லினை பேட்டி கண்டு விட்டபடியால், இங்கு அவரைக் காணப்போகும் பிரதிநிதிக் கூட்டத்திலிருந்து என் பெயரை எடுத்து விடுதல் அவசியமாயிற்று என்று கண்டிருந்தது.

இதை என் சகாக்களால் பொறுக்க முடியவில்லை. பிரதி

நிதிகள் அனுப்பும் யோசனையையே கைவிட்டு விடுவதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். இதனால் ஏற்படக்கூடிய சங்கடமான நிலையை அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டினேன்.

"நீங்கள் உங்கள் கட்சியை சேம்பர்லின் முன்பு எடுத்துச் சொல்லாவிட்டால், உங்களுக்குச் சொல்வதற்குக் கட்சியெதுவுமே யில்லையென்று பாவித்துக் கொள்வார்கள். நாம் சொல்லப் போவதை எழுத்து மூலமாகத் தானே சொல்லப் போகிறோம்? மனு எழுதித் தயாராயிருக்கிறது. அதை நான் படித்தாலும், வேறொருவர் படித்தாலும் ஒன்று தான். மிஸ்டர் சேம்பர்லின் நம்முடன் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி விவாதிக்கப் போவதில்லை. இந்த அவமதிப்புக்கு நான் உட்பட்டே தீர வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது" என்றேன்.

நான் பேசி முடித்தேனோ இல்லையோ, தயாப் சேத் ஆத்திரத்துடன் கூறியதாவது:—"உங்களை அவமதித்தது இந்திய சமூகத்தையே அவமதித்ததாகாதா? நீங்கள் எங்களுடைய பிரதிநிதி என்பதை நாங்கள் எவ்வாறு மறக்க முடியும்?"

"உண்மையே. ஆனால் சமூகமுங்கூட இத்தகைய அவமதிப்புகளுக்கு உட்பட்டே தீரவேண்டும். வேறு வழி நமக்கு இல்லையே!" என்று விடை யளித்தேன்.

"என்ன வந்தாலும் வரட்டும், இனியும் புதிய அவமதிப்புகளை நாம் ஏன் வலிய வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்? இப்போதுள்ளதைவிடப் பெரிய கேடு எதுவும் நமக்கு வர முடியாது. ஏதேனும் உரிமைகள் இருந்தாலல்லவா அவை போய் விடுமேயென்று பயப்பட வேண்டும்?" என்றார் தயாப் சேத்.

ரோஸமுள்ள இந்தப் பதில் எனக்குப் பிடித்திருந்ததாயினும், ரோஸப்படுவதால் இப்போது பயன் ஒன்றுமில்லை யென்று உணர்ந்திருந்தேன். இந்திய சமூகத்தின் ஆற்றல் இவ்வளவுதான் என்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தது. எனவே, நண்பர்களை சமாதானப்படுத்தி, எனக்குப் பதிலாக

இந்திய பாரிஸ்டர் ஸ்ரீமான் ஜார்ஜ் காட்பிரேயைத் தலைவராக அழைத்துச் செல்லும்படி சொன்னேன்.

இவ்வாறாக, காட்பிரேயின் தலைமையில் பிரதிநிதிக் கூட்டம் சென்றது. மிஸ்டர் சேம்பர்லின் தமது பதிலில் என்னை விலக்கியது குறித்தும் குறிப்பிட்டார். "ஒரு பிரதிநிதி சொல்வதையே மீண்டும் மீண்டும் கேட்பதற்குப் பதிலாகப் புதியவர் ஒருவர் சொல்வதைக் கேட்பது நல்லதல்லவா?" என்று சொல்லி, இந்தியர்களின் மனப் புண்ணை ஆற்ற முயன்றார்.

ஆனால், இம்முயற்சிகளினால் காரியம் முடிவடைவதற்குப் பதிலாக, சமூகத்துக்கும், எனக்கும் வேலை அதிகமேயாயிற்று. மறுபடியும் நாங்கள் அடியிலிருந்து வேலை துவங்க வேண்டியிருந்தது. "நீங்கள் சொன்னதின் மேல் தானே நாங்கள் (போயர்) யுத்தத்தின்போது உதவி செய்தோம்? அதனுடைய பலன்களை இப்போது பார்க்கிறீர்கள் அல்லவா?" என்று சிலர் குத்திக் காட்டினார்கள். ஆனால் இதற்கு நான் பயந்து விடவில்லை. நான் சொன்னதாவது:—"அவ்வாறு நான் யோசனை கூறியதன் பொருட்டு வருந்தவில்லை. யுத்தத்தின் போது நாம் உதவி செய்தது மிகவும் நல்லது என்றே இப்போதும் கூறுகிறேன். அது நமது கடமையைச் செய்ததாகுமேயன்றி வேறில்லை. கடமைகளைச் செய்ததற்குப் பலன்களை எதிர்பார்த்தல் கூடாது. ஆனால் நல்ல காரியம் எதுவும் முடிவில் பயனளித்தே தீரும் என்பது என் உறுதியான நம்பிக்கை. போனவற்றை மறந்து, நமது முன்னணி வேலையைப் பற்றிச் சிந்தித்தலே இப்போது நமது கடமை."

இதை எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டார்கள். மேலும் நான் கூறியதாவது:—"நீங்கள் என்னை எதற்காக அழைத்தீர்களோ அவ்வேலை முடிவடைந்து விட்டது. ஆனால், நீங்களே எனக்குத் தாய் நாட்டுக்குத் திரும்ப விடை கொடுத்தால்கூட நான் இப்போது டிரான்ஸ்வாலை விட்டுப் போகக் கூடாதென்று எண்ணுகிறேன். இதற்கு முன் நான் நேட்டாலிலிருந்து வேலை செய்ததுபோல் இப்போது இங்கே இருந்து செய்ய

வேண்டும். இனிக் குறைந்தது ஒரு வருஷத்திற்கு, இந்தியா திரும்புவதைப் பற்றி நான் நினைத்தல் கூடாது. எனவே டிரான்ஸ்வால் உயர்தர நீதி மன்றத்தில் (ஸுப்ரீம் கோர்ட்டில்) வக்கீல் தொழில் நடத்த அநுமதி பெறவேண்டும். இந்தப் புதிய ஆசிய இலாகாவுடன் போராட்டம் நடத்தி வெற்றி பெறலாமென்னும் தைரியம் எனக்கிருக்கிறது. நாம் அப்படிச் செய்யாவிடில் இந்தியர்களை முழுதும் கொள்ளை யடித்து விடுவதுடன், கடைசியில் நாட்டை விட்டும் துரத்தி விடுவார்கள். தினந்தோறும் புதிய அவமானங்களும் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். மிஸ்டர் சேம்பர்லின் என்னைப் பார்க்க மறுத்ததும், ஆசிய இலாகா உத்தியோகஸ்தர் அவமதித்ததும் பெரிய காரியங்களல்ல. சமூகம் முழுவதற்கும் ஏற்படும் அவமதிப்பே பெரியது. நாயின் வாழ்க்கையாவது இன்னும் சிறிது மேன்மையாயிருக்கும். அத்தகைய வாழ்வு நம்மை நடத்தச் சொல்கிறார்கள். இதை நாம் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது."

இவ்வாறு நான் வேலை ஆரம்பித்தேன். பிரிட்டோரியாவிலும், ஜோகானிஸ்பர்க்கிலுமுள்ள இந்தியர்களுடன் கலந்து பேசி, கடைசியில் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் வக்கீல் தொழில் தொடங்குவதென்று தீர்மானித்தேன்.

டிரான்ஸ்வால் உயர்தர நீதி மன்றத்தில் வக்கீல் தொழில் நடத்த எனக்கு அநுமதி கிடைக்குமாவென்று சந்தேகமாகவேயிருந்தது. ஆனால் வக்கீல் சங்கத்தார் என் விண்ணப்பத்தை எதிர்க்கவில்லை. நீதி மன்றத்தாரும் அதை அங்கீகரித்தனர். ஆயினும் மற்றோர் இடையூறு இருந்தது. இந்தியனுக்கு நல்ல இடத்தில் காரியாலயம் அகப்படுவது கஷ்டம். ஆனால், அங்கே பிரபல வியாபாரிகளில் ஒருவராயிருந்த மிஸ்டர் ரிச் என்பாருடன் எனக்கு நெருங்கிய பழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. அவருக்குத் தெரிந்திருந்த வீட்டுத் தரகர் ஒருவர் மூலமாக, நகரத்தில் வக்கீல்கள் வசித்த பகுதியில் நல்ல இடம் எனக்குக் கிடைத்தது. இவ்வாறு வக்கீல் தொழில் ஆரம்பித்தேன்.

நான்காம் அத்தியாயம்

தியாக உணர்வு மிகுதல்

டிரான்ஸ்வாலில் இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்காக நடத்திய போராட்டத்தைப் பற்றியும், ஆசிய இலாகாவுடன் நடந்த போராட்டத்தைப் பற்றியும் கூறுவதற்கு முன்னால், என் வாழ்க்கையின் இன்னும் சில அம்சங்களைப் பற்றி விவரித்தல் அவசியமாகிறது.

இதுவரை என்னிடம் இருவகை ஆசைகள் குடிகொண்டிருந்தன. தியாக உணர்வு ஒரு பக்கம் இருந்ததாயினும், அதனோடு, வருங்காலத்துக்குச் சிறிது பொருள் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்னும் ஆசையும் இல்லாமற் போகவில்லை.

பம்பாயில் வக்கில் தொழில் ஆரம்பித்த காலத்தில், அமெரிக்காவிலிருந்து ஆயுள் நிதிச் சங்கத்தின் தரகர் (Life Insurance Agent) ஒருவர் பம்பாய்க்கு வந்திருந்தார். நல்ல 'முகவெட்டு'ம், தேனொழுக இனிமையாகப் பேசும் சுபாவமும் உடையவர். வெகு நாள் நண்பரைப் போல அவர் எனது வருங்கால வாழ்வைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். "அமெரிக்காவில் உம்மைப்போன்ற அந்தஸ்துள்ளவர்கள் எவரும் ஆயுள் நிதிச் சங்கத்தில் சேராமல் இருப்பதில்லை. வருங்காலத்தில் உங்கள் மனைவி, குழந்தைகளின் நலத்தை உத்தேசித்து நீங்களும் அச்சங்கத்தில் சேரவேண்டாமா? வாழ்வோ அநித்தியம். இன்றைக் கிருப்பாரை நாளைக்குக் காணோம். அமெரிக்காவில் நாங்கள் ஆயுள் நிதிச் சங்கத்தில் சேர்வதை ஒரு மதக் கடமையாகக் கருதுகிறோம். நீரும் ஒரு சிறு தொகை சேர்த்துக் கொள்வது நலமல்லவா?" என்றார்.

இதற்கு முன்னர் தென்னாப்பிரிக்காவிலும், இந்தியாவிலும் எத்தனையோ ஆயுள் நிதித் தரகர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கேட்பதுமில்லை. ஏனெனில், அத்தகைய சங்கத்தில் சேர்வது பயத்திற்கும்,

கடவுளிடம் நம்பிக்கையின்மைக்கும் அறிகுறியாகுமென்று கருதினேன். ஆனால் இப்போது இவ் வமெரிக்கரின் வலையில் வீழ்ந்து விட்டேன். அவர் தம் வாதங்களை வரிசையாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் என் மனைவியும், குழந்தைகளும் என் மனக் கண் முன் நின்றார்கள். எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டதாவது :—“ அப்பனே ! உன் மனைவியின் நகைகள் எல்லாவற்றையும் ஏறக்குறைய விற்றுவிட்டாய். உனக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் அவளையும், குழந்தைகளையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பு உன் ஏழைச் சகோதரர் தலையில் அல்லவா சாரும் ? அவர் உனக்குத் தந்தையாக இருந்து வந்தவராயிற்றே ? அவர் மீது இந்த பாரத்தையும் போடுவது உனக்குத் தகுமா ? ” இது போன்ற வாதங்களால் மனதைத் திருப்தி செய்துகொண்டு ரூபா 10,000 க்கு ஆயுள் நிதிச் சங்கத்தில் சேர்ந்தேன்.

ஆனால் தென்னாப்பிரிக்காவில் வாழ்க்கை முறை மாறியதும் என் மனப்பான்மையும் திரும்பி விட்டது. இச்சோதனை காலத்தில், நான் செய்த ஒவ்வொரு காரியமும் ஆண்டவன் பெயரால், அவனுடைய தொண்டு எனக் கருதியே செய்தேன். தென்னாப்பிரிக்காவில் எத்தனை காலம் இருக்கவேண்டிவருமென்பது நிச்சயமில்லை. இந்தியாவுக்குத் திரும்ப முடியாமலே போய் விடுமோவெனவும் அஞ்சினேன். எனவே, என் மனைவியையும், குழந்தைகளையும் என்னுடனேயே வைத்திருக்க வேண்டுமென்றும், இனிமேல் எப்போதும் அவர்களைப் பிரிந்திருக்கக் கூடாதென்றும், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்குப் போதிய பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். இத்தகைய மனப்பான்மை ஏற்படவே, ஆயுள் நிதிச் சங்கத்தில் சேர்ந்தது பற்றி வருந்தலானேன். இன்ஷியூரன்ஸ் ஏஜண்டின் வலையில் வீழ்ந்து விட்டது குறித்து வெட்கப்பட்டேன்.

பின் வரும் எண்ணங்கள் என் உள்ளத்தில் எழுந்தன:— “ என் சகோதரர் என் தந்தையின் ஸ்தானத்தில் இருப்பது உண்மையாயின், நான் ஒரு வேளை இறக்க நேர்ந்தால் என்

மனைவியைக் காப்பாற்றுவதை ஒரு சுமையாகக் கருதுவாரா? மேலும் மற்றவர்களுக்கு முன்னால் என்னை யமன் கொண்டு போவான் என்று நான் ஏன் எதிர்பார்க்க வேண்டும்? பார்க்கப்போனால், எல்லாரையும் உண்மையில் காப்பாற்றியருள்பவர் சர்வ வல்லமையுள்ள ஆண்டவனே யல்லாமல் நானாவது, என் சகோதரராவது அல்ல. ஆயுள் நிதிச் சங்கத்தில் சேர்ந்ததால் என் மனைவியும், குழந்தைகளும் தற்சார்பை இழக்கும்படி செய்து விட்டேன். அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்வார்களென ஏன் எதிர்பார்க்கக் கூடாது? உலகில் எண்ணி லடங்காத எத்தனையோ ஏழைக் குடும்பங்கள் இருக்கின்றனவே, அவர்க ளெல்லோரும் என்ன வாகிறார்கள்? என்னையும் அவர்களில் ஒருவனாக ஏன் கருதிக் கொள்ளக் கூடாது?"

இத்தகைய பற்பல எண்ணங்கள் சமுத்திரத்தின் அலைகளே போல் என் மனதில் தோன்றி மறைந்தன. ஆனால் அவற்றிற்கிணங்க நான் உடனே வினை நிகழ்த்தவில்லை. தென்னாப்பிரிக்கா சென்ற பின் ஒரு முறை ஆயுள் நிதிக்குக் கட்டணம் செலுத்தியதாக நிச்சயமாய் ஞாபகமிருக்கிறது.

வெளி சந்தர்ப்பங்களும் இத்தகைய எண்ணப் போக்குக்குத் துணை செய்தன. முதன் முதலில் தென்னாப்பிரிக்கா சென்ற போது கிறிஸ்தவர்களின் தோழமை என்னிடம் சமய உணர்ச்சி குன்றாமல் இருக்கச் செய்தது. இப்போது பிரமஞான சங்கத்தாரின் கூட்டுறவு அவ்வுணர்ச்சிக்குப் பலந் தந்து வந்தது. மிஸ்டர் ரிச் பிரமஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர். ஜோகானிஸ்பர்க்கில் அச்சங்கத்தாரை அவர் தான் எனக்குப் பழக்கம் பண்ணி வைத்தார். அச்சங்கக் கொள்கைகள் விஷயத்தில் எனக்குக் கருத்து வேற்றுமை யிருந்தபடியால் நான் அச்சங்கத்தில் அங்கத்தினனாகவில்லை. ஆனால் அநேகமாக அங்கத்தினர் எல்லாரிடமும் நெருங்கிப் பழகினேன். அவர்களுடன் தினந்தோறும் சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றி விவாதம் செய்து வந்தேன். அச்சங்க நூல்கள் சில வாசித்தேன். அவர்களுடைய கூட்டங்களிலும் சில முறை

பேசியிருக்கிறேன். பிரமஞான சங்கத்தின் தலையாய கொள்கை உலக சகோதரத்துவ உணர்ச்சியைப் பரப்புவதே யாகும். இது குறித்து எங்களுக்குள் நிரம்ப விவாதம் நடந்தது. அங்கத்தினருடைய நடத்தை மேற்படி இலட்சியத்துடன் முரண்படுவதாகத் தோன்றும் போதெல்லாம் நான் எடுத்துக் காட்டுவேன். இவ்வாறு குற்றங் கண்டுபிடித்தல் எனக்குப் பெருநன்மை செய்தது. என்னுடைய குற்றங்களையும் நான் தேடி அறியுமாறு அது செய்தது.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ஆன்ம சோதனையின் பயன்

1893-ம் ஆண்டில் நான் கிறிஸ்துவ நண்பர்களுடன் நெருங்கிப் பழக நேர்ந்தபோது, மத ஆராய்ச்சித் துறையில் ஆரம்ப நிலையிலேயே இருந்தேன். நான் ஏசு நாதரின் சுவிசேஷத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி செய்ய அவர்கள் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டார்கள். திறந்த மனத்துடனும், தாழ்மைக் குணத்துடனும் அவர்கள் கூறியதற்கெல்லாம் செவி கொடுத்தேன். அதே காலத்தில் என்னாலியன்ற அளவு ஹிந்து மத ஆராய்ச்சி செய்ததுடன் மற்ற மதங்களைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவும் முயன்றேன்.

1903-ம் ஆண்டில் நிலைமை ஓரளவு மாறுதலடைந்து விட்டது. பிரமஞான சங்கத்து நண்பர்கள் என்னைத் தங்கள் சங்கத்தில் சேரும்படி செய்ய உத்தேசித்திருந்தது உண்மையே. ஆனால் இது என்னிடமிருந்து ஹிந்து மதத்தைப் பற்றிய உண்மைகளைக் கிரஹிக்கும் நோக்கத்துடனேயாம். பிரமஞான சங்கத்து நூல்களில் ஹிந்து மதத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் மலிந்திருப்பதால், அவற்றை விளக்குவதற்கு நான் உபயோகமாயிருப்பேனென்று' அவர்கள் கருதினார்கள். எனக்கு ஸமஸ்கிருதப் பயிற்சி மிகக் குறைவென்றும், ஹிந்து சமய

நூல்களை நான் மூலத்தில் படித்ததில்லை யென்றும், மொழி பெயர்ப்பில் படித்திருப்பதும் மிகச் சொற்பமென்றும் எடுத்துக் கூறினேன். ஆனால் ஸம்ஸ்காரம், (பூர்வ ஜன்ம வாசனைகள்) புனர் ஜன்மம் இவற்றில் அவர்கள் நம்பிக்கையுடையவர்களாதலின் நான் சிறிதளவேனும் அவர்களுக்குப் பயன் படுவேனென்று கருதினார்கள். எனவே, என் நிலைமை மிகவும் கஷ்டமாய்ப் போயிற்று. அவர்களில் சிலருடன் ஸ்வாமி விவேகானந்தரின் இராஜ யோகத்தையும், மற்றும் சிலருடன் ஸ்ரீ துவிவேதியின் இராஜ யோகத்தையும் படிக்கத் தொடங்கினேன். ஒரு நண்பருடன் பதஞ்சலி யோக சூத்ரமும், மற்றும் பலருடன் பகவத் கீதையும் படிக்க வேண்டி வந்தது. சமய நூலாராய்ச்சிச் சங்கம் என்பதாக ஒன்று ஏற்படுத்தி அங்கே ஒழுங்காகப் படித்து வந்தோம். கீதையிடம் எனக்கு முன்னரே பேரன்பும், நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டிருந்தன. அதை இன்னும் ஆழ்ந்து படிக்க வேண்டுவதின் அவசியத்தை இப்போது உணர்ந்தேன். இரண்டொரு மொழி பெயர்ப்புகள் என்னிடம் இருந்தன. அவற்றின் துணைகொண்டு மூல கிரந்தத்தைப் படித்தறிய முயன்றேன்.

தினம் ஒன்று அல்லது இரண்டு சுலோகங்களை மனப்பாடம் செய்வதென்றும் தீர்மானித்தேன். காலைக் கடன்களை ஆற்றும் நேரத்தை இதற்குப் பயன் படுத்தினேன். பல் துலக்கப் பதினைந்து நிமிஷமும், ஸ்நானம் செய்ய இருபது நிமிஷமும் எனக்கு ஆவது வழக்கம். மேனாட்டாரைப்போல் நின்றுகொண்டு 'புருஷ்'ஷினால் பல் துலக்குவேன். எனவே, நான் நிற்கும் இடத்திற்கு எதிரே, சுவரில், கீதா சுலோகங்கள் எழுதப்பெற்ற காகிதங்களை ஒட்டி விடுவேன். மனப் பாடம் பண்ணுகையில் அவ்வப்போது அவற்றைப் பார்த்து ஞாபகப் படுத்திக் கொள்வேன். அன்றன்றைய பாடத்தை நெட்டுருச் செய்யவும், பழைய சுலோகங்கள் மறவாமலிருப்பதற்காக ஒரு முறை அவற்றைச் சொல்லவும் மேற் சொன்ன நேரம் போதுமாயிருந்தது. இவ்வாறு பதின்மூன்று அத்தியாயங்களை நெட்டுருச் செய்ததாக ஞாபகம் இருக்கிறது. ஆனால் வேறு வேலை

அதிகமானபோது கீதை மனப்பாடம் பண்ணுவதை விட்டு விட வேண்டியதாயிற்று. சிந்தனை செய்வதற்கு எனக்குக் கிடைத்த காலத்தையெல்லாம் சத்தியாக்கிரஹத்தின் பிறப்பும், வளர்ச்சியும் கொள்ளை கொண்டன. இன்று வரை அவ்வாறு தான் இருந்து வருகிறது.

கீதை ஆராய்ச்சி மற்ற நண்பர்கள் விஷயத்தில் என்ன பயனை விளைவித்ததென்று நான் அறியேன். ஆனால் என் வரையில், அந்நூல் வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டும் தவறாத் துணையாகி விட்டது. தினசரி வாழ்க்கையில் ஐயங்கள் தோன்றும் போதெல்லாம் கீதையைப் பார்க்கலானேன். பொருள் தெரியாத வார்த்தைகளுக்கு அகராதியில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வது போல், என்னுடைய கஷ்டங்களிலும், சோதனைகளிலும் இவ்வொழுக்க முறை அகராதியைப் பார்த்து மனந்தெளிந்தேன். "அபரிக்ரஹம்" (உடைமை இன்மை), "சம பாவம்" என்பன போன்ற சொற்றொடர்கள் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து விட்டன. சம பாவத்தை எப்படி வளர்ப்பது, எப்படிப் பாது காப்பது என்னும் கேள்விகள் எழுந்தன. நம்மை அவமதிப்பவர்களையும், லஞ்சம் வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர்களையும், நேற்றைய தினம் சகாக்களாயிருந்து இன்று அநாவசியமான தடைகளைக் கிளத்துபவர்களையும், எப்போதும் நமக்கு நல்லவர்களாயிருந்து வருபவர்களையும் சமபாவத்துடன் நோக்குவதெப்படி? உடைமைகள் ஒன்று மில்லாமல் செய்து கொள்ளுதல் எவ்வாறு? உடம்பே ஓர் உடைமை யல்லவா? மனைவியும், குழந்தைகளும் உடைமைகள் அல்லரா? என்னிடம் அலமாரிகள் நிறைய விருந்த புத்தகங்கள் அனைத்தையும் கொளுத்தி விடவேண்டுமா? "எனது" என்னக்கூடிய எல்லாவற்றையும் உண்மையி லேயே துறந்து விட்டு ஆண்டவன் பணியில் ஈடுபவதா?

இவ்வையங்களுக்குத் தெளிவான விடை உடனே கிடைத்தது. உடைமைகள் எல்லாவற்றையும் அடியோடு தியாகம் செய்தாலன்றி இறைவன் தொண்டில் ஈடுபட முடியா தென்பதே அவ்விடையாகும். நான் ஆங்கிலச் சட்டம் படித்

திருந்தது இப்போது பயன் பட்டது. சம நீதியைப்பற்றி ஸ்நெல் என்பார் எழுதியுள்ள விரிவுரை என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. கீதையின் உபதேசத்தைப் படித்த பின்னர் தர்ம கர்த்தா (டிரஸ்டி) என்னும் பதத்தின் பொருளை நன்கு தெரிந்து கொண்டேன். நீதி சாஸ்திரத்தினிடம் எனக்கு மதிப்பு அதிகமாயிற்று. கீதையின் "அபரிக்ரஹ" உப தேசத்தின் கருத்தை உணர்ந்தேன். மோட்ச விருப்பமுள்ள வர்கள் தங்கள் உடைமைகளுக்குத் தாங்கள் தர்மகர்த்தர் களென்றே கருதி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே அதன் கருத்தென அறிந்தேன். தர்மகர்த்தன் ஒருவனுடைய ஆதிக் கத்தில் எவ்வளவு சொத்துக்கள் இருந்தாலும், அவன் அவற்றில் ஒரு தூசையும் தன் உடைமையாகக் கருதாதது போல் மோட்ச இச்சை யுள்ளவன் இருத்தல் வேண்டும். அபரிக்ரஹம், சம பாவம் எனும் இருகுணங்களையும் பெற வேண்டுமானல், மனோ நிலை மாறுதலடைய வேண்டியது அவசியமென்றும் தெளிவா யுணர்ந்தேன். அதன் பின்னரே ரேவா சங்கர் பாய்க்கு ஆயுள் நிதிச் சங்கத்தைப்பற்றி எழுதி னேன். இனி அந்நிதிக்கு எனக்காகக் கட்டணம் செலுத்த வேண்டாமென்றும், இதற்கு முன் செலுத்திய கட்டணத் தொகையில் ஏதேனு மொரு பகுதியைத் திரும்பிப் பெறக் கூடுமானல் முயலும்படியும், இல்லாவிடின் அதை நஷ்டமான தாகக் கருதி விடும்படியும் தெரிவித்தேன். என்னைப் படைத்த கடவுளே என் மனைவியையும், குழந்தைகளையும் படைத்தா ராதலின், அவர்களை அவரே காப்பாற்றுவாரென உறுதி கொண்டிருப்பதாய்க் குறிப்பிட்டிருந்தேன். எனக்குத் தந்தை போல் இருந்துவந்த சகோதரருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அதுவரை நான் மிச்சம் செய்த பொருளையெல்லாம் அவருக்கு அளித்து வந்ததாகவும், வருங் காலத்தில் என்னிடமிருந்து எதுவும் எதிர்பார்க்கக் கூடாதென்றும், இனி ஏதாவது மீத மானல் பொது நன்மைக்கே செலவிடப் போவதாகவும் தெரி வித்தேன்.

ஆனல் இத்தீர்மானத்தை அவர் எளிதில் அறிந்து கொள்

ளும்படி செய்யக் கூடவில்லை. அவருக்கு நான் செலுத்த வேண்டிய கடமையை நினைவூட்டியும், தந்தையைவிட மேதாவி யாவதற்கு நான் முயலக் கூடாதென்றும், தந்தையைப்போல் நானும் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றும் அவர் கடுமையாகப் பதில் எழுதியிருந்தார். தந்தை செய்து வந்ததையே நானும் செய்வதாகவும். “குடும்பம்” என்பதின் பொருளை சிறிது விரிவாக்கிக் கொண்டால் நான் செய்யுங் காரியம் எவ்வளவு சிறந்ததென்று தெரியவரும் என்றும் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

இத்துடன் என் சகோதரர் என்னைக் கைவிட்டு விட்டார். எனக்குக் கடிதம் எழுதுவதை அறவே நிறுத்தி விட்டார். இதனல் மிகத் துயரமடைந்தே னாயினும், என்னுடைய கடமையென்று நான் கருதியதை விடுவதனல் இன்னும் அதிக துயரம் நேரிடுமாதலின், என் தீர்மானத்தைக் கைவிடவில்லை. ஆனல் இதன் காரணமாக, என் சகோதரரிடம் எனக்கிருந்த அன்பு அளவிலோ, தூய்மையிலோ, ஓர் அணுவளவும் குறையவில்லை. அவருடைய துன்பங்களுக் கெல்லாம் காரணம் அவர் என்னிடம் வைத்திருந்த அபார அன்பே யாகும். நான் பணங் கொடுக்கவில்லை யென்பது பற்றி அவருக்கு அவ்வளவு மனத்தாங்கலில்லை. குடும்பத்தைக் காப்பாற்றவில்லை யென்னும் அவப் பெயர் எனக்கு வரக் கூடாதென்பதே அவருடைய முக்கிய நோக்கம்.

ஆனல் அவர் வாழ்நாள் முடியுந் தறுவாயிலிருந்தபோது என் மனோ நிலையைச் செவ்வனே அறிந்து கொண்டார். மரணம் நெருங்கியிருந்த காலையில் அவர் நான் செய்ததே சரியென உணர்ந்து மிகவும் உருக்கமான ஒரு கடிதம் எழுதினர். அதில் என்னிடம் மன்னிப்புங் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். தமது புதல்வர்களை என்னிடம் ஒப்படைப்பதாகவும், என் விருப்பம் போல் அவர்களை வளர்க்கலாமென்றும், என்னைப் பார்க்கப் பெரிதும் விழைவதாகவும் எழுதியிருந்தார். தாமே தென்னப்பிரிக்கா வர விரும்புவதாகத் தந்தி யடித்தார். அப்

படியே செய்யலாமென்று பதில் தந்தி கொடுத்தேன். ஆனல் இறைவன் சித்தம் அவ்வாறில்லை. புதல்வர்களைப் பற்றிய அவர் விருப்பமும் நிறைவேறவில்லை. தென்னுப்பிரிக்காவுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பே அவர் காலமானுர். அவருடைய புதல்வர்கள் பழைய முறையில் வளர்க்கப் பட்டவர்களாதலால், அவர்களால் தங்கள் வாழ்வு முறையை மாற்றிக்கொள்ள இயலவில்லை. அவர்களை என்பால் இழுக்கவும் என்னுல் முடியவில்லை. இது அவர்களுடைய தவறன்று. "இயற்கைக் குணத்தை மாற்ற யாரால்தான் முடியும்?" என்று ஒரு முதுமொழியுண்டு. பிறப்புக்கு முன்னுலிருந்தே ஏற்பட்டுவிட்ட குணங்களைக் கைவிடுதல் எளிதன்று. தான் வளர்ச்சி பெற்ற வழியே தன் புதல்வர்களும், தன் பாதுகாப்பிலுள்ளவர்களும் வளர்ச்சி யுறுவார்களென்று எதிர்பார்ப்பது வீண் ஆசையேயாகும்.

பெற்ருேராயிருப்பது எவ்வளவு பயங்கரமான பொறுப்பு என்பதை விளக்க இவ்வுதாரணம் ஓரளவு பயன்படுகிறது.

ஆரும் அத்தியாயம்

ஆயிரம் பவுன் நஷ்டம்

என் வாழ்க்கையில் தியாகம், எளிய வாழ்வு முதலான இலட்சியங்கள் நிறைவேறவும், சமய உணர்ச்சி வலுப்படவும் தொடங்கி நாளுக்கு நாள் அபிவிருத்தி யடைந்து வந்த காலத்தில், சைவ உணவுக் கொள்கையில் பற்றும் அதிகமாகி வந்தது. அக் கொள்கையைப் பரப்புவதில் ஆவல் மிகுந்தது. ஒரு கொள்கையைப் பரப்புவதென்றல் அதற்கு நான் ஒரு வழியையே கடைப்பிடிப்பது வழக்கம். என்னுடைய சொந்த நடத்தையில் அக்கொள்கையை அனுசரிப்பதின் மூலமாகவும்,

அறிவு வளர்ச்சியில் பற்றுள்ளவர்களுடன் விவாதிப்பதின் மூல மாகவுமே எந்தக் கொள்கையையும் பரப்பி வருவேன்.

ஜோகானிஸ்பர்க்கில் சைவ போஜன விடுதி ஒன்று இருந் தது. கூன் துரையின் ஜல சிகிச்சை முறையில் நம்பிக்கை யுள்ள ஜெர்மானியர் ஒருவர் அதை நடத்தி வந்தார். அவ்விடு திக்கு நான் அடிக்கடி போக ஆரம்பித்தேன். எனது ஆங்கி லேய நண்பர்களையும் அங்கு அழைத்துச் செல்லத் தொடங்கி னேன். ஆனால் அது நஷ்டத்திலேயே நடந்து வந்தபடியால் நீண்டநாள் நீடித்திராது என்று கண்டேன். அதற்கு எவ் வளவு தூரம் உதவி செய்யலாமோ அவ்வளவும் செய்தேன். கொஞ்சம் கைப்பணமும் செலவழித்தேன். ஆயினும் கடைசி யில் அதை மூடும்படியாகவே ஆயிற்று.

பிரம ஞான சங்கத்தாரில் பெரும்பான்மையோர் சைவ உணவுக்காரர்கள். அச் சங்கத்தில் கொஞ்சம் உற்சாகமுள்ள ஒரு பெண்மணி இருந்தார். அவர் பெரிய ஏற்பாடுகளுடன் சைவபோஜன விடுதி ஒன்றை ஏற்படுத்த முன் வந்தார். அவ ருக்குக் கலைகளில் அதிக பிரியம். ஊதாரி குணமுள்ளவர். கணக்கு வைப்பதென்றால் இன்னதென்றே தெரியாது. அவ ருடைய நண்பர்கள் பலர். முதலில் அவர் சிறு அளவிலேயே ஆரம்பித்தார். பின்னர், அவர் அம் முயற்சியை விரிவுபடுத்த விரும்பிப் பெரிய அறைகளை வாடகைக்குப் பிடிக்க விரும்பி னார். இதற்காக என்னை உதவி கேட்டார். இவ்வாறு அவர் என் னிடம் வந்தபோது அவருடைய பொருள் நிலையைப் பற்றி என க்கு ஒன்றும் தெரியாது. அவர் கூறிய வரவு செலவுத் திட் டங்கள் எல்லாம் சரியாயிருக்குமென நம்பினேன். அவருக்கு உதவி செய்யும் சக்தியும் அப்போது எனக்கு இருந்தது. என் னுடைய கட்சிக்காரர்கள் பெருந் தொகைகளை என்னிடம் கொடுத்து வைப்பது வழக்கம். அவர்களில் ஒருவருடைய பணத்தில் ஆயிரம் பவுன், அவருடைய சம்மதம் பெற்றுக் கடன் கொடுத்தேன். இந்தக் கட்சிக்காரர் பெருங் குணமுள்ள வர். தென்னாப்பிரிக்காவுக்கு முதலில் ஒப்பந்தக் கூலியாக

வந்தவர். என்னிடம் பரிபூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். ஆதலின் "உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால் தாராளமாய்க் கொடுங்கள். இந்த விஷயம் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு உங்களைத் தெரியும், அதுவே போதும்," என்று கூறினர்.

இந் நண்பர் பெயர் பாதாரி. பிற்காலத்தில் இவர் சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தின் முன்னணியில் நின்று, சிறைவாசமும் அநுபவித்தார். எனவே, அவருடைய சம்மதம் போதுமென எண்ணிக் கடன் கொடுத்தேன்.

மேற்படி தொகை திரும்பி வராதென்று இரண்டு மூன்று மாதங்களில் தெரிந்து போயிற்று. இவ்வளவு பெரிய நஷ்டம் நான் பொறுக்கக் கூடியதன்று. வேறு எவ்வளவோ காரியங்களுக்கு இத்தொகையை உபயோகப்படுத்தி யிருக்கலாம். கடன் திரும்பி வரவேயில்லை. ஆனால் என்னை நம்பிய பாதாரியின் மீது இந்நஷ்டத்தைச் சுமத்துவ தெப்படி ? அவர் என்னை அறிவாரே யன்றி வேறெதையும் அறியார். எனவே, அந்நஷ்டத்தை நான் ஈடு செய்தேன்.

இந்த விவகாரத்தைப் பற்றி மற்றொரு கட்சிக்கார நண்பரிடம் கூறினேன். அவர் நட்புரிமையுடன் என் அசட்டுத்தனத்தைக் கண்டித்தார். அதிர்ஷ்டவசமாக நான் இன்னும் மகாத்மாவாகி விடவில்லை. 'பாபு' (தந்தை)வாகக் கூட ஆகவில்லை. நண்பர்கள் என்னை அன்புரிமையுடன் 'பாய்' (சகோதரர்) என்று கூப்பிடுவது வழக்கம். அவர் கூறியதாவது:— "பாய்! இது உங்களுக் கழகன்று. எவ்வளவோ காரியங்களுக்கு உங்களை நம்பியிருக்கிறோம். இந்தப் பணம் திரும்பி வரப் போவதில்லை. பாதாரி நஷ்டமடையும்படி நீங்கள் விடமாட்டீர்களென்று எனக்குத் தெரியும். உங்கள் கையிலிருந்தே கொடுக்கப் போகிறீர்கள். ஆனால் உங்களுடைய சீர்திருத்தத் திட்டங்களுக் கெல்லாம் இப்படியே கட்சிக்காரர் பணத்திலிருந்து செலவழித்து வந்தால் கட்சிக்காரர்கள் அழிந்து போவதுடன் நீங்களும் பிச்சை யெடுக்கும் நிலைக்கு வந்து

விடுவீர்கள். எங்கள் எல்லாருக்கும் நீங்கள் தர்மகர்த்தர். நீங்கள் பிச்சைக் காரரானால் எங்கள் பொது முயற்சி யெல்லாம் நின்று போய் விடும்."

இந்நண்பர் இன்னும் உயிர்வாழ்ந்து வருகிறார் என்று சந்தோஷத்துடன் தெரிவிக்கிறேன். தென்னாப்பிரிக்காவிலும் சரி, வேறெங்கும் சரி, அவரை விடத் தூய்மை பொருந்திய மனிதரை நான் கண்டதில்லை. அவர் எப்போதாவது பிறரைச் சந்தேகித்து, அச்சந்தேகத்துக்கு ஆதார மில்லை யென்று கண்டால், மனப்பூர்வமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்வார். இதை நான் பலமுறைகளில் பார்த்திருக்கிறேன்.

இம்முறை, அவர் எனக்கு எச்சரிக்கை செய்தது மிகவும் நியாயமென்று கண்டேன். ஏனெனில், பாதாரியின் நஷ்டத்தை ஈடு செய்து விட்டேனாயினும், அம்மாதிரி நஷ்டம் இன்னும் ஒருமுறை நேர்ந்தால் ஈடு செய்திருக்க முடியாது. கடன் படவேண்டி வந்திருக்கும். என் வாழ்நாளில் நான் கடன் பட்டதே கிடையாது. கடன் படுதலை மனதார வெறுத்து வந்திருக்கிறேன். சீர்திருத்த இயக்கங்களில் உற்சாகத்தினால் கூட ஒருவன் தன் சக்தியை மீறிக் காரியம் செய்யக் கூடாதென உணர்ந்தேன். என்னிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்த தொகையைக் கடன் கொடுத்தது, "பயன் எதிர் பாராது கடமையைச் செய்" என்ற கீதையின் முக்கிய உபதேசத்தை மீறியதாமென அறிந்தேன். இத்தவறு, பிற்காலத்தில் என் வாழ்க்கைக்கே ஒர் எச்சரிக்கையாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

சைவ உணவு தர்மத்துக்காக நான் செய்த இத்தியாகம் மனமாரச் செய்ததன்று ; எதிர்பார்த்ததுமன்று. வேறு வழியின்றிச் செய்ததே யாகும்.

ஏழாம் அத்தியாயம்

ஜல சிகிச்சையும் மண் சிகிச்சையும்

என்னுடைய வாழ்க்கை முறை எளியதாகிக் கொண்டு வர வர, மருந்துகளிடம் வெறுப்பும் அதிகமாகி வந்தது. டர்பனில் வக்கீல் தொழில் நடத்தி வந்தபோது நரம்புத் தளர்ச்சி, வாயு சம்பந்தமான எரிச்சல் இவற்றுல் பிடிக்கப்பட்டேன். அப்போது டாக்டர் பி. ஜே. மேதா என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அவருடைய சிகிச்சையினுல் குணமடைந்தேன். அதன் பின்னர் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய வரையில் எனக்கு எவ்வகை நோயும் வந்ததாக ஞாபகமில்லை.

ஆனுல் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் இருந்தபோது மலச் சிக்கலும், தலை வலியும் என்னைப் பிடித்து வந்தன. தலை வலி அடிக்கடி வரும். அவ்வப்போது பேதி மருந்து உட்கொண்டும், பத்தியமாக உணவு அருந்தியும், படுக்கையில் விழுந்து விடாமல் தப்பித்து வந்தேன். ஆனுல் பூரண சௌக்யமாய் இருந்தேனென்று சொல்ல முடியாது. பேதி மருந்துகளுக்கு எத்தனை நாள் அடிமையா யிருப்பது என்று அடிக்கடி யோசிப்பதுண்டு.

இக்காலத்தில் தான், மான்செஸ்டர் நகரில் "காலை உணவு மறுப்புச் சங்கம்" என்று ஒரு சங்கம் ஏற்பட்டிருப்பதைப் பற்றிப் படிக்க நேர்ந்தது. ஆங்கிலேயர் அதிக வேளையும், அதிக அளவும் உணவருந்துகிறுர்களென்றும், நடு நிசி வரை உணவருந்துவதினுலேயே வைத்தியர்களுக்குப் பணம் ஏராளமாய்க் கொடுக்கவேண்டி யிருக்கிற தென்றும், இந்நிலைமையில் அபிவிருத்தி ஏற்படவேண்டுமானுல் காலை யுணவை யாவது விட்டு விடுதல் அவசியம் என்றும் இச்சங்கத்தினர் சொன்னுர்கள். இவ்வழக்கங்கள் எல்லாம் என்னிடம் இல்லையாயினும், அவர்களுடைய கொள்கை ஒரளவு எனக்கும் பொருந்தும் என்று தோன்றிற்று. தினந்தோறும் மூன்று

முறை நல்ல சாப்பாடும், மாலையில் ஒரு முறை தேயிலைப் பானமும் நான் அருந்துவது வழக்கம். எப்போதும் குறைவாகச் சாப்பிடுவது கிடையாது. சைவ உணவாயும், தாளிதம் இல்லாமலும் மட்டும் இருந்து விட்டால், எவ்வளவு வகைப் பதார்த்தங்கள் கிடைத்தாலும் வஞ்சனையின்றிச் சாப்பிடுவேன். காலையில் ஆறு அல்லது ஏழு மணிக்கு முன்னால் எழுந்திருப்பதில்லை. எனவே, காலையுணவை நிறுத்தி விட்டால் தலை வலி போய் விடலாமென்று எண்ணினேன். அவ்வாறே செய்து பார்த்தேன். சில நாளைக்குக் கஷ்டமாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் தலை வலி அறவே நின்று விட்டது. இதிலிருந்து தேவைக்கு அதிகமாக நான் உணவருந்தி வந்ததாக முடிவு செய்தேன்.

ஆயினும், உணவில் இம்மாறுதலால் மலச் சிக்கல் நிவர்த்தியாகவில்லை. டாக்டர் கூன் முறைப்படி ஆசன ஸ்நானம் செய்து பார்த்தேன். சிறிது குணந் தெரிந்ததாயினும், முற்றும் நிவர்த்தியாகவில்லை. இதற்கிடையில், சைவ போஜன விடுதி வைத்த ஜெர்மானியரோ, வேறு நண்பர் ஒருவரோ, "இயற்கைக்குத் திரும்புதல்" என்னும் புத்தகத்தை எனக்குப் படிக்கக் கொடுத்தார். அது ஜஸ்ட் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. மண் சிகிச்சையைப் பற்றி அதில் கூறப்பட்டிருந்தது. புதிய பழங்களும், கொட்டைகளுமே மனிதனுடைய இயற்கை உணவு என்றும் அவர் கூறியிருந்தார். இதைப் படித்தவுடன் கனிகள் மட்டுமே அருந்தும் விரதம் நான் தொடங்கி விடவில்லை. ஆனால் மண் சிகிச்சையை உடனே சோதித்துப் பார்த்தேன். அதன் பயனைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தேன். மண் சிகிச்சையாவது: சுத்தமான மண்ணைக் குளிர்ந்த தண்ணீரில் நனைத்து, மெல்லிய துணியில் பரப்பி அதை அடிவயிற்றில் கட்டிக் கொள்வதேயாகும். படுக்கப் போகும்போது இப்படிக் கட்டிக்கொண்டு படுப்பேன், இரவில் விழித்துக் கொள்ளும்போதோ அல்லது காலையில் எழுந்திருக்கும்போதோ அதை எடுத்து விடுவேன். இதனால் மலச் சிக்கல் அடியோடு என்னை விட்டு

நீங்கியது. அதிலிருந்து அச் சிகிச்சையை நான் அடிக்கடி கையாண்டு வந்ததுடன், என்னுடைய நண்பர்களுக்கும் அதையே கையாளும்படி சொல்லி வந்திருக்கிறேன். இது குறித்து நான் எப்போதும் வருந்தும்படி நேர்ந்ததில்லை. ஆனால் இந்தியாவில் அவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் நான் இச் சிகிச்சையைக் கையாண்டு பார்த்ததில்லை. ஏனெனில், இங்கு ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து சோதனைகளை நடத்த எனக்குச் சாவகாசம் கிடையாது. ஆயினும் மண் சிகிச்சை, ஜல சிகிச்சைகளில் என் நம்பிக்கை இன்றளவும் குறைவுபடவேயில்லை. ஓரளவு இன்றும் மண் சிகிச்சையைக் கையாண்டு வருகிறேன். சந்தர்ப்பம் நேரும்போது என் சகாக்களுக்கும் அதைக் கையாளும்படி சொல்லி வருகிறேன்.

என் வாழ்நாளில் இருமுறை கடுமையான நோய்களுக்கு ஆளாகியிருக்கிறேனாயினும், மனிதனுக்கு மருந்து தின்னுவது அவசியமேயில்லையென்று உறுதி கொண்டிருக்கிறேன். ஆயிரம் நோய்களில் 999, உணவை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்வதாலும், ஜல சிகிச்சை மண் சிகிச்சை, முதலிய குடும்ப வைத்திய முறைகளாலுமே குணப்படுத்தக் கூடியன. ஒவ்வொரு சிறு நோய்க்கும் டாக்டரையோ, வைத்தியரையோ, ஹக்கிமையோ தேடிச் சென்று எல்லா வகை மருந்துகளையும் விழுங்குபவர்கள், தங்கள் ஆயுளைக் குறைத்துக் கொள்வதோடு, தத்தம் உடலுக்கு எஜமானர்களாயிருப்பதற்குப் பதிலாக அவற்றின் அடிமைகளாகி, புலனடக்கமிழந்து, மனிதத் தன்மையினின்றும் நீங்குகிறார்கள்.

நான் நோய்வாய்ப் பட்டிருக்கும் நிலையில் இதை எழுதும் காரணத்தினால், யாரும் அலட்சியம் செய்யலாகாது. என் நோய்களின் காரணங்களை நான் நன்கறிவேன். அவற்றிற்கு நானே பொறுப்பாளியாவேன். இவ்வுணர்வினால்தான் நான் இன்னும் பொறுமை இழக்கவில்லை. உண்மையில் அவை ஆண்டவன் எனக்களித்த பாடங்கள் என்று எண்ணி பகவானுக்கு நன்றி கூறியிருக்கிறேன். பல முறைகளில் மருந்

தின்னும் ஆசையுடன் போராடி வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன். சில சமயங்களில் என் பிடிவாதம் டாக்டர்களால் பொறுக்க முடியாமற் போகிறது என்பதை அறிவேன். அவர்கள் என்னிடம் வைத்த அன்பினுல்தான் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு என்னைக் கைவிடாதிருக்கிறுர்கள்.

ஆனல், எடுத்த விஷயத்தை விட்டு நெடுந்தூரம் போகக் கூடாது. மேலே கதையைத் தொடர்வதற்கு முன் வாசகர்களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கை செய்யவேண்டுவது அவசியமாகும். இந்த அத்தியாயத்தைப் படித்துவிட்டு, ஜஸ்ட் என்பார் எழுதிய புத்தகம் வாங்குபவர்கள், அதிலுள்ள எல்லாவற்றையும் வேத வாக்காக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஓர் ஆசிரியர் ஒரு விஷயத்தின் ஓர் அம்சத்தைப் பற்றியே தான் அநேகமாக எழுதுவார். ஆனல் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் வெவ்வேறு ஏழு நிலையிலிருந்து நோக்குதல் சாத்தியம். ஏழு பேர் ஒரு விஷயத்தின் ஏழு அம்சங்களைப் பற்றி எழுதினுல் தனித்தனியே ஒவ்வொன்றும் சரியா யிருக்கலாம். ஆனல் ஒரே சமயத்தில் ஒரே வகையான சந்தர்ப்பங்களில் அவையெல்லாம் சரியாயிருக்க முடியாது. மேலும் பல புத்தகங்கள், நிறைய விற்கவேண்டுமென்றும் நோக்கத்துடனும், பெயர், புகழ் தேடும் நோக்கத்துடனும் எழுதப்படுகின்றன. ஆதலின் இத்தகைய புத்தகங்களைப் படிப்போர் தங்கள் பகுத்தறிவை உபயோகித்துப் படிக்க வேண்டும். சோதனைகள் எதுவும் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன்னுல் அநுபவசாலியான ஒருவரிடம் ஆலோசனை கேட்க வேண்டும். அல்லது புத்தகத்தைப் பொறுமையுடன் நன்ருகப் படித்து மனதில் வாங்கிக்கொண்டு அதன் பின்னரே அதில் குறிப்பிட்டுள்ள வினைகளைத் தொடங்க வேண்டும்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

ஓர் எச்சரிக்கை

இவ்வத்தியாயத்திலும் சரிதத் தொடர்ச்சியை விட்டு வேறு விஷயங்களைப் பற்றி எழுதவேண்டியவனு யிருக்கிறேன். மண் சிகிச்சையில் சோதனை நடத்திக்கொண் டிருந்த காலத்திலேயே, உணவுப் பரிசோதனைகளும் நடத்திக் கொண்டிருந்தேன். இவ்விருவகைச் சோதனைகளைப் பற்றியும் பின்னுல் குறிப்பிடவேண்டி யிருக்குமாயினும், உணவுப் பரி சோதனைகளைப் பற்றி இங்கே சில மொழிகள் கூறுதல் பொருத்தமற்றதாகாது.

ஆனுல் அவ்விஷயமாக இந்நூலில் நான் விரிவாக எழுதப் போவதில்லை. பல வருஷங்களுக்கு முன்பே குஜராத்தியில் எழுதிய சில கட்டுரைகளில் அச் சோதனைகளைப் பற்றி விவரித்துள்ளேன். அக்கட்டுரைகள் "இண்டியன் ஒபீனி யன்" பத்திரிகையில் வெளியாயின. பின்னர் அவைகளே "ஆரோக்கிய வழி" என்ற பெயருடன் புத்தக வடிவில் வெளி யிடப்பட்டன. என்னுல் எழுதப்பட்ட சிறு நூல்களுள் மேனுட்டிலும் சரி, கிழ்நாட்டிலும் சரி, மிகப் பலரால் படிக் கப்பட்ட புத்தகம் இதுவே யாகும். இதன் இரகசியம் இன்ன தென்று இன்றளவும் நான் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. "இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகையின் நேயர்களுக்கென்றே அது எழுதப்பட்டது. ஆனுல் மேனுட்டாரிலும், கிழ் நாட் டாரிலும் அப்பத்திரிகையைக் கண்ணுலும் பார்த்திராத அநேகருடைய வாழ்வு முறையை அது பெரிதும் மாற்றி யமைத்து விட்டது என்று நான் அறிவேன். அவர்கள் இவ் விஷயமாக என்னுடன் கடிதப் போக்கு வரவு நடத்தி வரு கிறுர்கள். ஆதலின் அப் புத்தகத்தைப் பற்றி இங்கே சிறிது கூறுவது அவசியமாயிற்று. அதிலே நான் தெரிவித்துள்ள அபிப்பிராயங்களை எள்ளளவும் மாற்றுவதற்குக் காரணம் எது வும் எனக்குப் புலப்படவில்லையாயினும், எனது நடை முறை

யில் சில முக்கியமான மாறுதல்களைச் செய்து விட்டேன். புத்தகம் படித்தவர்கள் எல்லாரும் அம்மாறுதல்களைப் பற்றி அறியார்களாதலின், அவற்றை இங்கே குறிப்பிடுதல் அவசிய மென்று கருதுகிறேன்.

நான் எழுதுவன எல்லாம் ஆன்மார்த்த நோக்கத்துட னேயே எழுதுகின்றேன். என்னுடைய செய்ல் ஒவ்வொன் றும் அத்தகைய நோக்கங்கொண்டதே யாகும். மேற்கூறிய நூலும் அந் நோக்கத்துடனேயே எழுதப்பட்டது. ஆதலின் அப்புத்தகத்தில் கூறியுள்ள சில சித்தாந்தங்களை வாழ்க்கை யில் அனுசரிக்க முடியாதிருப்பது எனக்கு அளவற்ற மனத் துயரை யளிக்கிறது.

மனிதன் குழந்தையா யிருக்கும்போது அருந்தும் தாய்ப் பாலையன்றி வேறு பால் எதுவும் அருந்த வேண்டுவதில்லை யென்பது என் உறுதியான கொள்கையாகும். வெயிலினுல் பக்குவமான பழங்கள், கொட்டைகள் இவற்றையன்றி மனி தன் வேறு உணவு அருந்தலாகாது. திராட்சையைப் போன்ற பழங்களிலிருந்தும், வாதாமியைப் போன்ற கொட்டைகளி லிருந்தும் தசைக்கும், நரம்புக்கும் வேண்டிய போஷணையை அவன் பெறலாம். இத்தகைய உணவருந்தி வாழ்பவனுக்கு, காமம் முதலிய தீக்குணங்களை அடக்குதல் எளிதா யிருக்கும். "மனிதன் எதை உண்ணுகிறுனே அது போலவே ஆகிறுன்" என்னும் பழமொழியில் நிரம்ப உண்மை யுண்டென்று நானும் என் சகாக்களும் அநுபவத்தி லிருந்து அறிந்திருக் கிறோம். இக் கருத்துக்கள் மேற்படி புத்தகத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆனல் துரதிர்ஷ்ட வசமாக இந்தியாவிற்கு வந்த பின், நடை முறையில், என் கொள்கைகள் சிலவற்றை நானே மறுக்கும்படி நேர்ந்திருக்கிறது. ஐரோப்பிய மகாயுத்தத்துக்கு ஆள் திரட்டும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த போது, உணவில் சிறிது முறை பிறழ்ந்து விட்டதன் பயனுல் நோய் வாய்ப்பட்டு நமனுடன் மன்றுடும் நிலைக்கு வந்து விட்டேன். இதனுல்

பெரிதும் மெலிந்து போன உடம்பைப் பால் அருந்தாமலே தேற்றிக் கொள்ள முயன்றேன். எனக்குத் தெரிந்த டாக்டர்கள், வைத்தியர்கள், பௌதிக சாஸ்திரிகள் அனைவரையும் பாலுக்குப் பதிலாய் அதைப் போல் சத்துள்ள பொருளொன்றைத் தெரிந்து சொல்லும்படி வேண்டிக் கொண்டேன். வாதாங் கொட்டைப் பால் முதலிய சிலவற்றைச் சிலர் குறிப்பிட்டார்கள். இவற்றைப் பரிசோதனை செய்து என் உடல் நிலைமை இன்னும் கேவலமாக்கிக் கொண்டேனே யல்லாமல், நோய்ப் படுக்கையினின்று எழுந்திருக்க வழியைக் காணோம். வைத்தியர்கள் சாரகரின் வைத்திய சாஸ்திரத்தி லிருந்து சுலோகங்களைப் படித்துக் காட்டினார்கள். நோயாளிக்கு உணவு கொடுக்கும் விஷயத்தில் மதக் கோட்பாடுகளைக் கவனிக்கக் கூடாது என்று அவை கூறின. எனவே பாலருந்தாமல் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு அவர்கள் எனக்கு உதவி செய்தல் எங்ஙனம்? அல்லது, பிராந்தியும், மாட்டிறைச்சியும் அருந்தும்படி தயக்கமின்றி யோசனை சொன்ன ஆங்கில டாக்டர்கள் தான் எனக்கு இவ்விஷயத்தில் எப்படி உதவி செய்வார்கள்?

பசுவின் பாலாவது, எருமைப் பாலாவது அருந்துவதில்லை யென்று நான் விரதம் பூண்டிருந்தேன். இவ் விரதத்தின் கருத்து எந்தப் பாலும் அருந்தக் கூடாது என்பதே யாகும். ஆனால் விரதம் எடுத்துக் கொண்டபோது பசுவும், எருமையுமே என் நினைவில் இருந்தபடியாலும், இப்போது நான் உயிர் வாழ விரும்பிய படியாலும் எப்படியோ மனதைத் திருப்தி செய்து கொண்டு ஆட்டின் பால் அருந்துவ தென்று தீர்மானித்தேன். இவ்வாறு ஆட்டுப் பால் அருந்தத் தொடங்கியபோது வெளிப்படையாக விரதத்தைக் காப்பாற்றினேன் என்றாலும், உண்மையில் விரத பங்கம் செய்து விட்டேனென்று உணர்ந்தே யிருந்தேன்.

அப்போது, ரவ்லட் சட்டத்தை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்த வேண்டு மென்னும் எண்ணம் என்னைப் பற்றி யிருந்தது. இதனால் உயிர் வாழ வேண்டு மென்னும் ஆசையும்

மிருந்தது. இவ்வாசை காரணமாய், என் வாழ்க்கையில் மிகப் பெரிய சோதனைகளில் ஒன்று இடையில் தடைப்படலாயிற்று.

"உண்ணல், குடித்தலுக்கும், ஆன்மாவுக்கும் சம்பந்தமில்லை. ஆன்மா உண்பதுமில்லை; குடிப்பதுமில்லை. வெளியிலிருந்து உள்ளே செல்வது எது என்பது முக்கியமன்று. உள்ளிருந்து வெளியே வருவனவாகிய பேச்சும், நடக்கையுமே பிரதானம்" என்பது போன்ற வாதங்களை நான் அறிவேன். இவ் வாதத்தில் ஓரளவு பொருளுண்டு என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இதுகுறித்து நான் விவாதிக்கப் போவதில்லை. என்னுடைய உறுதியான அபிப்பிராயத்தைக் கூறிவிட்டுத் திருப்தி யடைவேன். அதாவது :—பகவானுக்குப் பயந்து நடந்து, அவரை நேருக்கு நேர் காண விரும்புவோனுக்கு, எண்ணத்தையும், பேச்சையும் கட்டுப்படுத்தல் எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு உணவின் தன்மையிலும் அளவிலும் கட்டுப்பாடு செய்தல் அவசியமாகும்.

ஆனால் என்னுடைய சித்தாந்தத்தை நானே நடத்திக் காட்ட முடியாதிருக்கும் ஒரு விஷயத்தில், அதைத் தெரிவிப்பதோடு எச்சரிக்கை செய்யவும் நான் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். என் சித்தாந்தத்தின் பலத்தைக் கொண்டு பாலருந்துவதை நிறுத்தியவர்கள், அதனால் அவர்களுக்கு எல்லா வகையிலும் நன்மை உண்டாயிருந்தாலன்றி அச் சோதனையை விட்டு விடும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். அல்லது அநுபவமுள்ள வைத்தியர்களின் ஆலோசனை கேட்க வேண்டும். இதுவரையில் என்னுடைய அநுபவத்தினால் நான் தெரிந்துகொண்டிருப்பது என்னவென்றால், ஜீரண சக்தி குறைவானவர்களுக்கும், படுத்த படுக்கையா யிருப்பவர்களுக்கும், பாலைப் போல் எளிதில் செரிக்கக் கூடியதும், சத்துள்ளதுமான உணவு வேறில்லை யென்பதே யாகும்.

இவ்வத்தியாயத்தைப் படிப்பவர்களில் அநுபவ முள்ளவர்கள் யாரேனும், பாலைப்போல் எளிதில் சீரணிக்கக் கூடிய

தும், சத்துள்ளதுமான தாவர உணவுப் பொருளை அறிந்திருந்து எனக்கு எழுதித் தெரிவித்தால், மிக நன்றியுள்ளவனாயிருப்பேன். ஆனால் அது புத்தகத்தில் படித்துத் தெரிந்து கொண்டதாயிராமல் சொந்த அநுபவத்தில் அறிந்ததா யிருக்க வேண்டும்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

அதிகாரிகளுடன் சிறு போர்

இனி, ஆசிய இலாகாவுக்குத் திரும்புகிறேன். ஜோகானிஸ்பர்க் நகரந்தான் ஆசிய இலாகா உத்தியோகஸ்தர்களின் கோட்டை. இவ் வுத்தியோகஸ்தர்கள், இந்தியர், சீனர் முதலிய ஆசியாக்காரர்களைக் காப்பாற்றுவதற்குப் பதிலாக அவர்களை நசுக்கிப் பிழிந்து கொண்டிருந்ததை நான் பார்த்து வந்தேன். "நியாயமாக உரிமை யுள்ளவர்களுக்கு (டிரான்ஸ்வாலுக்கு வர) அநுமதி கிடைப்பதில்லை. உரிமையில்லாதவர்கள் 100 பவுன் லஞ்சம் கொடுத்தால் திருட்டுத்தனமாய் உள்ளே கொண்டு வரப்படுகிறார்கள். இந்த அநியாயத்துக்கு நீங்கள் பரிகாரந் தேடவில்லை யென்றால் வேறு யார் தேடுவது?"—இம்மாதிரி முறையீடுகள் தினந்தோறும் வந்து கொண்டிருந்தன. எனக்கும் இத்தகைய உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்தத் தீமையைத் தொலைக்க முயன்று வெற்றி பெறாவிடில் நான் டிரான்ஸ்வாலில் வசிப்பதால் யாது பயன் என்று சிந்திக்கலானேன்.

எனவே, மேற் கூறிய அநீதிகளுக்கு சாட்சியங்கள் சேகரிக்கத் தொடங்கினேன். போதிய அளவு சேகரமானதும் போலீஸ் கமிஷனரிடம் சென்றேன். அவர் நீதிமானாகக் காணப்பட்டார். என்னை அலட்சியமாய்ப் புறக்கணிப்பதற்கு மாறாக, பொறுமையுடன் நான் கூறியவற்றிற்குச் செவி கொடுத்து, என் வசமிருந்த சாட்சியங்கள் எல்லாவற்றையும் காட்டும்படி கேட்டார். சாட்சிகளை அவரே நேரில் விசாரித்துத்

திருப்தி செய்து கொண்டார். ஆனால் தென்னாப்பிரிக்காவில், வெள்ளைக்காரர் மீது கறுப்பு மனிதர் தொடுக்கும் வழக்குகளில், வெள்ளைக்கார ஜூரிகள் குற்றவாளியைத் தண்டித்தல் எவ்வளவு கஷ்டமென்பதை என்னைப் போலவே அவரும் உணர்ந்திருந்தார். அவர் கூறியதாவது :—"நம்மாலியன்ற வரை முயன்று பார்ப்போம். ஜூரிகள் விடுதலை செய்து விடுவார்களோ வென்று பயந்து இத்தகைய குற்றவாளிகளைச் சும்மா விட்டு விடக் கூடாது. அவர்களைக் கைது செய்ய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். என்னுடைய முயற்சியில் எதுவும் பாக்கி வைப்பதில்லை. நீங்கள் உறுதியாக நம்பலாம்."

உத்தியோகஸ்தர்கள் பலரை நான் சந்தேகித்தேனாயினும், எல்லார் விஷயத்திலும் போதிய சாட்சியமில்லை. எனவே, சிறிதும் ஐயமின்றிக் குற்றவாளிகள் தான் என்று எனக்கு நிச்சயமாய்த் தோன்றிய இருவர் மீது மட்டும் வாரண்டு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

நான் செய்வதெதையும் மூடு மந்திரமாகச் செய்வதில்லை. தினந்தோறும் போலீஸ் கமிஷனரிடம் போய் வருகிறேனென்பதைப் பலர் அறிந்திருந்தார்கள். வாரண்டு பிறப்பிக்கப்பட்ட இரண்டு உத்தியோகஸ்தர்களும் திறமையுள்ள ஒற்றர்களை வைத்திருந்தனர். இவ்வொற்றர்கள் என் காரியாலயத்தைக் காவல் புரிந்து என்னுடைய போக்கு வரவுகளை அவர்களுக்கு அறிவிப்பது வழக்கம். ஆயினும் அவ்வுத்தியோகஸ்தர்கள் மிகப் பொல்லாதவர்களாதலால், அவர்களின் கீழ் ஒற்றர்கள் பலர் இருந்திருக்க மாட்டார்களென்றே நினைக்கிறேன். இந்தியர்களும், சீனர்களும் எனக்கு உதவி செய்திராவிடில் அவ்வுத்தியோகஸ்தர்களைக் கைது செய்திருக்க முடியாது.

இவர்களில் ஒருவர், வாரண்டு பிறந்த செய்தி யறிந்ததும், ஓடி ஒளிந்து விட்டார். போலீஸ் கமிஷனர், வேறு மாகாணத்திலும் செல்லக்கூடிய வாரண்டு பிறப்பித்து, அவரைத் தேடிப் பிடித்து டிரான்ஸ்வாலுக்குக் கொண்டு வந்தார். விசாரணை

நடந்தது. குற்றத்தை நிரூபிக்கப் பலமான சாட்சியம் இருந்ததுடன், அவர்களில் ஒருவர் ஓடி ஒளிந்து கொண்டதும் ஜூரிகளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. எனினும் அவ்விருவரும் குற்றவாளிகள் அல்லவென்று தீர்ப்புக் கூறப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

அளவில்லாத ஏமாற்ற மடைந்தேன். போலீஸ் கமிஷனரும் நிரம்ப வருத்தப் பட்டார். வக்கீல் தொழில் மீது எனக்கு அப்போது தான் பெரும் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. குற்றத்தை மறைப்பதற்கு ஒருவனுடைய புத்திக் கூர்மையை உபயோகப் படுத்தலா மென்று கண்டேன். எனவே, புத்தியி னிடமே எனக்கு அருவருப்பு உண்டாயிற்று.

வழக்கு இப்படி முடிந்ததாயினும், அவ் வுத்தியோகஸ்தர்களின் குற்றம் மிகவும் வெளிப்படையா யிருந்த படியால், அரசாங்கத்தார் அவர்களை உத்தியோகத்தில் வைத்திருக்க முடியவில்லை. இருவரும் தள்ளப்பட்டனர். ஆசிய இலாகா ஓரளவு தூய்மை யடைந்தது. இந்திய சமூகமும் சிறிது தைரியம் பெற்றது.

இந் நிகழ்ச்சியினால் எனக்கு மதிப்பு அதிகமாயிற்று. என் தொழிலும் வளர்ச்சி யடைந்தது. இந்தியர்கள் மேற்படி இலாகாவின் ஆதாட்டத்தில் தொலைத்துக் கொண்டிருந்த பணத்தில் பெரும் பகுதி மீதமாயிற்று. அயோக்யர்கள் இன்னும் தங்கள் தொழிலை நடத்திக் கொண்டிருந்த படியால், முழுப் பணமும் மீதியாகவில்லை. ஆனால் யோக்யர்கள் தங்கள் யோக்யப் பொறுப்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது இப்போது இயல்வதாயிற்று.

இவ் வுத்தியோகஸ்தர்கள் இவ்வளவு கெட்டவர்களா யிருந்தார்களாயினும், அவர்கள் மீது தனிப்பட எனக்கு துவேஷம் சிறிதும் இல்லை யென்று சொல்வேன். அவர்களும் இதை யறிந்திருந்த படியால் தங்களுக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்த போது என்னுடைய உதவியைக் கோரினர்கள். அவர்களுக்கு

உதவியும் செய்தேன். நான் எதிர்க்காம லிருந்தால், ஜோகானிஸ்பர்க் நகர சபையில் அவர்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்க வழி யிருந்தது. அவர்களுடைய நண்பர்களில் ஒருவர் இது சம்பந்தமாக என்னை வந்து பார்த்தார். நான் குறுக்கே நிற்ப தில்லை யென்று வாக்களித்தேன். அவர்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைத்தது.

இந்த மனப்பான்மை காரணமாக, என்னுடன் பழக நேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் என்னிடம் விரோத பாவம் கொள்ள வில்லை. அவர்களுடைய இலாகாவை நான் எதிர்த்துச் சண்டை போட்டாலும், கடு மொழிகளை உபயோகித்தாலும், அவர்கள் என்னிடம் சிநேக பாவத்துடனேயே இருந்தனர். இத்தகைய நடக்கை என்னுடைய இயற்கையில் படிந்தது என்பது அப்போது தெளிவாய் எனக்குப் புலப்படவில்லை. பிற்காலத்தில், அது சத்தியாக்கிரஹத்தின் ஒரு முக்கிய அம்ச மென்றும், அஹிம்ஸையின் இயல்பு அது தான் என்றும் அறிந்தேன்.

மனிதன் வேறு, அவனுடைய செயல் வேறு என்பதை சத்தியாக்கிரஹி நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நற் செயலைப் பாராட்டுதலும், தீச் செயலைக் கண்டித்தலும் முறையே யாகும். ஆனால் நற் செயல் புரியும் மனிதன் மரியாதைக் கும்,தீச் செயல் புரிவோன் இரக்கத்துக்குமே உரியவனாகிறான். "பாவத்தைப் பகை; பாவியைப் பகையாதே" என்னும் உபதேசத்தை அறிந்து கொள்ளுதல் மிக எளிது. ஆனால் நடை முறையில் அவ் வுபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்தல் மிக அரிதா யிருக்கிறது. பகைமை என்னும் நஞ்சு உலகில் பரவு வதற்குக் காரணம் இது தான்.

சத்தியத் தேட்டத்தின் அடிப்படை இந்த அஹிம்சை யேயாகும். அஹிம்சையை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத வரை அத்தேட்டம் பயனற்றதே யாகுமென்று தினந்தோறும் நான் நன்குணர்ந்து வருகிறேன். ஓர் ஏற்பாடு அல்லது காரிய முறை தீயதானால், அதை எதிர்த்துத் தாக்குதல் முற்றும்

நியாயமான காரியம். ஆனால் அம்முறையை ஏற்படுத்திய மனிதனைத் தாக்குதல் தன்னையே தாக்கிக் கொள்வதாகுமே யன்றி வேறில்லை. ஏனெனில் நாம் எல்லாரும் ஒரு மண்ணில் செய்த பாண்டங்களே யாவோம். ஒரே கடவுளின் புதல்வர்க ளாதலால் நம்மிடத்திலுள்ள தெய்வீக சக்திகளும் மகத்தா னவை. ஒரு மனிதனை அலட்சியம் செய்தாலும், அத் தெய்வீக சக்திகளை அலட்சியம் செய்வதே யாகும். இதனால் அம்மனிதனுக்கு மட்டுமன்றி உலக முழுவதற்கும் தீங்கு செய்தவர்களாவோம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்

ஒரு புனித ஞாபகம்

என் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த பற்பல சம்பவங்கள், பல மதத்தினரோடும் வகுப்பினரோடும் நான் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு ஏதுக்களாயின. இவ்வாறு பலருடனும் பழகிய அநுபவத்திலிருந்து நான் ஒன்று உறுதியாகக் கூற முடியும். அது என்னவெனில், உறவினர்-வேற்று மனிதர், சொந்த நாட் டார்-அந்நியர், வெள்ளைக்காரர்-கறுப்பு மனிதர், ஹிந்துக்கள்-முஸ்லிம்கள் கிறிஸ்தவர்கள் பார்ஸிகள் முதலிய பிற மதத் தினர் என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சி நான் எக்காலத்திலும் பாராட்டியதே கிடையாது என்பதாம். இத்தகைய வேற் றுமை பாராட்டும் சக்தியே என் இதயத்துக்கு இல்லையென்று சொல்லி விடலாம். இதை என்னிடமுள்ள விசேஷ நற்குணங் களில் ஒன்றாக நான் சொல்லிக்கொள்வதற்கில்லை. ஏனெனில் அது நான் முயன்று தேடிப் பெற்றதன்று ; என் இயற்கையில் தானாகவே அமைந்த குணமாகும். இது போலன்றி, அஹிம்ஸை, பிரமசரியம், அபரிக்ரஹம் முதலிய மூல தர்மங் களைப் பின் பற்றுவதற்காக நான் இடைவிடாத முயற்சி செய்து வந்தேன் என்று சொல்ல வேண்டும்.

டர்பனில் வக்கில் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்த போது என்னுடைய காரியாலய குமாஸ்தாக்கள் பெரும் பாலும் என்னுடன் தங்கி யிருப்பது வழக்கம். அவர்களில் ஹிந்துக்களும், கிறிஸ்தவர்களும் இருந்தார்கள். மாகாண வாரியாகப் பிரித்துச் சொல்வதெனில், குஜராத்திகளும், தமிழர்களும் இருந்தனர். என்னுடைய நெருங்கிய உறவினராக வன்றி அவர்களை வேறு விதமாக எண்ணியதாய் எனக்கு ஞாபகமேயில்லை. அவர்களை என் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக நடத்தி வந்தேன். இதற்கு என் மனைவி எப்போதேனும் குறுக்கே நின்றால் அப்போது எங்களுக்குள் மனஸ்தாபம் ஏற்படும்.

என்னுடைய வீடு மேனாட்டு முறையில் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஆதலின் அதன் அறைகளிலிருந்து அழுக்குத் தண்ணீர் வெளியே போவதற்கு சாக்கடைகள் அமைக்கப்படவில்லை. அறைகளில் இவ்வாறு சாக்கடை வைத்தல் கூடாது தான். எனவே, ஒவ்வோர் அறையிலும் அழுக்கு நீர்ப் பாண்டம் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது. இப் பாண்டங்களைச் சுத்தம் செய்வதற்கு வேலைக்காரன் வைப்பதற்குப் பதிலாக நானும், என் மனைவியுமே அவற்றைச் சுத்தம் செய்து வந்தோம். வீட்டில் கொஞ்சம் காலம் இருந்து பழகிவிட்ட குமாஸ்தாக்கள், அவரவர்கள் உபயோகித்த பாண்டங்களை அவரவர்களே சுத்தம் செய்து வந்தார்கள். இங்ஙனமிருக்கையில் புதிதாக ஒரு கிறிஸ்தவ குமாஸ்தா வந்து சேர்ந்தார். அவருடைய பெற்றோர்கள் பஞ்சமர்கள். புதிதாய் வந்தவராதலின் அவருடைய படுக்கை யறையைச் சுத்தம் செய்தல் எங்களுடைய கடமையாயிருந்தது. என் மனைவி, மற்றவர்களுடைய பாண்டங்களைச் சுத்தம் செய்வதில் எவ்வித ஆட்சேபமும் கூறியது கிடையாது. ஆனால் பஞ்சமனாயிருந்த ஒருவரின் பாண்டத்தைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டி வந்தபோது அவளால் பொறுக்கமுடியாமல் போயிற்று. இதன் பயனாக எங்களுக்குள் மனஸ்தாபம் விளைந்தது. நான் பாண்டங்களை சுத்தம் செய்வதும் அவளால் சகிக்கக் கூடவில்லை. அவளுக்கும் செய்யப் பிரிய

மில்லை. கோபத்தினல் சிவந்த கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக, அக்கோபப் பார்வையினலேயே என்னைக் கடிந்தவளாய் கையில் பாண்டத்துடன் அவள் ஏணியின் வழியே இறங்கி வந்த காட்சி இப்போதும் என் மனக்கண் முன் நிற்கிறது. என் மனைவியிடம் நான் வைத்திருந்த அன்பு மிகக் குரூரமான வகையைச் சேர்ந்தது. என்னை அவளுடைய உபாத்தியாயனுகக் கருதியிருந்தேன். எனவே அவளிடம் எனக்கிருந்த குருட்டுத்தனமான அன்பின் காரணமாக அவளைப் பெரிதும் உபத்திரவப் படுத்தினேன்.

அவள் பாண்டத்தைத் தூக்கிச் சென்றதனுலேயே நான் திருப்தி யடையவில்லை. அதை அவள் சந்தோஷத்துடன் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினேன். எனவே, உரத்த சத்தம் போட்டு, "என்னுடைய வீட்டில் இம்மாதிரி மூடத் தனத்தைப் பொறுக்க முடியாது" என்றேன்.

அம்மொழிகள் கூரிய அம்பு போல் அவள் இதயத்தில் தைத்தன.

"உங்கள் வீட்டை நீங்களே வைத்துக்கொண்டு என்னைத் தொலைத்து விடுங்கள்" என்று அவள் கூச்சலிட்டாள். அப்போது என்னை நானே மறந்து விட்டேன். என் இதயத்திலிருந்த இரக்க ஊற்று வற்றிப் போயிற்று. அவளுடைய கையைப் பிடித்து ஏணிக்கு எதிரேயிருந்த வாயிற்படிக்கு இழுத்துக் கொண்டு போனேன். வெளியே தள்ளுவதற்காகக் கதவைத் திறந்தேன்.

அவள் கன்னங்களின் வழியாய்க் கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவள் கூறியதாவது:— "உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா? இப்படிச் சுய உணர்வு போய் விட வேண்டுமா? எனக்குப் போக்கிட மெங்கே? தஞ்ச மளிப்பதற்கு இங்கு என் பெற்ரேர்களாவது, உறவினர்களாவது இருக்கிருர்களா? நீங்கள் என்ன உதைத்தாலும், அடித்தாலும் நான் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆண்ட

வன் ஆணை! கதவைச் சாத்துங்கள். யாராவது பார்த்துச் சிரிக்கப் போகிறார்கள்!" என்றாள்.

வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ள வில்லையாயினும் உள்ளுக்குள் மிகவும் வெட்கப்பட்டேன். கதவைச் சாத்தினேன். என் மனைவி என்னை விட்டு எங்கும் போவதற்கில்லை யென்றால், நானும் அவளை விட்டுப் பிரிய முடியாது. நாங்கள் எத்தனையோ சண்டை போட்டிருக்கிறோ மாயினும், முடிவில் சமாதான மடைந்து விடுவோம். அளவற்ற பொறுமை யுடையவளாத லால், என் மனைவியே ஒவ்வொரு முறையும் வெற்றி யடைவாள்.

இன்றைய தினம், பாரபட்சமின்றி மேற்படி நிகழ்ச்சியை நான் கூறக் கூடியவனா யிருக்கிறேன். ஏனெனில், அதிர்ஷ்ட வசமாக அந்தக் காலமெல்லாம் மலையேறி விட்டது. இப்போது நான் காமப் பித்தினால் கண்ணிழந்த கணவனல்லன்; என் மனைவியின் உபாத்தியாயனுமல்லன். ஸ்ரீமதி கஸ்தூரி பாய் விரும்பினால், நான் முன்னர் அவளுக்கு எவ்வளவு தொல்லை யளித்தேனோ அவ்வளவு எனக்கு இப்போது அளிக்கலாம். எங்களுடைய நட்பு பல முறை சோதிக்கப்பட்டு முதிர்ந்த நட்பாகும். இப்போது நாங்கள் ஒருவரை யொருவர் காமப் பொருளாகக் கருதுவதில்லை. எனக்கு நோய் வந்த போதெல்லாம், அவள் தாதியாயிருந்து எத்தகைய வெகுமதியும் எதிர் பாராமல் அருந்தொண்டு செய்திருக்கிறாள்.

மேற்படி சம்பவம் 1898-ல் நிகழ்ந்தது. அப்போது பிரமசரியத்தின் பெருமையைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. மனைவி கணவனின் சிற்றின்பக் கருவி என்றும், கணவனின் கட்டளையைச் செய்யவே ஏற்பட்டவளென்றும் நான் கருதிய காலம். கணவனின் இன்ப, துன்பங்களில் அவள் பங்காளி யென்றும், கணவனின் வாழ்க்கைத் துணைவி என்றும் அப்போது அறிந்தேனில்லை.

1900-ம் வருஷத்தில் தான் இந்தக் கொள்கைகளெல்லாம் முற்றும் மாறுதலடைந்தன. 1906-ல் புதிய கொள்கைகள்

திட்டமான உருக்கொண்டன. ஆனால் இதைப்பற்றி உரிய இடத்தில் விவரமாகக் கூறுவேன். இந்திரிய சுகத்தில் ஆசை வரவரக் குறைந்து மறைந்தபோது என் குடும்ப வாழ்க்கை அமைதியும், ஆனந்தமும் குடிகொண்டதாயிற்று என்று மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

இந்தப் புதிய நிகழ்ச்சியை நான் கூறியதிலிருந்து, தற்போது நானும் என் மனைவியும் தம்பதிகளுக்கு இலக்கியமாயிருப்பதாக யாரும் முடிவு செய்ய வேண்டாம். எங்களுக்குள் பூரண இலட்சிய ஒற்றுமை இல்லை. ஸ்ரீமதி கஸ்தூரி பாய்க்குத் தனியே ஏதேனும் இலட்சியங்கள் உண்டா வென்று ஒரு கால் அவளுக்கே தெரியாமலிருக்கலாம். இன்றைய தினம் கூட என்னுடைய செயல்களில் பல அவளுக்குப் பிடியாதவையாயிருத்தல் சாத்தியம். நாங்கள் அவற்றைப் பற்றி விவாதிப்பதில்லை. விவாதிப்பதில் பயனில்லை என்பது என் கருத்து. ஏனெனில் அவளுக்கு அவள் பேற்றோர்கள் கல்வி யளிக்கவில்லை. நானும் அவளுக்குக் கல்விப் பயிற்சி தந்திருக்க வேண்டிய காலத்தில் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஆனால் அவளிடம் ஓர் அருங்குணம் நிரம்ப இருக்கிறது. ஹிந்து மனைவிமார் பெரும்பாலோரிடம் இக்குணம் உண்டென்று சொல்லலாம். அது யாதெனில், விருப்பத்துடனே விருப்பமின்றியோ, அறிந்தோ அறியாமலோ, என் அடிச் சுவட்டைப் பின்பற்றி நடப்பதால் அவள் மேன்மை யுறலாம் என்று கருதி வந்திருக்கிறாள். புலனடக்கத்துடன் வாழ்க்கை நடத்த நான் செய்த முயற்சிகளுக்கு அவள் எப்போதும் குறுக்கே நின்றதில்லை. ஆதலின், எங்களுடைய அபிப்பிராயங்களில் நிரம்ப வேற்றுமை இருந்தபோதிலும், எங்கள் வாழ்க்கை எப்போதும் திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும், வளர்ச்சியும் உடையதாய் இருந்து வந்திருக்கிறது.

பதினேராம் அத்தியாயம்

ஐரோப்பிய நண்பர்கள்—1

இந்த அத்தியாயத்தில் நான் கூற எண்ணும் விஷயத்திற்குப் போகுமுன், இந்தச் சரிதத்தை வாரா வாரம் எப்படி எழுதி வருகிறேன் என்பதை விளக்குதல் அவசிய மாகிறது.

இச்சரிதை எழுதத் தொடங்கிய போது, எம்முறையில் எழுதுவதென்பதைக் குறித்து யாதொரு திட்டமும் நான் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. சுய சரிதை எழுதுவதற்கு ஆதார மாய்க் கொள்ளக்கூடிய தினசரிக் குறிப்புகளோ, வேறு தஸ்த வேஜிகளோ என்னிடமில்லை. எழுத உட்கார்ந்த பின்னர், இறைவன் அருள் எவ்வழி காட்டுகிறதோ, அவ்வழியே எழுது கிறேன். என்னுடைய செயல்கள் எண்ணங்கள் எல்லாம் அவ்வருளினுல் தூண்டப்பட்டே ஏற்படுவனவென்று திட்ட மாய்ச் சொல்ல முடியாது. ஆனுல் என் வாழ் நாளில் நான் மேற்கொண்ட மிகப் பெருங் காரியங்களையும், அவ்வாறே மிகச் சிறு முயற்சிகளையும் பரிசிலனை செய்து பார்க்கும் போது, அவை எல்லாவற்றையும் தூண்டி நடத்தியது இறைவன் அருளே என்று கூறுதல் தவருகாதெனக் கருதுகிறேன்.

ஆண்டவனை நான் பார்த்ததில்லை; அவனை அறிந்தது மில்லை. ஆனுல் உலகமெல்லாம் ஆண்டவனிடம் வைத்துள்ள நம்பிக்கையை என் நம்பிக்கையாகக் கொண்டேன். எனது நம்பிக்கை அழிக்க முடியாத தொன்ருதலின், அதை அநுபவத் துக்குச் சமமானதாகவே நான் கருதுகிறேன். ஆனுல் நம் பிக்கையை அநுபவம் எனக் கூறுதல், உண்மைக்கு ஊறு செய்வதாகுமெனச் சொல்லப்படலாமாதலின், ஆண்டவனிடம் எனக்குள்ள நம்பிக்கையை விளக்கிக் கூற வார்த்தைகள் இல்லை எனல் அதை விடப் பொருத்தமா யிருக்கலாம்.

இதிலிருந்து, இறைவன் அருள் துணையினுலேயே இச் சரிதையை எழுதுகிறேன் என நான் நம்புவதின் காரணத்தை

அறிதல் சிறிது சுலபமாயிருக்கும். சென்ற அத்தியாயத்தை எழுதத் தொடங்கியபோது, இவ்வத்தியாயத்துக்குக் கொடுத்திருக்கும் தலைப்பையே கொடுத்துத் தொடங்கினேன். ஆனால் அதை எழுதி வரும்போது, ஐரோப்பியர்களுடன் என் அநுபவங்களைக் கூறுவதற்கு முன்னால் முகவுரையாகச் சில விஷயம் சொல்ல வேண்டுமென உணர்ந்தேன். எனவே தலைப்பையும் விஷயத்தையும் மாற்றினேன்.

இப்போது இந்த அத்தியாயத்தைத் தொடங்குகையில், மீண்டும் ஒரு புதிய பிரச்னை ஏற்படுகின்றது. ஆங்கில நண்பர்களைப் பற்றி என்னென்ன விஷயங்களைக் கூறுவது, என்னென்னவற்றை விடுப்பது என்பது முக்கியமான கேள்வி. பொருத்தமான விஷயங்களைக் கூறாது விடின் சத்தியம் ஒளி குன்றி விடும். இச் சரிதத்தை எழுதுவதே பொருத்தமானதா என்று நிச்சயம் ஏற்படாதிருக்குப்போது, விவரங்களில் எது பொருத்தமானது, எது பொருத்தமற்றதென நிச்சயித்தல் கடினமன்றோ?

சுய சரிதம் எதுவும் பிறர் எழுதும் சரித்திரத்தைப்போல் ஆகாதென்று நீண்ட காலத்துக்கு முன் நான் படித்ததின் உண்மையை இப்போது நன்குணர்கிறேன். எனக்கு நினைவிருப்பன எல்லாவற்றையும் இக்கதையில் எழுதுகிறேனில்லை. சத்தியத்துக்கு ஊறு நேரா வண்ணம் எவ்வளவு சொல்ல வேண்டும், எவ்வளவு விடுக்க வேண்டும் என்பதை யாரே கூற முடியும்? என் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் சிலவற்றைக் குறித்து நான் கூறும் ஒரு தலைச் சார்பான சாட்சியங்களுக்கு நீதி மன்றமொன்றில் எவ்வளவு மதிப்பு இருக்கும்? முந்தைய அத்தியாயங்களைப் பற்றி யாரேனும் வேலையற்றவர் ஒருவர் என்னைக் குறுக்கு விசாரணை செய்வரேல், இன்னும் பல விவரங்களைத் தெளிவு படுத்தலாம். அவர் விரோதப் பான்மையுடையவராயின், 'என் பாசாங்குகளில் பலவற்றை வெளிப்படுத்தி விட்டதாயும்' பெருமை யடித்துக்கொள்ளக் கூடும்.

ஆதலின், இந்தச் சரிதத்தை நிறுத்தி விடுதலே உசிதமா

யிராதா என ஒவ்வொரு சமயம் எனக்கெண்ண முண்டா கிறது. ஆனால், என் உள்ளத்தினுள்ளே குடிகொண்ட இறைவன் நிறுத்தச் சொல்லும் வரை நான் எழுதியே தீரவேண்டும். ஒரு முறை தொடங்கி விட்ட காரியம் எதையும், அது தர்ம விரோதமானதென்று நிரூபிக்கப்படும் வரையில் நிறுத்தக் கூடாதென்பது முதுமொழியன்றோ?

குற்றங் கண்டுபிடிப்பவர்களை மகிழ்விப்பதற்காக நான் இந்த சுயசரிதத்தை எழுத வில்லை. இதை எழுதுவதுங் கூட சத்தியமார்க்கத்தின் சோதனைகளில் ஒன்றாகும். என் சகாக்களுக்குச் சிறிது மன ஆறுதலையும், சிந்தனைக்குரிய விஷயத்தையும் அளிப்பது இதை எழுதுவதின் நோக்கங்களில் ஒன்று என்பதில் ஐயமில்லை. உண்மையில் அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கிணங்கியே நான் இதை எழுதத் தொடங்கினேன். ஜயராம் தாஸும், ஸ்வாமி ஆனந்தரும் பிடிவாதம் செய்யாதிருந்தால் இதை எழுதத் தொடங்கியே யிருக்கமாட்டேன். ஆதலின், நான் இச்சரிதத்தை எழுதுவது தவறானால், அவர்களுக்கு அத்தவறில் பங்குண்டு.

நிற்க. இனி, எடுத்த விஷயத்துக்குச் செல்கிறேன். டர்பனில் என் வீட்டில் இந்தியர்கள் ஜாகை வைத்துக் கொண்டிருந்ததுபோலவே சில சமயம் ஆங்கில நண்பர்களும் வாசம் செய்தார்கள். அவ்வாறு தங்கியவர்களெல்லாரும் விருப்பமுடன் தங்கினார்களென்று சொல்வதற்கில்லை. நான்தான் பிடிவாதம் செய்தேன். இவ்வாறு செய்தது எல்லார் விஷயத்திலும் அறிவுடைமையாக முடிய வில்லை. சிலர் விஷயத்தில் பெரிதும் துயரந்தரும் அநுபவங்கள் நிகழ்ந்தன. ஆனால் இத்தகையோரில் இந்தியர்களும் உண்டு; ஐரோப்பியர்களும் உண்டு. அவ்வநுபவங்களைப் பற்றி நான் இப்போது வருந்துகிறேனில்லை. அதற்கு மாறாக, இன்னமும் அவ்வழக்கத்தையே பின்பற்றி வருகிறேன். இதனால் என் நண்பர்களுக்குப் பல முறை அசௌகரியமும், மனத்தொல்லையும் அளித்துள்ளேன். ஆயினும் அவர்கள் என்னிடம் பேரன்பு காட்

டிப் பொறுத்து வந்திருக்கிறார்கள். அன்னியர்களுடன் நான் பழகுவது என் நண்பர்களுக்கு வருத்தம் அளிக்கும் போதெல்லாம் நண்பர்களைத்தான் குற்றங் கூறுவேன். தெய்வ நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் தங்கள் இருதயத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவனைப் பிறரிடமும் காண்பார்கள். எனவே அவர்கள், எல்லாருடைய மத்தியிலும் விருப்புவெறுப்பின்றி வாழக் கூடியவர்களா யிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு வாழும் ஆற்றலைப் பெறுவதெப்படி? நாம் தேடாமலே வரும் சந்தர்ப்பங்களை ஒதுக்கித் தள்ளுவதால் பெறமுடியுமா? தொண்டில் பற்றுடன் அச்சந்தர்ப்பங்களை வரவேற்று, அவற்றினால் மன அமைதி கெடாமல் காக்கப் பயில்வதாலேயே அத்திறமை பெற முடியும்.

ஆதலின், போயர் யுத்தம் தொடங்கியபோது என் வீட்டில் ஜனங்கள் நிறைந்திருந்தார்க ளாயினும், ஜோகானிஸ்பர்க்கிலிருந்துவந்த இரண்டு ஆங்கிலேயர்களை வரவேற்றேன். அவர்கள் இருவரும் பிரமஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர்களில் மிஸ்டர் கிச்சின் என்பாரைப்பற்றிப் பின்னால் நாம் அதிகம் தெரிந்து கொள்ள நேரும். இந்நண்பர்களின் காரணமாக, என் மனைவி அடிக்கடி கண்ணீர் விட வேண்டி யிருந்தது. இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்கள் என்னால் அவளுக்கு எவ்வளவோ ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்கில நண்பர்கள் ஏக குடும்பமாக என்னுடன் வசிக்க நேர்ந்தது இதுவே முதல் முறையாகும். இங்கிலாந்தில் நான் ஆங்கிலேயர் வீடுகளில் வசித்திருக்கிறேனாயினும், அவர்கள் வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றி வசித்து வந்தேன். ஏறக்குறைய, போஜன விடுதியில் தங்குவது போல் தான். இங்கேயோ நிலைமை அதற்கு முற்றிலும் மாறாயிருந்தது. ஆங்கில நண்பர்கள் என் குடும்பத்தினரேயானார்கள். பல காரியங்களுக்கு இந்திய முறையைக் கைக் கொண்டார்கள். வீட்டின் அறைகள் மேனாட்டு முறையில் கட்டப்பட்டிருந்தன வாயினும், பெரிதும் இந்திய வாழ்வு முறையையே கைக் கொண்டிருந்தோம். அவர்களை என் குடும்பத்தாராக வைத்துக் கொள்வதில் எனக்குச் சிறிது கஷ்டம்

ஏற்பட்டது நினைவிருக்கிறது. ஆனால் அவர்களுக்கு எவ்வித அசௌகரியமும் தோன்றவில்லையென்று நான் நிச்சயமாகக் கூற முடியும். இவ்வித நெருங்கிய பழக்கம் டர்பனில் இருந்ததை விட ஜோகானிஸ் பர்க்கில் அதிகமாயிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

ஐரோப்பிய நண்பர்கள்—2

ஜோகானிஸ்பர்க்கில் ஒரு சமயம் என்னிடம் நான்கு இந்தியக் குமாஸ்தாக்கள் இருந்தனர். அவர்களை என் புதல்வர்களாகவே நடத்தி வந்தேன். இந்த நாலுபேருங் கூட என் வேலைக்குப் போதவில்லை. டைப் அடிக்கத் தெரிதல் மிக்க அவசியமாயிருந்தது. அந்த வித்தை எங்களில் எனக்குத்தான் தெரியும் என்று பெயர். அவர்களில் இருவருக்கு டைப் அடிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தேனுபினும் அவர்கள் ஆங்கிலம் அதிகம் தெரியாதவர்களானபடியால் போதிய திறமை பெறவில்லை. மேலும் அவர்களில் ஒருவரைக் கணக்கராகப் பயிற்சி செய்விக்க விரும்பினேன். நேடாலிலிருந்து யாரையும் தருவித்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. ஏனெனில் அநுமதிச் சீட்டின்றி யாரும் டிரான்ஸ்வாலுக்குள் நுழையக் கூடாது. என்னுடைய சொந்தக் காரியத்துக்காக அனுமதிச் சீட்டு உத்தியோகஸ்தரின் தயவை நாட நான் தயாராயில்லை.

என்ன செய்வதென்று தெரியாதவனானேன். வேலை பாக்கி குவிந்து கொண்டேயிருந்தது. எவ்வளவு முயன்றாலும் தொழில் சம்பந்தமான வேலைகளையும், பொது வேலைகளையும் நானே செய்து முடிக்க இயலாதெனத் தோன்றிற்று. ஐரோப்பிய குமாஸ்தாவை அமர்த்திக் கொள்ள எனக்கு விருப்பந் தான் ஆனால் கறுப்பு மனிதனாகிய என் கீழ் வேலை செய்ய வெள்ளைக்காரரோ, வெள்ளைக்கார ஸ்திரீயோ வருவார்களா

வென்று ஐயுற்றேன். எனினும் முயற்சி செய்து பார்க்கத் தீர்மானித்தேன். டைப் குமாஸ்தாக்களின் ஏஜண்ட் ஒருவர் எனக்குத் தெரிந்தவராயிருந்தார். அவரிடம் சென்று, கூடுமானல் டைப் அடிக்குங் குமாஸ்தா ஒருவரை எனக்குத் தேடிக் கொடுக்கும்படி சொன்னேன். டைப் அடிக்கும் பெண்கள் இருக்கிருர்களென்றும், அவர்களில் ஒருவரை அமர்த்தித் தருவதாகவும் அவர் வாக்களித்தார். அவ்வாறே மிஸ் டிக் (Miss Dick) என்னும் ஸ்காத்லந்து தேசத்துப் பெண்ணை அனுப்பி வைத்தார். அப்பெண் ஸ்காத்லந்திலிருந்து அப்போது தான் வந்தார். கண்யமான ஜீவனோபாயம் எங்கே கிடைத்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள அவர் தயாராயிருந்தார். பணத் தேவையும் அவருக்கிருந்தது. அவரைப் பார்த்தவுடனேயே எனக்குப் பிடித்துப் போயிற்று.

"இந்தியரின் கீழ் ஊழியம் செய்ய உமக்கு ஆட்சேபமில்லையா? என்று வினவினேன்.

"கிடையவே கிடையாது" என்று அவர் உறுதியாகக் கூறினர்.

"என்ன சம்பளம் எதிர்பார்க்கிறீர்?"

"17½ பவுன் கேட்டால் அதிகமாயிருக்குமோ?"

"நான் எதிர்பார்க்கும் வேலை செய்தீரானல் 17½ பவுன் அதிகமாகாது. எப்போது வேலை ஒப்புக்கொள்ள முடியும்?"

"தங்களுக்கு விருப்பமாயின் இந்த நிமிஷமே ஒப்புக்கொள்கிறேன்."

பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்து, உடனே அவருக்கு வேலை கொடுத்து செய்யச் சொன்னேன். சிறிது காலத்திற்குள் அவர் என்னுடைய டைப் குமாஸ்தவாக மட்டுமிராமல், என்னுடைய புதல்வி அல்லது சகோதரியைப் போல் ஆகிவிட்டார். அவருடைய வேலையில் குற்றங் கண்டு பிடிக்கக் காரணம் ஏற்பட்டதே யில்லை. அடிக்கடி

ஆயிரக்கணக்கில் பணத்தை அவரிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறேன். அவரே கணக்கும் எழுதி வந்தார். என் பூரண நம்பிக்கைக்கு அவர் பாத்திரமானது மட்டுமன்று; என்னைத் தம் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவனுகக் கருதித் தம் அந்தரங்க எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் தெரிவித்து வந்தார். விவாக விஷயத்தில்கூட என் புத்திமதியைக் கேட்டே முடிவாக நிச்சயித்தார். அவரைக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுக்கும் பாக்கியமும் எனக்குக் கிடைத்தது. மிஸ் டிக் மணம் புரிந்து மிஸ்ஸஸ் மக்டனல்டு ஆனதும் என்னை விட்டுச் செல்ல நேர்ந்தது. ஆனல் கலியாணத்துக்குப் பிறகு கூட மிகுதியாக வேலையிருக்குங் காலையில் நான் வேண்டிய போதெல்லாம் அவர் உதவி செய்யத் தவறியதே கிடையாது.

எனினும் அவருடைய இடத்திற்கு நிரந்தரமான டைப் குமாஸ்தா ஒருவர் வேண்டியிருந்தது. அதிர்ஷ்ட வசமாக இன்னெரு பெண் கிடைத்தார். அவர் பெயர் மிஸ் ஷ்லெஸின். அவரை மிஸ்டர் காலன்பாக் என்பார் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். மிஸ்டர் காலன்பாக்கைப்பற்றி உரிய இடத்தில் கூறுவேன். மேற்படி பெண்மனி தற்போது டிரான்ஸ்வாலில் ஒரு பெண் பள்ளிக்கூடத்தின் தலைவியா யிருக்கிறுர். என்னிடம் வேலைக்கு வந்தபோது அவருக்குச் சுமார் பதினேழு வயதிருக்கும். அவரிடம் சில விசித்திர சுபாவங்கள் இருந்தன. அவற்றை ஒவ்வொரு சமயத்தில் என்னுலும் மிஸ்டர் காலன்பாக்கினுலும பொறுக்க முடியாமல் போகும். அவருக்கு வேலை செய்யும் நோக்கத்தை விட அநுபவம் பெறும் நோக்கமே அதிகமா யிருந்தது. நிற வேற்றுமை உணர்ச்சி என்பது அவர் இயல்பிலேயே கிடையாது. வயதுக்கோ, அனுபவத்துக்கோ அவர் மரியாதை செய்வதுமில்லை. ஒருவரை அவமதிப்பதற்கோ, அவர் முகத்துக்கு நேரே அவரைப் பற்றித் தாம் கொண்டுள்ள கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்கோ தயங்க மாட்டார். அவருடைய அதி தீவிரத்தன்மை என்னைப் பலமுறை கஷ்டத்தில் புகுத்தியதுண்டு. ஆனல் அவருடைய கபடற்ற வெகுளி சுபாவம் அக்கஷ்டங்கள் தோன்றிய உட

னேயே மறைந்து விடும்படி செய்யும். அவர் டைப் அடித்த கடிதங்களில் படித்துப் பாராமலே நான் கையொப்பம் செய்வதுண்டு. என்னை விட நன்றாய் ஆங்கில நடை எழுதுகிறார் என்று நான் கருதியதாலும், அவர் எனக்கு உண்மையாக நடப்பார் என்று பூரண நம்பிக்கை யிருந்தபடியாலும் இப்படிச் செய்தேன்.

அவருடைய தியாகம் மகத்தானது. நீண்ட காலம் அவர் மாதம் 6 பவுனுக்கு மேல் சம்பளம் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. மாதம் 10 பவுனுக்கு மேல் எக்காலத்திலும் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டார். அதிகம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்தினால் அவர் கோபிப்பார். "உங்களிடம் சம்பளம் வாங்குவதற்காக நான் இங்கிருக்கவில்லை. உங்களுடைய இலட்சியங்கள் எனக்குப் பிடித்திருப்பதாலும், உங்களுடன் வேலை செய்ய விரும்புவதாலுமே இங்கிருக்கிறேன், என்பார்."

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர் என்னிடம் 40 பவுன் வாங்கிக் கொள்ளும்படி நேரிட்டது. அதைக் கடனாகவே பாவிக்க வேண்டுமென்று அவர் வற்புறுத்தினார். சென்ற வருஷத்தில் முழுத் தொகையையும் திருப்பி அனுப்பி விட்டார். அவருடைய தைரியம் அவருடைய தியாகத்துக்கு இணை சொல்லக் கூடியதாயிருந்தது. பளிங்கு போல் மாசற்ற நடக்கையும், போர் வீரனையும் வெட்கச் செய்யும் தைரியமும் உடைய சில பெண்மணிகளுடன் பழகும் பாக்கியம் நான் பெற்றிருக்கிறேன். அவர்களில் இவரும் ஒருவராவர். இப்போது அவர் வயது முதிர்ந்த ஸ்திரீயா யிருப்பார். என்னுடன் இருந்த போது அவர் மனதை நான் அறிந்திருந்ததுபோல் இப்போது அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அந்த யுவதியுடன் எனக்கேற்பட்டிருந்த பழக்கம் எப்போதும் மறக்கவொண்ணாத ஒரு பரிசுத்த ஞாபகமா யிருக்கும். ஆதலின் அவரைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்லாவிடின் சத்தியத்துக்கு துரோகம் செய்தவனாவேன்.

இரவு, பகல் என்று பாராமல் அவர் எங்கள் இயக்கத்துக்காக உழைத்தார். நள்ளிரவு வேளையில் செய்தி கொண்டு போவார். துணைக்கு ஆள் அனுப்புவதாகச் சொன்னால் கோபத்துடன் மறுப்பார். ஆயிரக்கணக்கான தீர இந்தியர்கள் அவருடைய புத்திமதியை எதிர்பார்த்து நின்றனர். சத்தியாக்கிரஹம் நடந்த காலத்தில் அநேகமாகத் தலைவர்கள் எல்லாரும் சிறை சென்ற பின்னர் அவர் ஒருவராக நின்று இயக்கத்தை நடத்தினர். அப்போது ஆயிரக் கணக்கான மனிதர்களை வைத்து அவர் நிர்வகிக்க வேண்டியிருந்தது. ஏராளமான கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுத வேண்டியிருந்தது. "இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகையை நடத்த வேண்டியிருந்தது. இவ்வளவையும் சோர்வென்பதில்லாமல் அவர் பார்த்து வந்தார்.

மிஸ் ஷ்லெஸினைப் பற்றி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் எழுதிக் கொண்டு போகலாம். ஆனால் அவரைப்பற்றி கோகலே கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்து இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்கிறேன். கோகலே என்னுடைய சகாக்களில் ஒவ்வொருவரையும் அறிந்திருந்தார். அவர்களில் பலரை அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. அவர்களைப் பற்றி அவர் தமது நன்மதிப்பைத் தெரிவிப்பதுண்டு. என்னுடைய இந்திய, ஐரோப்பிய சகாக்கள் எல்லாருள்ளும் மிஸ் ஷ்லெஸினுக்கே அவர் முதன்மை ஸ்தானத்தை அளித்தார்.

"மிஸ் ஷ்லெஸினிடம் நான் கண்ட தியாகத்தையும், தூய்மையையும், அஞ்சாமையையும் போல் வேறு யாரிடமும் கண்டதில்லை. உங்களுடைய சகாக்கள் அனைவரிலும் அவரே முதன்மையானவர் என்பது என் அபிப்பிராயம்," என்று அவர் கூறினர்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

"இண்டியன் ஒபீனியன்"

நான் நெருங்கிப் பழகிய மற்ற ஐரோப்பியர்களைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முன்னல் இரண்டு, மூன்று முக்கிய விஷயங்களைப் பற்றிக் கூற வேண்டியிருக்கிறது. எனினும் அவர்களில் ஒருவரைப்பற்றி மட்டும் இங்கேயே சொல்லி விடுதல் அவசியமாகும். மிஸ் டிக் என்னும் பெண்மணியை என் உதவிக்கு அமர்த்திக் கொண்டது போதவில்லை. இன்னும் யாரேனும் உதவிக்கு அவசியமாயிருந்தது. முன் அத்தியாயங்களில் மிஸ்டர் ரிச் என்பவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அவரை எனக்கு நன்முகத் தெரியும். அவர் ஒரு வியாபாரக் கம்பெனியின் மானேஜராக இருந்தார். கம்பெனியை விட்டு நீங்கி, என் கீழ் வக்கீல் வேலைக்குப் பயிற்சி பெறலா மென்று யோசனை சொன்னேன். அதை அவர் ஒப்புக்கொண்டு என் சிரமத்தைப் பெரிதும் குறைத்தார்.

ஏறக்குறைய இதே காலத்தில் ஸ்ரீமான் மதன் ஜித் "இண்டியன் ஒபீனியன்" என்னும் பத்திரிகை தொடங்குவதைப்பற்றி என்னைப் புத்திமதி கேட்டார். அவர் ஏற்கனவே அச்சுக்கூடம் ஒன்று வைத்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அவரது யோசனையை நான் அங்கீகரிக்கவே 1904-ம் ஆண்டில் பத்திரிகை தொடங்கப் பட்டது. ஸ்ரீமான் மனுசுக்லல் நஸார் முதலாவது பத்திரிகாசிரியரானர். ஆனல் வேலை முழுதும் என் தலையிலேயே விடிந்தது. அநேகமாக நானே பத்திரிகையை நடத்தி வரவேண்டியதாயிற்று. ஸ்ரீ மனு சுக்லல் நஸாருக்குப் பத்திரிகை நடத்தும் ஆற்றல் இல்லாமலில்லை. இந்தியாவில் அவர் பத்திரிகைத் தொழிலில் நிரம்ப அநுபவம் பெற்றவர். ஆனல் நான் இருக்கும் போது, சிக்கலான தென்னப்பிரிக்கா பிரச்னைகளைக் குறித்து எழுத அவர் முன் வருவதில்லை. தலையங்கப் பத்திகளின் பொறுப்பு முழுவதையும் என் தலை மீதே சுமத்தி விட்டார். இன்று வரை

அப்பத்திரிகை வாரப் பதிப்பாகவே இருந்து வருகிறது. ஆரம்பத்தில் குஜராத்தி, ஹிந்தி, தமிழ், ஆங்கிலம் என்னும் நான்கு மொழிகளிலும் வெளியிடப்பட்டு வந்தது. ஆனால் தமிழ், ஹிந்தி பகுதிகள் வெறும் கண் மயக்கு என்று கண்டேன். அவை எந்நோக்கத்துடன் வெளியிடப்பட்டனவோ அந்நோக்கம் பூர்த்தியாவதில்லை. எனவே, அப்பகுதிகளைத் தொடர்ந்து நடத்துவது ஏமாற்றுவதாகு மென்று நினைத்து, அவைகளை நிறுத்தி விட்டேன்.

இப்பத்திரிகையில் பணம் எதுவும் போட வேண்டியிருக்குமென்று நான் எண்ணவே யில்லை. ஆனால் விரைவிலேயே பண உதவியின்றி அது நடை பெற இயலாதென்று விளங்கி விட்டது. பெயரளவில் நான் பத்திராதிபன் அல்லனாயினும், அதை நடத்தும் பொறுப்பு முழுதும் என்னுடையது தான் என்று இந்தியர், ஐரோப்பியர் எல்லாரும் அறிந்திருந்தனர். அப்பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்படாமலே இருந்திருந்தால் எவ்வித தீங்கும் நேர்ந்திராது. ஆனால் தொடங்கிய பின்னர் அதை நிறுத்துவதாயின் பொருள் நஷ்டமும், அவமானமும் ஏற்படுவது நிச்சயம். ஆதலின் என்னுடைய சொந்தப் பணத்தை அதில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் நான் மீத்த பணத்தை யெல்லாம் அதிலேயே போடும்படியும் ஆயிற்று. ஒரு சமயம் மாதா மாதம் 75 பவுன் பத்திரிகைக்குக் கொடுக்க வேண்டி யிருந்ததாக ஞாபகம் இருக்கிறது.

இவ்வளவு வருஷங்களுக்குப் பின்னர் இப்போது எண்ணிப் பார்க்கையில் மேற்படி பத்திரிகை இந்திய சமூகத்துக்குச் சிறந்த ஊழியம் செய்திருப்பதாகவே கருதுகிறேன். என்னால் நடத்தப்பட்டு வந்தவரை, பத்திரிகையில் அவ்வப்போது தோன்றிய மாறுதல்கள் என்னுடைய வாழ்க்கை மாறுதல்களுக்கு அறிகுறியா யிருந்து வந்தன. இன்று "நவஜீவ"னும் "எங் இந்தியா"வும் உள்ளதுபோல் அக்காலத்தில் "இண்டியன் ஒபீனியன்" என் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதிக்குக் கண்ணாடிபோல் இருந்து வந்தது. வாரந்தவறாமல் என் உள்ளத்திலிருந்து பொங்கிய உணர்ச்சிகளை அதன் பத்தி

களிலே வெளியிட்டு வந்தேன். சத்தியாக்கிரஹ தத்துவங்களையும், அநுஷ்டானத்தையும் நான் அறிந்திருந்த வண்ணம் விளக்கிக் காட்டி வந்தேன். பத்து வருஷகாலம், அதாவது 1914-ம் ஆண்டு வரையில், சிறைச் சாலைக்குள் கட்டாய ஓய்வு கிடைத்த காலங்களிலல்லாமல், "இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகையின் ஓர் இதழாவது என்னுடைய கட்டுரையின்றி வெளி வந்ததில்லை.

அக் கட்டுரைகளில் ஒரு வார்த்தையேனும் யோசனையின்றி எழுதியதாகவாவது, வேண்டுமென்று மிகைப்படுத்தியோ, பிறரை மகிழ்விப்பதற்காகவோ எழுதியதாகவாவது எனக்கு ஞாபகமில்லை. உண்மையில் அப் பத்திரிகை தன்னடக்கத்தில் பயிற்சி பெற எனக்கு ஓர் அரிய சாதனமாயிருந்தது. எனது நண்பர்களுக்கோ, என் எண்ணங்களை அவ்வப்போது அறிந்து கொள்வதற்குரிய சாதனமாயிற்று. மாறுபட்ட கருத்துடையவர்களுக்கும் அதில் ஆட்சேபிக்கத் தக்கவை அதிகம் அகப்படுவதில்லை. உண்மையில், "இண்டியன் ஒபீனிய"னின் நேர்மைப் போக்கானது எதிரிகளையும் நிதானித்து எழுதும்படி செய்தது. "இண்டியன் ஒபீனியன்" இன்றி சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தை நடத்துதல் அநேகமாக சாத்தியமா யிருந்திராது. சத்தியாக்கிரஹப் போரின் நம்பத் தகுந்த விவரங்களுக்கும், தென்னுப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் உண்மை நிலைமையை அறிந்து கொள்வதற்கும் வாசகர்கள் அப் பத்திரிகையின் வெளியீட்டை ஆவலுடன் எதிர் நோக்கலாயினர். எனக்கு அப்பத்திரிகை, மனித இயற்கையை அதன் எல்லா அம்சங்களிலும் படித்தறிவதற்கு ஒரு சாதனமாயிருந்தது. பத்திரிகாசிரியருக்கும், வாசகர்களுக்கும் நெருங்கிய, பரிசுத்தமான தொடர்பை ஏற்படுத்துவதை நான் எப்போதும் நோக்கமாய்க் கொண்டிருந்தேன். நிருபர்களின் இதய அந்தரங்க உணர்ச்சிகளைக் கொண்ட கடிதங்கள் ஏராளமாய் வந்து குவிந்து கொண்டே யிருந்தன. எழுதியவரின் மனோ நிலையை யொட்டி, நட்புரிமையுடனோ, குறை கூறியோ, கோபாவேசத்துடனோ அவை எழுதப்பட்டு இருக்கும். இவ்வளவு

கடிதங்களையும் படித்து, சிந்தித்துப் பதில் எழுதுவது சிறந்த கல்விப் பயிற்சியாக இருந்தது. சமூகம் எண்ணிய எண்ணங்கள் எல்லாம் இக்கடிதங்களில் எனக்குத் தெரிய வந்தன. பத்திரிகாசிரியரின் பொறுப்பை அவை மூலம் நான் நன்கறிந்து கொண்டேன். இவ்வழியில் எனக்கு இந்திய சமூகத்தின் மீது ஏற்பட்ட செல்வாக்கினால் தான் பிற்காலத்தில் சத்தியாக்கிரஹப் போர் நடத்துதல் சாத்தியமாயிற்று. அப்போர் கௌரவமாக நடந்து, வெற்றி யடைந்ததற்கும் அதுவே மூல காரணமாகும்.

"இண்டியன் ஒபீனியன்" தொடங்கப்பட்ட முதல் மாதத்திலேயே, பத்திரிகைத் தொழிலின் இலட்சியம் பொது ஜன ஊழியமாகவே இருத்தல் வேண்டுமென உணர்ந்தேன். பத்திரிகைகளின் சக்தி அபாரமானது. ஆனால் கரையில்லாத ஜலப் பிரவாகம் நாட்டை யெல்லாம் மூழ்கடித்துப் பயிரைப் பாழாக்குவது போல், கட்டுக் குட்படாத பேனாவும் அழிவு வேலைக்கே பயன்படுகிறது. கட்டுப்பாடே இல்லாதிருப்பதை விட வெளியிலிருந்து ஏற்படும் கட்டுப்பாடு தீமை பயப்பதாகும். பத்திரிகைகள் தங்களுக்குத் தாங்களே கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் தான் நன்மை யுண்டு. தற்போது உலகில் உள்ள பத்திரிகைகளில் இப்பரீட்சையில் தேறக் கூடியவை எவ்வளவு இருக்கும்? உபயோகமற்ற பத்திரிகைகளை யார் நிறுத்துவது? உபயோகமானவை, உபயோகமில்லாதவை என்று முடிவு செய்வது யார்? உலகில் நன்மை தீமைகள் எப்போதும் கலந்திருப்பதைப் போல், பயனுள்ள பத்திரிகைகளும், பயனில்லாப் பத்திரிகைகளும் இருக்கவே செய்யும். மனிதன் தன் அறிவினால் ஆராய்ந்து பயனுள்ளதைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

கூலிச் சேரிகள்

ஹிந்துக்களாகிய நாம், சமூகத்துக்குச் சிறந்த தொண்டு செய்து வரும் சில வகுப்பாரை "தீண்டாதார்" என்று சொல்லி, பட்டணங்களிலும், கிராமங்களிலும் தனிப்பட ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறோம். அவர்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்குத் தனிப்பெயர் கொடுத்து, அந்தப் பெயருக்கும் இழிவு கற்பித்திருக்கிறோம். இவ்வாறே கிறிஸ்தவ ஐரோப்பாவிலும் யூதர்கள் ஒரு காலத்தில் "தீண்டாதா"ரா யிருந்தனர். அவர்களுடைய வாசஸ்தலங்களுக்கு "கெட்டோ" என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அம்மாதிரியாகவே இன்றைய தினம் நாம் தென்னாப்பிரிக்காவில் "தீண்டாதா"ரா யிருக்கிறோம். அங்கு நாம் மீண்டும் தீண்டக் கூடியவராவதற்கு ஆண்ட்ரூஸின் தியாகமும், சாஸ்திரியின் இனிய பேச்சுத்திறனும் எவ்வளவு தூரம் பயன்படுமென்று இனிக் காணக் கிடக்கின்றது.

பண்டைக் காலத்து யூதர்கள் தாங்களே ஆண்டவன் அருள் பெற்ற சாதியார் என்றும், மற்றவர்கள் அவன் அருள் பெறாதவர்களென்றும் கருதினார்கள். இதற்கு விந்தையான தண்டனை அவர்களுடைய சந்ததியார் தலை மீது விடிந்தது. அத்தண்டனை அநீதியானதென்றும் கூறலாம். அவ்வாறே ஹிந்துக்கள், தங்களை ஆரியர்கள் அதாவது நாகரிக சாதியார் என்றும், தங்களுடைய சொந்த பந்துக்களில் ஒருபகுதியாரை அநாரியர் அல்லது தீண்டத்தகாதார் என்றும் கருதினார்கள். அக் கர்மபயன் தென்னாப்பிரிக்காவிலுள்ள ஹிந்துக்கள் தலை மீது மட்டுமன்றி, முஸ்லிம்கள், பார்ஸிகள் முதலியோரின் தலை மீதும் விடிந்திருக்கிறது. அவர்கள் ஒரே தேசத்தாராயும், ஒரு நிறத்தாராயும் இருப்பதால், அந்த அதிசய, அநீதியான தண்டனையைத் தாங்களும் அநுபவிக்க வேண்டியவர்களானார்கள்.

'கூலிச் சேரிகள்' என்ற தலைப்பின் கருத்தை இப்போது வாசகர்கள் ஓரளவு அறிந்து கொண்டிருப்பார்கள். தென்னுப்பிரிக்காவில் நாம் 'கூலிகள்' என்னும் அவப் பெயரைப் பெற்றிருக்கிறோம். இந்தியாவில் 'கூலி' என்றால் சாதாரணமாய் சாமான் தூக்கும் வேலைக்காரனையே குறிக்கும். ஆனால் தென்னுப்பிரிக்காவில் அதற்கு, 'பறையன்' அல்லது 'தீண்டாதான்' என்பதற்கு நாம் என்ன பொருள் கொள்கிறோமோ, அத்தகைய பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. எனவே, அது ஒரு வசைச் சொல் லாயிற்று. 'கூலிகள்' வசிப்பதற்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் "கூலிச் சேரிகள்" எனப் பெயர் பெற்றன. ஜோஹானிஸ்பர்க்கில் இத்தகைய சேரி ஒன்றிருந்தது. ஆனால் மற்ற இடங்களில் இந்தியர்களுக்குச் சாசுவத குடிவார உரிமைகள் இருந்தது போலல்லாமல், ஜோகானிஸ் பர்க்கில் இந்தியர்கள் 99 வருஷக் குத்தகைக்கு நிலம் பெற்றிருந்தார்கள். இவ்விடத்தில் இந்தியர்கள் மிக நெருக்கமாய் வசிக்க வேண்டியிருந்தது. ஜனத் தொகை அபிவிருத்திக்குத் தகுந்தாற் போல் சேரியின் விஸ்தீரணம் அதிகமாக வில்லை. கக்கூசுகளை அரை குறையாக சுத்தம் பண்ணுவதல்லாமல், வேறு சுகாதார வசதிகளுக்கு நகரசபை எவ்வித ஏற்பாடும் செய்யவில்லை. நல்ல சாலைகளும், விளக்குகளும் போடுவதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம். ஜனங்கள் சுகமாயிருக்க வேண்டுமென்பதில் கவலையில்லாத போது, அவர்களுடைய வாசஸ்தலத்தில் சுகாதார வசதிகள் ஏன் ஏற்படுத்த வேண்டும்? அங்கு வசித்த இந்தியர்களோ நகர சுகாதார விதிகளையே சற்றும் அறியாதவர்கள். எனவே, நகர சபையின் உதவியும், மேற் பார்வையும் இன்றி அவர்கள் எதுவும் செய்ய முடியாம லிருந்தது. தென்னுப்பிரிக்கா சென்ற இந்தியர்கள் எல்லாரும் ராபின்ஸன் குரூஸோக்களா யிருந்திருந்தால் கதை வேறு விதமாயிருந்திருக்கும். ஆனால் உலகில், எல்லாரும் ராபின்ஸன் குரூஸோ போன்றவர்களாகச் சென்று குடியேறிய தேசத்தைப் பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டதே யில்லை. சாதாரணமாக, ஜனங்கள் பணந் தேடவும், வியாபார நிமித்தமுமே வெளி நாடுகளுக்குச் செல்கிறார்கள். தென்னுப்பிரிக்கா

சென்ற இந்தியர்களில் பெரும்பாலோர் கல்வி யறிவில்லாத ஏழை விவசாயிகள். அவர்கள் விஷயத்தில் எவ்வளவு கவலையும், பாதுகாப்பும் எடுத்துக் கொண்டாலும் அவசியமாகும். அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற வியாபாரிகளும், படித்த இந்தியர்களும் மிகச் சிலரேயாவர்.

இவ்வாறு, இந்தியர்களின் அறியாமையும், நகர சபையின் அசட்டையும் சேர்ந்து இந்தியர் இருப்பிடத்தை முற்றும் சுகாதாரக் கேடுள்ளதாகச் செய்தன. அந் நிலைமையை சீர் திருத்தம் செய்வதற்குப் பதிலாக, நகர சபையார், தங்களுடைய அசட்டையினாலேயே ஏற்பட்ட சுகாதாரக் குறைவைக் காரணமாகக் கொண்டு, அவ்விருப்பிடத்தையே அழித்துவிட முயன்றார்கள். இந்நோக்கத்துடன், இந்தியர்களுக்கு அவ்விடத்தில் வசிப்பதற்கு இருந்த உரிமையைப் பறிக்க மாகாண சட்ட சபையில் அதிகாரமும் பெற்றார்கள். இத்தகைய நிலைமையில்தான் நான் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் குடியேறினேன்.

இந்தியர்களிட மிருந்து பறித்துக்கொள்ளும் நிலத்துக்கு நகரசபை நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டு மல்லவா? எனவே, நஷ்ட ஈடு சம்பந்தமாக எழும் வழக்குகளை விசாரிக்க விசேஷ நீதிமன்றம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. நகர சபையார் கொடுக்கும் பணத்தை ஒப்புக் கொள்ளத் தயாரா யில்லாத இந்தியர், மேற்படி நீதி மன்றத்துக்கு 'அப்பீல்' செய்து கொள்ளலாம். நகர சபையார் நிர்ணயித்ததை விட அதிக தொகைக்குத் தீர்ப்பளிக்கப் பட்டால், அவர்கள் செலவு தொகை கொடுக்கக் கடமைப் பட்டிருந்தார்கள்.

இந்தியர்களில் பலர் என்னைத் தங்கள் வக்கில்களாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இவ்வழக்குகளில் பணஞ் சம்பாதிக்க நான் விரும்பவில்லை. எனவே, வெற்றியடையும் வழக்குகளில் நீதி மன்றம் தீர்ப்பளிக்கும் செலவு தொகையே போதுமென்றும், பொதுவாக எல்லா வழக்குகளிலும் ஜெயித்தாலும், தோற்றாலும் பத்து பவுனுடன் திருப்தியடைவே னென்றும் சொன்னேன். அவர்கள் கொடுக்கும் பணத்தில் பாதியை வைத்தியசாலை கட்டுவதற்கோ, ஏழைகளுக்கு வேறு ஸ்தாப

னம் ஏற்படுத்துவதற்கோ ஒதுக்கி வைப்பேனென்றும் கூறி னேன். இது அவர்க ளெல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சியளித்தது இயல்பேயாகுமன்றோ ?

எழுபது வழக்குகளில் ஒன்றே ஒன்று தான் தோல்வி யடைந்தது. எனவே பெருந் தொகை வருவாயாகக் கிடைத்தது. ஆனல் வந்ததையெல்லாம் விழுங்க "இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகை இருந்தது. 1600 பவுன் வரை அதற் குக் கொடுத்ததாக ஞாபகமிருக்கிறது. இவ்வழக்குகளில் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தேன். எப்போதும் கட்சிக் காரர்கள் என்னைச் சூழ்ந்திருந்தனர். இவர்களில் பெரும்பா லோர், பீஹார் மாகாணத்திலிருந்தும், தென்னிந்தியாவிலிருந் தும் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக வந்தவர்கள். இவர்கள் தங்களுக் குப் பிரத்தியேகமாய் ஏற்படக்கூடிய குறைகளை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்கென்று இந்திய வியாபாரிகளின் சம்பந்த மில்லாத ஒரு தனிச் சங்கம் அமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் கபடமற்ற நெஞ்சும், தாராள புத்தியும், உயரிய நடக்கையும் படைத்தவர்கள். ஸ்ரீமான்கள் ஜெயராம் சிங்கும், பாத்ரியும் அவர்களுடைய தலைவர்கள். ஸ்ரீமான் ஜெயராம்சிங் மேற்படி சங்கத்தின் அக்கிராசனர். அவர்கள் இருவரும் இப்போது காலஞ் சென்று விட்டனர். அவர்க ளால் நான் பெரிதும் உதவி பெற்றேன். ஸ்ரீமான் பாத்ரி என்னுடன் நெருங்கிப் பழகி சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். இவர்களை யொத்த நண்பர்களின் மூலம் வட இந்தியாவையும், தென்னிந்தியாவையும் சேர்ந்த பற்பல இந்தியர்களுடனும் நான் நெருங்கிப் பழக நேர்ந்தது. அவர்களுடைய வக்கீலாகமட்டுமிராமல் சகோதரன் போலவே யானேன். அவர்களுக்குப் பொதுவாகவும், பிரத்யேகமாகவும் இருந்த துயரங்களையும் கஷ்டங்களையும் பகிர்ந்து அனுப வித்தேன்.

இந்தியர்கள் என்னை எப்படி அழைத்தார்கள் என்பதை இங்கே தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். சேத் அப்துல்லா என் னைக் 'காந்தி' என்றழைக்க மறுத்து விட்டார். அதிர்ஷ்ட

வசமாக ' சாகிப் ' என்றழைத்து என்னை யாரும் அவமானப் படுத்தவில்லை. [வடநாட்டார் வெள்ளைக்கார துரைமார்களை ' சாகிப் ' என்றழைப்பது வழக்கம்.] அப்துல்லா சேத் மிகவும் நல்ல சொல் ஒன்றைக் கண்டு பிடித்தார். அது 'பாய்' என்பதாகும். பாய் எனில் ' அண்ணு ' என்று பொருள். மற்றவர்களும் அவரைப் பின்பற்றி என்னை ' பாய் ' என்றே அழைக்கலானார்கள். நான் தென்னுப்பிரிக்காவை விட்டுக் கிளம்பும் வரையில் இப்படியே அழைத்து வந்தனர். ஆனால் ஒப்பந்தக் கூலிகளாய் வந்து விடுதலை பெற்ற இந்தியர்களும் என்னை ' அண்ணு ' என்று அழைத்ததுதான் எனக்கு மிகுதியும் இன்பந் தருவதாயிருந்தது.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

கரு மகா மாரி 1

கூலிச் சேரி நகர சபைக்குச் சொந்தமான உடனே இந்தியர்களை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தி விடவில்லை. அவர்களை வெளியேற்றுவதற்கு முன்னால் அவர்கள் வசிக்க வேறு தகுந்த இடம் கண்டு பிடித்தல் அவசியமாயிருந்தது. நகர சபை எளிதில் வேறு இடம் கண்டு பிடிக்க முடியாதபடியால், இந்தியர்கள் அதே ' ஆபாச'ச் சேரியில் இருக்கும்படி விடப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை இன்னும் மோசமானது தான் வித்தியாசம். சொந்த வீட்டில் வசித்தது போய், நகர சபையின் இடத்தில் குடிக் கூலிக் கிருப்பவர்களானார்கள். இதன் பயனாக அவ்விடத்தில் சுகாதாரக் கேடு இன்னும் அதிகமாயிற்று. இந்தியர்கள் சொந்தக்காரர்களா யிருந்த போது சட்டத்துக்குப் பயந்தாவது ஒரளவு தூய்மை பாது காத்து வந்தார்கள். நகர சபைக்கு அத்தகைய பயம் எதுவும் இல்லை ! குடியிருப்போரின் தொகை அதிக மாயிற்று. அத்துடன் ஆபாசமும், ஒழுங்கீனமும் பெருகின.

இந்நிலைமை குறித்து இந்தியர்கள் பொருமிக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று கருமகாமாரி (Black Plague) நோய் தோன்றிற்று. இதற்கு Pneumonic Plague என்றும் பெயருண்டு. இது சாதாரண மகா மாரியை (Bubonic Plague) விட மிகக் கொடிய கொள்ளை நோயாகும்.

அதிர்ஷ்டவசமாக, இந்தியர் இருப்பிடத்தில் அது தொடங்கவில்லை. ஜோகானிஸ்பர்க்கின் அருகிலிருந்த தங்கச் சுரங்கம் ஒன்றிலேயே முதன் முதலில் அது தோன்றியது. இச் சுரங்கத்தில் வேலை செய்தவர்கள் பெரும்பாலும் நீகிரோவர். இவர்களை சுத்தமாய் வைத்திருப்பதற்கு வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் பொறுப்பாளிகளாவர். மேற்படி சுரங்கத்தில் சில இந்தியர்களும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். இவர்களில் 23 பேரைத் திடீரென்று அந்நோய் பற்றவே அவர்கள் ஒரு நாள் மாலை கூலிச் சேரியில் தங்கள் ஜாகைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அச்சமயம் அவர்களை அந்நோய் கடுமையாகப் பீடித்திருந்தது. ஸ்ரீமான் மதன்ஜித் "இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகைக்குச் சந்தாதார் சேர்ப்பதற்காகவும், சந்தா வசூலிப்பதற்காகவும், அப்போது அங்கே சென்றிருந்தார். அவர் அச்சமென்பதை அறியாதவர். கொள்ளை நோய்க்கிரையான அம்மனிதர்களைக் கண்டதும் அவர் இதயம் தவித்துருகிற்று. உடனே எனக்குப் பின்வரும் குறிப்பை எழுதி அனுப்பினர்: "கருமகா மாரி திடீரென்று உண்டாகி யிருக்கிறது. தாங்கள் உடனே வந்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் மகத்தான துன்பம் நேரிடுதல் நிச்சயம். தயவு செய்து உடனே வாருங்கள்."

ஸ்ரீ மதன் ஜித் மிக்க தைரியத்துடன் காலியாயிருந்த விடு ஒன்றின் பூட்டை உடைத்துத் திறந்து அதற்குள் நோயாளிகள் எல்லாரையும் இருக்கச் செய்தார். நான் உடனே சைகிளில் சென்றேன். எந்த நிலைமையில் மேற்படி வீட்டை எடுத்துக் கொண்டோம் என்பது குறித்து நகர சபைக் காரியஸ்தருக்கு எழுதி அனுப்பினேன்.

ஜோகானிஸ்பர்க்கில் வைத்தியத் தொழில் செய்து

கொண்டிருந்த டாக்டர் வில்லியம் காட்பிரே இச்செய்தி கேட்டதும் ஓட்டமாக ஓடி வந்தார். அவர் நோயாளிகளுக்கு வைத்தியம் செய்ததுடன், தாதியைப் போல் அவர்களுக்கு வேண்டிய பணி விடைகளும் செய்யலானார். ஆனால் 23 நோயாளிகளைப் பார்த்துக் கொள்ளுதல் எங்கள் மூவரால் இயலுங் காரியமாயில்லை.

இதயம் மட்டும் தூயதாயிருந்தால், விபத்து நேரும்போது அதனுடன் போராட ஆயுதங்களும், மனிதர்களும் தாமே வந்து சேர்வார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை. இது என் அநுபவத்தில் அறிந்தது மாகும். அச் சமயம் என் காரியாலயத்தில் நான்கு இந்தியர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் மூவரின் பெயர் : கல்யாண்தாஸ் ; மானக்லால் ; குன்வந்தராய் தேஸாய். மற்றொருவரின் பெயர் ஞாபகமில்லை. கல்யாண்தாஸை அவர் தந்தை என்னிடம் ஒப்படைத்திருந்தார். கல்யாண்தாஸைப் போல் கீழ்ப்படிதல் குணமும், உதவி செய்வதில் விருப்பமும் உள்ள வேறொருவரை நான் தென்னாப்பிரிக்காவில் சந்தித்ததில்லை. அதிர்ஷ்ட வசமாக அவருக்கு அப்போது கலியாணம் ஆகாமலிருந்தது. ஆதலின் அவருக்கு எவ்வளவு பெரிய அபாயகரமான கடமையையும் அளிக்க நான் தயங்கவில்லை. மானக்லாலை ஜோகானிஸ்பர்க்கில் கண்டு பிடித்தேன். அவரும் கலியாண மாகாதவர் என்று நினைவிருக்கிறது. அந்நால்வரையும்—அவர்களை என் குமாஸ்தாக்கள் என்றாலும், சகாக்கள் என்றாலும், புதல்வர்கள் என்றாலும் சரிதான்—பலி கொடுக்கத் தீர்மானித்தேன். கல்யாண்தாஸைக் கேட்பதே அவசியமில்லை. மற்ற மூவரும் கேட்டவுடன் தயாராயிருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். "தாங்கள் எங்கிருக்கிறீர்களோ அங்கே நாங்களும் இருப்போம்" என்று அவர்கள் சுருக்கமாய் விடையளித்தனர். அவ் விடை எனக்கு அளவற்ற இன்பமளித்தது.

மிஸ்டர் ரிச் பெரிய குடும்பஸ்தர். அவரும் இத் தொண்டில் இறங்கச் சித்தமா யிருந்தார். நான் தான் அவரைத் தடுத்தேன். அவரை அவ்வபாயத்துக் குள்ளாக்க எனக்கு மனம்

வரவில்லை. எனவே அவர் அபாய எல்லைக்கு வெளிப் புறத்தில் ஆகவேண்டிய காரியங்களைச் செய்தார்.

அந்த இரவின் பயங்கரத்தை எப்படிச் சொல்வது? இரவு முழுதும் கண் விழித்துப் பணிவிடை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தோம். இதற்குமுன் நான் நோயாளிகளுக்குத் தொண்டு செய்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்த பயங்கர நோயினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்குத் தொண்டு செய்ததில்லை. டாக்டர் காட்பிரேயின் தீரம் மற்றவர்களையும் தொற்றிக் கொண்டது. மருந்து கொடுத்தல், நோயாளிகள் கேட்பதை யளித்தல், அவர்களையும், அவர்களுடைய படுக்கைகளையும் சுத்தமாய் வைத்தல், உற்சாக மூட்டுதல், இவ்வளவுதான் நாங்கள் செய்ய வேண்டியவை.

சோர்வில்லா உற்சாகத்துடனும், தைரியத்துடனும் அவ் விளைஞர்கள் வேலை செய்தது எனக்கு அளவில்லா மகிழ்ச்சி யுளித்தது. டாக்டர் காட்பிரேயும், அநுபவசாலியான ஸ்ரீமான் மதன்ஜித்தும் காட்டிய தைரியத்தைப் பற்றி ஆச்சரியம் அதிகம் இல்லை. ஆனால் வயது வராத அவ்வாலிபர்களின் தீரத்தைப் பற்றி என்னென்று கூறுவேன்?

அந்த இரவு எப்படியோ நோயாளிகள் அனைவரையும் காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்தோம்.

இந்தப் பரிதாப சம்பவமானது, எனக்குப் பாரமார்த்திகத் துறையில் ஓர் அநுபவமாயிருந்த தாதலின், அதைப் பற்றி அடுத்த இரண்டு அத்தியாயங்களில் விரிவாகக் கூற வேண்டும்.

பதினாறும் அத்தியாயம்

கரு மகா மாரி 2

நகர சபைக் காரியஸ்தர் எனக்கு எழுதிய பதிலில், காலி வீட்டை எடுத்துக்கொண்டு, நோயாளிகளையும் கவனித்து வருவதற்காக எனக்கு நன்றி தெரிவித்தார். அத்தகைய அவசர நிலைமையை நகர சபையார் சமாளிப்பதற்குரிய

சாதனங்கள் இல்லை யென்று ஒப்புக்கொண்டு, ஆனால் தங்களா லியன்ற உதவியைச் செய்வார்களென்று கூறினர். நகர சபை யார் தங்கள் கடமையை உணர்ந்த பிறகு வேண்டிய நடவடிக் கைகள் எடுத்துக் கொள்வதில் தாமதம் செய்யவில்லை.

மறுநாள், காலியாயிருந்த கிடங்கு ஒன்றை என் வசம் ஒப்புவித்து, நோயாளிகளை அவ்விடத்துக்கு மாற்றும்படி யோசனை சொன்னார்கள். ஆனால் அவ்விடத்தைச் சுத்தம் செய்யும் பொறுப்பை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கட் டிடம் மிகவும் அசுத்தமாயும், வசதிகள் அற்றதாயும் இருந்தது. நாங்களே அதைச் சுத்தம் செய்தோம். தர்ம சிந்தையுள்ள இந்தியர்களின் உதவியால் சில படுக்கைகளையும், மற்ற வசதி களையும் தயாரித்தோம். இவ்வாறு அதைத் தாற்காலிக வைத் திய சாலையாக ஆக்கிக் கொண்டோம். நகர சபையார் ஒரு தாதியை அனுப்பி வைத்தார்கள். அவள் பிராந்தியும், மற்ற வைத்திய சாதனங்களும் கொண்டு வந்தாள். ஆனால் இன்ன மும் டாக்டர் காட்பிரே தான் பொறுப்பு வகித்தார்.

தாதி அன்புளங் கொண்டவள்; தானே நோயாளிகளுக் குப் பணிவிடை செய்ய விரும்பினள். ஆனால் அவளையும் நோய் தொற்றிக் கொள்ளாதிருக்கும் பொருட்டு, அவள் நோயாளி களைத் தொடும்படியே நாங்கள் விடவில்லை.

அடிக்கடி நோயாளிகளுக்குப் பிராந்தி கொடுத்து வரும் படி எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தது. தாதி முன்னெச் சரிக்கையாகத் தானும் பிராந்தி அருந்தியதுடன் எங்களையும் அருந்தும்படி சொன்னள். ஆனால் எங்களில் யாரும் அதைத் தொடவில்லை. நோயாளிகளுக்கு அது நன்மை தருமென்பதி லும் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. டாக்டர் காட்பிரேயின் அநு மதி பெற்று, பிராந்தி குடியாமல் இருக்கச் சித்தமாயிருந்த மூன்று நோயாளிகளுக்கு மண் சிகிச்சை செய்தேன். அவர் களுடைய தலையிலும், மார்பிலும் ஈர மண் வைத்துக் கட்டி னேன். அவர்களில் இருவர் பிழைத் தெழுந்தனர். மற்ற இருபது பேரும் கிடங்கிலேயே உயிர் நீத்தார்கள்.

இதற்கிடையில், நகர சபையார் சுறு சுறுப்புடன் வேறு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டு வந்தனர். ஜோகானிஸ் பர்க்குக்கு ஏழுமைல் தூரத்தில் தொற்று நோயாளிகளை வைப் பதற்கு ஓர் இடம் இருந்தது. இறந்தவர்கள் போக மீதியிருந்த இரண்டு பேரும் அவ்விடத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட கூடாரங்க ளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். புதிதாக நோய் வாய்ப் படுபவர் களையும் அவ்விடத்துக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எனவே நாங்கள் விடுதலை பெற்றோம்.

சில நாளைக்குள் மேற்கூறிய தாதி அந் நோய்க்கு ஆளாகி உடனே இறந்து போனாள் என்று தெரிய வந்தது. நோயாளி களில் இருவர் மட்டும் பிழைத்தது எப்படி என்றும், எங்க ளுக்கு நோய் வராதிருந்தது எப்படி என்றும் சொல்ல முடி யாது. ஆனால் இந்த அநுபவத்தின் பயனாக மண்சிகிச்சையில் என் நம்பிக்கை அதிகமாயிற்று. அவ்வாறே, பிராந்தியை மருந்தாக உபயோகிப்பதிலுங் கூடப் பயனுண்டா என்பதில் அவநம்பிக்கை வலுவடைந்தது. இந்த நம்பிக்கையும் அவநம் பிக்கையும் தகுந்த ஆதாரங்களைக் கொண்டன வல்லவென்று அறிவேன். எனினும் இவ்விஷயமாக அப்போது என்மனதில் தோன்றிய எண்ணங்கள் இன்றளவும் மாறாமல் இருந்து வரு கின்றன.

கொள்ளை நோய் கிளம்பியதும் பத்திரிகைகளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தேன். அதில், இந்தியர் வசித்த பகுதி நகர சபையாரின் வசம் வந்தபின்னர் அவர்கள் அதை அசட்டை செய்து விட்டார்களென்றும், அதனால் கொள்ளை நோய் தோன்றியதற்கு நகர சபையினரே பொறுப்பாளிக ளாவார்க ளென்றும் கூறி பலமாகக் கண்டித்திருந்தேன். இக் கடிதத்தின் பயனாகவே, மிஸ்டர் ஹென்ரி போலக் எனக்குத் துணைவராகக் கிடைத்தார். காலஞ்சென்ற ஜோசப் டோக் பாதிரியாரின் நட்புக்கும் அக்கடிதம் ஓரளவு காரணமா யிருந்தது.

சைவ போஜனசாலை யொன்றில் உணவருந்தி வந்தே னென்று முன்னொரு அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இங்கு மிஸ்டர் அல்பர்ட் வெஸ்ட் என்பாரைச் சந்தித்தேன்.

ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் நாங்கள் மேற்படி போஜனசாலையில் சந்தித்து போஜனம் அருந்தியதும் உலாவச் செல்வது வழக்கம். மிஸ்டர் வெஸ்ட் ஒரு சிறு அச்சுக்கூடத்தில் பங்காளியா யிருந்தார். மகா மாரி தோன்றியதைப் பற்றி நான் எழுதி யிருந்த கடிதத்தை அவர் பத்திரிகையில் படித்தார். அதோடு நான் போஜனசாலைக்கு வராமற் போகவே அவர் கவலைப்பட லானுர்.

என் சகாக்களும், நானும் மகா மாரி தோன்றியதிலிருந்து உணவைக் குறைத்துக் கொண்டு விட்டோம். கொள்ளை நோய்கள் பரவியிருக்கும்போது குறைவாகச் சாப்பிடுவது நீண்ட நாளாக நான் அநுசரித்து வந்த முறை. ஆதலின் இந்நாட்களில் நான் மாலை உணவு அருந்துவதில்லை. மத்தியானச் சிற்றுண்டி மற்றவர்கள் வருவதற்கு முன் அருந்தி விட்டுப் போய் விடுவேன். போஜன சாலையின் சொந்தக்காரரை எனக்கு நன்ருகத் தெரியும். நான் நோயாளிகளுக்குப் பணி விடை செய்து வருவதால் மற்றவர்களுடன் கூடியவரை நெருங்கிப் பழகாமலிருக்க விரும்புவதாக அவரிடம் தெரிவித் திருந்தேன்.

இவ்வாறு என்னைப் போஜன சாலையில் காணுமற் போகவே, ஒரு நாள் அதிகாலையில் நான் உலாவச் செல்ல ஆயத்தப் பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது மிஸ்டர் வெஸ்ட் என் வீட்டுக்கு வந்து கதவை இடித்தார். நான் கதவைத் திறந்த தும் அவர் சொன்னதாவது :—“ போஜன சாலையில் உங்களைக் காணுததினுல் ஏதேனும் நேர்ந்திருக்குமோ வென்று பயந்தேன். ஆதலின் அதிகாலையிலேயே உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து பார்க்கத் தீர்மானித்தேன். போகட்டும், இப்போது நீங்கள் சொல்லும் வேலையைச் செய்யச் சித்தமா யிருக்கிறேன். நோயாளிகளுக்குப் பணிவிடை செய்யத் தயார். என்னைச் சார்ந்திருப்பவர்கள் யாருமில்லை யென்பது தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே ? ”

அவருக்கு நான் நன்றியறிதல் தெரிவித்துவிட்டு ஒரு கணமும் யோசனை செய்யாமல் பதிலளித்ததாவது :—“ உங்

களை நோயாளிகளுக்குப் பணிவிடை செய்ய நான் எடுத்துக் கொள்ளப் போவதில்லை. புதிதாய் யாருக்கும் நோய் காணுவிட்டால் இரண்டொரு நாளில் எங்களுக்கே அவ்வேலை யில்லாமற் போகும். ஆனால் நீங்கள் செய்யக் கூடியது ஒன்றிருக்கிறது.”

“ அது என்ன ? ”

“ டர்பனிலுள்ள ‘ இண்டியன் ஒபீனியன் ’ அச்சுக் கூடத்தை நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ள முடியுமா ? ஸ்ரீ மதன் ஜித்துக்கு இங்கே வேலையிருக்கலாம். அங்கு யாராவது ஒருவர் தேவை. நீங்கள் அங்கே சென்றால் கவலையின்றி யிருப்பேன்.”

“ எனக்கு இங்கே ஓர் அச்சுக்கூட முண்டென்று உங்களுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அநேகமாகப் போக முடியுமென்றே நினைக்கிறேன். ஆனால் முடிவான பதில் சாயங்காலம் சொல்லலா மல்லவா ? மாலையில் உலாவும் போது அதைப் பற்றிப் பேசுவோம்.”

எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அவ்வாறே அன்று மாலை சந்தித்துப் பேசினோம். அவர் போக ஒப்புக் கொண்டார். சம்பளத்தைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவே யில்லை. ஏனெனில் அவர் நோக்கம் பணம் சம்பாதிப்பதன்று; எனினும், மாதம் பத்து பவுன் சம்பளமும், லாபம் வந்தால் அதில் ஒரு பகுதியும் கொடுப்பதென்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. மறு நாளே மாலை ரயிலில் மிஸ்டர் வெஸ்ட் டர்பனுக்குப் புறப்பட்டார். அவருடைய பாக்கி வசூலை என்னிடம் ஒப்புவித்துச் சென்றார். அன்று முதல் நான் தென்னாப்பிரிக்காவை விட்டுப் புறப்படும் வரை அவர் எனது சுக துக்கங்களில் பங்காளியா யிருந்து வந்தார்.

மிஸ்டர் வெஸ்ட், லிங்கன்ஷயரில் லௌத் என்னுமிடத்தைச்சேர்ந்த குடியானவர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். சாதாரண பள்ளிப் படிப்பு உடையவர். ஆனால் அநுபவம் என்னும்

பள்ளிக்கூடத்திலும், சுயமுயற்சியினாலும் அதிகம் படித்திருந்தார். தூய்மையும், தெளிவும், கடவுள் பயமும், ஜீவ காருண்யமும் உள்ள ஆங்கிலேயர் அவர். இதற்கு மாறான குணம் எதையும் அவரிடம் நான் கண்டதில்லை.

பின்வரும் அத்தியாயங்களில் அவரைப் பற்றியும், அவருடைய குடும்பத்தாரைப் பற்றியும் இன்னும் அதிகம் தெரிந்து கொள்வோம்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

கூலிச்சேரி தீக்கிரையானது

நோயாளிகளைக் கவனிக்கும் வேலை எனக்கும் என் சகாக்களுக்கும் இல்லாமற் போயிற்றாயினும், கொள்ளை நோயின் காரணமாக ஏற்பட்ட இன்னும் பல பிரச்னைகள் முடிவு செய்யப்படாமல் பாக்கியிருந்தன.

'கூலிச்சேரி' விஷயத்தில் நகர சபையின் அசட்டையைப் பற்றி முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் வெள்ளைக்காரர்களின் சௌக்யத்தைப் பற்றிய வரை அச்சபையார் மிக்க விழிப்புடன் இருந்தனர். அவர்களுடைய சுகத்தைப் பாதுகாக்க ஏராளமான பணம் செலவு செய்திருந்ததோடு, இப்போது கொள்ளை நோயை அடியோடு ஒழிப்பதற்குப் பணத்தைத் தண்ணீரைப்போல் வாரி இறைத்தனர். இந்தியர்கள் விஷயத்தில் நகர சபை செய்தவை குறித்தும், செய்யாது விட்டவை குறித்தும் அதன் மீது நான் பற்பல குற்றங்கள் சுமத்தியிருந்தேனாயினும், வெள்ளை நகர வாசிகளின் க்ஷேமத்தில் அச்சபை காட்டிய அக்கறையைப் பாராட்டாதிருக்க முடியவில்லை. அதன் நன்முயற்சிகளுக்கு என்னாலியன்ற உதவி செய்தேன். நான் ஒத்துழைக்க மறுத்திருந்தால் நகர சபையின் வேலை கஷ்டமாகியிருக்கலாம்.

அப்போது, ஆயுதந் தரித்த படைகளை ஏவவும், மற்றும் பலவந்த முறைகளைக் கையாளவும் நகர சபை தயங்கி யிராது.

ஆனல் அவ்வாறெதுவும் நேராமல் செய்தோம். இந்தியர்களுடைய நடக்கை நகர சபை அதிகாரிகளுக்கு மகிழ்ச்சி தந்தது. இதனல் மகா மாரி சம்பந்தமான பிந்தைய நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் சுலபமாயின. இந்தியர்களிடம் எனக்கிருந்த செல்வாக்கை யெல்லாம் பயன்படுத்தி நகர சபையின் முறைகளுக்கு இணங்கும்படி செய்தேன். இவை யெல்லாம் இந்தியர்களுக்குக் கஷ்டமாகவே இருந்த தாயினும், அவர்களில் யாரும் என் புத்திமதியைப் புறக்கணித்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.

கூலிப் பகுதியைச் சுற்றிப் பலமான காவல் போட்டு, அநுமதியில்லாமல் உள்ளே போவதும், வெளியே வருவதும் இயலாமல் செய்யப்பட்டது. எனக்கும், என் சகாக்களுக்கும் மட்டும் நினைத்தபோது உள்ளே போய் வர அநுமதிச் சீட்டுகள் வழங்கி யிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் வசித்த எல்லாரையும் வெளியேறச் செய்து, ஜோகானிஸ்பர்க்குக்கு 13 மைல் தூரத்திலிருந்த திறந்த வெளியில் கூடாரங்களில் மூன்று வார காலம் வசிக்கச் செய்து விட்டு சேரிக்குத் தீ வைத்துவிட வேண்டுமென்பது நோக்கம். உணவுப் பொருள்களுடனும், மற்றும் அவசியமான சாமான்களுடனும் ஜனங்களைக் கிளப்பிக் கொண்டு போய்க் கூடாரத்தில் சேர்க்கச் சில நாள் ஆகு மல்லவா? இந்த இடைக் காலத்திற்குக் காவல் அவசியமா யிருந்தது.

ஜனங்கள் பெரிதும் பயப்பிராந்தி யடைந்திருந்தார்கள். அடிக்கடி நான் வந்து கொண்டிருந்தது அவர்களுக்கு ஆறுதலா யிருந்தது. ஏழைகள் பலர் தாங்கள் மிகுத்திருந்த சிறு தொகைகளைத் தரையில் புதைத்து வைத்திருந்தார்கள். அவற்றை யெல்லாம் தோண்டி யெடுக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்களுக்குப் பாங்கி கிடையாது. பாங்கியென்றுலே தெரியாது. நானே அவர்களுடைய பாங்கியானேன். என் காரியாலயத்தில் பணம்

வந்து குவிந்தது. இத்தகைய நெருக்கடியில் என் உழைப்புக் குக்கூலி கேட்பது நியாயமாகாதென்று கருதினேன். எப்படி யோ வேலையைச் சமாளித்துக் கொண்டேன். என்னுடைய பணத்தைப் போட்டு வைத்திருந்த பாங்கியின் மானேஜரை எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். இந்தப் பணங்களையும் அவரிடந் தான் போட்டு வைக்க வேண்டுமெனத் தெரிவித்தேன். செப்புக்காசும், வெள்ளி நாணயங்களும் ஏராளமாய் வந்தால் பாங்கிகளுக்குத் தொந்திரவு தான். அதிலும் மகாமாரி பரவி யிருந்த பிரதேசத்திலிருந்து வரும் நாணயங்களைத் தொடுவதற் குப் பாங்கி குமாஸ்தாக்கள் மறுத்து விடலாமென்னும் பயமும் இருந்தது. ஆனால் மேற்படி மானேஜர் எனக்கு எல்லா வழி யிலும் உதவினர். நாணயங்களில் நோய்க் கிருமிகள் இருக்க முடியாவண்ணம் அவற்றை மருந்தினால் சுத்தம் செய்து அனுப்பத் தீர்மானித்தோம். ஏறக்குறைய 60,000 பவுன் பாங்கில் கட்டப்பட்டதாக ஞாபகமிருக்கிறது. பணம் அதி கம் வைத்திருந்தவர்களை, தவணை முறையில் போடும்படி சொன்னேன். அவர்கள் அவ்வாறே செய்தார்கள். இதன் மூலம் சிலர் பணத்தைப் பாங்கியில் போட்டு வைக்கும் வழக் கத்தைக் கைக்கொண்டனர்.

கடைசியாக, அவ்விடத்திலிருந்த இந்தியர்கள் அனை வரும் தனி ரயில் வண்டியில் ஜோகானிஸ்பர்க்குக்கு அருகி லிருந்த கிளிப்ஸ் ரூட் பண்ணைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க் கப்பட்டனர். அங்கு நகர சபை தன் சொந்தச் செலவில் அவர்களுக்கு உணவுப் பொருள்கள் அளிக்க ஏற்பாடு செய் திருந்தது. இவ்வாறு திறந்த வெளியில் கூடாரத்தில் வசித் துப் பழக்கமில்லாதவர்க ளாதலால் ஜனங்கள் முதலில் வியப் பும், வேதனையும் அடைந்தார்கள். ஆனால் பெரிய அசௌகரி யம் எதுவும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. 24 மணி நேரத் திற்குள் தங்கள் துன்பங்களை மறந்து குதூகலமாய் வாழலா னார்கள். தினம் ஒருமுறை நான் சைகிளில் சென்று அவர் களைப் பார்த்து வந்தேன். நான் போனபோதெல்லாம் அவர் கள் பாடிக்கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும் சந்தோஷமாயிருந்

தார்கள். மூன்று வாரம் திறந்த வெளியில் வசித்ததின் பயனாக அவர்களுடைய தேக சுகம் பெரிதும் அபிவிருத்தியடைந்தது.

இந்தியர் பகுதி காலி செய்யப்பட்ட மறுநாளே அதற்குத் தீ வைக்கப்பட்டதாக எனக்கு ஞாபகம். தீக்கிரையாகாமல் எந்தச் சாமானையும் காப்பாற்ற நகரசபை விருப்பங் காட்டவில்லை. இதே சமயத்தில் நகர சபை மார்க்கெட்டில் சில செத்த எலிகள் அகப்பட்டதன் காரணமாக, மார்க்கெட்டிலிருந்த நகரசபையின் மரம் முழுவதையும் கொளுத்திவிட்டார்கள். இதில் 10,000 பவுன் நஷ்டமேற்பட்டது.

நகரசபைக்கு இவ்வாறு ஏராளமாக செலவு நேர்ந்ததாயினும், கொள்ளை நோய் பரவாமல் தடுப்பதில் அது வெற்றி பெற்றுவிட்டது. மீண்டும், நகரத்தில் பயமின்றி வாழ்தல் சாத்தியமாயிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ஒரு புத்தகத்தின் மந்திர சக்தி

ஒரு மகாமாரியின் பயனாக ஏழை இந்தியர்களிடம் என் செல்வாக்கு வளர்ந்தது. தொழில் பெருகியதோடு பொறுப்பும் அதிகமாயிற்று. புதிய ஐரோப்பியர் சிலருடன் நெருங்கிப் பழக நேர்ந்ததின் பயனாக, புதிய கடமைகள் ஏற்பட்டன.

மிஸ்டர் வெஸ்டுடன் பழக்கம் சைவ உணவுச் சாலையில் நேர்ந்ததுபோல் மிஸ்டர் போலக்கின் அறிமுகமும் அங்கேதான் ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் மாலை நான் உணவருந்திக் கொண்டிருந்தபோது, மற்றொரு மேஜையில் அமர்ந்து சாப்

பிட்டுக் கொண்டிருந்த இளைஞர் ஒருவர் தமது பெயர் எழுதிய சிட்டை அனுப்பி என்னுடன் பேச விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். என்னுடைய மேஜைக்கு வரும்படி அவரை அழைத்தேன். அவ்வாறே வந்து சேர்ந்தார்.

"நான் 'கிரிடிக்' பத்திரிகையின் உபபத்திராதிபன். மகாமாரியைப்பற்றி நீங்கள் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதியிருந்த கடிதத்தைப் படித்தேன். அதிலிருந்து உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் அவல் உண்டாயிற்று. இந்தச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன்" என்று அவர் சொன்னார்.

மிஸ்டர் போலக்கின் கபடமற்ற தன்மை என்னைக் கவர்ந்து விட்டது. அன்று மாலையே நாங்கள் ஒருவரையொருவர் நன்கறிந்து கொண்டோம். வாழ்க்கையின் முக்கிய தத்துவங்களைப்பற்றி எங்கள் கொள்கைகள் ஏறக்குறைய ஒத்தவையாயிருந்தன. அவர் எளிய வாழ்க்கையை விரும்பினார். அவருடைய புத்தி ஒப்புக்கொள்ளும் எதையும் நடக்கையில் கொண்டுவந்து விடும் அதிசய ஆற்றல் அவரிடம் இருந்தது. அவருடைய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பல முக்கியமான மாறுதல்கள் நினைத்த மாத்திரத்தில் செய்து முடித்தவை யாகும்.

"இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகைக்கு நாளுக்கு நாள் பணச் செலவு அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. மிஸ்டர் வெஸ்டு அனுப்பிய முதல் அறிக்கையே பீதி தருவதா யிருந்தது. அவர் எழுதியதாவது :—"நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் வண்ணம் லாபம் வருமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. நஷ்டம் வரலாமென்றும் அஞ்சுகிறேன். கணக்குப் புத்தகங்கள் ஒழுங்காக வைக்கப்படவில்லை. நிலுவை ஏராளமாய் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அவற்றைப்பற்றித் திட்டமான விவரம் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. எல்லாம் தலைகீழாக மாற்றப்பட வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். என்னாலியன்றவளவு காரியங்களை ஒழுங்கு படுத்த முயல்வேன். லாபம் வந்தாலும், வராவிடினும் வேலை பார்க்கவே போகிறேன்."

லாபம் வராதென்று கண்டதும் மிஸ்டர் வெஸ்ட் வேலையை விட்டுப் போயிருக்கக் கூடும். அப்படிச் செய்திருந்தால் அவர் மீது குற்றம் சுமத்தி யிருக்க மாட்டேன். தகுந்த ஆதாரமின்றி 'லாபம் வரக்கூடிய தொழில்' என்று அதைக் கூறியதற்காக, என்னைக் கடிந்து கொள்ளவும் அவருக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால் அவ்வாறு ஒரு வார்த்தையேனும் அவர் சொல்லவில்லை. ஆயினும், இதிலிருந்து, நான் எளிதில் பிறரை நம்பி விடுபவன் என்னும் எண்ணம் அவருக்கு உண்டாகியிருக்க வேண்டும். ஸ்ரீ மதன் ஜித் போட்ட வரவு செலவுத் திட்டத்தை நான் பரிசிலனை செய்யாமலே ஒப்புக் கொண்டு, லாபம் வருமென்பதாக மிஸ்டர் வெஸ்டுக்குச் சொன்னே னல்லவா?

பொது ஊழியத்தில் ஈடுபட்டவன் தானே ஆராய்ந்து உண்மையென்று தேராத விஷயங்களைச் சொல்லக் கூடாது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சத்திய உபாசகன் மிகவும் எச்சரிக்கை யுடையவனுயிருத்தல் வேண்டும். தான் நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொள்ளாத விஷயத்தைப் பிறர் நம்பும்படி செய்வது சத்தியத்துக்கு ஊறு செய்வதாகும். இதை யெல்லாம் இப்போது நான் நன்கு அறிந்திருந்தபோதிலும், பிறரை எளிதில் நம்பும் வழக்கத்தை இன்னும் முற்றும் போக்கடித்துக் கொள்ளவில்லை. இதை மிகுந்த மனத்துயருடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னுடைய ஆற்றலுக்கு அதிகமாக வேலை செய்து விடவேண்டுமென்னும் ஆசையே இதற்குக் காரணமாகும். இந்த ஆசை, என்னைவிட என் சகாக்களுக்கு அடிக்கடி அதிக தொந்திரவை அளித்து வந்திருக்கிறது.

மிஸ்டர் வெஸ்டின் கடிதம் கிடைத்ததும் நேட்டாலுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன். மிஸ்டர் போலக் இப்போது என்னுடைய பூரண நம்பிக்கைக்கு உரியவராயிருந்தார். அவர் ரயில் நிலையத்துக்கு என்னை வழி யனுப்ப வந்தார். பிரயாணத்தின்போது படிப்பதற்கு ஒரு புத்தகம் கொடுத்தார். அது நிச்சயமாய் எனக்குப் பிடித்திருக்குமென்று கூறினர். அது ரஸ்கினுடைய "Unto this Last" என்னும் புத்தகம்.

அதைப் படிக்கத் தொடங்கிய பின்னர் இடையில் கீழே வைக்க முடியவில்லை. என் உள்ளத்தை அது முழுதும் கவர்ந்துவிட்டது. ஜோகானிஸ்பர்க்கிலிருந்து நேட்டாலுக்கு 24 மணி நேரப் பிரயாணம். வண்டி டர்பனுக்கு மாலையில் போய்ச் சேர்ந்தது. அன்றிரவு எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவே யில்லை. அந்த நூலின் இலட்சியங்களுக்கிணங்க என் வாழ்வு முறையை மாற்றிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தேன்.

இதற்குமுன் ரஸ்கினுடைய புத்தகம் ஒன்றுகூட நான் படித்ததில்லை. நான் கல்வி கற்ற காலத்தில் பாடபுத்தகங்க ளல்லாமல் வேறு புத்தகமே படித்ததில்லை யென்று சொல்லி விடலாம். உலக வாழ்க்கையில் பிரவேசித்த பின்னரோ படிப்பதற்கு நேரமே கிடைப்பதில்லை. ஆதலின் புத்தக ஞானம் எனக்கு மிகவும் குறைவென்றே கூறவேண்டும். இதனால் எனக்கு அதிக நஷ்டம் நேர்ந்துவிட வில்லையென்பது என் நம்பிக்கை. படித்தது குறைவாயிருந்தபடியால், படித்த தைக் கூடியவரை நன்றாக ஜீரணித்துக்கொள்வதற்கு சாத்தி யப்பட்டது. நான் படித்த சில புத்தகங்களுக்குள்ளே, என் வாழ்வு முறையில் உடனே மாறுதல் உண்டு பண்ணியது "Unto this Last" என்பதேயாகும். பிற்காலத்தில், அதை குஜாராத்தியில் "சர்வோதயா" (சர்வஜன நலம்) என்னும் பெயருடன் மொழி பெயர்த்தேன்.

எற்கனவே என் உள்ளத்தில் உறுதிப்பட்டிருந்த கொள் கைகளில் சிலவற்றை ரஸ்கினுடைய இச்சிறந்த புத்தகத்தில் பிரதிபலித்திருக்கக் கண்டதாக என் நம்பிக்கை. ஆகையினால் தான் அந்நூல் என் உள்ளத்தை அவ்வளவு தூரம் கவர்ந்தது மன்றி, என் வாழ்வு முறையையும் அடியோடு மாற்றிவிட்டது. மனிதனுடைய இதயத்தில் மறைந்து நிற்கும் நல்ல சக்திகளை விகாசிக்கச் செய்பவனே கவியாவான். கவிகளின் இவ் வாற் றல் எல்லார் விஷயத்திலும் ஒரே விதமாகப் பயன்படுவதில்லை. ஏனெனில் எல்லாரும் ஒரே அளவில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்க வில்லை யன்றோ ?

அப்புத்தகம் பின்வரும் சித்தாந்தங்களைப் போதிப்பதாக நான் அறிந்து கொண்டேன் :—

(1) தனி மனிதனுடைய நன்மை சர்வ ஜன நன்மையில் அடங்கியதாகும்.

(2) வக்கீலின் உழைப்பும், நாவிதனுடைய உழைப்பும் ஒரே பெறுமானமுள்ளவை தான். ஏனெனில் அனைவருக்கும் தங்கள் உழைப்பினால் ஜீவனோபாயம் சம்பாதிக்கும் உரிமை சமமாக உண்டு.

(3) உடலை உழைத்து வாழும் வாழ்வே, அதாவது குடியானவனுடைய அல்லது கைத்தொழிலாளியின் வாழ்க்கையே மேன்மையான வாழ்க்கையாகும்.

மேற்சொன்னவற்றில், முதலாவது கொள்கை ஏற்கனவே எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. இரண்டாவது கொள்கை, அவ்வளவு தெளிவாக இல்லாவிடினும், ஓரளவு உதயமாகி யிருந்தது. ஆனால் மூன்றாவது கொள்கை என் மனதில் தோன்றியதே கிடையாது. இரண்டாவது, மூன்றாவது கொள்கைகள் முதல் கொள்கையில் அடங்கின என்பதை மேற்சொன்ன புத்தகம் வெட்ட வெளிச்சமாக எனக்கு விளங்கச் செய்தது. வெளிச்சங் கண்டதும் நானும் கண் விழித்தெழுந்தேன். இந்தக் கொள்கைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரத் தயாரானேன்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

போனிக்ஸ் குடியேற்றம்

மிஸ்டர் வெஸ்டினிடம் இவ்விஷயமனைத்தையும் பற்றிக் கலந்து பேசினேன். ரஸ்கினுடைய புத்தகத்தினால், என் மனோ நிலையில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதலைப் பற்றி விவரமாய்க் கூறினேன். "இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரி

கையை ஒரு விவசாயப் பண்ணைக்குக் கொண்டுபோய், அங்கு ஒவ்வொருவரும் ஜீவனத்துக்கு அவசியமான சம ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டு பண்ணை வேலை செய்யவேண்டு மென்றும், ஒழிந்த வேளையில் அச்சுக்கூட வேலையைப் பார்க்கவேண்டு மென்றும் ஏற்பாடு செய்ய விரும்புவதாகத் தெரிவித்தேன். இந்த யோசனையை மிஸ்டர் வெஸ்ட் அங்கிகரித்தார். ஜாதி, நிற வேற்றுமையின்றி எல்லாருக்கும் மாதச் சம்பளம் 3 பவுன் என்று நிர்ணயிக்கப் பட்டது.

ஆனல் அச்சுக்கூடத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு பேரும் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு இணங்குவார்களா வென்பது கேள்வி. எங்கேயோ மூலையிலுள்ள ஒரு பண்ணையில் வந்து குடியேறவும், உயிர் வாழப் போதுமான சம்பளம் மட்டும் பெற்றுக்கொள்ளவும் அவர்கள் அனைவரும் சம்மதிப்பார்க ளென்று எதிர்பார்க்க முடியுமா? ஆதலின் புதிய திட்டத்தை உடனே ஒப்புக் கொள்ளாதவர்கள் வழக்கம்போல் சம்பளம் பெற்று வேலை செய்யவேண்டு மென்றும், காலடைவில் குடியேற்ற வாசிகளில் ஒருவராக முயலவேண்டு மென்றும் தீர்மானித்தோம்.

பின்னர் அச்சுக்கூட ஊழியர்களிடம் கலந்து பேசினேன். ஸ்ரீ மதன்ஜித்துக்கு என் யோசனை பிடிக்கவேயில்லை. அது மூடத்தனமென்று அவர் கருதினர். அப்படிச் செய்தால் எல்லாம் பாழாகி விடுமென்றும், வேலைக்காரர்கள் ஓடிப் போவார்க ளென்றும், "இண்டியன் ஒபீனியன்" நின்று விடு மென்றும், அச்சுக் கூடத்தை மூடவேண்டியதாகு மென்றும் அவர் அபிப்பிராயப் பட்டார்.

அச்சுக் கூடத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களில் என் பங்காளி சகோதரரான சகன்லால் காந்தியும் ஒருவர். வெஸ்டினிடம் என் யோசனையைத் தெரிவித்த போதே அவரிடமும் தெரிவித்தேன். அவருக்கு மனைவியும், குழந்தைகளும் இருந்தார்கள். ஆனல் அவர் குழந்தைப் பிராயத்திலிருந்து என் கீழ்ப் பயிற்சி பெறவும், வேலை செய்யவும்

விரும்பி அவ்வாறே செய்து வந்தவர். என்னிடம் அவருக்குப் பூரண நம்பிக்கை இருந்தது. ஆதலின் ஓர் ஆட்சேபமும் சொல்லாமல் உடனே என் யோசனைக் கிணங்கினர். அன்று முதல் இன்று வரை அவர் என்னுடனேயே இருந்து வருகிறார். இயந்திர வேலைக்காரரான கோவிந்தசாமியும் என் யோசனைக் கிணங்கினர். மற்றவர்கள் புதிய ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் அச்சுக் கூடத்தை எங்கே கொண்டு போனாலும் அங்கே தாங்களும் வருவதாகச் சொன்னார்கள்.

வேலைக்காரர்களுடன் பேசி முடிப்பதற்கு இரண்டு தினங்களுக்கு மேல் ஆகவில்லை யென்று நினைக்கிறேன். உடனே, 'டர்பனுக்கு சுற்றுப் புறத்தில் ஏதேனும் ஒரு ரயில்வே நிலையத்தை யடுத்த இடத்தில் நிலம் விலைக்குத் தேவை' என்று விளம்பரம் செய்தேன். போனிக்ஸ் என்னும் இடத்தில் நிலம் விற்கத் தயாரா யிருப்பதாய்ப் பதில் வந்தது. மிஸ்டர் வெஸ்டும், நானும் ஸ்தலத்தைப் பார்வையிடச் சென்றோம். ஒரு வாரத்திற்குள் 20 ஏக்கரா கொண்ட நிலம் வாங்கி விட்டோம். அந் நிலத்தில் இனிய நீர் ஊற்று ஒன்றும், மாமரம், கிச்சிலி மரம் சிலவும் இருந்தன. இதை யடுத்து 80 ஏக்கரா விஸ்தீரணமுள்ள நிலம் ஒன்று இருந்தது. அதில் இன்னும் அதிக பழ விருட்சங்களும், ஒரு பழைய குடிசையும் இருந்தன. இதையும் நாங்கள் வாங்கினேம். இரண்டும் சேர்ந்து ஆயிரம் பவுன் விலையாயிற்று.

இத்தகைய முயற்சிகளில் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ ரஸ்டம்ஜி எனக்கு எப்போதும் உதவியா யிருந்து வந்தார். அவர் இந்தத் திட்டத்தைப் பெரிதும் விரும்பினர். ஒரு பெரிய கிடங்குக்குக் கூரை வேயப்பட்டிருந்த இரும்புத் தகடுகளையும், மற்றும் வீடு கட்டும் சாமான்களையும் அவர் கொடுத்தார். இவற்றைக் கொண்டு வேலை தொடங்கினேம். என்னுடன் போயர் யுத்தத்தின்போது ஊழியம் செய்த இந்தியத் தச்சரும், கொத்தரும் சிலர் அச்சுக்கூடத்துக்கு ஒரு கொட்டகை போட்டுத் தந்தார்கள். 75 அடி நீளமும், 50 அடி அகலமுமுள்ள இக் கொட்டகையின் வேலை ஒரு மாதத்தில் முடிந்துவிட்டது. மிஸ்டர்

வெஸ்டும் மற்றவர்களும் பெரும் அபாயத்துக்குத் துணிந்து அங்கேயே தச்சர், கொத்தர் முதலியோருடன் தங்கி யிருந்தனர். அதுவரை அவ்விடம் மனித சஞ்சாரமற்றதா யிருந்தது. அடர்ந்த புல் முளைத்திருந்தது. பாம்புகள் குடி புகுந்திருந்தன. எனவே அங்கு வசித்தல் மிகவும் அபாயகரம் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை. முதலில் எல்லாரும் கூடாரத்தில் வசித்தோம். பிரதான கட்டிடம் ஒரு மாதத்தில் தயாராகி விட்டது. சாமான்களில் பெரும்பகுதியை ஒரே வாரத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டோம். டர்பனிலிருந்து அவ்விடம் பதின் மூன்று மைல். போனிக்ஸ் ரயில் நிலையத்திலிருந்து 2½ மைல் தான்.

"இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகையின் ஒரே ஓர் இதழ் மட்டுமே, வெளியே 'மெர்க்குரி' அச்சுக் கூடத்தில் அச்சடிக்க வேண்டி நேர்ந்தது.

பொருள் சேர்க்கும் நோக்கத்துடன் இந்தியாவிலிருந்து என்னுடன் தென்னாப்பிரிக்கா போந்திருந்த என் நண்பர்களையும், உறவினர்களையும் இப்போது போனிக்ஸுக்கு இழுக்க முயன்றேன். அவர்கள் ஏதேதோ தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். பணந் திரட்டுவதற்கென்றே வந்தவர்களாதலின் அவர்களை இந்தப் புதிய வாழ்வுக்கு இணங்கச் செய்வது மிகவும் கஷ்டமா யிருந்தது. ஆயினும் சிலர் சம்மதித்தனர். அவர்களில் மகன்லால் காந்தியின் பெயரையே சிறப்பாகக் குறிப்பிடக்கூடும். மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் தொழில்களுக்கே திரும்பிச் சென்றார்கள். மகன்லால் காந்தி மட்டும் தமது பழைய தொழிலுக்கு அடியோடு தலை முழுகிவிட்டு என்னிடம் சேர்ந்தார். தார்மிக சோதனைகளில் எனக்கு முதன்முதல் துணைவர் ஆனவர்களிலே அவரே தமது திறமையினாலும் தியாகத்தினாலும் பக்தியினாலும் தலை சிறந்து விளங்குகிறார். பற்பல கைத் தொழில்களையும் தாமே கற்றுத் தேர்ச்சி யடைந்தவர் என்ற முறையில் எனது துணைவர்களுக்குள்ளே அவருக்கு ஓர் உயர் தனி ஸ்தானம் உண்டு.

இவ்வாறு 1904-ல் போனிக்ஸ் குடியேற்றம் ஆரம்பிக்

கப்பட்டது. எவ்வளவோ இடுக்கண்களைக் கடந்து இன்று வரை "இண்டியன் ஒபீனியன்" அங்கேயே பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இம் முயற்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள், செய்த மாறுதல்கள், ஆசைகள், ஏமாற்றங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றித் தனி அத்தியாய மொன்றில் கூறவேண்டும்.

இருபதாம் அத்தியாயம்

முதல் இரவு

போனிக்ஸில் "இண்டியன் ஒபீனியன்" முதல் இதழை அச்சிட்டு வெளியிடுதல் இலகுவான காரியமாயில்லை. முன்னெச்சரிக்கையாக நான் இரு காரியங்கள் செய்யாம லிருந்திருப்பின் முதல் இதழ் வெளியிடப்படாமலே போயிருக்கும்; அல்லது மிகத் தாமதமாக வெளியாகியிருக்கும். அச்சுக் கூடத்தில் என்ஜின் வைத்து வேலை செய்ய எனக்குப் பிரியமில்லை. விவசாய வேலை கையினால் செய்யுமிடத்தில் அச்சுக்கும் கை இயந்திரம் உபயோகப் படுத்துவதே பொருத்தமா யிருக்கும் என நினைத்தேன். ஆனால் இது இயலாத காரியமென்று தோன்றியபடியால், எண்ணெய் என்ஜின் ஒன்று அமைத்திருந்தோம். ஆயினும், என்ஜின் வேலை செய்யாவிடின், கையினால் காரியம் நடத்துவதற்குரிய ஏற்பாடும் தயாரா யிருக்கட்டுமென்று வெஸ்டினிடம் சொல்லியிருந்தேன். எனவே, கையினால் இயக்கக் கூடிய சக்கரம் ஒன்றும் அவர் வைத்திருந்தார். இதுவரை பத்திரிகையின் அளவு, சாதாரண தினசரிப் பத்திரிகைகளின் அளவா யிருந்து வந்தது. இனி, போனிக்ஸைப் போன்ற மூலையில் வெளியாகும் பத்திரிகைக்கு அந்த அளவு தகுதியல்ல வென்று எண்ணி 'பூல்ஸ்காப்' அளவுக்கு மாற்றினோம். அவசரம் நேர்ந்தால்

'டிரெடில்' இயந்திரத்தில் அடித்து விடவும் சௌகரியமா யிருக்கட்டு மென்று கருதி இப்படிச் செய்தோம்.

ஆரம்பத்தில், பத்திரிகை வெளியாவதற்கு முன்தின இரவுகளில் நாங்கள் எல்லாரும் கண் விழித்து வேலை செய்ய வேண்டி யிருந்தது. இளைஞர், விருத்தர் அனைவரும் பத்தி ரிகை மடிப்பதில் உதவி செய்வார்கள். இரவு பத்து மணியி லிருந்து நடுநிசிக்குள் வேலை முடிவது வழக்கம்.

ஆனால் முதல் இதழ் வெளியாக வேண்டிய தினத்துக்கு முன்னிரவு நாங்கள் பெற்ற அநுபவம் என்றும் மறக்கக் கூடாத தொன்றாகும். அச்சுக் கோத்து முடிந்து இயந்திரத் தில் பொருத்தியாகி விட்டது. ஆனால் என்ஜின் வேலைசெய்ய வில்லை. என்ஜினை அமைத்து ஓட்டித் தருவதற்கு டர்பனி லிருந்து என்ஜினியரை வரவழைத்திருந்தோம். அவரும் வெஸ்டும் தங்களாலியன்றவரை பார்த்தும் என்ஜினை ஓடச் செய்ய முடியவில்லை. வெஸ்ட் துக்கத்தி லாழ்ந்தவராய் கண் ணில் நீர் ததும்ப என்னிடம் வந்து "என்ஜின் ஓடவில்லை. நாளை பத்திரிகை வெளிவராது" என்றார். அவருக்குச் சமா தானமாக நான் கூறியதாவது:—

"அதற்கு நாமென்ன செய்யலாம்? கண்ணீர் விடுவதில் பயனில்லை. மனிதப் பிரயத்தனத்தினால் ஆகக்கூடிய தெல்லாம் செய்து பார்த்து விடுவோம். கைச் சக்கரத்தின் விஷய மென்ன?"

"கைச் சக்கரம் இருக்கிறது. அதைச் சுற்ற ஆட்களுக்கு எங்கே போவது? நம்மால் முடியுங் காரியமல்ல. நான்கு பேராய் மாற்றி மாற்றிச் சுற்ற வேண்டும். நமது ஆட்களோ ஏற்கனவே களைத்துப் போயிருக்கிறார்கள்," என்றார்.

கட்டிட வேலை இன்னும் முழுதும் முடியவில்லை. ஆதலின் தச்சர்கள் எங்களுடன் இருந்தார்கள். அவர்கள் அச்சுக் கூடத்திலேயே படுத்துறங்கினார்கள். அவர்களைச் சுட்டிக் காட்டி "இந்தத் தச்சர்களை நாம் உபயோகப் படுத்திக்கொள்

ளக் கூடாதா? அவர்களும் சேர்ந்தால் இரவு முழுதும் நாம் வேலை செய்யலாம். இந்த உபாயம் ஒன்று பாக்கி இருக்கிறது" என்று நான் கூறினேன்.

"தச்சர்களை எழுப்ப எனக்குத் துணிவில்லை. நமது ஆட்களோ உண்மையிலேயே நிரம்பக் களைத்துப் போயிருக்கிறார்கள்" என்றார் வெஸ்ட்.

" அந்தக் கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம் ; அவர்களுடன் பேசி முடிப்பதற்கு நான் இருக்கிறேன் " என்றேன்.

" அப்படியானால் வேலை நடந்துவிடக் கூடும்." என்றார் வெஸ்ட்.

தச்சர்களை எழுப்பி அவர்களை இவ்வேலையில் உதவி செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். அதிகமாக அவர்களை வற்புறுத்தவே அவசிய மில்லாம லிருந்தது. "அவசரத்தில் உதவி செய்யவில்லை யென்றால் நாங்கள் இருந்து என்ன பயன்? நீங்கள் இளைப்பாறுங்கள். நாங்கள் அவ்வேலையைப் பார்த்துக் கொள்கிறோம். எங்களுக்கு அது எளியது" என்றார்கள். எங்கள் சொந்த ஆட்கள் வேலைக்குத் தயாரா யிருந்தார்களென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

வெஸ்ட் மிகுந்த ஆனந்தங் கொண்டார். வேலை ஆரம்பித்தபோது அவர் தோத்திரப்பாட்டு ஒன்று பாடத் தொடங்கினார். தச்சர்களைப் பிரித்து விட்டேன். முறைப்படி மற்றவர்களும் வேலை செய்தார்கள். இவ்வாறு காலை 7 மணி வரையில் வேலை செய்தோம். ஆனால் இன்னும் வேலை நிறைய பாக்கி இருந்தது. இப்போது மீண்டும் என்ஜினியரை எழுப்பி என்ஜினை ஓட்டச் சொல்லிப் பார்க்கலாமென்று மிஸ்டர் வெஸ்டினிடம் சொன்னேன். இம்முறையேனும் அவர் வெற்றி பெற்றால் வேலை காலத்தில் முடிந்துவிடும்.

அவ்வாறே வெஸ்ட் அவரை எழுப்பினார். அவர் உடனே என்ஜின் அறைக்குச் சென்றார். என்ன ஆச்சர்யம்? என்ஜினைத் தொட்ட உடனே அது ஓட ஆரம்பித்தது! அச்சுக்

கூடம் முழுவதிலும் ஆனந்தகோஷம் நிரம்பியது. "இதன் காரணம் என்ன? நேற்றிரவு நாம் எவ்வளவோ முயன்றும் பயன்படாமற் போயிருக்க, இன்று காலை கோளாறு ஒன்றுமே யில்லாததுபோல் ஓடத் தொடங்கி விட்டதே" என்று நான் கேட்டேன்.

வெஸ்டோ, என்ஜினியரோ - நன்றாக நினைவில்லை - கூறியதாவது :—"இதற்குக் காரணம் கூறுதல் கஷ்டம். இயந்திரங்கள் சில சமயம் நடந்து கொள்வதைப் பார்த்தால் நம்மைப் போலவே அவற்றிற்கும் ஓய்வு தேவை என்று காணப்படுகிறது."

என்ஜின் வேலை செய்ய மறுத்தது எங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு சோதனை என்றே எனக்குத் தோன்றிற்று. நல்ல சமயத்தில் அது மீண்டும் ஓடத்தொடங்கியது எங்கள் உண்மையான, மனப்பூர்வமான உழைப்பின் பயன் என்று கருதினேன்.

பத்திரிகைப் பிரதிகளைக் காலத்தில் தபாலுக்கு அனுப்பினோம். எல்லாருக்கும் சந்தோஷமா யிருந்தது.

இந்த ஆரம்ப பிடிவாதமானது பின்னால் பத்திரிகை ஒழுங்காக வெளியாகுமென்பதை உறுதிப்படுத்திற்று. பின்னால் ஒரு காலத்தில் வேண்டுமென்றே நாங்கள் என்ஜின் உபயோகிப்பதை நிறுத்திக் கையினால் வேலை செய்தோம். போனிக்ஸ் குடியேற்ற வாசிகள் தார்மிக உந்நத நிலையை எய்தி யிருந்த நாட்கள் அந்நாட்களே என்பது என் கருத்து.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

போலக் துணிந்திறங்குதல்

போனிக்ஸ் குடியேற்றத்தை நான் ஏற்படுத்தினேனாயினும், அங்கே நிரந்தரமாய் வாசம்செய்ய முடியவில்லை. சிற்சில இடைக்காலங்களிலேயே அங்கே தங்குதல் சாத்தியமாயிற்று. இதை நினைத்தால் இப்போதும் வருத்தமுண்டாகிறது. நாளடைவில் வக்கீல் தொழிலிலிருந்து நீங்கி, போனிக்ஸுக்குச் சென்று குடியேறி, உடல் உழைப்பினால் ஜீவனோபாயந் தேடவேண்டுமென்றும், தொண்டின் பூரண இன்பத்தை அங்கே காணவேண்டு மென்றும் தொடக்கத்தில் நோக்கங் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், அந்நோக்கம் நிறைவேற நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கிறது என்னும் உண்மையைப் பலமுறையும் அநுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் சத்தியத் தேட்டமே ஒருவனுடைய முடிவான இலட்சியமாயிருக்குமானால் அவன் போடும் திட்டங்கள் எவ்வளவுதான் தவறிப்போனாலும் முடிவு தீமையாவதில்லையென்றும், சில சமயங்களில் எதிர் பார்த்ததைவிட அதிக நன்மையாய் முடிகிறதென்றும் கண்டுள்ளேன். போனிக்ஸ் குடியேற்றம் எதிர்பாராவிதமாய் மாறுதலடைந்ததும், மற்றும் பல எதிர்பாரா நிகழ்ச்சிகளும் எங்கள் ஆரம்ப நோக்கத்தைவிட நன்மையாய் முடிந்தன என்று கூறுதல் கஷ்டமாயினும், அவை தீங்கு பயக்கவில்லை யென்று நிச்சயமாய்க் கூறலாம்.

நாங்கள் எல்லாரும் உடல் உழைப்பினால் ஜீவனம் செய்தல் சாத்தியமாகும் பொருட்டு, அச்சுக்கூடத்தைச் சுற்றியிருந்த நிலத்தை மும்மூன்று ஏக்கராகப் பங்கிட்டுக் கொண்டோம். இந்த நிலப்பகுதிகளில் ஒன்று என் பங்குக்கும் விழுந்தது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இருப்புத் தகடுகளால் வீடு கட்டிக்கொண்டோம். இத்தகைய வீடுகளை நாங்கள் விரும்பவில்லை. சாதாரணக் குடியானவர்களுக்கேற்றவண்ணம் வைக்

கோல் கூரைபோட்ட மண் குடிசைகளேனும், சிறு செங்கல் வீடுகளேனும் கட்டவேண்டுமென்பது எங்கள் ஆசை. ஆனால் அது நிறைவேறுவதற்கில்லை. அத்தகைய வீடுகள் கட்டுவதற்கு அதிக செலவும், அதிக காலமும் பிடிக்கும். எங்களுக்கோ கூடிய சீக்கிரம் குடியேற்றத்தில் நிலைபெற்றுவிட வேண்டுமென ஆவலாயிருந்தது.

மனுசுக்லல் நாஸார் தான் இன்னமும் பத்திரிகாசிரியராயிருந்தார். அவர் புதிய ஏற்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையாதலின் டர்பனிலேயே வசித்தார். அங்கே 'இண்டியன் ஒபீனிய' னின் கிளைக்காரியாலயம் ஒன்று இருந்தது.

அச்சுக்கூட வேலைகளுக்குள் மிகவும் தொல்லையானது அச்சுக் கோத்தலே யாகும். ஆனால் கற்றுக்கொள்ள மிக எளியதும் அதுதான். அந்த வேலைக்கு சம்பளங் கொடுத்துச் சில தொழிலாளிகளை வைத்திருந்தோம். எனினும் எல்லாருக்கும் அவ்வேலை தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம். முன்னமே அச்சுக் கோக்கத் தெரியாதவர்கள் இப்போது கற்றுக் கொண்டோம். கடைசி வரையில் நான் இவ்வேலையில் பஞ்சையாகவே இருந்தேன். மகன்லால் காந்தி எல்லாருக்கும் முதன்மையா யிருந்தார். அவர் இதற்குமுன் அச்சுக்கூடத்தில் வேலை செய்ததேயில்லையாயினும், அச்சுக் கோப்பதில் மிகத் திறமையும் வேகமும் பெற்றார். அச்சுக்கூடத்தின் மற்ற எல்லா வேலைகளையும் அவர் அதிவிரைவில் கற்றுக் கொண்டது எனக்கு மிகுந்த வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அளித்தது. தம் திறமையின் அளவு அவருக்கே தெரியாதென்பது என் எண்ணம்.

குடியேற்றத்தில் கட்டிடங்கள் கட்டி முடிந்து நாங்கள் நிலைபெற்றவுடனேயே நான் புதிய 'வீட்டை' விட்டு ஜோகானிஸ்பர்க்குக்குப் போகவேண்டியதாயிருந்தது. அதிக காலம் அவ்விடத்து வேலையைக் கவனியாது விட்டிருக்க முடியவில்லை.

ஜோகானிஸ்பர்க்குக்குப் போனதும் மிஸ்டர் போலக்கினிடம் நான் செய்திருந்த முக்கியமான மாறுதல்களைத் தெரி

வித்தேன். தாம் இரவல் கொடுத்த புத்தகம் இவ்வளவு பயன் அளித்தது என் றறிந்த போது அவருக்குண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. "இப்புது முயற்சியில் நானும் கலந்து கொள்ள சாத்தியப் படாதா?" என்று கேட்டார். "சந்தேகமில்லாமல். விருப்பமானல் நீங்களும் குடியேற்றத்தைச் சேரலாம்" என்றேன். "நீங்கள் சேர்த்துக் கொண்டால் நான் இதோ தயாராயிருக்கிறேன்" என்ருர் போலக்.

அவருடைய உறுதி என்னைக் கவர்ந்துவிட்டது. 'கிரிடிக்' பத்திரிகையில் தம் வேலையை உடனே ராஜிநாமா கொடுத்து ஒரு மாதத்திற்குள் தம்மை விடுவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். விடுதலை பெற்றபின் போனிக்ஸ் வந்து சேர்ந்தார். தமது இனிய சுபாவத்தினல் அவர் எல்லாருடைய உள்ளத்தையும் கவர்ந்து விரைவிலேயே போனிக்ஸ் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரானர். எளியவாழ்வு என்பது அவருடைய இயற்கையில் படிந்திருந்தபடியால் போனிக்ஸ் வாழ்க்கை அவருக்குக் கஷ்டமாகவே தோன்றவில்லை. தண்ணீரில் வசித்தல் மீனுக்கு இயற்கையாயிருப்பது போல் அவ்வாழ்க்கை அவரது இயல்புக் கொத்ததாயிருந்தது. ஆனல் அதிக காலம் அவரை அங்கு வைத்திருக்க முடியவில்லை. மிஸ்டர் ரிட்ச் இங்கிலாந்து சென்று தமது சட்டப் படிப்பை முடித்துவரத் தீர்மானித்திருந்தார். வக்கீல் காரியாலய வேலைகளை நான் ஒருவனே செய்தல் இயலாத காரியமாயிருந்தது. எனவே, மிஸ்டர் போலக்கைக் காரியாலயத்துக்கு வந்து உதவி செய்யும்படியும், அட்டர்னியாகப் பயிற்சிபெறும்படியும் கேட்டுக்கொண்டேன். முடிவில் நாங்கள் இருவருமே வக்கீல் தொழிலை விடுத்து போனிக்ஸுக்குச் சென்று அங்கேயே நிலையாக வசிக்கலாம் என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனல் இந்த மனோரதம் ஈடேறவேயில்லை.

போலக் ஒரு நண்பரிடம் நம்பிக்கை கொண்டுவிட்டால் எந்த விஷயத்திலும் அவருடன் வாதிடுவதற்குப் பதிலாக ஒத்துப்போகவே முயலும் இயல்புடையவர். "போனிக்ஸ் வாழ்க்கை எனக்கு மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறது. இங்கே சந்தோஷ

மாய்க் காலங் கழிக்கிறேன். குடியேற்றத்தை அபிவிருத்தி செய்யலாமென்றும் நம்பிக்கை யிருக்கிறது. ஆயினும் இதை விட்டுக் காரியாலயத்துக்கு வருவதால் நமது இலட்சியங்கள் விரைவில் கைகூடுமென நீங்கள் கருதும் பட்சத்தில், அவ் வாறே செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன்" என்று பொருள்பட அவர் பதில் எழுதினர். இந்த பதில் எனக்கு மனப்பூர்வ மான மகிழ்ச்சி தந்தது. போலக் போனிக்ஸிலிருந்து ஜோகா னிஸ்பர்க்குக்கு வந்து அட்டர்னி தொழிலுக்குப் பயிற்சி பெறலானர்.

இதே சமயத்தில், ஸ்காட்லந்து தேசத்தாரும் பிரமஞான சங்கத்தை சேர்ந்தவருமான மிஸ்டர் மாக்கின்டர் என்பார் உள்ளூர்ச் சட்டப் பரீட்சை ஒன்றுக்குப் போக என் னிடம் பயிற்சிபெற்று வந்தார். நான் சொன்னதின்மேல் அவரும் போலக்கைப் பின்பற்றி என்னிடம் குமாஸ்தாவாகச் சேர்ந்தார்.

இவ்வாறு, போனிக்ஸின் இலட்சியங்களை விரைவில் அடைய வேண்டுமென்னும் உயரிய நோக்கத்துடன், அதற்கு முற்றும் மாறான திசையை நோக்கி வெகு விரைவாகப் போக லானேன். எளியவாழ்க்கை என்னும் பெயரால் விரிக்கப் பட்ட இவ்வலையில் நான் அடியோடு சிக்கிக்கொள்ளாமல் தப்பி யதற்கு ஆண்டவன் அருந்துணையே காரணமாகும்.

நானும் என் இலட்சியங்களும் எவரும் கனவிலும் எதிர் பாராத விதத்தில் காப்பாற்றப்பட்டோம். இதைப்பற்றி விவ ரிக்க இன்னும் சில அத்தியாயங்கள் தாண்டவேண்டும்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

பகவானுல் காக்கப் பெறுவோர்

சமீப காலத்தில் இந்தியா திரும்பலாம் என்னும் நம்பிக்கை இப்போது எனக்கு இல்லாமல் போயிற்று. ஓராண்டுக்குள் திரும்பி வந்து சேர்வதாக என் மனைவிக்கு வாக்களித்திருந்தேன். ஓராண்டு சென்று விட்டது. ஆனல் சமீபத்தில் திரும்பக் கூடுமென்று தோன்றவில்லை. ஆதலின் என் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் வரவழைத்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்தேன். அவர்கள் கப்பலில் வந்து கொண்டிருந்தபோது எனது மூன்ருவது புதல்வன் இராமதாஸ் கப்பல் தலைவருடன் விளையாடுகையில் கையை முறித்துக் கொண்டு விட்டான். கப்பல் தலைவர் கப்பல் வைத்தியரைக் கொண்டு சிகிச்சை செய்வித்து அவனை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்து வந்தார். கப்பலிலிருந்து இறங்கியபோது இராமதாஸ் கைக்கட்டுடன் இருந்தான். வீடு சேர்ந்ததும் தகுந்த டாக்டரைக் கொண்டு ரணத்தைக் கட்டி வரும்படி கப்பல் வைத்தியர் கூறினர். ஆனல் அப்போது மண் சிகிச்சையில் நான் பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்த காலம். எனது அரை குறை வைத்தியத்தில் நம்பிக்கையுடைய கட்சிக்காரர் சிலரையுங் கூட மண் சிகிச்சையும் ஜல சிகிச்சையும் செய்து கொள்ளப் பண்ணி யிருந்தேன்.

இந்நிலைமையில் இராமதாஸுக்கு நான் என்ன செய்வது? அவனுக்கு அப்போது எட்டு வயது. நானே சிகிச்சை செய்வது அவனுக்குச் சம்மதமா என்று கேட்டேன். அவன் புன்னகையுடன் முழு சம்மதம் என்று சொன்னன். அவ்வயதில் தனக்கு எது நல்லது என்று அவன் தீர்மானித்தல் சாத்தியமில்லை. ஆனல் முறையான வைத்திய சிகிச்சைக்கும், அரைகுறை வைத்தியத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமை அவனுக்கு நன்ருய்த் தெரிந்திருந்தது. வீட்டு வைத்திய முறைகளைக் கையாளும் வழக்கம் எனக்குண்டு என்றும் அவன் அறிவான். என்னிடம் நம்பிக்கை வைத்துத் தன்னை என் வசம் ஒப்பு

வித்தான். பயத்தினுல் நடுநடுங்கிக் கொண்டே கட்டை அவிழ்த்தேன். ரணத்தை அலம்பிச் சுத்தமான மண் வைத்துக் கட்டினேன். இம்மாதிரி சுமார் ஒரு மாதகாலம் செய்து வந்தேன். ரணம் முற்றிலும் ஆறிவிட்டது. தொந்திரவு எதுவும் நேரவும் வில்லை. வழக்கமான சிகிச்சை செய்தாலும் ரணம் ஆறுவதற்கு இவ்வளவு நாள் ஆகுமென்று கப்பல் டாக்டர் சொல்லியிருந்தார்.

இதுவும் இன்னும் சில சோதனைகளும் இத்தகைய வீட்டு வைத்திய முறைகளில் என்னுடைய நம்பிக்கையை அதிகப்படுத்தின. இதற்குப் பிறகு, அதிக தன்னம்பிக்கை யுடன் அம்முறைகளைக் கையாளலானேன். ரணம், சுரம், அஜீரணம், காமாலை முதலிய பல ரோகங்களுக்கு ஜல சிகிச்சை, மண் சிகிச்சை, உபவாச சிகிச்சை இவைகளைக் கையாண்டேன். பெரும்பாலும் நோய்கள் குணமடைந்து வந்தன. ஆனுல் இம்முறைகளில் தென்னுப்பிரிக்காவில் எனக்கிருந்த நம்பிக்கை தற்போதில்லை. அவற்றில் அபாயங்கள் உண்டு என்று அநுபவத்தில் தெரிய வந்திருக்கிறது.

ஆதலின், இச்சோதனைகளைப் பற்றி இங்கே கூறுவது அவற்றின் வெற்றியை நிரூபிக்கும் நோக்கத்துடன் அன்று. எந்தச் சோதனையும் பூரண வெற்றி யளித்ததாக நான் கூற மாட்டேன். முறையான பயிற்சி பெற்ற டாக்டர்கள் கூடத் தங்கள் சோதனைகள் பரிபூரண வெற்றியளித்ததாகச் சொல்வதில்லை. புதிய சோதனைகள் செய்ய விரும்புவோன் முதலில் தன்னிடமே அவற்றைத் தொடங்க வேண்டுமென்று காட்டுவதே என் நோக்கமாகும். இதனுல் விரைவில் உண்மை கண்டு பிடித்தல் சாத்தியமாகிறது. உண்மை உள்ளத்துடன் சோதனை செய்பவனைப் பகவான் எப்போதும் காப்பாற்றுகிருர்.

இயற்கை வைத்திய சோதனைகளில் எவ்வளவு அபாயங்கள் இருந்தனவோ அவ்வளவு ஐரோப்பியர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் சோதனைகளிலும் இருந்தன. அவ்வபாயங்கள் வேறு வகையைச் சேர்ந்தவை என்று மட்டுமே சொல்லலாம்.

ஆனால் அவ்வாறு ஐரோப்பியர்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவதற்குச் செய்த முயற்சிகளில் அபாயங்களைப் பற்றி நான் நினைக்கவேயில்லை.

போலக்கை என் வீட்டிற்கு வந்து என்னுடன் தங்கும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். நாங்கள் இருவரும் இரத்த சகோதரர்கள் போல் வசிக்கலானோம். அவருக்கு சில வருஷங்களுக்கு முன்பே விவாகம் நிச்சயமாகி யிருந்தது. ஆனால் உசிதமான காலத்தை எதிர் பார்த்துக் கலியாணம் தள்ளிவைக்கப் பட்டிருந்தது. போலக் இல்வாழ்க்கையில் நிலை பெறுவதற்கு முன்னால் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பியதாகக் காணப்பட்டது. என்னை விட நன்றாய் அவர் ரஸ்கினுடைய நூல்களைப் படித்திருந்தார். ஆனால் அவருடைய மேனாட்டுத் தொடர்பானது ரஸ்கினின் போதனையை உடனே அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வருவதற்குத் தடையாய் நின்றது. அவரிடம் பின் வருமாறு நான் வாதாடினேன் :—

" மணமக்களுக்குள் இதய ஒற்றுமை ஏற்பட்டிருக்கும் போது, பொருளாதாரக் காரணங்களை முன்னிட்டுக் கலியாணத்தைத் தள்ளிவைத்தல் சரியாகாது. வறுமை கலியாணத்துக்கொரு தடையானால் ஏழைகள் கலியாணமே செய்து கொள்ள முடியாது. மேலும், இப்போது நீங்கள் என்னுடன் வசிக்கிறீர்கள். வீட்டுச் செலவைப் பற்றிய கவலையில்லை. கூடிய சீக்கிரத்தில் நீங்கள் மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது," என்றேன். முன் அத்தியாயமொன்றில் கூறியிருப்பது போல், மிஸ்டர் போலக்கினிடம் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி இருமுறை வாதமிட வேண்டியிருப்பதில்லை. நான் கூறியதின் நியாயத்தை அவர் உணர்ந்து, உடனே இங்கிலாந்திலிருந்த தமது காதலிக்குக் கடிதம் எழுதினார். அப்பெண் மணி மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்துச் சில மாதங்களில் ஜோகானிஸ்பர்க் வந்து சேர்ந்தார். கலியாணத்துக்குச் செலவு எதுவும் செய்யும் எண்ணமே இல்லை. விசேஷ உடை கூட அவசிய மென்று அவர்கள் கருதவில்லை. இதய ஒற்றுமை

கொண்ட இத்தம்பதிகளின் திருமணத்துக்கு சமயக் கிரியைகளும் தேவையில்லாமலிருந்தன. மிஸ்டர் போலக் பிறப்பினல் யூதர். அவர் மனைவி கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சார்ந்தவர். நீதி தர்மமே அவர்களுடைய பொது மத்மா யிருந்தது.

இவ் விவாகம் சம்பந்தமான ஒரு விநோத சம்பவத்தை இங்கே குறிப்பிடுதல் பொருந்தும். டிரான்ஸ்வாலில் ஐரோப்பியரின் மணங்களைப் பதிவு செய்யும் உத்தியோகஸ்தர் வெள்ளைக்கார ரல்லாதவர்களின் கலியாணங்களைப் பதிவு செய்யக் கூடாது. இந்தக் கலியாணத்தில் நான் மாப்பிள்ளைத் தோழனுயிருந்தேன். ஐரோப்பிய நண்பர் ஒருவர் கிடைக்கமாட்டார் என்பதற்காகவன்று. ஆனல் போலக் நான்தான் வர வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தார். • எனவே, நாங்கள் மூவரும் விவாகப் பதிவு உத்தியோகஸ்தரிடம் சென்றோம். கறுப்பு மனிதனுகிய நான் மாப்பிள்ளைத் தோழனுயிருக்கும் கலியாணத்தில் மணமகனும் மணமகளும் அசல் வெள்ளைக்காரர்கள் என்று அவர் எப்படி நிச்சயங்கொள்ள முடியும்? எனவே, இது சம்பந்தமாக விசாரித்து முடிவாகும்வரை விவாகப் பதிவைத் தள்ளிவைக்கவேண்டுமென்று அவர் சொன்னர். மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. அதற்கடுத்தநாள் கிறிஸ்மஸ் பண்டிகைக்காக விடுமுறை. எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிவாகியிருந்த கலியாணத்தை இந்த அற்பச் சாக்கின் மீது தள்ளிவைப்பதென்றால் யார் தான் பொறுக்க முடியுமா? மேற்படி இலாகாவின் தலைவரான தலைமை மாஜிஸ்ட்ரேட்டை எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. மணமக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அவரிடம் நான் சென்றேன். அவர் விஷயத்தைக் கேட்டுச் சிரித்துவிட்டு மேற்படி உத்தியோகஸ்தருக்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்தார். கடைசியில் விவாகம் பதிவு செய்யப்பட்டது.

இதுகாறும் என்னுடன் வசித்த ஐரோப்பியர்கள் முன்னமேயே எனக்குத் தெரிந்தவர்களாயிருந்தனர். இப்போது எங்களுக்கு முற்றும் புதியவரான ஓர் ஆங்கிலப் பெண் எங்களுடன் வசிக்கலானர். இத்தம்பதிகளுடன் எனக்கு எப்போதேனும் வேற்றுமை நேரிட்டதாகவே ஞாபகமில்லை. மிஸ்ஸஸ்

போலக்குக்கும் என் மனைவிக்கும் சிற்சில வித்தியாசங்கள் அவ்வப்போது நேரிடுவதுண்டு. ஆனால் அவை மிக ஒழுங்காக நடத்தப்படும் தனிக் குடும்பங்களிலும் நேரிடுபவையே யாகும். என் குடும்பமோ பல்வேறு சாதியாரும், பல்வேறு குணாதி சயங்களை உடையவர்களும் சேர்ந்த கலப்புக் குடும்பம். நன்றா கச் சிந்தித்துப் பார்த்தோமாயின், சாதி, இனம் என்னும் வித்தியாசங்கள் கற்பனைமாத்திரமே யென்று விளங்கும். உண் மையில் நாம் அனைவரும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே யாவோம்.

இந்த அத்தியாயத்திலேயே வெஸ்டின் திருமணத்தையும் நடத்தி விடுகிறேன். என் வாழ்நாளின் இப்பகுதியில், பிரம சரியத்தைப்பற்றிய என் கொள்கைகள் திடப்பட்டிருக்க வில்லை. எனவே, எனது பிரமசாரி நண்பர்கள் எல்லாருக் கும் கலியாணம் செய்துவைப்பதில் சிரத்தை கொண்டிருந் தேன். ஒரு சமயம் மிஸ்டர் வெஸ்ட் தம் தாய் தந்தையரைப் பார்ப்பதற்காக சொந்த ஊருக்குச் சென்றபோது, கூடுமானால் கலியாணம் செய்துகொண்டு திரும்பும்படி புத்திமதி சொன் னேன். போனிக்ஸ் எல்லாருக்கும் பொதுவீடா யிருந்தது. நாங்கள் அனைவரும் விவசாயிகள் ஆகிவிட்டதாகப் பாவித் துக்கொண்டிருந்தோம். எனவே, கலியாணத்தைப் பற்றி யும் அதன் விளைவுகளைப்பற்றியும் நாங்கள் பயப்படவில்லை. வெஸ்ட், லெயிஸஸ்டரைச் சேர்ந்த அழகிய இளம் பெண் ஒருத்தியை மணஞ்செய்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தார். அப் பெண் செருப்புத் தொழில் செய்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரும் மேற்படி தொழிற்சாலையில் சிறிது அநுபவம் பெற்ற வர். அவரை 'அழகிய இளம் பெண்' என்று நான் சொன்ன போது உடலின் அழகைக் குறிப்பிடவில்லை. முதன்முதல் அவரை நான் சந்தித்தபோதே அவர் உள்ளத்தின் அழகு என்னைக் கவர்ந்துவிட்டது. இதயத் தூய்மையே உண்மை அழகன்றோ? இவர்களுடன் வெஸ்டின் மாமியாரும் வந்தார். அம்மூதாட்டியார் இன்றளவும் ஜீவித்துவருகிறார். அவருடைய உற்சாகமும், உழைப்பும், சந்தோஷ சுபாவ

மும் பாலியர்களாகிய நாங்கள் பார்த்து வெட்கிக்கும்படியிருந்தன.

ஐரோப்பிய நண்பர்களைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளத் தூண்டியதுபோலவே, இந்திய நண்பர்களைத் தத்தம் குடும்பங்களை வரவழைத்துக் கொள்ளும்படி செய்தேன். போனிக்ஸ் இவ்வாறு ஒரு சிறு கிராமமாயிற்று. ஐந்தாறு குடும்பங்கள் அங்கே குடியேறிப் பல்கிப் பெருகலாயின.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

குடும்ப வாழ்க்கை

டர்பனில் குடும்பச் செலவு அதிகம் ஆகிவந்தபோதிலும் அங்கேயே எளிமைவாழ்வுக்கு அடிகோலி யாகிவிட்டதென்பதை முன்னம் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஜோகானிஸ்பர்க்கில் வாழ்வுமுறை இன்னும் பெரியமாறுதல் அடைந்தது. ரஸ்கினின் கொள்கைகளுக்கிணங்கக் குடும்பவாழ்க்கையை மாற்றி அமைக்க முயன்றேன்.

பாரிஸ்டர் ஒருவரின் வீட்டில் சாத்தியமாகக் கூடிய அளவுக்கு எளிய வாழ்வு முறை ஏற்பட்டது. நாற்காலி, மேஜைகள் ஓரளவு இல்லாமல் சரிப்படவில்லை. புறவாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் காட்டிலும் உள்ளத்தில் உண்டான மாறுதலே முக்கியமாயிருந்தது. உடலுழைப்புத் தேவையான வேலைகளையெல்லாம் நாமே செய்துகொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவல் வளர்ந்து வந்தது. குழந்தைகளையும் இக்கொள்கைகளுக்கிணங்கப் பயில்விக்கலானேன்.

கடை ரொட்டி வாங்குவதற்குப் பதிலாக, டாக்டர் கூன் முறைப்படி வீட்டிலேயே ரொட்டி தயாரித்துக்கொள்ளத் தொடங்கினோம். கடையில் சாதாரணமாய் விற்கும் ஆலையில்

அரைத்த மாவு இந்தரொட்டிக்கு உபயோகமில்லை. கோதுமை வாங்கிக் கை இயந்திரத்தில் அரைத்துக் கொள்வதுதான் சரி யென்று தீர்மானித்தோம். இதுதான் எளிமைவாழ்வுக்கும், சுகாதாரத்துக்கும், சிக்கனத்துக்கும் பொருந்திய முறை யென்று கருதினேம். எனவே, கையால் சுற்றும் மாவு இயந்திரம் ஒன்று 7 பவுன் கொடுத்து வாங்கி னேன். அவ்வியந்திரத்தின் இரும்புச் சக்கரத்தை ஒருவ ராகச் சுற்றுவது அசாத்தியமாயிருந்தது. ஆனல் இருவர் சேர்ந்து சுற்றுதல் எளிதாயிருந்தது. சாதாரணமாய் நானும் போலக்கும் குழந்தைகளும் அதைச் சுற்றுதல் வழக்கம். எப் போதாவது என்மனைவியும் ஒரு கைகொடுப்பாள். ஆனல் பெரும்பாலும் மாவரைக்கும் சமயத்தில் அவளுக்குச் சமையல் வேலையிருக்கும். போலக்கின் மனைவி வந்தபின் அவரும் எங்க ளுடன் மாவரைக்கச்சேர்ந்து கொண்டார். குழந்தைகளுக்குச் சக்கரம் சுற்றுவது நல்ல தேகாப்பியாசமா யிருந்தது.இவ்வேலை யேனும் வேறு எந்த வேலையேனும் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை ஒருபோதும் கட்டாயப்படுத்துவது கிடையாது. மாவரைத்தலை அவர்கள் ஒரு விளையாட்டாகவே செய்தார்கள். களைத்துப்போனவுடன் நிறுத்திவிடலாமென்று சொல்லியிருந் தேன். ஆனல் குழந்தைகள் சாதாரணமாய் வேலை செய்யச் சுணங்குவதில்லை.இவர்கள் சிலரைப்பற்றிப் பின்னல் விரிவாகச் சொல்லப்போகிறேன். வேலையில் பின்தங்கியவர்கள் சிலரும் இருந்தனர். ஆனல் பெரும்பாலோர் உற்சாகமாக வேலை செய் தார்கள். அந்நாளில் எந்தக் குழந்தையும் வேலை செய்ய பயந்த தாகவாவது, களைப்பாயிருப்பதாய் சாக்குச் சொன்னதாகவா வது எனக்கு ஞாபகம் இல்லை.

வீட்டு வேலைகளுக்காகவென்று ஒரு வேலைக்காரனை அமர்த் தியிருந்தோம். அவன் எங்களுடன் குடும்பத்தில் ஒருவனுகவே வசித்து வந்தான். குழந்தைகள் அவனுக்கு உதவி செய்தார் கள். நகரசபைத் தோட்டி குப்பைகளை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவான். ஆனல் கக்கூஸை அலம்பி சுத்தப்படுத்தும் வேலையை நாங்களே கவனித்தோம். வேலைக்காரனை செய்யச்

சொல்வதில்லை. அவன் செய்வானென்று எதிர்பார்ப்பதுமில்லை. இது குழந்தைகளுக்கு மிகவும் நல்ல பயிற்சியாயிற்று. இதன் பயனாக, எனது புதல்வர்கள் எல்லாரும் தோட்டிவேலையில் அருவருப்பு அற்றவர்களானார்கள். சுகாதார விதிகளையும் நன்குணர்ந்தார்கள். ஜோகானிஸ்பர்க் வீட்டில் யாருக்கும் நோய் வருவது மிக அருமையாயிருந்தது. தப்பித்தவறி யாராவது நோயில் படுத்தால் குழந்தைகளே அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் விருப்பத்துடன் செய்தார்கள். குழந்தைகளுடைய புத்தகப் படிப்பை நான் அலட்சியம் செய்ததாகக் கூற மாட்டேன். ஆனால் அவசியமான போது அதைப் பலிகொடுக்கத் தயங்கவில்லையென்பது நிச்சயம். ஆதலின், என் புதல்வர்கள் என்மீது குறை கூறுவதற்கு ஓரளவு காரணமுண்டு. ஒவ்வொரு சமயம் இதைத் தெரிவித்துமிருக்கிறார்கள். ஓரளவு நான் அக்குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவனாகிறேன். அவர்களுக்கு இலக்கியக்கல்வி அளிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் எனக்கு இல்லாமலில்லை. நானே அவர்களுக்கு அக்கல்வி போதிக்கவும் முயன்றேன். ஆனால் இடையிடையே ஏதேனும் ஓர் இடையூறு ஏற்பட்டுவிடும். அவர்களுக்கு வீட்டில் கல்விகற்பிப்பதற்காக உபாத்தியாயர் யாரையும் நான் ஏற்படுத்தவில்லை. எனவே, தினந்தோறும் என்னோடு காரியாலயத்துக்கு நடந்துவந்து, திரும்பி வீட்டுக்கு நடந்து வரவேண்டுமென்று ஏற்படுத்தியிருந்தேன். போகவர மொத்தம் ஐந்து மைல்தூரம் ஆனபடியால் இந்த நடை அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஓரளவு தேகப் பயிற்சியாயிற்று. நடக்கும்போது, வேறு யாரும் என்னுடன் பேசிக்கொண்டு வராவிடின், சம்பாஷணையின் மூலம் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்க முயன்றேன். என் புதல்வர்களில் மூத்தவனை ஹரிலால் மட்டும் இந்தியாவிலேயே இருந்துவிட்டான். பாக்கி மூவரும் மேலே கண்டவாறு வளர்க்கப்பட்டனர். அவர்களுடைய இலக்கியக் கல்விக்கு தினம் ஒரு மணி நேரமேனும் தவறாது செலவிட்டு வந்திருப்பேனாயின், மிகச் சிறந்த கல்வி அளித்திருக்கலாம். ஆனால் இது சாத்தியப்படவில்லை.

தக்க இலக்கியக் கல்வி என் புதல்வர்களுக்குத் தரமுடியா

மல் போனது அவர்களுக்கும் எனக்கும் துயரந்தரும் விஷயமே யாகும். என் மூத்த புதல்வன் ஹரிலால், இந்தக் குறையை என் முன் தனிமையிலும், பத்திரிகைகளில் பகிரங்கமாகவும் வெளி யிட்டிருக்கிறான். மற்றப் புதல்வர்கள், விலக்கமுடியாத காரணங் களினலேயே நான் அவர்களுக்கு இலக்கியக் கல்வி யளிக்க வில்லை யென்பதை உணர்ந்து தயாளத்துடன் என்னை மன்னி த்து விட்டார்கள். எனினும் அவர்கள் இலக்கியக்கல்வி பெருத படியால் குடி முழுகிப்போய் விட்டதாக எண்ணி நான் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கிவிடவில்லை. தந்தையொருவன் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பது என் இலட்சியமோ, அவ்வாறு நான் இல் லேயேயென்ற வருத்தத்தைத் தவிர வேறு வருத்தம் எனக்குக் கிடையாது. சமூக நன்மையை முன்னிட்டே அவர்களுடைய இலக்கியக் கல்வியை பலி கொடுத்ததாக நான் கருதுகிறேன். இந்த நம்பிக்கை தவருயிருக்கலாம். எனினும் மனப்பூர்வமாக அவ்வாறு நம்பினேன் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனல் அவர்க ளுக்கு நல்லொழுக்கப் பயிற்சி யளிப்பதில் நான் எள்ளளவும் அசட்டை காட்டியது கிடையாது. இப்பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்வதுதான் பெற்றேர்களின் முதன்மையான கடமையென் பது என்கருத்து. என் புதல்வர்களிடம் ஒழுக்கக் குறைபாடு கள் ஏதேனும் காணப்படுமாயின், அவற்றிற்கு என்னுடைய அசட்டை காரணமல்ல வென்று நிச்சயமாய்க் கூறுவேன். என்னிடமும் என்மனைவியிடமும் உள்ள குறைகளே அவர்களி டம் பிரதிபலித்திருக்கின்றனவெனக் கொள்ளவேண்டும்.

குழந்தைகள் பெற்றேர்களின் உடற் கூறுகளைமட்டு மன்றி, அவர்களுடைய குணும்சங்களையும் பிதிரார்ஜிதமாகப் பெறுகின்றன. சுற்றிலுமுள்ள வாழ்வு நிலைமைகள் குழந்தை யின் குணங்களைப் பெரிதும் மாற்றி யமைக்கின்றன வென்பது உண்மையே. ஆனல் வாழ்க்கை தொடங்கும்போது குழந்தை யின் மூலதனம் பெற்றேர்களிடமிருந்து பெற்றதேயாகும். பிதிரார்ஜித தீக்குணங்களை குழந்தைகள் தள்ளி வெற்றி பெறுவதைக்கண்டிருக்கிறேன். ஆத்மா இயற்கையில் தூயதா கையினல்தான் இத்தகைய வெற்றி சாத்யமாகிறது.

குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி யளிக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா வென்பதைப்பற்றி நானும் போலக்கும் அடிக்கடி தீவிரமாக வாதம் செய்வதுண்டு. இவ்விஷயமாக நான் எப்போதும் உறுதியான கொள்கையுடையவன். குழந்தைகளை பால வயதிலிருந்து ஆங்கிலத்திலேயே எண்ணவும், பேசவும் பயில்விக்கும் இந்தியர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் தேசத்துக்கும் பெரிய துரோகம் செய்கிறார்கள் என்பது என்கொள்கை. இதனால் அக்குழந்தைகள் நாட்டின் பரம்பரையான பாரமார்த்திக சமுதாயச் செல்வங்களை இழந்தவர்களாகிறார்கள். அந்த அளவில் அவர்கள் தேசசேவைக்குத் தகுதியற்றவர்களாகிறார்கள். இத்தகைய உறுதிகொண்டவனாதலின், குழந்தைகளிடம் நான் எப்போதும் குஜராத்தியிலேயே பேசிவந்தேன். போலக்குக்கு இது பிடிக்கவில்லை. அவர்களுடைய வருங்கால வாழ்வை நான் கெடுத்து வருவதாக அவர் நினைத்தார். பூரண அன்புடன் தமது முழுவலிமையையும் காட்டி அவர் என்னுடன் வாதிப்பார். ஆங்கிலம் உலகமுழுவதும் பரவியுள்ள பாஷையென்றும், சிறு பிராயத்தில் அதைக் கற்றுக்கொள்வோர் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் மற்றவர்களைவிட பெரியதோர் அநுகூலம் பெற்றவர்களாவார்கள் என்றும் அவர் கூறினார். என்றாலும், என் உறுதியை அவரால் மாற்றமுடியவில்லை. என்னுடைய கட்சிதான் நியாயமானதென்று அவர் ஒப்புக்கொண்டாரா, அல்லது நான் சுத்த பிடிவாதக்காரன் என்று விட்டுவிட்டாரா என்பது இப்போது ஞாபகமில்லை. இது இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவம். அதற்குப்பின் நான் பெற்றுள்ள அனுபவங்களினால் இவ்விஷயத்தில் என் உறுதி இன்னும் வலிமை பெற்றிருக்கிறது. இலக்கியக்கல்வி பூரணமாய்ப் பெறாத குறைபாடு என் குமாரர்களிடம் இருப்பினும், தாய்பாஷையில் அவர்கள் பெற்றபயிற்சி அவர்களுக்கும் நாட்டுக்கும் பெரும் நன்மையளித்துவருகிறது. அதனாலேதான் அவர்கள் தற்போது தங்கள் சொந்தநாட்டில் அன்னியர்களாயிருக்கவில்லை. அல்லாமலும் இயற்கையாக அவர்கள் இரு பாஷைகளும் அறிந்தவர்களானார்கள். ஆங்கிலமே முக்கிய பாஷையாயிருந்த தேசத்தில் வசித்தபடியாலும், ஆங்கில நண்

பர்கள் பலருடன் தினசரி வாழ்க்கையில் கலந்து பழகியபடியி னுலும், கஷ்டமின்றி ஆங்கிலம் பேசவும் எழுதவும் வல்லவர்க ளானுர்கள்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

ஸுலு 'கலகம்'

ஜோகானிஸ்பர்க்கில் நிலைபெற்று விட்டேனென்று எண்ணிய பின்னரும் எனக்கு நிலையான வாழ்க்கை இல்லாமற் போயிற்று. இனி அமைதியான வாழ்க்கை நடத்த லாமென்று நான் எண்ணியபோது எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி ஒன்று நேரிட்டது. நேட்டாலில் ஸுலு 'கலகம்' ஏற்பட்டிருப் பதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாயிற்று. ஸுலுக்க ளிடம் எனக்கு எவ்வகை விரோதமுமில்லை. அவர்கள் இந்தியர் எவருக்கும் எவ்வகைத் தீங்கும் செய்ததில்லை. அதைக் 'கலகம்' என்று சொல்வதைப் பற்றியுங்கூட எனக்குச் சந்தேகம்தான். ஆனுல் அக்காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் உலகத்தின் நன்மைக்காகவே இருக்கிறது என்று நான் நம்பினேன். உண் மையான இராஜ விசுவாசியா யிருந்தபடியால் ஏகாதிபத்தியத் துக்குக் கேடு நினைத்தலே எனக்கு இயலாமல் இருந்தது. ஆதலின் கலகக்காரர்களின் கட்சி நியாயமானுலும், அநியாய மானுலும், என்னுடைய தீர்மானத்தை அது பாதிப்பதற் கில்லை. நேட்டாலில் 'பாதுகாப்புத் தொண்டர் படை' ஒன்று இருந்தது. அப்படை கலகத்தை அடக்குவதற்காகத் திரட்டப் பட்டு விட்டது என்று பத்திரிகைகளில் படித்தேன்.

நேட்டாலுடன் நான் நெருங்கிய தொடர்புள்ளவனுத லால் நேட்டாலின் பிரஜையாகவே என்னைக் கருதினேன். ஆத லின் அவசியமானுல் 'இந்திய சேவைப்படை' யொன்றை அமைக்கத் தயாராயிருப்பதாகக் கவர்னருக்கு எழுதினேன். அதை ஏற்றுக்கொண்டு அவர் உடனே பதில் விடுத்தார்.

என் சேவையை இவ்வாறு உடனே ஏற்றுக்கொள்வார்களென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை, ஆயினும் அதிர்ஷ்ட வசமாக, கடிதம் எழுதுவதற்கு முன்னாலேயே அவசியமான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்திருந்தேன். என் சேவை அங்கீகரிக்கப்பட்டால் ஜோகானிஸ்பர்க் குடித்தனத்தைக் கலைத்து விடுவதென்றும், போலக் சிறு வீடு ஒன்றுக்குக் குடி போகவேண்டுமென்றும், கஸ்தூரிபாய் போனிக்ஸுக்குச் சென்று தங்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்திருந்தேன். இத்தீர்மானத்தில் என் மனைவியின் பூரண சம்மதத்தைப் பெற்றிருந்தேன். இம்மாதிரி விஷயங்களில் அவள் எப்போதும் குறுக்கே நின்றது கிடையாது. ஆதலின் கவர்னரிடமிருந்து பதில் வந்ததும் வீட்டுச் சொந்தக்காரனுக்கு வழக்கமான ஒரு மாத அறிக்கை கொடுத்தேன். சாமான்களில் சிலவற்றைப் போலக்கின் வசம் விட்டுவிட்டுச் சிலவற்றைப் போனிக்ஸுக்கு அனுப்பினேன்.

பின்னர், டர்பனுக்குச்சென்று, சேவைப்படைக்கு மனிதர்கள் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டேன். பெரிய படை தேவையாயில்லை. இருபத்துநான்குபேர் அடங்கிய படை அமைக்கப்பட்டது. அவர்களில் என்னைத் தவிர நால்வர் குஜராத்தியர்; ஒருவர் பட்டாணி வகுப்பைச் சேர்ந்த சுதந்திர பிரஜை; மற்றவர்கள் எல்லாரும் ஒப்பந்தம் நீங்கிய தென்னிந்தியத் தொழிலாளிகள்.

வேலை சுலபமாக நடக்கும் பொருட்டும் வழக்கத்திலிருந்த முறையை யனுசரித்தும் தலைமை வைத்திய அதிகாரி எனக்கு ஓர் அந்தஸ்து அளித்தார். தற்காலிகமாக என்னை 'ஸார்ஜண்ட் மேஜர்' ஆக்கினர். இன்னும் நான் குறிப்பிட்ட மூவரை 'ஸார்ஜண்ட்'களாகவும், ஒருவரைக் 'கார்ப்போரல்' ஆகவும் செய்தார். அரசங்கத்தார் ஒழுங்கு முறைக்குரிய உடைகளும் அளித்தார்கள். ஏறக்குறைய, ஆறு வாரம் எங்கள் படை சேவை செய்தது. 'கலக'ப் பிரதேசத்தை யடைந்ததும் 'கலகம்' என்று சொல்வதற்கே அங்கு ஒன்றுமில்லை யென்று கண்டேன். எதிர்த்து நிற்பவர் யாரையுங் காணோம். சிறு கலவரம் பெருங் கலகமாக மிகைப்

படுத்திச் சொல்லப்பட்டிருந்தது. ஸுலூக்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட ஒரு புதிய வரியைக் கொடுக்க வேண்டாமென்று அவர்களுடைய சாதித் தலைவன் ஒருவன் யோசனை கூறினனும். வரி வசூல் செய்யப்போன ஒரு ஸார்ஜன்டை ஈட்டியால் குத்திவிட்டார்களாம். உடனே இச்சம்பவங்களுக்குக் 'கலகம்' என்று பெயர் கொடுத்துவிட்டார்கள். விஷயம் எதுவாயினும், என் அநுதாபம் முழுதும் ஸுலூக்கள் பக்கமே இருந்தது. சைன்யத்தின் தலைமை ஸ்தானத்தை அடைந்ததும், காயமுற்ற ஸுலூக்களுக்குப் பணிவிடை புரிவதே எங்கள் வேலை யென்றறிந்து அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அங்குத் தலைமையிலிருந்த வைத்திய உத்தியோகஸ்தர் எங்களை வரவேற்றார். காயமடைந்த ஸுலூக்களுக்கு வெள்ளைக்காரர்கள் மனதாரப் பணிவிடை செய்வதில்லையென்றும், அவர்களுடைய புண்கள் அழுகிக் கொண்டிருக்கின்றன வென்றும், என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தாம் திகைத்துக் கொண்டிருந்ததாகவும் அவர் கூறினர். அந்த ஏழை ஜனங்கள் மீதிரங்கிப் பகவானே எங்களை அனுப்பி வைத்திருப்பதாக எண்ணுவதாய் அவர் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தார். ரணங் கட்டுவதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளை எங்களுக்குக் கொடுத்துத் தாற்காலிக் வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஸுலூக்கள் எங்களைக் கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தனர். வெள்ளைக்கார ஸோல்ஜர்கள் வேலிக் கம்பிகளின் வழியாக எட்டிப் பார்த்து அவர்களுடைய ரணங்களைக் கட்டவேண்டா மென்று எங்களுக்குச் சொல்வார்கள். நாங்கள் அவர்கள் பேச்சுக்குச் செவி கொடுப்பதில்லை. அவர்கள் கோபமடைந்து, சொல்லத் தகாத வசை மொழிகளை ஸுலூக்கள் மீது பொழிவார்கள்.

நாளடைவில் நான் இந்த ஸோல்ஜர்களுடன் நெருங்கிப் பழகலானேன். பின்னர், அவர்கள் எங்கள் வேலையில் தலையிடுவதை நிறுத்தினர்கள். சைன்யத்தின் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களில் கர்னல் ஸ்பார்க்ஸ், கர்னல் வைலி என்னும் இருவர் இருந்தனர். இவர்கள் 1896ல் என்னைப் பலமாக எதிர்த்தவர்கள்; இப்போது என்னுடைய நடத்தையைக்

கண்டு அவர்கள் ஆச்சரிய மடைந்தார்கள். என்னைப் பார்ப்பதற்கு வந்து வந்தனங் கூறினார்கள். ஜெனரல் மாக்கன்ஸிக்கும் என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். இவர்களுக்கு இராணுவ சேவையே தொழில் என்பதாக வாசகர்கள் எண்ண வேண்டாம். கர்னல் வைலி டர்பனில் பெயர்பெற்ற வக்கீல். கர்னல் ஸ்பார்க்ஸ் டர்பனில் ஒரு பெரிய கசாப்புக் கடையின் சொந்தக்காரர். ஜெனரல் மாக்கன்ஸி நேட்டால் விவசாயிகளில் பிரசித்திபெற்ற ஒருவர். இவர்களெல்லாரும் கௌரவ இராணுவ சேவைக்காக முன்வந்து அம்முறையில் பயிற்சி பெற்றவர்களே யாவர்.

எங்களால் பணிவிடை செய்யப் பெற்றவர்கள் சண்டையில் காயமடைந்தவர்க ளல்லர். ஒரு பகுதியார் சந்தேகத்தின் மீது கைதிகளாக்கப்பட்டவர். ஜெனரல் அவர்களுக்குச் சசையடி தண்டனை விதித்திருந்தார். கசையடியினால் கெட்ட ரணங்கள் உண்டாகி யிருந்தன. அவற்றிற்குச் சிகிச்சை செய்யாதபடியால் அழுகத் தொடங்கிவிட்டன. மற்றொரு பகுதியார் சிநேக ஸுலுக்கள். 'பகைவர்'களிடமிருந்து வேறு பிரிக்க அவர்களுக்குப் பட்டயங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தும் தவறுதலாக ஸோல்ஜர்களால் சுடப்பட்டவர்கள்.

இதுவன்றி, வெள்ளைக்கார ஸோல்ஜர்களுக்கும் நான் மருந்து கலந்து கொடுக்கவேண்டி யிருந்தது. இது எனக்கு மிகவும் சுலபமான வேலை. டாக்டர் பூத்தின் சிறு வைத்திய சாலையில் ஒரு வருஷம் பயிற்சி பெற்றிருந்தே னல்லவா? இத்தொண்டின் மூலம் பல ஐரோப்பியர்களுடன் நெருங்கிய பழக்கம் ஏற்பட்டது.

அதிவிரைவாகப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு படையுடன் நாங்கள் இணைக்கப்பட்டிருந்தோம். எங்கெங்கே அபாயம் என்று அறிவிக்கப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் போகும்படி அப்படைக்குக் கட்டளை. பெரும்பாலும் அப்படை குதிரைவீரர்க ளடங்கியது. படை போகு மிடத்துக்கெல்லாம் நாங்கள் கால்நடையாகக் காயமடைந்தவர்களின்

பல்லக்குகளைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு போகவேண்டும். இரண்டு மூன்று தடவை தினத்துக்கு நாற்பது மைல் நாங்கள் பிரயாணம் செய்யவேண்டி யிருந்தது. ஆனால் நாங்கள் எங்கே சென்றாலும் இறைவன் திருப்பணியே செய்யவேண்டி யிருந்தது குறித்து நன்றியுள்ளவனா யிருக்கிறேன். தவறுதலாகக் காயப்படுத்தப்படும் சிநேக ஸுலுக்களைப் பல்லக்குகளில் சுமந்து தலைமை ஸ்தலத்துக்குக் கொண்டுவந்து அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதே எங்கள் வேலையாயிருந்தது.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

இதய சோதனை

ஸுலு 'கலகம்' சம்பந்தமாக எனக்குப் புதிய அநுபவங்கள் பல நேர்ந்தன. அவை என்னைப் பெரிதும் சிந்தனைக்காளாக்கின. ஸுலூ கலகத்தில் யுத்த பயங்கரங்களை நான் தெளிவாகக் கண்டதுபோல், போயர் யுத்தத்தின்போது காணவில்லை. "அது யுத்தமே அன்று; மனித வேட்டை" என்பது என் அபிப்பிராயம். நான் சம்பாஷிக்க நேர்ந்த ஆங்கிலேயர் பலரும் இதே விதமான கருத்தைத் தெரிவித்தனர். ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் குற்றமற்ற ஜனங்கள் வாழ்ந்த குடிசைகளில் சோல்ஜர்கள் துப்பாக்கி வெடி தீர்க்கும் சத்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு, அவர்கள் மத்தியில் வாழ்தல் ஒரு பெருஞ் சோதனையாயிருந்தது. எனினும், நான் அந்த வேதனையைப் பொறுமையுடன் சகித்துவந்தேன். காயமடைந்த ஸுலுக்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதே எங்கள் வேலையாயிருந்தபடியால் சிறிது ஆறுதல் பெற்றேன். நாங்கள் இல்லாவிடில் அவர்களைக் கவனிப்பார் யாருமில்லை யென்பது நிச்சயம். ஆதலின் இவ்வேலை என் மனதிற்குச் சமாதானமா யிருந்தது.

இக்காலத்தில் வேறு சில விஷயங்களைப்பற்றியும் சிந்திக்கலானேன். அந்தப் பிரதேசத்தில் ஜனங்கள் மிகக் கொஞ்சம். குன்றுகளிலும், பள்ளத்தாக்குகளிலும், வெகு தூரத்துக்கு ஒன்றாக, கள்ளமற்ற 'அநாகரிக' ஸுலூக்களின் கிராமங்கள் சிதறிக்கிடந்தன. எனவே, இந்த ஏகாந்தமான பிரதேசங்களின் வழியாக, காய மடைந்தவர்களைத் தூக்கிக் கொண்டோ, சும்மாவோ நடந்து செல்கையில் அடிக்கடி மெய்மறந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன்.

பிரமசரியத்தையும், அதில் அடங்கிய பொருள்களையும் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்தேன். அது குறித்து எனக்கு உறுதியான அபிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டு வேர் கொண்டன. என் சகாக்களுடன் அதைப்பற்றி விவாதித்தேன். ஆத்ம ஞான மடைவதற்குப் பிரமசரியம் எவ்வளவு இன்றியமையாததென்று அப்போது நான் அறியவில்லை. ஆனால் ஆத்மாவின் பூரண சக்தியுடன் மக்கட் குலத்துக்குத் தொண்டு செய்ய விரும்பும் ஒருவனுக்குப் பிரமசரியம் அத்தியாவசியமென்று கண்டேன். அப்போது நான் செய்தது போன்ற ஊழியம் செய்ய மேலும் மேலும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே யிருக்குமென்றும், இல்வாழ்க்கை இன்பத்திலும், குழந்தைகள் பெற்று வளர்ப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தால் அச் சந்தர்ப்பங்களைச் சரிவரப் பயன் படுத்திக்கொள்ள முடியாதென்றும் உணரலானேன்.

சுருங்கக் கூறின், உடல் அல்லது ஆன்மா, இவ்விரண்டிலொன்றுக்காகவே நான் உயிர் வாழ முடியுமென்று கண்டேன். உதாரணமாக, இப்போது என் மனைவி குழந்தைப் பேற்றை எதிர்பார்க்கும் சமயமாயிருந்தால், நான் இத்தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்க முடியாது. பிரமசரிய விரதத்தைக் கைக்கொள்ளாத வரையில் குடும்ப ஊழியமும், சமூக ஊழியமும் முரண்பட்டவை. அவ்விரதம் பூண்டால் இரண்டும் ஒரே சமயத்தில் செய்யக் கூடியவையாகும்.

இவ்வாறு சிந்தித்து, முடிவான விரதம் எடுத்துக்

கொள்ள வேண்டுமென்று ஆத்திர மடைந்தேன். விரதம் மேற்கொள்ளலா மென்னும் எண்ணமே ஒருவகை உற்சாக மளித்தது. மனக்கோட்டை கட்டுவதற்கு இடமேற்பட்டது. ஊழியம் செய்வதற்குரிய பலப்பல துறைகள் மனக்கண்ணின் முன்பு புலப்படலாயின.

இவ்வாறு உடலுழைப்பும், மன உழைப்பும் எனக்கு மிகுந்திருந்த காலத்தில், கலகத்தை அநேகமாக அடக்கியாகி விட்டதென்றும், விரைவில் எங்களை அனுப்பி விடுவார் களென்றும் செய்தி வந்தது. இரண்டொரு நாட்களுக்குப் பின்னர் உண்மையிலேயே விடுதலை செய்யப்பட்டோம். பின் னர் சில தினங்களில் வீடு போய்ச் சேர்ந்தோம். எங்கள் படையின் ஊழியத்துக்காக வந்தன மளித்துக் கவர்னர் எனக்குக் கடிதம் எழுதினர்.

போனிக்ஸ் போய்ச் சேர்ந்ததும், சகன்லால், மகன்லால், வெஸ்ட் முதலியோரிடம் பிரமசரியத்தைப்பற்றி உற்சாகமாய்ப் பேசினேன். அவர்கள் அவ்விரதம் கொள்ளும் யோசனையை விரும்பியதுடன், அதன் அவசியத்தையும் ஒப்புக் கொண்டார் கள். ஆனால் அதிலுள்ள கஷ்டங்களையும் அவர்கள் எடுத்துக் கூறினர்கள். அவர்களில் சிலர் தீரத்துடன் பிரமசரிய விரதம் மேற்கொண்டனர். அப்படி மேற்கொண்டவர்களில் சிலர் அதில் வெற்றி பெற்றார்களென்றும் நான் அறிவேன்.

நானும் துணிந்திறங்கினேன். வாணாள் முழுதும் பிரம சரியத்தை அனுஷ்டிப்பதென்னும் விரதம் மேற்கொண்டேன். அது எவ்வளவு பெரிய மகத்தான காரியமென்பதை அப் போது நான் அறியவில்லை யென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அதன் கஷ்டங்கள் இன்று கூட என் முன் நிற்பதைக் காண் கிறேன். அதன் முக்கியமும் நாளுக்கு நாள் எனக்கு நன்கு புலனாகி வருகிறது. பிரமசரியமில்லாத வாழ்க்கை சாரமற்ற தாகவும் மிருகப் பிராயமான தாகவும் எனக்குத் தோன்று கிறது. இயற்கையில், விலங்குக்குப் புலனடக்கமென்பது தெரி யாது. மனிதன் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்கக் கூடியவனு

யிருப்பதால் தான் மனிதனாகிறான் ; புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்கு மளவிலேயே மனிதனாகிறான். நமது சமய நூல்களில் பிரமசரியத்தின் பெருமையை மிகைப் படுத்திக் கூறியிருப்பதாக முன்னெல்லாம் நான் கருதியிருந்தேன். ஆனால் பிரமசரியத்தைப் பற்றி அவை கூறுவனவெல்லாம் முற்றும் சரியானவை, அநுபவத்தில் அறிந்தவை என்று நாளுக்கு நாள் தெளிவாக உணர்ந்து வருகிறேன்.

ஆச்சரியகரமான சக்தி பொருந்திய இந்தப் பிரமசரியம் சுலபமான காரிய மன்றென்றும், அது உடலை மட்டும் பொறுத்த விஷயமன்றென்றும் கண்டேன். பிரமசரியம் உடல் கட்டுப்பாட்டில் ஆரம்பமாகிறது. ஆனால் உடலுடன் முடிவதில்லை. பரிபூரண பிரமசரியம் அசுத்த எண்ணத்திற்குக் கூட இடங் கொடாது. உண்மைப் பிரமசாரி, புலனாசையைப் பூர்த்தி செய்வது குறித்துக் கனவிலும் எண்ணமாட்டான். இந்நிலை யடையாத வரையில் பூரண பிரமசரியத்திற்கு இன்னும் ஏறவேண்டிய படிகள் அதிகமிருக்கின்றன வென்றே சொல்லவேண்டும்.

உடல் பிரமசரியத்தை அனுஷ்டிப்பதிலும் கூட எனக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன. தற்போது நான் அபாய எல்லையைத் தாண்டிவிட்டேன் என்று சொல்லலாம். ஆயினும் சிந்தை இன்னும் முற்றிலும் என் வசப்பட்டு விடவில்லை. இப்பெரிய வெற்றியை யடையும் விருப்பம் பெரிதும் கொண்டிருக்கிறேன். அதற்காகப் பெருமுயற்சி செய்து வருகிறேன். ஆனால் எவ்வளவு விழிப்புட னிருந்தாலும் தீய எண்ணங்கள் எங்கிருந்து வந்து எப்படித்தான் முளைக்கின்றன என்பது எனக்கு இன்னும் விளங்காத ஒரு பிரச்னையாக இருந்து வருகின்றது. தீய எண்ணங்கள் உள்ளே நுழையா வண்ணம் மனக் கதவைப் பூட்டும் சாவி மனிதனிடம் இருக்கிறதென்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு மனிதனும் அதைத் தானே தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். மகான்களும், முனிவர்களும் தங்கள் அநுபவங்களை நமக்காகச் சொல்லி விட்டுச் சென்றுள்ளார்களாயினும்,

எல்லாருக்கும் பொருந்தக் கூடியதும், தவறாது பயனளிப்பது மான மருந்து எதையும் அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. பரி பூரணத்வம் அதாவது தவறே செய்யாதிருக்கும் சக்தி ஆண்ட வன் அருளினாலேயே கைகூடும். ஆதலின் பக்தர்களும் ஞானி களும், தங்களுடைய தவ வலிமையும், தூய்மையும் ஊட்டப் பெற்ற ஸ்ரீ ராம நாமம் முதலிய மந்திரங்களை நமக்கு அளித் துள்ளார்கள். அவன் அருள் நாடி அவனிடம் பரிபூரணமாய் அடைக்கலம் புகுந்தாலன்றி, மனதை முழுதும் கட்டுப்படுத் தல் இயலாத காரியம்.

சிறந்த சமய நூல் ஒவ்வொன்றும் இதையே போதிக் கிறது. பூரண பிரமசரியத்தை அடையும் பொருட்டு நான் செய்யும் முயற்சியில் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து வருகிறேன்.

இம்முயற்சியையும், போராட்டத்தையும் பற்றிய சில விவரங்களை அடுத்து வரும் அத்தியாயங்களில் கூறுவேன். முயற்சியை எப்படித் தொடங்கினேன் என்று மட்டும் கூறி இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்கிறேன். ஆரம்ப உற்சாகத்தில் விரதத்தை அனுஷ்டிப்பது மிக எளிதாகவே இருந்தது. இதற்காக என் வாழ்வு முறையில் நான் செய்த முதல் மாறுதல் என்னவெனில், என் மனைவியுடன் ஒரே படுக்கையில் படுப் பதையோ, அவளுடன் தனிமையை நாடுவதையோ விட்டு விட்டதே யாகும்.

இவ்வாறு 1900-ம் வருஷத்திலிருந்து ஓரளவு நான் அனுஷ்டித்து வந்த பிரமசரியத்தை 1906-ம் ஆண்டில் ஆயுள் விரதமாகக் கைக்கொண்டேன்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்

சத்தியாக்கிரஹ ஜனனம்

இக்காலத்தில் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் சில முக்கிய சம்பவங்கள் ஏற்பட்டு வந்தன. எனவே, முன் அத்தியாயத்தில் கூறியபடி நான் பிரமசரிய விரதம் பூண்டது சத்தியாக்கிரஹத்துக்குப் பூர்வாங்கமான ஆத்ம சுத்தியேயாயிற்று. பிரமசரிய விரதத்தில் முடிவுற்ற என் வாழ்க்கையின் முக்கிய சம்பவங்கள் எல்லாம் அந்தரங்கத்தில் என்னைச் சத்தியாக்கிரஹத்துக்கு ஆயத்தம் செய்து வந்ததாக இப்போது உணர்கின்றேன்.

"சத்தியாக்கிரஹம்" என்னும் பெயர் ஏற்படுவதற்கு முன்பே அந்தத் தத்துவம் ஜனனமாகிவிட்டது. உண்மையில், அந்தத் தத்துவம் தோன்றியபோது அதை இன்னதென்று சொல்ல எனக்கே தெரியவில்லை. "Passive Resistance" (சாத்விக எதிர்ப்பு) என்னும் ஆங்கிலச் சொற்றொடரினாலேயே அதை நாங்கள் குறிப்பிட்டு வந்தோம். ஆனால் சில நாளைக்குப் பிறகு ஐரோப்பியர்களின் கூட்டமொன்றில் நான் ஆஜராகி யிருந்தபோது, மேற்படி சொற்றொடருக்கு மிகவும் குறுகிய பொருள் கொள்ளப்படுகிறதென்று அறிந்துகொண்டேன். அது பலவீனர்களின் ஆயுதம் என்றும், அதில் பகைமைக்கிட முண்டென்றும், அது பலாத்காரமாக உருக்கொள்ளக் கூடுமென்றும் அவர்கள் கருதுவதாகத் தெரிந்தது. அப்பொருள்களை யெல்லாம் நான் மறுத்து, இந்தியர்களுடைய இயக்கத்தின் உண்மை இயல்பை அவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்திக் கூறவேண்டி வந்தது. இதிலிருந்து இந்தியர்கள் தங்கள் இயக்கத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு ஒரு புதிய வார்த்தையைச் சிருட்டிக்க வேண்டுமென்பதும் தெளிவாயிற்று.

ஆனால் ஆனமட்டும் முயன்றும் ஒரு புதிய பெயரைக் கண்டு பிடிக்க என்னால் கூடவில்லை. எனவே, இவ்விஷயமாகச் சிறந்த யோசனை கூறுவோருக்கு ஒரு சிறு பரிசு அளிப்பதாக "இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகையில் விளம்

பரம் செய்தேன். ஸ்ரீ மகன்லால் காந்தி 'சதாக்கிரஹம்' (சத்=உண்மை; ஆக்கிரஹம்=உறுதி) என்னும் வார்த்தையைச் சிருஷ்டித்து மேற்படி பரிசை அடைந்தார். ஆனால் இன்னும் பொருள் தெளிவாக விளங்குமாறு அதை 'சத்தியாக்கிரஹம்' என்று மாற்றினேன். இதிலிருந்து தென்னாப்பிரிக்கா போராட்டத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு இப்பெயரே வழங்குவதாயிற்று.

இப்போராட்டத்தின் வரலாறுதான் இனி தென்னாப்பிரிக்காவில் என்னுடைய ஜீவிய சரித்திரமாகும். முக்கியமாக, அந்நாட்டில் நான் நடத்திய சத்தியசோதனைகளின் சரித்திரம் அதுதான். அச்சரித்திரத்தின் பெரும் பகுதியை ஏரவாடா சிறைச்சாலையில் எழுதினேன். விடுதலையான பின்னர் அதை முடித்தேன். அச்சரித்திரம் 'நவஜீவ'னில் பிரசுரிக்கப்பட்டுப் பின்னர் புத்தக வடிவில் வெளியிடப்பட்டது. ஸ்ரீ வால்ஜி கோவிந்தஜி அதை 'கரண்ட் தாட்' பத்திரிகைக்காக ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். இப்போது ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பை விரைவில் புத்தகமாகப் பிரசுரிக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.* தென்னாப்பிரிக்காவில் என்னுடைய மிக முக்கியமான சோதனைகளை அறிந்து கொள்ள விரும்புவோர் அதைப் படித்து அறிந்து கொள்ளலாம். மேற்படி புத்தகம் இதுவரை படியாதவர்களை இப்போது படிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்வேன். அதில் எழுதியுள்ளவற்றை இங்கே திருப்பிக் கூறப் போவதில்லை. ஆனால் அச்சரிதத்தில் கூறப்படாத என் வாழ்க்கையின் சொந்த நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை அடுத்த அத்தியாயங்களில் விவரிப்பேன். இவற்றை முடித்ததும் இந்தியாவில் நான் நடத்திய சோதனைகளுக்குச் செல்வேன். ஆதலின் இச்சோதனைகளை வரிசைக் கிரமப்படி படிக்க விரும்புவோர், இப்போது தென்னாப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹ வரலாற்றை எடுத்துக் கொள்வார்களாக.

---

* இப்புத்தகம் பின்னர் வெளியாகிவிட்டது.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

இன்னும் உணவுப் பரிசோதனைகள்

மனோவாக்குக் காயங்களினால் பிரமசரியம் அனுஷ்டிக்க நான் ஆவல் கொண்டிருந்தேன். கூடிய அளவு சத்தியாக்கிரஹப் போராட்டத்துக்கே என் காலத்தைச் செலவிடவும், என்னை இன்னும் தூய்மைப் படுத்திக்கொண்டு அப் போராட்டத்துக்குத் தகுதி செய்து கொள்ளவும் விரும்பினேன். ஆதலின் உணவு விஷயத்தில் இன்னும் மாறுதல்கள் செய்தலும், அதிக கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதலும் அவசியமாயின. முன் செய்த மாறுதல்களுக்கெல்லாம் தேகாரோக்கியமே முக்கிய நோக்கமா யிருந்தது. இப்போது தொடங்கிய புதிய சோதனைகளோ சமய நோக்கங் கொண்டனவாகும்.

என் வாழ்க்கையில் உபவாசமும், உணவுக் கட்டுப்பாடும் முக்கியமான ஸ்தானம் பெறலாயின. பெரும்பாலும், நாவின் சுவை யின்பத்தில் அவாவுடைய மனிதனிடமே காமக்ரோதாதிகளும் குடிகொள்ளுதல் இயல்பாகும். என் விஷயத்திலும் இப்படியே. காமக்ரோதங்களையும் சுவைப் புலனையும் அடக்கும் முயற்சியில் எனக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றை முழுதும் அடக்கி விட்டதாக இன்னமும் நான் சொல்லமுடியாது. என்னைப் பெருந்தீன்டிக்காரனாகவே நான் கருதியுள்ளேன். உணவு விஷயத்தில் நான் பெருங் கட்டுப்பாடு செய்திருப்பதாய் நண்பர்கள் கருதுகிறார்கள். நான் அப்படிக் கருதவில்லை. இவ்வளவேனும் கட்டுப்பாடு செய்து கொண்டிராவிடில் விலங்குகளை விட இழிந்தவனாகி நீண்ட நாளைக்கு முன்பே நாசமடைந்திருப்பேன். ஆனால், என்னுடைய குறைகளை நான் போதிய அளவு அறிந்து கொண்டிருந்தபடியால், அவற்றைத் தொலைக்கப் பெரு முயற்சி செய்தேன். இம்முயற்சியின் பயனாகவே, இவ்வளவு நாளாய் இந்த உடம்போடு காலட்சேபம் நடத்தி வருவதுடன்,

அதைக் கொண்டு என்னாலியன்ற பணியையும் இயற்றி வருகிறேன்.

என்னுடைய குறைகளை உணர்ந்திருந்ததுடன், எதிர்பாராத விதமாய் மனதுக் கிசைந்த சங்கமும் எனக்குக் கிடைத்தது. ஆகவே ஏகாதசி தினங்களில் உபவாச விரதம் கைக்கொள்ளலானேன். ஜன்மாஷ்டமி முதலிய விரத தினங்களையும் அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கினேன். முதலில் கனி உணவு மட்டும் அருந்தி விரதமிருப்பது என்று ஆரம்பித்தேன். ஆனால் சுவைப் புலனைப் பொறுத்தவரையில், தானிய உணவுக்கும் பழ உணவுக்கும் எவ்வகை வித்தியாசமும் காணவில்லை. பழக்கமாகிவிட்டால் தானிய உணவைப்போலவே கனி உணவிலும் சுவைப்புலனின்பத்துக்கு இடமுண்டு என அறிந்தேன். ஆதலின் விரத தினங்களில் பூரண உபவாசம் இருப்பதே சரியென்றும், இது முடியாதபோது ஒரு வேளை உணவுடன் இருக்கலாமென்றும் தீர்மானித்து, அவ்வாறே செய்யலானேன். மற்றும், பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்வதற்கு ஏதேனும் சந்தர்ப்பம் நேரிட்டால், அதையும் உபவாசத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கினேன்.

உபவாசத்தினால் உடம்பிலிருந்து கழிவுப் பொருள்கள் போய் விடுகிறபடியால், பின்னர் உணவு அதிக சுவையாயிருப்பதையும், பசி அதிகமாவதையும் கண்டேன். ஆகவே, உபவாசம் சுவைப்புலனடக்கத்துக்கு சாதனமாவது போல், அப்புலனின்பம் நுகர்வதற்கும் சாதனமாகலாம் என்று அறிந்து திடுக்கிட்டேன்.

இவ்வுண்மைக்கு என்னுடைய பிற்கால அநுபவங்களையும், மற்றும் அநேகருடைய அநுபவங்களையும் சான்றாகக் கூறலாம். என் உடம்புக்குப் பயிற்சி யளிக்கவும், அதை ஆரோக்கிய நிலைக்குக் கொண்டு வரவும் விரும்பினேனாயினும், என்னுடைய முக்கிய நோக்கம் சுவைப்புலனை வெற்றி கொள்வதேயாகும். ஆதலின் ஒவ்வொரு வகை உணவாகத் தெரிந்தெடுத்துச் சோதனை செய்து வந்தேன். உணவின் அளவை

யும் வரையறைக்குட்படுத்தி வந்தேன். ஆனால் சுவை இன்பம் என்னை விடமாட்டேன் என்றது. ஒருணவை நீக்கி, மற்றோர் உணவைக் கைக்கொண்டபோது, புதிய உணவு பழைய உணவை விட அதிக சுவை தந்தது!

என்னுடன் சில தோழர்களும் இச்சோதனைகளைச் செய்து வந்தார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர் ஹெர்மான் காலன் பாக் என்பவர். தென்னாப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹ சரித்திரத்தில் இந்த நண்பரைப்பற்றி எழுதி யிருக்கிறேன். அங்கே கூறியவற்றை மீண்டும் இங்கே சொல்லப் போவதில்லை. உபவாசத்திலும், வேறு உணவுப் பரிசோதனைகளிலும் எப்போதும் மிஸ்டர் காலன்பாக் என்னுடனே இருந்தார். சத்தியாக்கிரஹ இயக்கம் அதிதீவிரமாயிருந்த காலத்தில் நான் அவர் வீட்டில் வசித்தேன். உணவு மாறுதல்களைப்பற்றி அடிக்கடி வாதம் செய்தோம். எப்போதும் பழைய உணவை விடப் புதிய உணவில் அதிக சுவை அநுபவித்தோம். இது குறித்த பேச்சுகள் அக்காலத்தில் சந்தோஷகரமா யிருந்தன. அவை அநுசிதம் என்று எனக்குத் தோன்றவே யில்லை. ஆனால் உணவுச் சுவைகளில் கவனம் செலுத்துதல் தவறு என்று அநுபவத்தில் தெரிந்திருக்கிறது. மனிதர் சுவைப் புலனுக்கு இன்பமளிப்பதற்காகச் சாப்பிடவே கூடாது. உடலைப் பாது காக்கமட்டுமே உணவருந்த வேண்டும். ஒவ்வொரு புலனும் உடம்புக்கும், உடம்பின் மூலமாய் ஆன்மாவுக்கும் ஊழியம் செய்யத் தொடங்கும்போது அவ்வவற்றின் தனிச் சுவைகள் மறைந்து விடுகின்றன. அதன் .பிறகே, இயற்கையாக அப் புலன்களுக்கேற்பட்ட கடமையை அவை செய்யத் தொடங்கு கின்றன.

இயற்கையோடியைந்த இந்நிலையை அடைவதற்கு எவ் வளவு பரிசோதனைகள் நடத்தினாலும் போதுமானவை யாகா. எவ்வளவு அரிய தியாகங்களும் அதிக மாகா. ஆனால் துர திஷ்ட வசமாக இக்காலத்தில் அதற்கு நேர் மாறான திசையை நோக்கி நாம் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். அழியக் கூடிய இந்த உடலை அலங்கரிப்பதற்காகவும், இன்னும் சில நிமிஷங்

கள் அதை உயிருடன் வைத்திருப்பதற்காகவும் கணக்கற்ற பிற ஜீவப் பிராணிகளைக் கொல்ல நாம் வெட்கப்படுகிறோமில்லை. இதன் முடிவு, நம்மை நாமே கொன்று கொண்டு உடலும் ஆன்மாவும் சர்வ நாசம் அடைவதேயாகும். பழைய நோய் ஒன்றைக் குணப்படுத்தும் முயற்சியில் நூறு புதிய நோய்களை உற்பத்தி செய்து கொள்கிறோம். புலனின்பம் நுகரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு முடிவில் அவ்வின்பம் நுகரும் சக்தியையே இழந்து விடுகிறோம். இவை யெல்லாம் நம் கண் முன்னே நடப்பவைகளாம். ஆனால் பார்க்கமாட்டோமென்று கண்ணை மூடிக்கொள்பவனைப் போன்ற குருடன் வேறு யார்?

சோதனைகளின் நோக்கத்தையும், அவற்றிற்கு ஆதாரமாயிருந்த என்னைப் போக்கையும் மேலே சொல்லி விட்டேன். இனி, அச்சோதனைகளைப்பற்றிச் சிறிது விவரமாகக்கூறுவேன்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

கஸ்தூரிபாயின் தைரியம்

கஸ்தூரிபாய், தன் வாழ்நாளில் மூன்று முறை கடுமையான நோய் வாய்ப்பட்டு யமன் கையிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தாள். குடும்ப வைத்திய முறைகளினாலேயே, மூன்று முறையும் அவள் குணமடைந்தாள். முதல் முறை கடும் நோய் வந்தபோது சத்தியாக்கிரஹப் போர் தொடங்கி விட்டதென்று ஞாபகம். அல்லது தொடங்கும் சமயமா யிருக்கலாம். கஸ்தூரிபாய்க்கு அடிக்கடி இரத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு வைத்திய நண்பர், இரண சிகிச்சை செய்தல் நலமென்று சொன்னார். கஸ்தூரிபாய் சிறிது தயங்கி விட்டுப் பின்னர் சம்மதித்தாள். அவள் பெரிதும் மெலிந்து போயிருந்தபடியால், மயக்க மருந்து கொடாமலே இரண சிகிச்சை செய்யவேண்டி யிருந்தது. சிகிச்சை சரிவர நடந்

நதது. ஆனால் அவள் பெரிதும் துன்புற நேர்ந்தது. எனினும் மிக ஆச்சரியமான தைரியத்துடன் அவள் சகித்துக் கொண்டிருந்தாள். வைத்தியரும், தாதியாகப் பணிவிடை செய்த அவர் மனைவியும் அவளை மிகுந்த கவனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டார்கள். இது டர்பனில் நடந்தது. இனி நோயாளியைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டுவதில்லை யென்று சொல்லி வைத்தியர் ஜோகானிஸ்பர்க்குக்குப் போக எனக்கு விடை கொடுத்தார்.

ஆனால் சில தினங்களுக்கெல்லாம் கஸ்தூரிபாயின் உடல் நிலை கேவலமாகி விட்டதென்றும், படுக்கையில் எழுந்து உட்காரவும் முடியா வண்ணம் பலவீனமா யிருக்கிறாளென்றும், ஒரு முறை மூர்ச்சை யடைந்து விட்டாளென்றும் கடிதம் வந்தது. என்னுடைய சம்மதமில்லாமல் அவளுக்கு மதுவாவது, மாமிசமாவது கொடுக்கக் கூடாதென்று வைத்தியருக்குத் தெரியும். ஆதலின் அவர் ஜோகானிஸ்பர்க்கிலிருந்த என்னை டெலிபோனில் அழைத்து, அவளுக்கு மாட்டிறைச்சி ரசம் கொடுக்க அநுமதி கேட்டார். அவ்வநுமதி நான் அளிக்க முடியாதென்றும், ஆனால் அவள் தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய நிலையிலிருந்தால், அவளைக் கேட்டு அவள் விருப்பம் போல் செய்யலாமென்றும் பதில் சொன்னேன். வைத்தியர் அப்போது சொன்னதாவது :—“நான் நோயாளியின் விருப்பத்தைக் கேட்கப் போவதில்லை. தாங்கள் உடனே வரவேண்டும். எனக்கு இஷ்டமான உணவை யளிக்கத் தாங்கள் அநுமதி கொடுக்கவில்லை யென்றால், தங்கள் மனைவியின் உயிருக்கு நான் பொறுப்பாளி யல்லேன்.”

அன்றைய தினமே ரயிலில் டர்பனுக்குப் புறப்பட்டேன். அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததும், வைத்தியர், “ தங்களுடன் டெலிபோனில் பேசுவதற்கு முன்பே மாட்டிறைச்சி ரசம் கொடுத்துவிட்டேன்,” என்று அமைதியுடன் தெரிவித்தார்.

“நல்லது, டாக்டர்! இது பெரும் மோசம்” என்றேன்.

"நோயாளிக்கு மருந்தும் உணவும் கொடுப்பதில் மோசம் பது கிடையாது. நோயாளிகளையும், அவர்கள் உறவினர் களையும் ஏமாற்றி, நோயாளிகளைக் காப்பாற்றக் கூடுமானல் வைத்தியர்களுக்கு அதுதான் புண்ணியம்" என்று வைத்தியர் சொன்னார்.

இதைக் கேட்டதும் பெரிதும் துயருற்றேன். எனினும், பொறுமை யிழக்கவில்லை. அவருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் பெரிதும் நன்றிக் கடன் பட்டிருந்தேன். ஆனால் அதற்காக அவருடைய வைத்திய தர்மத்தைச் சகித்துக்கொள்ள நான் தயாராயில்லை.

"டாக்டர், இப்போது என்ன செய்ய உத்தேசம் என்று சொல்லுங்கள். என் மனைவியே விரும்பினாலல்லாமல் அவ ளுக்கு மாமிசம் கொடுக்க நான் ஒரு நாளும் அநுமதியேன். அதனால் அவள் இறந்து போவதாயிருந்தாலும் சரியே" என்றேன்.

"உங்களுடைய தத்துவத்தை நீங்களே வைத்துக் கொள் ளுங்கள். உங்கள் மனைவி என்னுடைய சிகிச்சையில் இருக் கும் வரை நான் விரும்பும் எதையும் கொடுக்க எனக்கு உரிமை வேண்டும். இது உங்களுக்குப் பிடியாவிட்டால், அவரை இவ்விடமிருந்து கொண்டுபோய் விடும்படி சொல்ல வேண்டியதுதான். இது எனக்கு வருத்தமளித்தாலும் வேறு வழியில்லை. அவர் என் வீட்டில் மரணமடையப் பார்த்துக் கொண்டிரேன்" என்றார்.

"உடனே அகற்றிவிட வேண்டுமென்று கூறுகிறீர் களா?"

"அகற்றிவிட வேண்டுமென்று நான் எப்போது சொன் னேன்? எனக்கு நீங்கள் பூரண சுதந்திரம் கொடுக்கவேண்டு மென்றே சொல்லுகிறேன். அப்படிக் கொடுத்தால், நானும் என் மனைவியும் அவருக்காகச் செய்யக்கூடிய தெல்லாம் செய் யத் தயாரா யிருக்கிறோம். சிறிதும் நீங்கள் கவலைப்பட

வேண்டியதில்லை. இந்தச் சிறு சங்கதியை அறிந்து கொள்ளாமல், அவரைக் கொண்டுபோய்விடச் சொல்லும்படி செய்கிறீர்கள்."

அச்சமயத்தில் என்னுடைய புதல்வர்களில் ஒருவன் என்னுடன் இருந்ததாக ஞாபகம். என் கருத்தை அவன் முற்றும் ஆதரித்து அம்மாவுக்கு மாட்டிறைச்சி ரசம் கொடுக்கக் கூடாதென்று சொன்னான். பின்னர் என் மனைவியுடன் இது குறித்துப் பேசினேன். அவள் உண்மையில் மிகவும் பலவீனமுற்று, இவ்விஷயத்தைப்பற்றிக் கலந்து ஆலோசிக்கவே தகுதியற்ற நிலையிலிருந்தாள். ஆயினும் அவ்வாறு செய்தல் என் கடமை யென்றும், துயர மளிப்பதாயினும் செய்தே தீரவேண்டு மென்றும் கருதினேன். எனக்கும் வைத்தியருக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை அவளிடம் தெரிவித்தேன். அவள் தீர்மானமாகப் பதில் சொன்னாள். "மாட்டிறைச்சி ரசம் நான் அருந்த மாட்டேன். இவ்வுலகில் மனித ஜன்மம் எடுத்தல் மிக அரிது. இத்தகைய பாதகங்களால் உடம்பை அசுத்தமாக்குவதைக் காட்டிலும் தங்கள் மடியில் படுத்து நிம்மதியாய் உயிர் விடுவேன்," என்றாள்.

அவளுடன் வாக்குவாதம் செய்தேன். அவள் என் கருத்துப்படி நடத்தல் கட்டாயமில்லையென்று எடுத்துச் சொன்னேன். ஹிந்துக்களில் எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் மது, மாமிசம் மருந்தாக உபயோகித்ததை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டினேன். ஆனால் அவளை அசைக்க முடியவில்லை. "முடியாது, முடியாது. என்னை உடனே வேறிடத்துக்குக் கொண்டு போங்கள்" என்று சொன்னாள்.

அளவிலா மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். அவளை அப்புறப் படுத்தி விடுவதென்று தீர்மானித்தேன். கொஞ்சம் மனக்கலக்க மில்லாம லில்லை. வைத்தியரிடம் அவளுடைய தீர்மானத்தைப்பற்றிக் கூறியபோது அவர் அசாத்திய கோபங் கொண்டு சொன்னதாவது :—" என்ன ஈவிரக்கமற்ற மனிதர் நீர்? தற்போதைய தேக நிலையில் அவரிடம் இதைப்பற்றிக்

கேட்க உமக்கு வெட்கமில்லையா? உமது மனைவி அப்புறப் படுத்தக்கூடிய நிலையில் இல்லை. சற்றே உடம்பு அசங்கினு லும் அவரால் தாங்க முடியாது. ஒரு வேளை வழியிலேயே மரண மடைந்தாலும் அடையாலாம். இன்னமும் நீர் பிடிவாதம் பிடித்தால், இஷ்டம்போல் செய்துகொள்ளும். மாட்டிறைச்சி ரசம் கொடுக்கப்படாது என்றால், ஒரு நாள் கூட என் வீட்டில் வைத்திருக்க முடியாது."

வைத்தியர், இவ்வாறு சொல்லவே அவ்விடமிருந்து உடனே புறப்படுவதென்று தீர்மானித்தோம். சிறு தூற்றல் தூறிக்கொண்டிருந்தது. ரயில் நிலையமோ கொஞ்சம் தூரத் தில் இருந்தது. டர்பனிலிருந்து ரயிலில் போனிக்ஸுக்குப் போகவேண்டும். அங்கிருந்து எங்கள் குடியேற்றத்துக்கு 2½ மைல் சாலை வழியாகச் செல்லவேண்டும். பெரும் அபாயமான வேலையிலேயே துணிந் திறங்கினேன் என்பது சந்தேகமறத் தெரிந்திருந்தது. ஆனல் ஆண்டவனை நம்பி என் கடமையைச் செய்யலுற்றேன். முன்னடியே போனிக்ஸுக்கு ஆள், அனுப்பி, மிஸ்டர் வெஸ்டை, வலைப் பல்லக்கு, சூடான பால் வெந்நீர் இவற்றுடனும், பல்லக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போக ஆறு ஆட்களுடனும் ரயில் நிலையத்துக்கு வந்திருக்கும்படி சொல்லி யனுப்பினேன். அடுத்த ரயிலில் புறப்படத் தீர்மானித்து, ஒரு ரிக்ஷா வண்டி பிடித்து, அதில் அந்த அபாய நிலையில் அவளைக் கிடத்தி அழைத்துச் சென்றேன்.

கஸ்தூரிபாய்க்கு நான் உற்சாகமளித்தல் அவசியமா யில்லை. அவளே எனக்கு ஆறுதல் கூறலுற்றாள். "எனக்கு ஒன்றும் நேராது. கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று சொன் னாள்.

பலநாளாகப் போஷணையே யில்லாதபடியால், அவள் எலும்புந் தோலுமா யிருந்தாள். ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரம் மிகப் பெரியது. ரிக்ஷாவையோ உள்ளே கொண்டுபோக முடியாது. ஆதலின் வண்டியில் போய் ஏறுவதற்குச் சிறிது தூரம் நடந்தாக வேண்டும். ஆதலின் என் கரங்களினல்

அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் வண்டியில் கிடத்தினேன். போனிக்ஸு ஸ்டேஷனிலிருந்து எங்கள் இருப்பிடத்துக்கு வலைப் பல்லக்கில் தூக்கிக்கொண்டு போனேம். அங்கே ஜல சிகிச்சை செய்யப்பட்டுச் சிறிது சிறிதாக வலிவு பெற்று வந்தாள்.

போனிக்ஸுக்கு வந்த இரண்டு மூன்று நாளைக்கெல்லாம் ஒரு சாமியார் வந்து சேர்ந்தார். வைத்தியருடைய புத்திமதியை நாங்கள் உறுதியாக மறுத்துவிட்டது குறித்து அவர் கேள்விப்பட்டு, அநுதாபங்கொண்டு, எங்களிடம் வாதிட்டுத் திருப்ப வந்தார். என்னுடைய இரண்டாவது, மூன்ருவது புதல்வர்களான மணிலாலும் ராமதாஸும் அச்சாமியார் வந்த போது அங்கு இருந்ததாக ஞாபகம். புலால் உண்பதில் கவறு இல்லையென்றும், அது மத விரோத மாகாதென்றும் அவர் வாதிக்கத் தொடங்கி, மனுதர்ம சாஸ்திரத்திலிருந்து ஆதாரங்களும் காட்டினர். என் மனைவியின் முன்னிலையில் அவர் இத்தகைய விவாதம் நடத்தியது எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. ஆயினும் மரியாதையை உத்தேசித்து அவரை நான் தடை செய்யவில்லை. மேற்படி மனுஸ்மிருதி சுலோகங்கள் நான் அறிந்தவைதான். அந்த சுலோகங்களை இடைச் செருகல் என்று கருதும் ஒரு சாரார் உளர் என்றும் நான் அறிந்திருந்தேன். மேலும், சைவ உணவு சம்பந்தமான என் கொள்கைகள் சமய நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவையல்ல. கஸ்தூரிபாயின் உறுதியும் அவ்வாறே அசைக்க முடியாததா யிருந்தது. சாஸ்திரங்களைப்பற்றி அவள் யாதும் அறியாள். அவளுடைய மூதாதைகளின் பரம்பரை தர்மத்தையே அவள் முக்கியமாகக் கருதினள். குழந்தைகளும் தந்தையின் கொள்கையில் உறுதி கொண்டிருந்தன. ராமதாஸும், மணிலாலும் சுவாமியின் வாதங்களை அலட்சியமாய் எதிர்த்துப் பேசினர்கள். ஆனல் கஸ்தூரிபாய் விவாதத்தை ஒரே பேச்சில் நிறுத்தி விட்டாள். அவள் சொன்னதாவது:—
“ சுவாமி, தாங்கள் என்னதான் சொன்னலும், மாட்டிறைச்சி ரசம் அருந்தி நான் குணமடைய விரும்பவில்லை. தயவு

செய்து என்னைத் தொந்திரவு செய்யாதேயுங்கள். என்னுடைய கணவருடனும், குழந்தைகளுடனும் வேண்டுமானால் விவாதிக்கலாம். ஆனால், நான் தீர்மானம் செய்துகொண்டு விட்டேன்."

இருபத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்

குடும்ப சத்தியாக்கிரகம்

சிறை வாழ்க்கையில் முதல் அநுபவம் எனக்கு 1908-ல் ஏற்பட்டது. சிறைச்சாலைக் கைதிகளுக்கு ஏற்பட்ட சில விதி முறைகள், புலனடக்கம் பெற விரும்பும் பிரமசாரி தானாகவே வலியக் கைக்கொள்ள வேண்டியனவா யிருப்பதைக் கண்டேன். உதாரணமாக, கடைசி சாப்பாடு சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன் ஆகிவிட வேண்டுமென்னும் விதியைக் குறிப்பிடலாம். இந்தியக் கைதிகளுக்கும் சரி, ஆப்பிரிக்கக் கைதிகளுக்கும் சரி, தேயிலை அல்லது காப்பி பானம் அநுமதிக்கப்படுவதில்லை. விருப்பமிருந்தால் சமைத்த உணவுடன் கொஞ்சம் உப்புச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். மற்றப்படி நாப்புலனைத் திருப்தி செய்வதற்காக அவர்கள் எதுவும் அருந்தக்கூடாது. கறி மசாலைப் பொடி தரும்படியும், உணவில் சமைக்கும் போதே உப்புக் கலக்கும்படியும் நான் சிறைக்கூட வைத்திய உத்தியோகஸ்தரைக் கேட்டுக்கொண்டபோது அவர் சொன்னதாவது :—"சுவை பார்த்துச் சாப்பிடுவதற்காக நீங்கள் இங்கில்லை. உடல் சுகத்தைப் பொறுத்த வரையில், கறி மசாலைப் பொடி அவசியமில்லை. உப்பைச் சமைக்கும்போது கலந்தாலும், பின்னர் கலந்தாலும் ஒன்றுதான்."

கடைசியாக, மிக்க பிரயாசையின்பேரில் இந்த நிர்ப்பந்தங்கள் ஓரளவு தளர்த்தி விடப்பட்டன. ஆனால். அவை இரண்டும் புலனடக்கத்துக்குரிய சிறந்த விதிகளாகும். வெளியிலிருந்து விதிக்கப்படும் கட்டுப்பாடுகள் வெற்றி பெறுதல்

மிக அருமை. ஆனால் அவற்றை நமக்கு நாமே விதித்துக் கொள்ளும்போது நல்ல பயன் அளிக்கின்றன. சிறையி லிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட உடனே எனக்கு நானே இவ்விரு கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்துக் கொண்டேன். கூடுமானவரை தேயிலைப் பானம் அருந்துவதை நிறுத்தி விட்டேன். அவ் வாறே இயன்றவரை சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன் கடைசி முறை உணவருந்துதலைக் கைக் கொண்டேன். தற்போது இவ்விரு விதிகளையும் அனுஷ்டித்தல் எனக்கு சர்வ சாதாரண மாயிருக்கிறது.

பின்னால், ஒரு சமயம் உப்பை அடியோடு நீக்க வேண் டியதான சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. பத்து வருஷ காலம் இடை விடாமல் உப்பில்லா விரதம் அனுஷ்டித்து வந்தேன். சைவ உணவைப்பற்றிய ஒரு புத்தகத்தில் உப்பு மனிதனுக்கு அவ சியமான பொருள் அன்றென்றும், உடல் சுகத்துக்கு உப் பில்லா உணவே சிறந்ததென்றும் படித்திருந்தேன். இதி லிருந்து பிரமசாரிக்கு உப்பில்லா உணவினால் பயன் உண் டென்று முடிவு செய்தேன். மற்றும், பலவீனமானவர்கள் பருப்பு வகைகளை அருந்தக் கூடாதென்று படித்திருந்ததோடு அதன் உண்மையை உணர்ந்துமிருந்தேன். ஆனால் பருப்பு வகை களிடம் எனக்குப் பிரியம் அதிகமாயிருந்தது. முன் அத்தி யாயத்தில் கூறிய இரண சிகிச்சைக்குப் பின்னர் கொஞ்ச நாள் நோய்ப்படாதிருந்த கஸ்தூரிபாய்க்கு இச்சயத்தில், மீண்டும் இரத்தப் போக்கு ஏற்படலாயிற்று. நோய் இலேசில் போகா தென்றும் தோன்றிற்று. ஜல சிகிச்சையினால் மட்டும் போதிய பயன் விளையவில்லை. என்னுடைய சிகிச்சைகளில் கஸ்தூரி பாய்க்கு அதிக நம்பிக்கை யில்லையாயினும், அவை வேண்டா மென்று அவள் மறுப்பது கிடையாது. வெளி உதவி வேண்டு மென்று அவள் சொல்வதுமில்லை. ஆகவே, என்னுடைய சிகிச்சைகளெல்லாம் பயன்படாமற் போனபோது, உப்பை யும், பருப்பு வகைகளையும் உட்கொள்வதை நிறுத்தி விடும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். நான் எவ்வளவு வாதம் செய்தும் அவள் சம்மதிக்கவில்லை. எனக் காதாரமாகப் பலர் சொல்லி

யிருப்பதை எடுத்துக் காட்டியும் பயனில்லை. கடைசியில் அவள் "உப்பையும், பருப்பையும் விட்டு விடும்படி உங்களைச் சொன்னால் விடுவீர்களா? ஒரு நாளும் மாட்டீர்கள்" என்று கூறினாள். எனக்கு இதனால் துயரமும் மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கே உண்டாயின. அவளிடம் எனக்கிருந்த பேரன்பைக் காரியத்தில் காட்ட ஒரு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தது குறித்து மகிழ்ந்தேன். "நீ கூறுவது தவறு. நான் நோயா யிருந்து, வைத்தியர் இவைகளையோ வேறு எதையோ விட்டுவிடச் சொன்னால் தயக்கமின்றி உடனே விட்டு விடுவேன். அது போகட்டும். இனி ஒரு வருஷ காலத்திற்கு நான் உப்பும், பருப்பும் சேர்த்துக்கொள்ளப் போவதில்லை. அவற்றை நீ விட்டாலும் விடாவிடினும் நான் சாப்பிடமாட்டேன்," என்று கூறினேன்.

அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள். மிகுந்த துயரமடைந்து அவள் சொன்னதாவது:—"தயவு செய்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள். உங்களுடைய இயல்பு நன்கு தெரிந்திருந்தும், இப்படிக் கோபமூட்டி விட்டேன். உப்பையும் பருப்பையும் தொடுவதில்லை யென்று உறுதி கூறுகிறேன். ஆனால் உங்கள் பிரதிக்ஞையை ரத்து செய்து விடவேண்டும். பகவான் ஆணை. உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன். என்னை இப்படி நீங்கள் தண்டிக்கக் கூடாது," என்றாள்.

"உப்பு, பருப்பை விட்டுவிட நீ சம்மதித்தது குறித்து எனக்கு மகிழ்ச்சியே. அதனால் உனக்கு நன்மை உண்டாகு மென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஒரு முறை எடுத்துக் கொண்ட விரதத்தை நான் கைவிட முடியாது. அதனால் எனக்கும் நன்மையே விளையும். கட்டுப்பாடு எக்காரணத்தினால் ஏற்பட்டதாயினும் மனிதனுக்குப் பயனளியாமல் போகாது. ஆதலின் என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே. இவ் விரதம் எனக்கு ஒரு சோதனை. உன் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அது ஓர் ஆதரவாயும் இருக்கும்," என்றேன் நான்.

எனவே அவள் வாதம் செய்வதை விட்டாள். "நீங்கள்

பிடிவாதக்காரர். யார் சொன்னாலும் கேட்க மாட்டீர்கள்" என்று சொல்லிக் கண்ணீரில் ஆறுதல் தேடலுற்றாள்.

இந்நிகழ்ச்சியைச் சத்தியாக்கிரஹத்துக்கு ஓர் உதாரணமாகவும் என் வாழ் நாளின் இனிய ஞாபகங்களில் ஒன்றாகவும் இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

இதற்குப் பின்னர் கஸ்தூரிபாய் விரைவாகக் குணமடையத் தொடங்கினாள். இதற்குக் காரணம் உப்பும் பருப்பும் இல்லாத உணவா, அதன் பயனாக ஏற்பட்ட பிற மாறுதல்களா, மற்ற வாழ்க்கை விதிகளில் நான் செலுத்திய கண்டிப்பான கவனமா, மேற்படி சம்பவத்தினால் உள்ளத்தில் உண்டான ஆனந்தமா, எது என்று என்னால் திட்டமாய்ச் சொல்ல முடியாது. எப்படியோ அவள் விரைவில் குணமடைந்தாள். இரத்த நஷ்டம் அடியோடு நின்றுவிட்டது. என்னுடைய அரைகுறை வைத்தியத்துக்கு மதிப்பு அதிகமாயிற்று.

என்னைப் பொறுத்தவரை, உப்பையும் பருப்பையும் மறுத்ததினால் பெரு நன்மையே யடைந்தேன். அவை அருந்துவதற்கில்லையே யென்று நான் வருத்தப்பட்டது கிடையாது. ஒரு வருஷம் விரைவிலேயே சென்றது. முன் எப்போதையும் விட என் புலன்கள் கட்டுக்குள்ளடங்கி யிருப்பதைக் கண்டேன். இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்து சில காலம் ஆகும் வரையில் உப்பும், பருப்பும் அருந்தாமலே இருந்தேன். 1914-ல் லண்டனில் இருந்தபோது ஒரே ஒரு முறைதான் அவை சாப்பிட நேர்ந்தது. இதைப்பற்றியும், மீண்டும் அப்பொருள்களை நான் அருந்தத் தொடங்கியது குறித்தும் மற்றோர் அத்தியாயத்தில் கூறுவேன்.

தென்னாப்பிரிக்காவில் என் சகாக்கள் பலரையும் உப்பும் பருப்புமில்லாத உணவு உட்கொள்ளச் செய்து சோதனை நடத்தினேன். நல்ல பயன்களும் கிடைத்தன. இதைக் குறித்து வைத்தியத் துறையில் இருவகை அபிப்பிராயம் இருக்கலாம். ஆனால் ஒழுக்கத் துறையில் விளையும் நன்மையைக் குறித்து எள்ளளவும் ஐயமில்லை. எந்த விதமான தன் மறுப்பும் ஆத்ம

நலம் தருவதாகும். புலனடக்கமுள்ள மனிதனுக்கும், சுக போகியான மனிதனுக்கும் பிற வாழ்வு முறைகளில் வேற்றுமை யிருப்பது போலவே உணவிலும் வேற்றுமை இருத்தல் வேண்டும். பிரமசரியங் காக்க விரும்புவோர் சுக போக வாழ்க்கைக்குரிய முறைகளைக் கைக்கொண்டால் தங்களுக்குத் தாங்களே தோல்வி தேடிக் கொள்வோராவார்கள்.

முப்பதாம் அத்தியாயம்

புலனடக்க முயற்சிகள்

சென்ற அத்தியாயத்தில் கஸ்தூரிபாய்க்கு வந்த நோய் காரணமாக என்னுடைய உணவில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை விவரித்தேன். பிற்காலத்தில் பிரமசரியங் காக்கும் நோக்கத்துடன் இன்னும் சில மாறுதல்கள் செய்யலானேன்.

இவற்றுள் முதலாவது பாலை நீக்கியது. பால் காமக் கிளர்ச்சியை உண்டாக்குவதென்று முதன் முதலில் ராய் சந்தரிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டேன். சைவ உணவைப் பற்றிய புத்தகங்கள் இக்கருத்தை வலுப்படுத்தின. ஆனலும் பிரமசரிய விரதம் ஏற்காதிருந்த வரையில் பாலை நிறுத்த மனந் துணியவில்லை. உடலைப் பேணுவதற்குப் பால் அவசியமான பொருள் அன்று என முன்னமே அறிந்திருந்தேனுயினும் அதை விட்டுவிடல் எளிதாயில்லை. புலனடக்கத்தை முன்னிட்டுப் பாலை விலக்க வேண்டுவதின் அவசியத்தை நான் உணரத் தலைப்பட்டபோது, பசுக்களையும், எருமைகளையும் அவற்றின் சொந்தக்காரர் படுத்தும் கொடுமைகளைப் பற்றிக் கல்கத்தாவில் வெளியான சில பிரசுரங்களைப் பார்க்க நேர்ந்தது. என் விஷயத்தில் இப்பிரசுரங்கள் ஆச்சரியமான பலனைத் தந்தன. மிஸ்டர் காலன்பாக்குடன் இது குறித்து விவாதித்தேன்.

தென்னுப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹ சரித்திரத்தைப் படித்தவர்களுக்கு மிஸ்டர் காலன்பாக்கைப் பற்றி நன்கு தெரிந்திருக்கும். இப்புத்தகத்திலும் முன் அத்தியாயமொன்றில் அவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். என்றாலும் அவரைப்பற்றி இங்கே சிறிது கூறுதல் அவசியமாகும். முதன் முதலில் தற்செயலாகவே நாங்கள் சந்தித்தோம். அவர் மிஸ்டர் கானின் நண்பர். அவருடைய அந்தரங்கத்தில் உலகப்பற்றின்மை குடிகொண்டிருந்ததென்று மிஸ்டர் கான் கண்டபடியால் அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்வித்தார். முதலில் அவரைத் தெரிந்து கொண்டபோது அவருடைய சுக போக வாழ்க்கையையும் ஊதாரித்தனத்தையும் கண்டு திடுக்கிட்டேன். ஆனால் முதல் சந்திப்பிலேயே அவர் மத விஷயங்களைப் பற்றி மிக நுணுக்கமான கேள்விகள் கேட்டார். சம்பாஷணையினிடையில் கௌதம புத்தரின் துறவைப்பற்றிப் பேசினோம். எங்கள் பழக்கம் விரைவிலேயே நெருங்கிய நட்பாகக் கனிந்தது. எங்கள் இருவருடைய எண்ணங்களும் ஒன்று போலாயின. என் வாழ்க்கையில் நான் செய்து கொள்ளும் மாறுதல்கள் எல்லாவற்றையும் தாமும் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்னும் உறுதி கொண்டார்.

அக்காலத்தில் அவருக்கு இன்னும் கலியாணமாகவில்லை. வீட்டு வாடகையை யல்லாமல் மாதம் ரூ. 1200 தம் ஒருவருக்காக மட்டும் செலவு செய்து வந்தார். எங்கள் கூட்டுறவுக்குப் பிறகு அவர் மிக எளிய வாழ்வை மேற்கொண்டபடியால் மாதச் செலவு ரூ. 120க்குள் வந்து விட்டது. நான் சிறையினின்று முதன் முதலில் விடுதலை பெற்ற நாளிலிருந்து சேர்ந்து வசிக்கத் தொடங்கினோம். அக்காலத்தில் கடுமையான வாழ்க்கை நடத்தினோமென்றே சொல்லலாம்.

இக்காலத்திலேயே பாலைப்பற்றி நாங்கள் விவாதித்தது. "பாலின் தீமைகளைப்பற்றி அடிக்கடி பேசிக்கொண்டு வருகிறோம். அப்படியானால் அதை ஏன் விட்டொழித்துவிடக் கூடாது? அது இன்றியமையாத பொருளல்லவே?" என்று

மிஸ்டர் காலன்பாக் சொன்னர். அவர் இந்த யோசனை கூறியது எனக்கு வியப்பும் திருப்தியும் ஒருங்கே யளித்தது. உற்சாகத்துடன் அதை ஏற்றுக்கொண்டேன். அக்கணமே இருவரும் இனிப் பால் அருந்துவதில்லை யென்று பிரதிக்ஞை செய்தோம். இது 1912-ல் டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் நடந்தது.

ஆனல் இந்த மறுப்புடன் நான் திருப்தி யடையவில்லை. சில நாளைக்குப் பிறகு பழ உணவே அருந்தி வாழ்வதென்றும், அதிலும் மலிவான பழங்களையே சாப்பிடுவதென்றும் தீர்மானித்தேன். ஏழையிலும் ஏழையான ஜனங்களைப் போல் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்பது எங்கள் அவா.

பழ உணவு அருந்துதல் மிகவும் சௌகரியமானதென்றும் அநுபவத்தில் தெரிய வந்தது. சமையல் என்பதே வேண்டியதில்லை. பச்சை மணிலாக்கொட்டை, வாழைப் பழம், பேரீச்சம்பழம், எலுமிச்சம்பழம், ஆலிவ் எண்ணெய் இவையே எங்களின் சாதாரண உணவுப் பொருள்களாயின.

பிரமசரியங் காக்கும் அவாவுடையவர்களுக்கு இங்கே நான் ஒரு எச்சரிக்கை செய்யவேண்டும். உணவுக்கும், பிரமசரியத்துக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமுண்டு என நான் கண்டறிந்திருக்கிறேனயினும், மன நிலையே எல்லாவற்றிலும் பிரதானமானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. தெரிந்தே மனதை அசுத்தமாய் வைத்திருப்பவர்கள் உபவாசத்தினல் தூய்மை பெறமுடியாது. உணவுச் சீர்திருத்தத்தினல் மட்டும் அவர்கள் மனத்தூய்மை பெறமாட்டார்கள். தீவிர ஆத்ம சோதனையினலும், ஆண்டவனிடம் அடைக்கலம் புகுவதினலும், அவனுடைய அருளினலுமே மனத்திலுள்ள தூர்த்த ஆசையை வேருடன் பறித்தெறியக்கூடும். ஆனல் மனதிற்கும் உடலுக்கும் நெருங்கிய சம்பந்த மில்லாமலில்லை. சிற்றின்பப் பற்றுள்ள மனம் எப்போதும் இனிப்பான பொருள்களையும், சுகபோகங்களையும் விழைகிறது. மனதின் இவ்வியல்பை அடக்க முயல்வோனுக்கு, உணவுக் கட்டுப்பாடுகளும் உப

வாசமும் அவசியமாகின்றன. கீழான மனம் புலன்களை அடக்கி ஆள்வதற்குப் பதிலாக அவற்றின் அடிமையாகி விடுகிறது. ஆதலின், மனத்தூய்மை பெறும் விருப்பமுள்ளோனுக்கு, உடலைத் தூய்மையாய் வைத்திருப்பதும், கிளர்ச்சி தராத உணவுகளை அருந்துவதும், அடிக்கடி உபவாசம் இருப்பதும் உதவிகளாகின்றன.

எனவே, உணவுக் கட்டுப்பாடுகளையும், உபவாசத்தையும் அலட்சியம் செய்தல் தவறாகும். அவற்றையே பரம முக்கியமாகக் கருதி அவற்றினாலேயே இலட்சியம் கைகூடி விடுமெனக் கருதுவதும் தவறே யாகும். எவருடைய உள்ளம் புலனடக்கத்தை நோக்கித் திரும்பியிருக்கிறதோ அவருக்கு உணவுக் கட்டுப்பாடுகளும், உபவாசமும் உதவியாயிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. இது அநுபவத்தில் நான் கண்டறிந்ததாகும். உண்மையில், அவற்றின் உதவியின்றி மனத்தின் காம இச்சையை வேருடன் களைதல் இயலாத காரியம்.

முப்பத்தோராம் அத்தியாயம்

உபவாஸம்

பாலும், தானியங்களும் சாப்பிடுவதை விடுத்துப் பழ உணவு அருந்தும் சோதனையை மேற்கொண்ட அதே காலத்திலேயே, புலனடக்கத்துக்கு ஒரு சாதனமாக உபவாசமிருத்தலையும் கைக் கொண்டேன். இதில் மிஸ்டர் காலன்பாக்கும் என்னுடன் சேர்ந்து கொண்டார். இதற்கு முன்னும் நான் அடிக்கடி உபவாச மிருந்ததுண்டு. ஆனால் அப்போதெல்லாம் தேக சுகத்தை முன்னிட்டே உபவாசமிருந்தேன். புலனடக்கத்துக்கு உபவாசம் அவசியமென்று ஒரு நண்பரிடமிருந்து அறிந்தேன்.

வைஷ்ணவ குடும்பத்திலே பலவகைக் கடும் விரதங்கள் அனுஷ்டித்து வந்த அன்னைக்குப் புதல்வனுய்ப் பிறந்தவனுதலின், இந்தியாவிலிருந்தபோது ஏகாதசி முதலிய விரத தினங்களில் நான் உபவாசமிருப்பதுண்டு. ஆனல் அப்போது பெற்ருேரை மகிழ்விக்கும் நோக்கத்துடன், தாயாரைப் பின் பற்றி நானும் விரதம் இருந்தேனேயல்லாமல் வேறில்லை. அக்காலத்தில் உபவாசத்தினல் விளையும் நன்மை என்னவென்று நான் அறிந்து கொள்ளவில்லை; அதில் எனக்கு நம்பிக்கையுமில்லை. ஆனல் இப்போது, நான் மேலே குறிப்பிட்ட நண்பர் பிரமசரிய விரதத்துக்குச் சாதனமாக உபவாச விரதமனுஷ்டித்து அதனல் பயன் பெறுகிருர் என்றறிந்ததும், நானும் அவர் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி ஏகாதசி விரதமனுஷ்டிக்கத் தொடங்கினேன். ஹிந்துக்கள் உபவாச தினத்தன்று பாலும் பழமும் அருந்துவது சாதாரண வழக்கம். ஆனல் இத்தகைய உபவாசம் நான் பிரதிதினமுமிருந்து வந்தேன். ஆதலின் விரத தினங்களில் தண்ணீரையன்றி வேறெதுவும் அருந்தாமல் சுத்த உபவாசம் இருக்கலானேன்.

இச்சோதனை நான் தொடங்கியபோது ஹிந்துக்களின் சிராவண மாதமும், முஸ்லிம்களின் ரம்ஸான் மாதமும் ஒத்துக்கொண்டன. காந்தி குலத்தார் வைஷ்ணவ விரதங்களை மட்டுமன்றிச் சைவ விரதங்களையும் அனுஷ்டிப்பது வழக்கம். அவர்கள் விஷ்ணு கோயில்களுக்குப் போவது போலவே சிவன் கோயில்களுக்கும் போவதுண்டு. சிலர் சிராவண மாதம் முழுவதும் பிரதோஷ விரதம் (மாலைவரை உபவாசம்) அனுஷ்டிப்பார்கள். நானும் இவ்விரத மனுஷ்டிக்கத் தீர்மானித்தேன்.

டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் நாங்கள் இருந்தபோது இந்த முக்கியமான சோதனைகள் ஆரம்பமாயின. அப்போது நானும் மிஸ்டர் காலன்பாக்கும் இன்னும் சில சத்தியாக்கிரஹ குடும்பங்களுடன் அங்கு வசித்து வந்தோம். சில குழந்தைகளும் இளைஞர்களும் கூட எங்களுடன் இருந்தனர். குழந்தைகளுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் நடத்தினேம். அவர்களில் நாலைந்து முஸ்லிம் குழந்தைகளும் இருந்தனர். மத

சம்பந்தமான நோன்புகள் எல்லாம் அவர்கள் அனுஷ்டிக்கும்படி ஊக்கமளித்து அதற்கு உதவியும் செய்தேன். தினசரி அவர்கள் நமாஸ் செய்யுமாறு கவனித்து வந்தேன். அவ்வாறே, அங்கிருந்த கிறிஸ்தவ, பார்ஸி குழந்தைகளை அவரவர்கள் மத விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்குமாறு செய்தேன். ஆதலின் மேற் குறிப்பிட்டவாறு ரம்ஸான் மாதம் வந்தபோது முஸ்லிம் சிறுவர் சிறுமிகளை உபவாசமிருக்கச் சொன்னேன். நான் பிரதோஷ விரதமிருக்கத் தீர்மானித்ததாக முன்னமே சொல்லி யிருக்கிறேன். ஹிந்து, பார்ஸி, கிறிஸ்தவக் குழந்தைகளையும் என்னுடன் சேர்ந்து விரதமிருக்கும்படி சொன்னேன். விரதானுஷ்டானங்கள் எந்த மதத்துக்குரியனவாயினும், அவற்றில் கலந்து கொள்ளுதல் எப்பொழுதும் நல்லதென்று அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினேன். பண்ணையில் எங்களுடன் வசித்தவர்களில் பலர் என்னுடைய யோசனையை அங்கிகரித்தார்கள். ஹிந்து, பார்ஸி சிறுவர்கள், முஸ்லிம் சிறுவர்களை விரதத்தின் எல்லாச் சில்லரை அம்சங்களிலும் பின்பற்றவில்லை. அது அவசியமுமன்று. முஸ்லிம் குழந்தைகள் சூரியாஸ்தமனத்துக்குப் பிறகே சாப்பிட வேண்டியிருந்தது. மற்றவர்களுக்கு அந்த நிர்ப்பந்தம் இல்லை. அவர்கள் தங்கள் முஸ்லிம் தோழர்களுக்காக இனிப்புப் பட்சணங்கள் தயாரித்துப் பரிமாறுதல் கூடுமாயிருந்தது. மேலும், மறுநாள் காலை சூரியோதயத்துக்கு முன்னால் முஸ்லிம்கள் சாப்பிட்டதுபோல் ஹிந்து, பார்ஸி குழந்தைகள் சாப்பிடவில்லை. முஸ்லிம்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் தண்ணீர் அருந்தினர்.

இந்தச் சோதனைகளின் பயனாக, உபவாச விரதத்தைப் பூரணமாகவோ, ஓரளவிலோ அனுஷ்டிப்பது நல்லதென்னும் நம்பிக்கை எல்லாருக்கும் உண்டாயிற்று. அவர்கள் எல்லாரிடையேயும் தோழமை உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் நாங்கள் அனைவரும் சைவ உணவுக்காரர்களாகவே யிருந்தோம். எல்லாரும் இவ்விஷயத்தில் என்னுடைய உணர்ச்சிகளை மதித்து நடந்து கொண்டதை நன்றியுடன் நான் குறிப்பிட வேண்டும். ரம்ஸானின் போது புலால்

உணவு இல்லாதது முஸ்லீம் குழந்தைகளுக்குக் கஷ்டமாகவே இருந்திருக்கும். ஆனல், அதைப்பற்றி அவர்களில் யாரும் என்னிடம் சொல்லவில்லை. சைவ உணவுப் பதார்த்தங்களை அவர்கள் சுவையுடன் அருந்தி இன்புற்றூர்கள். ஹிந்து இளைஞர்கள் அவர்களுக்காக எங்களது எளிய வாழ்வுக் கியைந்த முறையில் அடிக்கடி பட்சணங்கள் தயார் செய்து கொடுத்தார்கள்.

இந்தச் சந்தோஷகரமான ஞாபகங்களை நான் வேறெங்கும் சொல்ல முடியாதாதலின் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறினேன். இதில் எனக்கு இயல்பாயுள்ள குணமொன்றையும் மறைமுகமாய்க் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அது எனக்கு நல்லதென்று தோன்றுகிற எதிலும் என்னுடன் சகாக்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் குணமே யாகும். பூரண உபவாசமும் சரி, அரை குறை உபவாசமும் சரி அவர்களுக்கு முற்றிலும் புதியவை. ஆயினும் பிரதோஷம், ரம்ஸான் என்னும் விரதங்களின் பெயரால், புலனடக்கத்துக்குச் சாதனமாக உபவாச விரதம் கைக்கொள்ளச் செய்வது சுலபமாயிற்று.

இவ்வாறு, டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் புலனடக்க வாழ்வுக்குரிய நிலை இயல்பாகவே ஏற்பட்டது. பண்ணை வாசிகள் அனைவரும் எங்களுடன் சேர்ந்து உபவாச விரதங் கைக்கொள்ளலானூர்கள். இவையெல்லாம் அவர்களுக்கு நன்மையே செய்தன என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. இவ்விரதங்கள் எவ்வளவுவரை அவர்கள் ஹிருதய பூர்வமாயிருந்தன, புலனடக்க முயற்சியில் எவ்வளவு தூரம் அவர்களுக்கு துணை செய்தன என்று திட்டமாகச் சொல்ல முடியாது. என் வரையில், உடலளவிலும், ஒழுக்கத் துறையிலும் உபவாசத்தினுல் பெரிதும் நன்மை யடைந்தேன் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஆனல் உபவாசமும் மற்ற கட்டுப்பாடுகளும் எல்லாருக்கும் ஒரே பயனை அளிக்குமென்பது நிச்சயமில்லை. உபவாசத்தைப் புலனடக்கத்துக்கு ஒரு சாதனமாகக் கருதிக் கைக்கொண்டால்தான் அது சிற்றின்ப இச்சையை அடக்கத் துணை செய்யும். என்னுடைய நண்பர்

களில் சிலர், உபவாசங்களுக்குப் பிறகு நாப்புலன் ஆசையும், சிற்றின்ப ஆசையும் உண்மையில் அதிகமாவதைக் கண்டிக்கிறார்கள். இதிலிருந்து புலனடக்கம் பெறவேண்டுமென்னும் இடைவிடாத ஆசையிருந்தாலொழிய உபவாசத்தினால் பயனில்லையென விளங்குகிறது. வெறும் உடல் உபவாசத்தினால் மட்டுமே புலனடக்கம் கைகூடி விடுமென நினைத்தல் தவறாகும். இது சம்பந்தமாக, பகவத்கீதை இரண்டாம் அத்தியாயத்திலுள்ள பெயர் பெற்ற ஸ்லோகத்தை இங்கே எடுத்துக் காட்டல் தகும் :—

"புலன்களைப் பட்டினி போடுபவனிடமிருந்து விஷயங்கள் தங்கள் சுவையில் ஆசையை மட்டும் விட்டு ஓடிப்போகின்றன. பரம்பொருளின் தரிசனம் கிட்டும்போது அந்த ஆசையும் மறைந்துவிடும்."

ஆதலின் உபவாசமும், அதுபோன்ற கட்டுப்பாடுகளும் புலனடக்க மென்னும் இலட்சியத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கும் சாதனமே யல்லாமல், அவையே பிரதானமல்ல. உடல் உபவாசத்துடன், மானஸ உபவாசமும் கூடியிராவிட்டால் மனிதன் பொய் வாழ்க்கை நடத்தி, முடிவில் பெரும் விபத்துக்காளாவான்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

உபாத்திமைத் தொழில் செய்தது.

தென்னாப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹ சரித்திரத்தில் நான் சொல்லாத அல்லது குறிப்பிட்டு மட்டும் விட்டுவிட்ட விஷயங்களையே இந்த அத்தியாயங்களில் விவரிக்கிறேன் என்பதை வாசகர்கள் நினைவு கூர்வார்களென்று நம்புகிறேன். அப்படி அவர்கள் நினைவு கூர்ந்தால் சென்ற சில

அத்தியாயங்களுக் கிடையேயுள்ள சம்பந்தத்தை எளிதில் அறிவார்கள்.

பண்ணையானது அபிவிருத்தி யடைய யடைய அதில் வசித்த சிறுவர் சிறுமிகளின் கல்வி பயிற்சிக்கு ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்தல் அவசியமாயிற்று. இவர்களில் ஹிந்து, முஸ்லிம், பார்ஸி, கிறிஸ்து சமயங்களைச் சேர்ந்த பையன்களும், சில ஹிந்து பெண்களும் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தனியாக உபாத்தியாயர்கள் நியமித்தல் சாத்தியமாயில்லை. அது அவசியமென்றும் நான் கருதவில்லை. தகுதி பெற்ற இந்திய உபாத்தியாயர்கள் அருமையா யிருந்தபடியாலும், அப்படி யாரேனும் இருந்தால் அவர்கள் சொற்ப சம்பளத்திற்கு டர்பனிலிருந்து 21 மைல் தூரத்திலுள்ள இடத்துக்கு வரத் தயாரா யில்லாதபடியாலும் அது சாத்தியமில்லாமலிருந்தது. எங்களிடம் பணம் மிதமிஞ்சியும் கிடைக்கவில்லை. பண்ணைக்கு வெளியிலிருந்து உபாத்தியாயர்களைக் கொண்டு சேர்ப்பது அவசியமென்றும் நான் கருதவில்லை. அப்போது அமுலிலிருந்த கல்விமுறை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அநுபவத்தின் மூலமாயும், சோதனை செய்தும் உண்மையான கல்வி முறையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று ஓர் எண்ணம் இருந்தது. அப்போது கல்வியைப்பற்றி என்னுடைய கொள்கை இவ்வளவுதான் :—“உன்னத வாழ்வு நிலையில் உண்மைக் கல்வியானது பெற்றோர்களால் மட்டுமே அளிக்கப்படல் கூடும்; வெளி உதவி மிகக் குறைந்த அளவிலேயே இருக்கவேண்டும்; டால்ஸ்டாய் பண்ணை ஒரு குடும்பம் போலிருந்தபடியாலும், அக்குடும்பத்தில் நான் தந்தையின் ஸ்தானத்தில் இருந்தபடியாலும், குழந்தைகளுக்குக் கல்விப் பயிற்சி அளிக்கும் பொறுப்பைக் கூடியவரையில் நானே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.”

மேற்படி சித்தாந்தத்தில் குறைகள் இல்லாமலில்லை. சிறுவர், சிறுமிகள் எல்லாரும் அவர்களுடைய குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து என்னுடன் வசித்தவர்களல்லர். பற்பல நிலைகளில், வெவ்வேறு முறைகளில் வளர்க்கப் பட்டவர்கள்.

அவர்கள் எல்லாரும் ஒரே மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுமல்லர். இந்நிலையில், நான் குடும்பத்தில் தந்தையின் பதவியை வகித்தாலும், அவர்களுக்கு எப்படி உரிய பயிற்சி யளிக்க முடியும்?

ஆனால் சன்மார்க்கப் பயிற்சிக்கே நான் எப்போதும் முதன்மை ஸ்தானம் அளித்தபடியாலும், வயது, வளர்க்கப் பட்ட முறை முதலியவற்றில் எவ்வளவு வித்தியாசமிருப்பினும் சன்மார்க்கப் பயிற்சி எல்லாருக்கும் ஒரே விதமாக அளிக்கக் கூடும் என்று நம்பியபடியாலும், இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் அவர்களிடையே அவர்களுடைய தந்தையைப்போல் வசிக்கத் தீர்மானித்தேன். கல்விக்குச் சரியான அடிப்படை ஒழுக்கப் பயிற்சியே என்று கருதினேன். அடிப்படை வலுவாகப் போடப்பட்டால் குழந்தைகள் மற்ற எல்லாவற்றையும் தாங்களேயோ, நண்பர்களின் உதவியைக் கொண்டோ கற்றுக் கொள்வார்களென்று நான் உறுதி கொண்டிருந்தேன்.

ஆனால் அத்துடன் இலக்கியக் கல்வியும் அவசியமே என்று நான் உணர்ந்திருந்தபடியால் மிஸ்டர் காலன்பாக், ஸ்ரீமான் பிராக்ஜி தேஸாய் இவர்களின் துணைகொண்டு சில வகுப்புகள் ஆரம்பித்தேன். உடற்பயிற்சியின் முக்கியத்தையும் நான் அலட்சியம் செய்து விடவில்லை. அவர்களுக்குத் தினசரி தேகப் பயிற்சிக்கு வசதி ஏற்பட்டிருந்தது. பண்ணையில் வேலைக்காரர்கள் இல்லாதபடியால் சமையல் வேலையிலிருந்து தோட்டி வேலை வரையில் எல்லாம் பண்ணைவாசிகளே செய்ய வேண்டி யிருந்தது. பழ விருட்சங்கள் நிரம்ப இருந்தபடியால் தோட்ட வேலையும் இருந்தது. மிஸ்டர் காலன்பாக்குக்குத் தோட்ட வேலையில் பிரியம் அதிகம். அரசாங்க மாதிரித் தோட்டமொன்றில் அவர் அவ்வேலையில் சிறிது அநுபவம் பெற்றிருந்தார். சிறியோராயினும், பெரியோராயினும், சமையல் வேலை செய்யாதவர்கள் அனைவரும் தோட்ட வேலை செய்ய வேண்டுமென்று கட்டாயமாக ஏற்படுத்தி யிருந்தோம். இவ்வேலையில் பெரும் பகுதி குழந்தைகளுக்கே ஏற்பட்டது. குழி தோண்டுதல், மரம் வெட்டுதல், மூட்டை தூக்குதல் முதலிய பல வேலைகள் அவர்கள் செய்து வந்தார்கள். இவற்றி

னின்றும் அவர்களுக்குப் போதிய தேகப் பயிற்சியும் கிடைத்தது. குழந்தைகள் இவ்வேலையைக் குதூகலத்துடன் செய்தன. எனவே, வேறு தனிப்பட்ட தேகாப்பியாசமோ, விளையாட்டுகளோ தேவையில்லாமலிருந்தன.

சில குழந்தைகள்-சில சமயம் எல்லாக் குழந்தைகளுமே-வேலைக்குச் சோம்பியதுண்டு. சில சமயம் பார்த்தும் பாராததுபோல் விட்டு விடுவேன். அடிக்கடி கண்டிப்பா யிருப்பேன். அவர்கள் கண்டிப்பை விரும்பவில்லை யென்பது நிச்சயம். ஆனாலும் அவர்கள் என்னை எதிர்த்துப் பேசியது கிடையாது. கண்டிப்பு செய்ய நேரும்போதெல்லாம், வேலை விஷயத்தில் அசட்டை காட்டக் கூடாது என்று வாதங்களின் மூலம் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்த முயல்வேன். ஆனால் அந்த அறிவு சிறிது நேரமே நிலைத்து நிற்கும். அடுத்த நிமிஷத்தில் அவர்கள் வேலையைப் போட்டுவிட்டு விளையாடப் போய் விடுவார்கள். எனினும், எப்படியோ நாங்கள் காரியம் நடத்தி வந்தோம். குழந்தைகள் நல்ல திடதேகம் பெற்றார்கள். பண்ணையில் யாருக்கும் நோய் கண்டதே யில்லை யென்று சொல்லிவிடலாம். ஆனால் இதற்குத் தூய காற்றும், நல்ல தண்ணீரும், வேளைக்கு ஒழுங்காக உணவருந்தும் வழக்கமும் பெரிதுங் காரணமானவை என்று சொல்ல வேண்டும்.

இளைஞர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உபயோகமான கைத்தொழில் ஒன்றைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்பது என் உத்தேசம். இதற்காக மிஸ்டர் காலன்பாக் ஒரு கிறிஸ்துவச் சந்நியாசி மடத்துக்குச் சென்று செருப்புத் தைக்கும் தொழில் கற்று வந்தார். அவரிடமிருந்து நான் அதைக் கற்றுக்கொண்டு அத்தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்பியவர்களுக்கெல்லாம் கற்பித்தேன். மிஸ்டர் காலன்பாக்குக்குத் தச்சுத் தொழிலிலும் கொஞ்சம் அனுபவமுண்டு. பண்ணை வாசிகளில் மற்றொருவருக்கும் அது தெரியும். எனவே, சிறிய தச்சுத் தொழில் வகுப்பு ஒன்றையும் நாங்கள் ஏற்படுத்தினோம். சமையல் அநேகமாக எல்லாச் சிறுவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தது.

இவை யெல்லாம் அவர்களுக்கு முற்றும் புதியவை. இத்தகைய தொழில்களை ஒரு நாள் பயில வேண்டி யிருக்கு மென அவர்கள் கனவிலும் கருதியவர்களல்லர். சாதாரண மாய் தென்னுப்பிரிக்காவில் இந்தியக் குழந்தைகளுக்கு எழு தல், படித்தல், கணக்குப் போடுதல் என்னும் இப்பயிற்சிகளே அளிக்கப்பட்டு வந்தன.

உபாத்தியாயர்கள் செய்யாத எந்த வேலையையும் பிள்ளை களைச் செய்யச் சொல்லக் கூடாதென்று நாங்கள் விதி செய் திருந்தோம். ஆதலின் அவர்களை ஏதேனும் வேலை செய்யச் சொல்லும் போது அவர்களுடன் உபாத்தியாயர் ஒருவரும் வேலை செய்வது வழக்கம். எனவே, சிறுவர்கள் எந்த வேலையையும் சந்தோஷமாய்க் கற்றுக்கொண்டார்கள். இலக் கியக் கல்வி, ஒழுக்கப் பயிற்சி இவைகளைக் குறித்து அடுத்த அத்தியாயங்களில் எழுதுவேன்.

முப்பத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

தமிழ் கற்பித்தது

தேகப் பயிற்சிக்கும், தொழிற் கல்விக்கும் ஏற்பாடு செய்தது குறித்துச் சென்ற அத்தியாயத்தில் கூறினேன். அவ்வேற்பாடு எனக்குப் பூரண திருப்தி யளியா விடினும் ஏறக்குறைய வெற்றி பெற்றதென்றே சொல்லலாம். ஆனால் இலக்கியக் கல்வி மேற் சொன்ன இரண்டையும் விடக் கஷ்டமான விஷயம். அதற்கு அவசியமான வசதிகளோ, இலக்கிய ஞானமோ எனக்கில்லை. மேலும் அந்தத் துறையில் நான் செலவிட விரும்பிய அளவு காலமும் எனக்குக் கிடைக்க வில்லை. நான் செய்துவந்த உடல் வேலையினால் ஒவ்வொரு நாள் மாலையிலும் முற்றும் களைப்படைந்து போய்விடுவேன். எனக்கு ஒய்வு மிகவும் அவசியமான காலத்திலேதான் வகுப்பு

நடத்தவேண்டியதா யிருந்தது. ஆதலின் மனோ உற்சாகத்துடன் வகுப்பை நடத்துவதற்குப் பதிலாகத் தூங்கிப் போகாமல் விழித்துக்கொண்டிருப்பதே பெரிதுங் கஷ்டமா யிருந்தது. காலை நேரமெல்லாம் பண்ணை வேலைக்கும், வீட்டுக் காரியங்களைப் பார்ப்பதற்கும் செலவாயிற்று. ஆதலின் மத்தியான போஜனம் ஆனதும் பள்ளிக்கூடம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதா யிருந்தது. பள்ளிக்கூடம் நடத்தத் தகுந்த நேரம் வேறெதுவுமில்லை. ஹிந்தி, தமிழ், குஜராத்தி, உருது ஆகிய எல்லாப் பாஷைகளும் கற்பித்தோம். பிள்ளைகளுக்கு அவரவர் தாய் மொழி மூலமாகவே கல்வி பயிற்றினோம். ஆங்கிலமும் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டது. குஜராத்தி ஹிந்து குழந்தைகளுக்குச் சிறிதளவேனும் சமஸ்கிருதம் கற்பிப்பது அவசியம். எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் தேச சரித்திரம், பூகோளம், கணக்கு இவற்றில் ஆரம்பப் பாடங்களேனும் போதிக்க வேண்டும். தமிழும், உருதுவும் நான் கற்பிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டேன். எனக்குத் தெரிந்திருந்த சொற்பத் தமிழ், பிரயாணங்களின் போதும், சிறைச்சாலையிலும் நான் கற்றுக் கொண்டதாகும். போப் என்பவர் எழுதிய சிறந்த தமிழ் பால பாடம் ஒன்றுதான் நான் படித்த தமிழ்ப் புத்தகம். ஓர் பிரயாணத்தின் போது உருது எழுத்துக்கள் கற்றுக் கொண்டேன். உருது பாஷா ஞானமோ முஸ்லிம் நண்பர்களிடம் பழக்கத்தில் கற்றுக்கொண்ட பாரஸீக, அரபு வார்த்தைகளின் அளவாக நின்றிருந்தது. ஹைஸ்கூலில் படித்ததற்கு மேல் ஸமஸ்கிருதம் எனக்குத் தெரியாது. குஜராத்தி மொழியிலும் கூட அதிக பயிற்சி கிடையாது.

இந்த சொற்ப மூலதனத்தைக் கொண்டே வியாபாரம் நடத்தியாக வேண்டும். என் சகாக்களோ என்னை விட மோசமா யிருந்தார்கள். ஆனால் தேச பாஷைகளில் எனக்கிருந்த அன்பும், உபாத்திமைத் தொழிலில் எனக்குத் திறமையுண்டென்னும் நம்பிக்கையும், என்னுடைய மாணாக்கர்களின் அறியாமையும், அதனினும் மேலாக அவர்களுடைய தயாளமும் சேர்ந்து என் வேலையைச் சுலபமாக்கின.

தமிழ்ச் சிறுவர்கள் எல்லாரும் தென்னாப்பிரிக்காவில் பிறந்தவர்கள். ஆதலின் அவர்களுடைய தமிழறிவு மிகச் சொற்பம். தமிழ் எழுத்தோ அவர்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. ஆதலின் தமிழ் எழுத்துக்களும், ஆரம்ப இலக்கண விதிகளும் அவர்களுக்கு நான் கற்பிக்கவேண்டி வந்தது. இது மிக எளிதாகவே யிருந்தது. சம்பாஷணையைப் பொறுத்தவரை என் தமிழ் மாணாக்கர்கள் என்னை எளிதில் தோற்கடித்து விடுவார்கள். அவர்களுக்குத் தமிழ் பேசத் தெரியும். ஆங்கிலம் தெரியாத தமிழர்கள் என்னைப் பார்க்க வரும்போதெல்லாம் என் மாணாக்கர்களே மொழி பெயர்ப்பார்கள். இப்படியெல்லாமிருந்தும் நாங்கள் சந்தோஷமாய்க் காலங் கழித்தோம். என் அறியாமையை நான் மாணாக்கர்களிடமிருந்து மறைக்க முயலாததே இதற்குக் காரணமாகும். எல்லா விஷயங்களிலும் என்னை உண்மை நிலையிலேயே அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொண்டேன். ஆகையினால் தான் பாஷை அறிவு எனக்குப் பூஜ்யமா யிருந்தபோதிலும் அவர்களுடைய மரியாதையையும் அன்பையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளுதல் சாத்தியமாயிற்று. முஸ்லிம் சிறுவர்களுக்கு உருது கற்பித்தல் அதைவிடச் சிறிது எளிதாயிருந்தது. அவர்களுக்கு உருது எழுத்துக்கள் தெரியும்; வாசிப்பதிலும், கையெழுத்தை அபிவிருத்தி செய்வதிலும் அவர்களுக்கு ஊக்கமுண்டாக்குவதே என் வேலை.

இந்தச் சிறுவர்களில் பெரும்பாலோர் ஏற்கனவே எழுத்து வாசனை யறியாதவர்கள்; பள்ளிக்கூடம் சென்று அறியாதவர்கள். ஆயினும் அவர்களைச் சோம்பேறித் தனத்தினின்று விடுவிப்பதும், அவர்களுடைய படிப்பை மேற்பார்வை செய்வது மல்லாமல் அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியது அதிகமில்லை யென்பதை அனுபவத்தில் கண்டேன். இவ்வளவுடன் நான் திருப்தியடைந்த படியால், பல பிராயத்தினரும் வெவ்வேறு பாடம் படிப்பவருமான பல சிறுவர்களை ஒரே வகுப்பு அறையில் வைத்து சமாளிப்பது சாத்தியமா யிருந்தது.

பாட புத்தகங்களைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி கேள்விப் படு

கிறேம். ஆனல் பாட புத்தகங்கள் அவசியமென்று நான் காணவே யில்லை. கிடைத்த புத்தகங்களைக் கூட நான் அதிகமாகப் பயன்படுத்தியதாய் ஞாபகமில்லை. பிள்ளைகளின் மீது புத்தகங்களை ஏராளமாய்ச் சுமத்துதல் அனுவசியமென்பது எனது கருத்து. பிள்ளைகளுக்கு உண்மையான பாட புத்தகம் உபாத்தியாயரே யாகும். நான் படித்த காலத்தில் என் உபாத்தியாயர்கள் புத்தகங்களிலிருந்து கற்பித்தது எதுவும் எனக்கு ஞாபகமில்லை. ஆனல் தனியாக அவர்கள் கற்பித்தவை யெல்லாம் தெளிவாக ஞாபகத்திலிருக்கின்றன. குழந்தைகள் எப்போதும் கண்களினுல் கற்றுக்கொள்வதை விடக் காதுகளின் வழியாய் அதிகம் கற்றுக் கொள்கின்றன ; எளிதிலும் கற்றுக்கொள்கின்றன. பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து முதற் பக்கத்திலிருந்து கடைசி பக்கம் வரையில் எந்தப் புத்தகமும் படித்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. ஆனல் பற்பல புத்தகங்களிலிருந்து நான் படித்து ஜீரணித்தவற்றை என்னுடைய சொந்த நடையில் அவர்களுக்குச் சொன்னேன். இன்னமும் அவற்றை அவர்கள் நினைவு கூர்ந்திருக்கிறுர்கள் என்று உறுதி கூறுவேன். புத்தகங்களிலிருந்து கற்றுக்கொண்டவற்றை நினைவில் வைத்திருப்பது அவர்களுக்கு நிரம்பப் பிரயாசையா யிருந்தது. ஆனல் வாய் மொழியாகக் கூறியவற்றை யெல்லாம் அவர்கள் வெகு சுலபமாகத் திருப்பிச் சொன்னுர்கள். படித்தல் அவர்களுக்குக் கடின வேலையா யிருந்தது. என்னுடைய பேச்சைக் கேட்டலோ சந்தோஷமான காரியமா யிருந்தது.

ஆனல் கூறும் விஷயத்தை அவர்களுக்குச் சுவை தரும்படி மட்டும் சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய பேச்சுகளின் மேல் அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளிலிருந்து எவ்வளவு தூரம் என் பேச்சுகளை அறிந்து கொண்டுள்ளார்களென்று தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

ஆன்மப் பயிற்சி

பிள்ளைகளின் தேகப்பயிற்சி, அறிவுப் பயிற்சி இவற்றை விட அவர்களுடைய ஆன்மப் பயிற்சி அதிக கஷ்டமான காரியமாயிருந்தது. ஆன்மப் பயிற்சிக்குச் சமய நூல்களை நான் அதிகம் நம்பி யிருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு மாணுக்கனும் தன் சொந்த சமயத்தின் மூலாதார தத்துவங்களை அறிந்திருப்பதுடன், தன் சமயத்தின் முக்கிய நூல்களைப் பற்றியும் பொதுவாகத் தெரிந்துக் கொள்வது அவசிய மென்றே கருதினேன். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடும் செய்தேன். ஆனுல் சமய நூல் படிப்பை அறிவுப் பயிற்சியின் ஒரு பகுதியாகவே கொண்டிருந்தேன். டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நீண்ட காலம் முன்பே ஆன்மப் பயிற்சி யென்பது ஒரு தனித்துறை என்பதை உணர்ந்திருந்தேன். ஆன்மப் பயிற்சியாவது, ஒருவனை சன்மார்க்கத் துறையில் நிறுத்தி அவனுக்கு பிரம்ம ஞானம், ஆத்மானுபூதி என்னும் இவைகளைத் தேடுவதற்குரிய சக்தி யளித்தலேயாகும். இளைஞர்களின் கல்விப் பயிற்சியில் இது ஒரு முக்கிய அம்சமாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஆன்மப் பயிற்சி யில்லாத வரையில் மற்றப் பயிற்சிகள் எல்லாம் பயனற்றவை யாவதோடு தீமை பயத்தலுங் கூடும் என்றும் நம்பினேன்.

வாழ்க்கையின் நான்காவது நிலையான சந்நியாச ஆசிரமத்திலே தான் ஆன்மஞானப் பேறு பெறல் சாத்தியம் என்பதாக ஒரு குருட்டுக் கொள்கை இருந்து வருகிறது. ஆனுல் ஆன்மஞான அநுபவத்துக்குரிய முயற்சியை வாழ்க்கையின் கடைசி பகுதிக்கென்று தள்ளி வைத்திருப்போர் ஒரு காலும் ஆன்மஞானம் அடைவதில்லை. அவர்கள் இரண்டாவது குழந்தைப் பருவத்துக்குச் சமமான முதுமைப் பருவத்தையே அடைந்து, இரங்கத்தக்கவர்களாகி,

பூமிக்குப் பாரமாய் வாழ்கிறார்கள். நான் குழந்தைகளுக்குப் பாடங் கற்பித்துக்கொண்டிருந்த போதே, அதாவது 1911-12 லேயே, இத்தகைய அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருந்தே னென்பது நன்றாக நினைவிலிருக்கிறது. ஒருகால் இதே பாஷையில் அப்போது என் கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்க முடியாது. நிற்க.

குழந்தைகளுக்கு ஆன்மப் பயிற்சி யளித்தல் எவ்வாறு? அவர்களைத் தோத்திரப் பாக்கள் நெட்டுருப் பண்ணிப் பாடும்படி செய்தேன். சன்மார்க்கம் போதிக்கும் நூல்களி லிருந்து அவ்வப்போது சில பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டி னேன். ஆனால் இவற்றினா லெல்லாம் நான் திருப்தி யடைந்து விடவில்லை. அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகப்பழக, புத்தகங்களின் மூலமாய் ஆன்மப்பயிற்சி யளிக்க முடியவே முடியாதென்று உணரலானேன். தேகாப்பியாசங்களின் மூல மாகவே தேகப் பயிற்சியும், அறிவு அப்பியாசங்களின் மூல மாகவே அறிவுப் பயிற்சியும் அளிக்கப்படக்கூடும் என்பது எவ்வாறு உண்மையோ, அவ்வாறே ஆன்மப்பயிற்சியும் ஆன்ம சாதன அப்பியாசங்களின் மூலமாகவே சாத்தியமாகும் என்று கண்டேன். ஆன்ம சாதன அப்பியாசமோ உபாத்தியாயரின் வாழ்க்கையையும், ஒழுக்கத்தையும் முற்றும் பொறுத்த தொன்றாகும். உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளின் மத்தியில் இருக் கும் போதும் சரி, மற்ற வேளைகளிலும் சரி, தம்முடைய குணம், செயல் இவை குறித்து மிக எச்சரிக்கையாயிருத்தல் வேண்டும். உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளிடமிருந்து பல மைல் தூரத்துக் கப்பாலிருக்கும் போதும் தம்முடைய வாழ்வு முறையின் மூலம் அப்பிள்ளைகளின் ஆன்மப் பயிற்சிக்குத் துணை செய்யவோ, ஊறு செய்யவோ இயலும். நான் பொய்யனாயிருந்தால் என்னிடம் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு உண்மை பேசக் கற்றுக் கொடுத்தல் வீண் முயற்சியேயாகும். கோழை உபாத்தியாயர் ஒருவர் தமது பையன்களை வீரர்க ளாக்குதல் ஒருகாலும் இயலாத காரியம். அவ்வாறே புல னடக்கத்தைக் கைக்கொள்ளாத உபாத்தியாயர் தமது பிள்ளை

களுக்குப் புலனடக்கம் போதிக்கவும் முடியாது. ஆகவே என்னுடன் வசிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் நான் நித்திய உதாரண பாடமாய் இருக்க வேண்டுமென உணர்ந்தேன். இவ்வாறு மாணுக்கர்கள் எனது உபாத்தியாயர்களானுர்கள். அவர்களுக்காகவேனும் நான் நல்லவனுயிருக்க வேண்டுமென்றும் நேர்மை வாழ்வு நடத்த வேண்டு மென்றும் கற்றுக்கொண்டேன். டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் நான் அதிக கட்டுப்பாட்டையும், புலனடக்கத்தையும் மேற்கொண்டதற்குப் பெரும்பாலும் அக்குழந்தைகளே காரணம் என்று சொல்லலாம்.

பையன்களில் ஒருவன் நிரம்ப துஷ்டனுயும், அடங்காப் பிடாரியாயும், பொய் சொல்வோனுயும், சண்டை யிடுவோனுயும் இருந்தான். ஒரு நாள் அவனுடைய துஷ்டத்தனம் அளவு மீறி விடவே என்னுல் பொறுக்க முடியாமல் போய் விட்டது. நான் அதுவரை பிள்ளைகளைத் தண்டித்ததே கிடையாது. ஆனுல் இப்போது உண்மையிலேயே நிரம்பக் கோபம் வந்து விட்டது. அவனுக்கு புத்தி சொல்ல முயன்றேன். ஆனுல் அவன் சிறிதும் அசையவில்லை. என்னையே எதிர்த்துத் தலை மீதேறப் பார்த்தான். கடைசியில் அருகில் கிடந்த 'ரூல்' கழியை எடுத்துக்கொண்டு அவனுடைய புஜத்தில் ஓர் அடி அடித்தேன். அப்படி அடிக்கும்போது என் உடம்பு நடு நடுங்கிற்று. அதை அவன் பார்த்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் எல்லாருக்குமே இது ஒரு புதிய அநுபவமாகும். பையன் சத்தம் போட்டு அழுதான்; மன்னிக்கும்படி கெஞ்சினுன். அடி வலித்ததற்காக அவன் அழவில்லை. பதினேழு வயதான தேக வலிமை யுள்ள வாலிபனுதலால் அவனுக்கு மனமிருந்தால் என்னைத் திருப்பி அடித்திருக்கவுங் கூடும். ஆனுல் நான் எவ்வளவு மனத்துன்ப மடைந்ததின் மேல் அவனை அடிக்கத் தலைப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை அவன் உணர்ந்தான். இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் அவன் எனக்குக் கீழ்ப்படியாதிருந்ததேயில்லை. ஆனுல் அவ்வாறு பலாத்காரத்தைக் கைக்கொண்டது குறித்து இன்னமும் நான் வருந்துகிறேன்.

அன்றைய தினம் அப்பையன் முன்பு நான் என்னுடைய ஆன்ம சக்தியைக் காட்டவில்லை யென்றும், என்னிடமுள்ள விலங்கு குணத்தையே காட்டினே னென்றும் எண்ணுகிறேன்.

உடல் தண்டனையே உதவாது என்பதே என்னுடைய உறுதியான அபிப்பிராயமாகும். என் புதல்வர்களில் ஒருவனுக்கு நான் தேக தண்டனை யளித்ததாக ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம் தான் என் நினைவிலிருக்கிறது. இன்று வரையில், நான் ரூல் கழியினல் அப்பையனை அடித்தது சரியா, தவரு என்று முடிவு செய்யக் கூடாதவனுகவே இருக்கிறேன். அது கோபத்தினுலும், தண்டிக்க வேண்டு மென்னும் ஆசையினுலும் தூண்டப் பட்ட தாதலின் தவருகவே யிருக்கலாம். எனது மனத்துன்பத்தை வெளிப் படுத்தும் சமிக்ஞையாக மட்டு மிருந்திருப்பின், நியாய மென்று சொல்லி விடுவேன். ஆனல் உண்மையில் இவ்விஷயத்தில் நோக்கம் பலவகைப் பட்டதாயிருந்தது.

இந் நிகழ்ச்சி என்னைச் சிந்தனைக்குள்ளாக்கி மாணுக்கர்களைத் திருத்துவதற்கு அடிப்பதை விட நல்ல முறையையும் கற்பித்தது. இந்த நல்ல முறை மேற்கூறிய சந்தர்ப்பத்தில் எவ்வளவு தூரம் பயன்பட்டிருக்கு மென்று சொல்ல முடியாது. அவ்விளைஞன் விரைவில் மேற் கூறிய சம்பவத்தை மறந்து விட்டான். அவன் எப்பொழுதுமே அதிக அபிவிருத்தி யடைய வில்லை. ஆனல் அந்நிகழ்ச்சி பிள்ளைகள் விஷயத்தில் உபாத்தியாயரின் கடமை யென்ன வென்பதை எனக்கு நன்கு உணர்த்தியது.

இதற்குப் பிறகும் பிள்ளைகள் பல முறை தவருக நடந்து கொண்டார்கள். ஆனல் நான் மட்டும் உடல் தண்டனையை எப்போதும் கைக் கொள்ளவில்லை. இவ்வாருக, என் கீழிருந்த பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் ஆன்மப்பயிற்சி அளிக்கும் முயற்சியின் பயனுக, ஆன்ம சக்தியின் பெருமையை நான் நன்குணர்ந்து வரலானேன்.

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

பயிரில் களைகள்

அதற்குமுன் எனக்கு என்றும் தோன்றாத ஒரு பிரச்னையை டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் மிஸ்டர் காலன்பாக் என் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தார். நான் முன்னமே சொன்னதுபோல் பண்ணையிலிருந்த பையன்களில் சிலர் துஷ்டர்களாயும், கட்டுக்கு அடங்காதவர்களாயும் இருந்தனர். அவர்களில் ஒன்றுக்கும் பயனற்ற பதர்களும் இல்லாமற் போகவில்லை. என் புதல்வர்கள் மூவரும் அவர்களுடன் தினந்தோறும் நெருங்கிப் பழகினார்கள். என் புதல்வர்களின் தரத்தையே சேர்ந்த மற்றச் சிறுவர்களும் அவ்வாறே செய்தார்கள். இது மிஸ்டர் காலன்பாக்கின் மனதை அல்லலுக்காளாக்கியது. ஆனால் அவருடைய கவனமெல்லாம், என்னுடைய புதல்வர்களை மேற்படி அடங்காப் பிடாரிகளுடன் சேர்த்து வைத்திருப்பது சரியா என்பதிலேயே முக்கியமாய்ச் சென்றிருந்தது.

ஒரு நாள் அவர் மனம் விட்டுப் பேசினார். "உங்கள் புதல்வர்களைத் துஷ்டப் பிள்ளைகளுடன் கலக்கவிடும் முறை எனக்குப் பிடிக்கவே யில்லை. அது ஒரே ஒரு பயனைத்தான் அளிக்கக் கூடும். துர்ச்சகவாசத்தால் அவர்களும் கெட்டுப் போவார்கள்" என்றார்.

இவ்விஷயம் எனக்குக் கலக்கத்தை யளித்ததா என்பது இப்போது நினைவில்லை. ஆனால் நான் அவருக்குக் கூறிய பதில் நினைவிருக்கிறது. அது வருமாறு :—

"என் பிள்ளைகளுக்கும், துஷ்டப் பிள்ளைகளுக்கும் நான் எப்படி வேற்றுமை பாராட்ட முடியும்? அவ்விருவர் விஷயத்திலும் எனக்குச் சமமான பொறுப்பு உண்டு. நான் அழைத்ததினாலேயே அச்சிறுவர்கள் வந்தார்கள். கொஞ்சம் பணங் கொடுத்து அவர்களை விலக்கி விட்டேனானால் அவர்கள்

உடனே ஜோகானிஸ்பர்க்குக்கு ஓடிப்போய்ப் பழைய வழிகளையே கைக்கொள்ளத் தொடங்குவார்கள். உங்களுக்கு ஓர் உண்மை சொல்லட்டுமா? அவர்கள் இங்கே வந்திருப்பதால் எனக்குப் பெரியதொரு நன்மை செய்திருப்பதாக அவர்களும், அவர்கள் பெற்றோர்களும் அநேகமாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கலாம். அவர்கள் இங்கே பல அசௌகரியங்களுக்குள்ளாக வேண்டி யிருக்கிறதென்பது நீங்களும் நானும் அறிந்ததே. ஆனால் என்னுடைய கடமை எனக்குத் தெளிவாயிருக்கிறது. நான் அவர்களை இங்கே வைத்துக்கொண்டேயாக வேண்டும். ஆதலின் என் குழந்தைகளும் அவர்களுடன் கலந்து வசித்தே தீரவேண்டும். இன்றுமுதல் என் குழந்தைகளுக்கு மற்றவர்களைவிடத் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணும்படி கற்பித்தல் நியாயமாகுமா? அது நியாயமென்று ஒருநாளும் சொல்லமாட்டீர்கள். அந்த உயர்வு தாழ்வு எண்ணத்தை அவர்கள் மண்டையில் ஏற்றுதல் அவர்களை வழியில்லா வழியில் செலுத்துவதே யாகும். இப்படி மற்றப் பிள்ளைகளுடன் கலந்து பழகுதல் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பாட்டில் நல்ல பயிற்சியா யிருக்கும். அவர்கள் தாங்களாகவே நன்மை, தீமைகளைப் பகுத்தறியத் தெரிந்து கொள்வார்கள். அவர்களிடம் ஏதேனும் நல்ல குணங்கள் இருந்தால் அவை அவர்களுடைய தோழர்களைப் பற்றிக் கொள்ளுமென்று நாம் ஏன் நம்பக்கூடாது? எங்ஙனமாயினும் அவர்களை இங்கேதான் வைத்திருக்க வேண்டும். அது சிறிது அபாயகரமானதென்றால், அந்த அபாயத்துக்கு நாம் துணிந்தே யாக வேண்டும்."

மிஸ்டர் காலன்பாக் தலையை யசைத்தார்.

இதன் விளைவு தீயதாயிற்று எனச் சொல்ல முடியாது. இச்சோதனையின் காரணமாக என் புதல்வர்கள் எவ்வகைக் கெடுதியையும் அடைந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. உண்மையில், அவர்கள் அதனால் லாபமே யடைந்தார்களென்பதை நான் காண்கிறேன். அவர்களிடம் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்னும் எண்ணம் அணுவளவேனும் அதற்கு முன்

இருந்திருப்பின், அதுவும் இம்முறையினால் ஒழிந்தது. எல்லா வகைக் குழந்தைகளுடனும் அவர்கள் தாராளமாய்ப் பழகக் கற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்கள் சோதனையில் தேறிக் கட்டுப்பாடு பெற்றார்கள்.

இதுவும், இது போன்ற பிற சோதனைகளும் எனக்குக் கற்பித்திருப்பதாவது :—“ நல்ல குழந்தைகளை துஷ்டக் குழந்தைகளுடன் சேர்த்துக் கல்வி கற்பித்து, அவர்களுடனே பழகும்படி செய்துவந்தால் அதனால் அவை நஷ்டம் எதுவும் அடைவதில்லை. ஆனால் அந்தச் சோதனையானது பெற்றோர்கள் அல்லது பாதுகாவலர்களின் எச்சரிக்கையான மேற்பார்வையின் கீழ் நடைபெற வேண்டும்.”

இதனால், வெளிக் காற்றுப் படாமல் பத்திரப்படுத்தி வைக்கும் குழந்தைகளைத் தீமைகளே தொடுவதில்லையென்று ஏற்படாது. எனினும், பலவகையாக வளர்க்கப்பெற்ற சிறுவர் சிறுமிகள் ஓரிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டு கல்வி கற்பிக்கப் படும்போது, அது பெற்றோர்களுக்கும், உபாத்தியாயர்களுக்கும் பெரியதொரு சோதனையாகிறது. அவர்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கையுடன் இருத்தல் வேண்டும்.

முப்பத்தாறும் அத்தியாயம்

பிராயச்சித்த உபவாசம்

பையன்களையும், பெண்களையும் சரியான வழியில் கல்வி பயிற்றி வளர்த்தல் எவ்வளவு கஷ்டம் என்பது நாளுக்கு நாள் எனக்கு நன்கு தெளிவாகி வந்தது. மெய்யாகவே அவர்களுடைய உபாத்தியாயனாகவும், பாதுகாவலனாகவும் நான் ஆகவேண்டுமானால், அவர்களுடைய ஹிருதயங்களைக் கவர்ந்து விடவேண்டும்; அவர்களுடைய

சுகதுக்கங்களைப் பகிர்ந்தனுபவிக்க வேண்டும்; அவர்களுடைய இளமை காரணமாய்ப் பொங்கி எழும் அபிலாஷைகளை யெல்லாம் நேரிய வழியில் செலுத்த வேண்டும் என்பதாக உணரலானேன்.

இந்த சமயத்தில் நான் ஒரு கடுஞ் சோதனைக்கு ஆளாக வேண்டியதாயிற்று. அக்காலத்தில் ஜோகானிஸ்பர்க்குக்கும் போனிக்ஸுக்கும் நான் அடிக்கடி போய்வந்து கொண்டிருந்தேன். ஒருமுறை ஜோகானிஸ்பர்க்கில் இருந்தபோது ஆசிரம வாசிகள் இருவர் ஒழுக்கந் தவறி வீழ்ந்தனர் என்னும் செய்தி கேள்வியுற்றேன். சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தில் அபஜயம்போல் காணப்படும் ஒரு நிகழ்ச்சி நேரிட்டால் நான் கலங்குவதில்லை; ஆனால் இந்தச் செய்தி கேட்டதும் இடிவிழுந்ததே போல் திகைத்துப்போனேன். அன்றைய தினமே ரயிலில் போனிக்ஸுக்குப் புறப்பட்டேன். மிஸ்டர் காலன்பாக் என்னுடன் வருவேனென்று பிடிவாதம் பிடித்தார். என்னுடைய மனோ நிலையை அவர் அறிந்திருந்தார். என்னைப் பெரிதும் கலங்கச் செய்த அச் செய்தியைக் கொண்டு வந்தவர் அவரே யாதலால், நான் தனியாய்ப் போவதென்னும் எண்ணமே அவரால் சகிக்க முடியவில்லை.

போகும் வழியில் என்னுடைய கடமை இன்னதென்று எனக்குத் தெளிவாயிற்று. ஒரு பையனோ, பெண்ணோ நெறி தவறி நடந்தால் அதற்கு உபாத்தியாயன் அல்லது பாதுகாவலன் ஓரளவேனும் பொறுப்புள்ளவனென்று உணர்ந்தேன். ஆதலின் இவ்விஷயத்தில் என்னுடைய பொறுப்பு என்னவென்பது எனக்கு வெள்ளிடை மலையாய் விளங்கிற்று. அவர்களைப் பற்றி என் மனைவி என்னை முன்னமே எச்சரித்திருந்தாள். ஆனால் பிறரை எளிதில் நம்பும் இயல்புடைய நான் அவளுடைய எச்சரிக்கையைப் பொருட்படுத்தவில்லை. குற்றம் செய்தவர்களைத் தங்கள் குற்றத்தை உணரச் செய்வதற்கும், அதனால் எனக்கு நேர்ந்த மனத் துன்பத்தை அறியச் செய்வதற்கும் அக்குற்றத்துக்காக நான் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளல் அவசியம் என்று கண்டேன். ஆதலின் ஏழு

நாளைக்கு உபவாச விரதமும் அதற்குப் பின்னர் நாலரை மாதத்துக்கு தினம் ஒரு வேளையே சாப்பிடுவதென்னும் விரதமும் கைக் கொள்ளத் தீர்மானித்தேன். மிஸ்டர் காலன்பாக் நான் இப்படிச் செய்யாவண்ணம் என் மனதை மாற்ற முயன்ருர்; பயனில்லை. கடைசியாக, அவர் நான் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளல் முறைதான் என்று ஒப்புக்கொண்டு, தாமும் அவ்விரதங் கைக்கொள்வதாகப் பிடிவாதம் செய்தார். அவருடைய மாசற்ற அன்பை என்னல் எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை.

மேற்படி தீர்மானம் என் மனதிலிருந்து ஒரு பெரும் பாரத்தை நீக்கிற்று. மன ஆறுதல் பெற்றேன். குற்றம் செய்தவர்களிடம் உண்டான கோபமும் தணிந்தது. கோபம் இருந்த இடத்தில் தூய இரக்கம் உண்டாயிற்று. இவ்வாறு மன நிம்மதி பெரிதும் அடைந்தவனுப்ப் போனிக்ஸ் அடைந்தேன். இன்னும் ஆராய்ச்சி செய்து எனக்குத் தெரியவேண்டியிருந்த மற்றுஞ் சில விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். என்னுடைய பிராயச்சித்தம் எல்லாருக்கும் துன்பமளித்ததாயினும் அதனல் நிலைமை தெளிவடைந்தது. பாவஞ் செய்தல் எவ்வளவு பயங்கரமானது என்று ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்தார்கள். என்னைச் சிறுவர் சிறுமிகளுடன் பிணைத்த அன்புத் தளையானது இன்னும் பலம்பெற்று உண்மைத் தளையேயாயிற்று.

இச்சம்பவத்திலிருந்து ஏற்பட்ட மற்ருெரு விளைவின் காரணமாக, சில. காலத்திற்குப் பின்னர் நான் பதினுன்கு நாள் பட்டினி விரதம் மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. இதனல் நான் எதிர்பார்த்ததைவிட நல்ல பயன்கள் விளைந்தன.

இதிலிருந்து, மாணுக்கர்களிடையே ஒழுக்கத் தவறு நேரிடும்போதெல்லாம் பட்டினி கிடத்தல் உபாத்தியாயர் கடமையென நிரூபிப்பது என்னுடைய நோக்கமன்று. ஆனல் சில சந்தர்ப்பங்களில் இந்தக் கடும் பரிகார முறை அவசியமென்பது என் அபிப்பிராயம். ஆனல் இப்பிராயச்சித்த

முறையைக் கைக்கொள்வதற்குத் தெளிந்த நோக்கமும், பாரமார்த்திகத் தகுதியும் ஏற்கனவே இருத்தல் வேண்டும். உபாத்தியாயனுக்கும் மாணுக்கனுக்குமிடையே எங்கு அன்பு இல்லையோ, மாணுக்கனுடைய ஒழுக்கத் தவறு குறித்து உபாத்தியாயருக்கு உள்ளம் நிறைந்த துயரம் எங்கு உண்டாகவில்லையோ, எவ்விடத்தில் உபாத்தியாயரிடம் மாணுக்கனுக்கு மரியாதை கிடையாதோ அங்கே உபவாசத்தினுல் எவ்வகைப் பயனுமில்லை ; மற்று, அதனுல் தீங்கும் ஏற்படக்கூடும். ஆகலின், அம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் உபாத்தியாயர் பட்டினி விரதம் மேற்கொள்வதன் உசிதத்தைப்பற்றி ஐயத்துக்கிடமுண்டு. ஆனுல் மாணுக்கனுடைய தவறுகளுக்கு உபாத்தியாயருடைய பொறுப்பைப் பற்றிய வரையில் சந்தேகமே கிடையாது.

முதல் பிராயச் சித்தம் எங்களில் எவருக்கும் கஷ்டமாயிருக்கவில்லை. என்னுடைய வழக்கமான நடவடிக்கைகளில் எதையும் நான் நிறுத்தி வைக்க நேரவில்லை. இந்தப் பிராயச்சித்த காலம் முழுவதிலும் நான் சுத்த பழ உணவே அருந்தி வந்தேன் என்பதையும் குறிப்பிடல் வேண்டும். இரண்டாவது உபவாசத்தின் போது பிற்பகுதி எனக்குச் சற்று கஷ்டமாகவே இருந்தது. இராம நாமத்தின் அதி ஆச்சரியமான சக்தியை அப்போது நான் பூரணமாய் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அந்த அளவுக்குத் துன்பம் பொறுக்கும் சக்தி எனக்குக் குறைவாகவே இருந்தது. உபவாச விதிகளையும் நான் அறிந்தவனல்லன். முக்கியமாக, உபவாசத்தின் போது, எவ்வளவு அருவருப்பாயும், சுவையில்லாமலும் இருப்பினும் தண்ணீர் நிறைய அருந்துதல் அவசியமென்பது எனக்குத் தெரியாது. மற்றும், முதல் உபவாசம் மிகவும் எளிதாயிருந்தமையால், இரண்டாவது உபவாசத்தின்போது சிறிது அஜாக்கிரதையா யிருந்தேன். முதல் உபவாசத்தின் போது தினந்தோறும் டாக்டர் கூனின் முறைப்படி ஸ்நானம் செய்து வந்தேன். இரண்டாவது தடவையிலோ, இரண்டு மூன்று நாளைக்குப் பின்னர் கூன் ஸ்நானம் செய்வதை நிறுத்தி

விட்டேன். தண்ணீர் மிகவும் அருவருப்பா யிருந்தபடியால் தண்ணீர் அருந்துவதையும் விட்டு விட்டேன். அதனால் தொண்டை காய்ந்து பலவீன முற்றது. கடைசி தினங்களில் மிகவும் ஈனக்குரலிலேயே பேசுதல் சாத்தியமாயிற்று. இந் நிலையிலும், என்னுடைய வேலைகள் நடந்துகொண்டு தானிருந் தன. எழுதுதல் அவசியமான போது, பிறரைக் கொண்டு எழுதச் செய்தேன். இராமாயணம் முதலிய சமய நூல்களி லிருந்து சிற்சில பகுதிகள் படிக்கச்செய்து தவறாமல் கேட்டு வந்தேன். அவசரமான காரியங்களில், விவாதித்து ஆலோசனை சொல்லப் போதிய பலம் எனக்கு எப்போதும் இருந்து வந்தது.

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்

லண்டன் பிரயாணம்

தென்னுப்பிரிக்கா ஞாபகங்களில் பலவற்றை விடுத்து நான் மேலே போகவேண்டும்.

1914-ம் ஆண்டில் சத்தியாக்கிரஹப் போராட்டம் முடி வுற்றபோது, லண்டன் வழியாக இந்தியாவுக்குத் திரும்பும் படி கோகலே செய்தி யனுப்பினர். எனவே, ஜூலை மாதத் தில் கஸ்தூரிபாயும், காலன்பாக்கும், நானும் இங்கிலாந்துக் குப் பிரயாணமானேம்.

சத்தியாக்கிரஹ இயக்கம் நடந்து வருகையில் நான் மூன்ரும் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்யத் தொடங்கி விட் டேன். ஆதலின் இந்தப் பிரயாணத்துக்கு மூன்ரும் வகுப் புச் சீட்டுகளே வாங்கினேன். ஆனல் தென்னுப்பிரிக்கா-லண்டன் பாதையில் மூன்ரும் வகுப்பு இடமென்ருல், இந்தி யாவின் கரையோரம் செல்லும் கப்பல்களிலும், ரயில் வண்டி களிலும் உள்ளது போன்றதன்று. இந்தக் கப்பல்களிலும்,

ரயில்களிலும் உட்காருவதற்கே போதிய இடங் கிடைக்காது. தூங்கும் இடத்தைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. மேலும் தூய்மை என்பது சிறிதளவும் இராது. ஆனால் லண்டன் பிரயாணத்தில் கப்பலில் போதிய இடங் கிடைத்ததுடன் இடம் தூய்மை பொருந்தியு மிருந்தது. கப்பல் கம்பெனியார் எங்களுக்கு விசேஷ வசதிகள் செய்து கொடுத்திருந்தனர். எங்களுக்குத் தனிக் கக்கூசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. நாங்கள் பழ உணவுக்காரர்க ளாதலால், எங்களுக்குப் பழங்களும், கொட்டைகளும் தரும்படியும் உத்திரவிடப் பட்டிருந்தது. வழக்கமாக, மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணிகளுக்குப் பழம், கொட்டை தரப்படுவதில்லை. இந்த வசதிகள் காரணமாக, கப்பலில் எங்கள் பதின்மூன்று நாள் பிரயாணம் மிகவும் சுகமாகவே இருந்தது.

இப்பிரயாணத்தின் போது நிகழ்ந்த சில சம்பவங்கள் குறிப்பிடத் தக்கன வாகும். தூரத்திலுள்ள பொருள்களை அருகிலுள்ளன போல் காட்டும் 'பைனகுலர்' என்னும் இரட்டைக் கண்ணாடியில் மிஸ்டர் காலன்பாக்குக்கு விருப்பம் அதிகம். விலையுயர்ந்த கண்ணாடிகள் இரண்டோ, ஒன்றோ அவர் வைத்திருந்தார். இந்தக் கண்ணாடிகளைக் குறித்து எங்களுக்குள் தினந்தோறும் விவாதம் நடந்து வந்தது. நாம் அடைய விரும்பும் எளிய வாழ்க்கை இலட்சியத்துக்கு அது பொருந்தாத வஸ்து என்று அவருக்கு அறிவுறுத்த முயன் றேன். எங்கள் அறையின் காற்றுத் துவாரத்துக் கருகில் ஒரு நாள் நாங்கள் நின்று கொண்டிருக்கையில் இந்த விவாதம் பெரிதும் பலத்துவிட்டது.

"இந்தக் கண்ணாடி நமக்குள் விவாதம் விளைவிக்க இடங் கொடுப்பானேன்? அதைக் கடலில் எறிந்து ஏன் விவா தத்தை முடித்துவிடக் கூடாது?" என்று நான் சொன்னேன்.

"சனியனை எறிந்தே விடுங்கள்" என்றார் காலன்பாக்.

"உண்மையாகவே சொல்கிறேன்" என்றேன்.

"நானும் அப்படித்தான்" என்று உடனே பதில்வந்தது.

உடனே அதைக் கடலில் வீசி எறிந்து விட்டேன். கண்ணாடி ஏழு பவுன் பெறுமான முள்ளது. ஆனால் அதன் மதிப்பு அதன் விலையைப் பொறுத்த தன்று. மிஸ்டர் காலன் பாக்குக்கு அதனிட மிருந்த மோகமே அதற்கு அதிக மதிப்பு அளித்தது. அதைத் தொலைத்துவிட்ட பின்னர் மிஸ்டர் காலன்பாக் அது குறித்து வருத்தப்படவே யில்லை.

மிஸ்டர் காலன்பாக்குக்கும் எனக்கு மிடையே நிகழ்ந்த பல சம்பவங்களில் இது ஒன்றே யாகும்.

இம்மாதிரியாக, தினந்தோறும் நாங்கள் ஏதேனும் புதிய உண்மையை அறிந்து வந்தோம். இருவரும் சத்திய மார்க் கத்தில் நடக்க முயன்றவர்களே யன்றோ? சத்தியத்தைத் தேடிச் செல்லும்போது கோபம், சுயநலம், பகைமை முதலி யவை இயற்கையாகவே நழுவி விடுகின்றன. இல்லாவிடில் சத்தியத்தை அடைவது இயலாத காரியமாகும். காமக் குரோதங்களுக்கு வயமான மனிதன் நல்ல எண்ணங்கள் உடையவனா யிருக்கலாம்; மெய்யே பேசலாம்; ஆனால் அவன் ஒருகாலும் சத்தியத்தைக் காணமாட்டான். அன்பு-பகை, இன்பம்-துன்பம் எனும் இரட்டைக் குணத் தொகுதி யிலிருந்து விடுதலை பெறுவதே சத்தியத்தைத் தேடும் முயற்சி யில் வெற்றி பெறுவதாகும்.

பிரயாணந் தொடங்கியபோது, நான் உபவாச மிருந்து அதிக நாள் ஆகியிருக்கவில்லை. எனது இயற்கையான பலத்தை இன்னும் திரும்பிப் பெறவில்லை. பசி ஏற்படுவதற்காகவும், உண்பதைச் செரிப்பதற்காகவும் தேகாப்பியாசமாகக் கப்பல் மேற்றளத்தில் சிறிது நேரம் உலாவி வந்தேன். ஆனால் இந்த தேகாப்பியாசம் கூட என் சக்திக்கு மேற்பட்டதா யிருந்தது. குதிகால்களில் வலி உண்டாயிற்று. ஆகவே லண்டன் சேர்ந்தபோது நான் முன்னைவிடச் சுகமடைந்திருப்பதற்குப் பதிலாக, சுகவீன முற்றிருப்பதைக் கண்டேன். அங்கேதான் டாக்டர் ஜீவராஜ் மேதாவை எனக்குத் தெரிய வந்தது. அவ ரிடம் என்னுடைய உபவாசம், அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட வலி

இவை குறித்துச் சொன்னேன். "சில தினங்களுக்கு நீங்கள் பூரண ஒய்வு எடுத்துக் கொள்ளாவிடில், உங்கள் கால்கள் முற்றும் பயனற்றவை யாகலாம்" என்று அவர் கூறினர்.

அப்போது தான், நீண்ட நாள் உபவாச மிருந்த ஒருவன் இழந்த பலத்தைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு அவசரப் படக் கூடாதென்றும், உணவு ஆசையையும் கட்டுப்படுத்தி வரவேண்டு மென்றும் அறிந்து கொண்டேன். உபவாசம் அனுஷ்டிக்கும் போது எவ்வளவு ஜாக்கிரதையும், கட்டுப் பாடும் அவசியமோ அதைவிட அதிகமாகவே மீண்டும் உண வருந்தத் தொடங்கும் போது அவசியமாகும்.

எந்த நிமிஷத்திலும் மகா யுத்தம் ஆரம்பமாகி விடலா மென்று மெடீராவில் நாங்கள் கேள்விப் பட்டோம். இங்கிலீஷ் சானல் என்னும் கடலை நாங்கள் அடைந்த போது மகாயுத்தம் ஆரம்பமாகிவிட்ட செய்தி கிடைத்தது. இதன் காரணமாகச் சிறிது காலம் எங்கள் பிரயாணம் தடைப்பட்டது. கடல் முழுதும் போடப் பட்டிருந்த நீர் மூழ்கிக் குண்டுகளில் மோதாது கப்பலை ஓட்டுதல் எளிதான காரியமன்று. எனவே, ஸௌதாம்டன் சேர இரண்டு நாள் பிடித்தது.

ஆகஸ்டு மீ 4உ யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. 5உ நாங்கள் லண்டனை அடைந்தோம்.

முப்பத்தேட்டாம் அத்தியாயம்

யுத்த ஊழியம்

இங்கிலாந்து சேர்ந்ததும், கோகலே பாரிஸுக்கு தேக சுகங் கருதிச் சென்றாரென்றும், அதற்குள் யுத்தம் தொடங்கி விட்டபடியால் திரும்பி வரக் கூடவில்லை யென்றும் அறிந்தேன். பாரிஸுக்கும் லண்டனுக்கும் போக்கு வரவு

தடைப் பட்டு விட்டபடியால் அவர் எப்போது திரும்புவா ரென்று சொல்ல முடியாது. அவரைப் பாராமல் இந்தியா திரும்பவும் நான் விரும்ப வில்லை.

எனவே, அவர் வரும் வரையில் நான் என்ன செய்து கொண்டிருப்பது? யுத்தத்தைப் பற்றிய வரை என்னுடைய கடமை யாது? சத்தியாக்கிரஹிகளில் ஒருவரும், எனது சிறை வாசத் தோழருமான ஸோராப்ஜி அதாஜானியா என்பார் அப் போது லண்டனில் பாரிஸ்டர் பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண் டிருந்தார். அவர் சிறந்த சத்தியாக்கிரஹிகளில் ஒருவரான படியால், பாரிஸ்டர் பரீட்சையில் தேறி வந்து என்னுடைய ஸ்தானத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலா மென்பதற்காக அவரை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி யிருந்தோம். டாக்டர் பிரன்ஜீவன் தாஸ் மேதா அவருடைய செலவுகளுக்குப் பணம் உதவினர். அவர் மூலமாக, இங்கிலாந்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த டாக்டர் ஜீவராஜ் மேதா முதலியோரை நான் சந்தித்துப் பேசி னேன். அவர்களுடன் கலந்தாலோசித்து கிரேட் பிரிட்டனி லும், அயர்லாந்திலுமுள்ள இந்தியர்களின் கூட்டம் ஒன்று கூட்டப்பட்டது. என் அபிப்பிராயங்களை அவர்கள் முன்பு கூறினேன்.

இங்கிலாந்திலுள்ள இந்தியர், யுத்தத்தில் தங்களாலியன்ற சிறு ஊழியத்தைச் செய்ய வேண்டு மென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. ஆங்கில மாணுக்கர்கள் சைன்யத்தில் சேர முன் வந்திருந்தார்கள். இந்தியர்கள் அவர்களுக்குப் பின் வாங்கலாகாதென்று சொன்னேன். இந்த வாதத்திற்குப் பல ஆட்சேபங்கள் கிளம்பின. இந்தியர்களுக்கும், ஆங்கிலேயருக் கும் எவ்வளவோ வேற்றுமை யுண்டென்று சொல்லப் பட்டது. நாம் அடிமைகள்; அவர்கள் எஜமானர்கள். எஜமானனுக்குத் தேவை நேர்ந்த போது அடிமை அவனுடன் எப்படி ஒத்துழைக்க இயலும்? எஜமானனுக்கு நேரும் கஷ் டத்தையே தன்னுடைய சந்தர்ப்பமாகச் செய்து கொள்ளுதல் விடுதலை பெற விரும்பும் அடிமையின் கடமை யல்லவா? இந்த வாதம் என் மனதுக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை

இந்தியனுக்கும் ஆங்கிலேயனுக்கும் அந்தஸ்தில் இருந்த வேற்றுமை எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் நாம் முற்றும் அடிமைகளாக்கப் பட்டிருந்ததாக அப்போது நான் நம்ப வில்லை. குற்றம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறையில் அவ்வளவாக இல்லை யென்றும், தனிப்பட்ட பிரிட்டிஷ் உத்தியோகஸ்தர்களிடமே இருப்பதாகவும், அவர்களை அன்பினால் கவர்ந்து விடலாம் என்றும் நான் எண்ணினேன். பிரிட்டிஷாரின் உதவியும், ஒத்துழைப்பும் பெற்று நாம் நமது அந்தஸ்தை விருத்தி செய்வதென்றால், அவர்களுக்கு அவசியம் நேர்ந்த போது அவர்கள் பக்கலில் நின்று உதவி செய்தல் நமது கடமை யென்று கருதினேன். பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறை குறையுள்ள தென நான் உணர்ந்தேனாயினும், இப்போது தெரிந்துள்ளது போல் அது சகிக்க முடியாத முறை யென்பதாக அப்போது தோன்றவில்லை. இன்று அம்முறையில் அடியோடு நம்பிக்கை யிழந்துள்ள நான் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க மறுக்கிறேன். எனவே, பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறையில் மட்டு மன்றி பிரிட்டிஷ் உத்தியோகஸ்தர்களிடமும் அப்போதே நம்பிக்கை யிழந்து விட்ட அந்நண்பர்கள் அரசாங்கத்துடன் அச்சமயம் ஒத்துழைக்கக் கூடாதென்று கூறியதில் ஆச்சரிய மில்லையன்றோ?

இந்தியாவின் கோரிக்கைகளைத் தைரியமாக வெளியிட்டு, இந்தியரின் அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொள்ள அதுவே தக்க தருணமென்று என்னை எதிர்த்த நண்பர்கள் நினைத்தார்கள்.

இங்கிலாந்தின் தேவையை நமது சந்தர்ப்பமாகச் செய்து கொள்ளக் கூடாதென்றும், யுத்தம் நடக்கும் வரையில் நமது கோரிக்கைகளை வற்புறுத்தாமலிருப்பதே உசிதமும், தீர்க்க புத்தியுமாகும் என்றும் நான் எண்ணினேன். ஆதலின் நான் என்னுடைய புத்திமதியையே வலியுறுத்தி, வாலண்டியர் களாகச் சேர முன் வருவோர் பெயரைப் பதிவு செய்து கொள்ளும்படி கேட்டேன். இதற்குக் கிடைத்த பதில் மிகவும் திருப்திகரமாயிருந்தது. பெயர் கொடுத்தவர்களில் அநேகமாக

எல்லா மாகாணங்களையும் சேர்ந்தவர்களும், எல்லா மதத்தினரும் இருந்தார்கள்.

இவ்விஷயங்களை அறிவித்து லார்ட் குருவுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். சைன்ய சேவைப் பயிற்சி அவசியமென்றால், அப்பயிற்சி பெறுவதற்குத் தயாராயிருக்கிறோமென்று அறிவித்தேன்.

லார்ட் குரு கொஞ்சம் தயக்கத்திற்குப் பின்னர் எங்கள் ஊழியத்தை ஏற்றுக் கொள்ள இசைந்தார். நெருக்கடியான தருணத்தில் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு ஊழியம் செய்ய முன் வந்தது குறித்து எங்களுக்கு வந்தனமளித்தார்.

பெயர் பெற்ற டாக்டர் காண்ட்லியின் கீழ், காயம் பட்டவர்களுக்குப் பிரதம சிகிச்சை செய்யும் முறையில் வாலண்டியர்கள் பூர்வாங்கப் பயிற்சி பெறத் தொடங்கினர். அது ஆறு வாரப் பயிற்சி தான் எனினும், பிரதம சிகிச்சை முறை முழுதும் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது.

எங்கள் வகுப்பில் நாங்கள் 80 பேர் இருந்தோம். ஆறு வாரம் ஆனதும் பரீட்சிக்கப் பட்டோம். ஒருவரைத் தவிர மற்ற எல்லாரும் பரீட்சையில் தேறினோம். தேறியவர்களுக்கு இராணுவ டிரில்லும், மற்றப் பயிற்சியும் அளிக்க அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்தனர். கர்னல் பேகரிடம் இந்த வேலை ஒப்படைக்கப் பட்டது.

இந்நாட்களில் லண்டன் நகர் அற்புதக் காட்சி யளித்தது. பீதி என்பது எங்கும் காணப்பட வில்லை. எல்லாரும் தங்களாலியன்றவரை உதவி செய்வதில் சுரு சுருப்புடன் ஈடு பட்டிருந்தார்கள். திடதேகமுடைய ஆண் மக்கள் போர்ப் பயிற்சி பெறத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் கிழவர்கள், பல வீனர்கள், ஸ்திரீகள் முதலியோர் என் செய்வது? விருப்ப மிருந்தால் அவர்கள் செய்வதற்கும் தேவையான வேலை யிருந்தது. துணி கத்திரித்து உடை தைப்பதிலும், காயம் பட்டவர்களுக்குக் கட்டுகள் தயாரிப்பதிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டார்கள். 'லைஸியம்'

என்னும் பெண்மக்களின் சங்கம் போர் வீரர்களுக்குக் கூடுமான அளவு உடைகள் தயாரித்துக் கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டது. ஸ்ரீமதி சரோஜனி நாயுடு இச் சங்கத்தின் அங்கத்தினராயிருந்தார். அவர் இதய பூர்வமாக இவ்வேலையில் ஈடுபட்டார். அவருடன் எனக்கு முதன் முதல் பழக்கம் ஏற்பட்டது இப்போது தான். உடை தைப்பதற்காக வெட்டப் பட்டிருந்த ஒரு குவியல் துணிகளை அவர் என்னிடம் கொடுத்து அவற்றைத் தைத்துக் கொண்டு வரும் படி சொன்னார். இதற்கு நான் மகிழ்ச்சியுடன் இசைந்தேன். பிரதம சிகிச்சைப் பயிற்சி பெற்று வந்த காலத்தில், நண்பர் களுடைய உதவி கொண்டு எவ்வளவு உடைகள் தைக்க முடியுமோ அவ்வளவும் தைத்துக் கொடுத்தேன்.

முப்பத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்

பாரமார்த்திகத் துறையில் ஒரு மயக்கம்

மற்ற இந்தியர்களுடனே யுத்தத்தில் ஊழியம் செய்ய நான் முன்வந்திருக்கும் செய்தி தென்னாப்பிரிக்காவை எட்டியதும், எனக்கு இரண்டு தந்திகள் கிடைத்தன. ஒன்று மிஸ்டர் போலக்கினிட மிருந்து வந்தது. அஹிம்சைக் கொள் கையுடன் என்னுடைய இச்செயல் எவ்வாறு பொருந்து மென்று அவர் கேட்டிருந்தார்.

இந்த ஆட்சேபத்தை ஓரளவு நான் எதிர்பார்த்தே யிருந்தேன். ஏனெனில் 'இந்திய சுயராஜ்யம்' என்னும் எனது நூலில் இதைப் பற்றி விவாதித்திருந்தேன். மற்றும் தென்னாப்பிரிக்காவில் நண்பர்களுடன் ஓயாமல் இவ்விஷய மாக விவாதிப்பதுண்டு. யுத்தமே அதர்மமானது என்பதை நாங்கள் அனைவரும் உணர்ந்திருந்தோம். என்னைத் தாக்கி அடித்தவன் மீது வழக்குத் தொடர நான் தயாரில்லை யெனில்,

யுத்தத்தில் கலந்து கொள்ள நான் எப்படி விரும்பக்கூடும்? அதிலும், கட்சிகளின் நியாயா நியாயத்தைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதிருக்கையில், அதில் ஈடுபடல் எவ்வாறு சரியாகும்? நான் ஏற்கனவே போயர் யுத்தத்தில் ஊழியம் செய்தேன் என்பது நண்பர்களுக்குத் தெரியாத தன்று. எனினும் அதன் பின்னர் என் கொள்கைகள் மாறுதலடைந் திருப்பதாக அவர்கள் எண்ணினர்கள்.

ஆனல் உண்மை வேறு. எத்தகைய வாதமுறையை ஆதாரமாய்க் கொண்டு நான் போயர் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டேனே அதே வாதமுறை தான் இப்போதும் யுத்தத்தில் கலந்து கொள்ளும்படி தூண்டிற்று. யுத்தத்தில் சம்பந்தப் படல் அஹிம்சையுடன் ஒரு நாளும் பொருந்தாது என்பது எனக்குத் தெளிவாக விளங்கியே இருந்தது. ஆனல் ஒருவனுடைய கடமை என்னவென்று தெளிவாக உணருதல் எப்போதுமே சாத்தியமா யிருப்பதில்லை. சத்திய உபாசகன் அடிக்கடி இருட்டில் நடவ வேண்டியவனுகிறுன்.

அஹிம்சை யென்பது விரிந்த பொருள் பொதிந்த கொள்கை. நாமெல்லாரும் ஹிம்சை என்னும் பெருந் தீயில் அகப்பட்டுத் திக்கற்ற நிலையிலுள்ள மாந்தர்களாவோம். உயிரைத் தின்று உயிர் வாழ்கிறது என்னும் கூற்றில் ஆழ்ந்த கருத்து உண்டு. அறிந்தோ, அறியாமலோ ஹிம்சை செய்யாமல் மனிதன் ஒரு கணமேனும் உயிர் வாழ முடியாது. அவன் உயிர் வாழ்வது தானும்—உண்ணலும், குடித்தலும், அசைதலும்,—உயிர்க் கொலை யின்றி நடவாதவை. அந்த ஹிம்சை மிக நுட்பமானதா யிருக்கலாமெனினும், ஹிம்சை செய்தே தீர வேண்டும். இந்நிலைமையில் அஹிம்சை விரதங் கொண்டோனின் கடமை யென்ன? தான் செய்யும் செயல் எல்லாவற்றிற்கும் கருணையையே அவன் பிறப்பிடமாகக் கொண்டானுயின், தன்னல் இயன்றவளவு மிகச் சிறு உயிரையும் கொலை செய்தலை விலக்கி அதைக் காப்பாற்ற முயல்வானுயின், இவ்வாறு இடைவிடாது ஹிம்சையின் மரண பாசத்தினின்றும் விடுதலை பெற முயன்று வருவானுயின் அவன் தன் விரதத்

தைக் காப்பாற்றியவனாவான். அவனுடைய புலனடக்கமும், கருணையும் ஓயாமல் வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டே வரும். ஆனால் புற ஹிம்சையிலிருந்து அவன் முற்றும் விடுதலை பெறல் ஒரு நாளும் இயலாத காரியம்.

மற்றும், அஹிம்சையின் அடிப்படை சர்வ ஜீவ ஒருமைப் பாடே யாதலின், ஒரு ஜீவனின் தவறு மற்றவர்களைப் பாதியாமற் போகாது. இம்முறையிலும் மனிதன் ஹிம்சையினின்று அறவே நீங்க இயலாது. அவன் சமூகத்தில் ஓர் அங்கத்தவனாயிருக்கும் வரையில், சமூகம் நிலைத் திருப்பதற்கே ஆதாரமான ஹிம்சையில் கலந்து கொள்ளாதிருக்க முடியாது. இரு தேசங்கள் சண்டை யிடுங்கால் அஹிம்சா தர்மியின் கடமை யுத்தத்தை நிறுத்துவதாகும். அக் கடமையைச் செய்யும் ஆற்றல் இல்லாதவன்—யுத்தத்தை எதிர்த்து நிற்கும் சக்தி யில்லாதவன்— அதற்குவேண்டிய தகுதி பெறாதவன்—யுத்தத்தில் ஈடுபட்டாலும் அதே சமயத்தில் மனப் பூர்வமாகத் தன்னையும், தன் தேசத்தையும், உலகத்தையும் யுத்தத்தினின்று விடுவிக்க முயலலாம்.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் மூலமாய் என் நிலையையும், என் ஜனங்களின் நிலையையும் அபிவிருத்தி செய்யலாமென நான் நம்பியிருந்தேன். இங்கிலாந்திலிருந்த போது பிரிட்டிஷ் கடற் படையின் பாதுகாப்பை நான் ஏற்று அதன் பயனை அநுபவித்தேன். அதனுடைய ஆயுத பலத்தின் கீழ் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த நான், அதனால் விளையக்கூடியதான ஹிம்சையில் நேராகக் கலந்து கொண்டவனானேன். ஆகையால் ஏகாதிபத்தியத்துடன் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டு அதன் கொடியின் கீழ் வசிக்க விரும்பினேனாயின் எனக்கு மூன்று வழிகள் இருந்தன. பகிரங்கமாக யுத்தத்தை எதிர்ப்பதாகக் கூறி, ஏகாதிபத்தியம் அதனுடைய இராணுவ முறையை மாற்றிக் கொள்ளும் வரை சத்தியாக்கிரஹ சட்டத்தின் படி அதைப் பகிஷ்கரித்து விடலாம்; அல்லது மறுக்கத் தகுந்த அதனுடைய சட்டங்களை மறுத்துச் சிறை புகலாம்; அல்லது ஏகாதிபத்தியத்தின் சார்பில் யுத்தத்தில் கலந்து

கொண்டு அதன் மூலம் யுத்த ஹிம்சையை எதிர்ப்பதற்கு வேண்டிய தகுதியும் ஆற்றலும் அடையலாம். எனக்கு இத் தகுதியும் ஆற்றலும் இல்லாமலிருந்தபடியால், யுத்தத்தில் கலந்து ஊழியம் செய்வதைத் தவிர வேறு வழி யில்லை யென்று கருதினேன்.

அஹிம்சை நோக்குடன் பார்க்குங் கால், யுத்த வீரர்கள், யுத்த ஊழியம் செய்பவர்கள் என்னும் வேற்றுமை நான் பாராட்டவில்லை. கொள்ளைக்காரரின் மூட்டை தூக்கவும், அவர்கள் கொள்ளையிடும்போது காவல் இருக்கவும், அவர்கள் காயம் பட்டால் பணிவிடை செய்யவும் ஒப்புக்கொள்பவன் கொள்ளைக்காரர்களைப் போலவே கொள்ளைக் குற்றத்துக் காளாகிறான். இதேமாதிரியாக, சண்டையில் காயம் பட்டவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வோரையும் யுத்தக் குற்றம் சாராமல் விடாது.

போலக்கின் தந்திச் செய்தி கிடைப்பதற்கு முன்னமேயே இம்மாதிரியாக இந்தப் பிரச்னை முழுவதையும் எனக்குள் விவாதித்து முடிவுக்கு வந்திருந்தேன். அத்தந்தி வந்ததும் பல நண்பர்களுடன் இதைப்பற்றி விவாதம் செய்து, யுத்தத்தில் ஊழியம் புரிதல் என் கடமை யென்று தீர்மானித்தேன். இன்றுங் கூட, மேற்படி வாத முறையில் தவறு எதுவுமிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்நாளில் பிரிட்டிஷ் சம்பந்தத்துக்குச் சாதகமான அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தேனாதலின் என்னுடைய செய்கையின் பொருட்டு நான் இன்றும் வருத்தப்பட வில்லை.

ஆனால் அக்காலத்திலும் என் நண்பர்கள் எல்லாருக்கும் என்னுடைய நிலை சரியானதென்று நான் திருப்தி செய்ய முடியவில்லை. இது மிகவும் நுட்பமான பிரச்னையாகும். இதில் கருத்து வேற்றுமைகளுக்கு இடமுண்டு. ஆதலின், அஹிம்சையில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கும், வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு துறையிலும் அதை அனுஷ்டிக்க முயன்று வருபவர்களுக்கும் என்னுடைய வாதங்களைக் கூடியவரை தெளிவாகக்

கூறியுள்ளேன். சம்பிரதாயம் என்பதற்காக சத்திய உபாசகன் எதுவும் செய்தலாகாது. எப்போதும் அவன் திருத்தப்படுவதற்குச் சித்தமா யிருக்கவேண்டும். தான் செல்லும் வழி தவருனது என்று அவன் கண்டால் உடனே என்ன நேர்வதாயினும் அதை ஒப்புக்கொண்டு அதற்குப் பரிகாரம் தேடவேண்டும்.

நாற்பதாம் அத்தியாயம்

யுத்தத்திலும் சத்தியாக்கிரஹம்

இவ்வாறு கடமையென்று கருதி நான் யுத்தத்தில் கலந்து கொண்டேனுயினும், அதிர்ஷ்டவசமாக அதில் நேராக ஈடுபட முடியாமற் போயிற்று. அன்றியும் அந்த நெருக்கடியான தருணத்தில் சின்ன அளவில் சத்தியாக்கிரஹமும் செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது.

எங்கள் பெயர்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டுப் பதிவானவுடன், எங்களைப் பயிற்சி செய்வதற் கென்று ஓர் உத்தியோகஸ்தர் நியமிக்கப்பட்டார் என முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். இவ்வுத்தியோகஸ்தர் பயிற்சி சம்பந்தமான விஷயங்களில் மட்டுமே எங்கள் தலைவரென்றும், மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் எங்கள் படைக்குத் தலைவன் நானே யென்றும், அதன் உள் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றிய வரையில் எனக்கே பொறுப்புண்டென்றும் நாங்கள் எல்லாரும் எண்ணியிருந்தோம். அதாவது அத்தலைமை அதிகாரி எங்கள் படை சம்பந்தமான எல்லா விவகாரங்களையும் என் மூலமாகவே நடத்த வேண்டுமென்று எதிர் பார்த்தோம். ஆனல் ஆரம்பத்திலேயே அவ்வுத்தியோகஸ்தர் இது சம்பந்தமாக எங்கள் பிரமையை நீக்கி விட்டார்.

ஸ்ரீ ஸோராப்ஜி அதாஜானியா மதியூகமுள்ளவர். அவர்

எனக்கு எச்சரிக்கை செய்தார் .—"இந்த மனிதர் விஷயத்தில் ஜாக்கிரதையா யிருங்கள். நம்மீது தர்பார் செலுத்த அவர் விரும்புவதாகக் காண்கிறது. அவருடைய கட்டளைகளை ஏற்க நாங்கள் சித்தமாயில்லை. அவரை எங்கள் போதகராக ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறோம். ஆனால் அவரால் நமக்குப் பயிற்சி யளிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட இளைஞர்கள்கூடத் தங்களை நமது எஜமானர்கள் என எண்ணிக் கொள்கிறார்கள்" என்று அவர் கூறினர்.

இந்த இளைஞர்கள் ஆக்ஸ்போர்டு மாணுக்கர்கள். எங்களுக்குப் பயிற்சி யளிப்பதற்காக வந்தவர்கள். மேற்படி தலைமை அதிகாரி எங்களுடைய கார்ப்போரல்களாக, அதாவது படைப்பிரிவுகளின் தலைவர்களாக அவர்களை நியமித்திருந்தார்.

தலைமை அதிகாரியின் தர்பார்த் தன்மையை நானும் கவனித்திருந்தேன். ஆனால் அது குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டாமென்று சொல்லி ஸோராப்ஜியைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றேன். ஆனால் அவர் லேசில் இணங்குபவராயில்லை.

"நீங்கள் எளிதில் பிறரை நம்பி விடுகிறீர்கள். இந்த ஜனங்கள் தங்கள் மாயவார்த்தைகளால் உங்களை ஏமாற்றி விடுவார்கள். கடைசியில் நீங்கள் உண்மையறியும் போது எங்களை சத்தியாக்கிரஹம் தொடங்கச் சொல்வீர்கள். இப்படியாக உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் துன்பங் தேடித் தருவீர்கள்" என்று அவர் புன்னகையுடன் கூறினர்.

"என்னுடன் சேர்ந்த நீங்கள் துன்பத்தைத் தவிர வேறென்ன எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? சத்தியாக்கிரஹி ஏமாற்றப் படுவதற்கே பிறந்துள்ளான். தலைமை அதிகாரி நம்மை ஏமாற்றட்டும். பிறரை ஏமாற்ற முயல்வோன் தன்னையே ஏமாற்றிக் கொள்கிறன் என்று எத்தனையோ முறை நான் உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கவில்லையா?"

ஸோராப்ஜி உரக்கச் சிரித்தார். "அப்படியானல் ஏமாற்

றப்பட்டுக் கொண்டேயிருங்கள். ஒரு நாள் இல்லாவிட்டால் ஒரு நாள் நீங்கள் சத்தியாக்கிரஹத்திலேயே இறந்துபடுவீர்கள். அப்போது என் போன்றவர்களையும் சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டு போவீர்கள்," என்றார்.

இம்மொழிகள், ஒத்துழையா இயக்கத்தைப் பற்றி மிஸ் எமிலி ஹாப்ஹௌஸ் எழுதியதை எனக்கு நினைவூட்டுகின்றன. அது வருமாறு :—"சத்தியத்தின் நிமித்தம் நீங்கள் ஒரு நாள் தூக்கு மேடைக்குச் சென்றால் நான் ஆச்சரியப்பட மாட்டேன். ஆண்டவன் உங்களுக்கு நேர்வழியைக் காட்டிக் காத்தருள் புரிவானாக."

தலைமை அதிகாரி நியமிக்கப்பட்ட உடனே ஸோராப்ஜியுடன் மேற்கண்ட சம்பாஷணை நடந்தது. சில தினங்களுக்குள் தலைமை அதிகாரிக்கும் எங்களுக்கும் மனஸ்தாபம் முற்றிப் போகும் நிலை வந்து விட்டது. பதினாலு நாள் உபவாசத்திற்குப் பின்னர் நான் என்னுடைய பழைய பலத்தை மீண்டும் பூரணமாய் அடையவில்லை. இதற்குள்ளாகவே 'டிரில்' செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டேன். டிரில் நடந்த இடத்திற்கு வீட்டிலிருந்து இரண்டு மைல் நடந்து போகவேண்டியிருந்தது. இதனால் நோய்வாய்ப்பட்டேன். இந்த நிலையில் வாரந்தோறும் வழக்கப்படி வெளியிடங்களுக்கு முகாம் போக வேண்டி வந்தது. எல்லாரும் விடுதியிலேயே தங்கினார்கள். நான் மட்டும் வீடு திரும்பினேன். இங்கேதான் சத்தியாக்கிரஹத்துக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் எழுந்தது.

தலைமை அதிகாரி தன்னுடைய அதிகாரத்தைத் தாராளமாகப் பிரயோகிக்கத் தொடங்கினார். இராணுவ விஷயங்களிலும் சரி, மற்ற விஷயங்களிலும் சரி, தாமே எங்களுக்குத் தலைவர் என்பதை அவர் உணர்த்தியதுடன் தமது அதிகாரம் எத்தகையதென்று நிரூபித்துக் காட்டவும் தொடங்கினார். ஸோராப்ஜீ இத்தகைய யதேச்சாதிகாரத்துக்குப் பணியத் தயாராயில்லை. அவர் என்னிடம் வந்து கூறியதாவது :— "எங்களுக்குக் கட்டளைகள் எல்லாம் உங்கள் மூலமாகவே

வரவேண்டும். நாம் இன்னும் பயிற்சிக் கூடத்தில் இருக்கும் போதே ஆபாசமான உத்திரவுகள் எல்லாம் இடப்படுகின்றன. எங்களுக்கும் எங்களுக்குப் பயிற்சி யளிக்க நியமிக்கப்பட்ட இளைஞர்களுக்கும் பாரபட்சமான வேற்றுமைகள் காண்பிக் கப்படுகின்றன. இதைப் பற்றித் தலைமை அதிகாரியுடன் பேசியாக வேண்டும். இல்லாவிடில் எங்களால் மேலே எதுவும் செய்ய முடியாது. நமது படையைச் சேர்ந்த இந்திய மாணக்கர்களும் மற்றவர்களும் ஆபாசமான கட்டளைகளுக் கெல்லாம் கீழ்ப்படியப் போவதில்லை. சுய மரியாதையை முன்னிட்டு ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு கடமையில் சுயமரியாதையை இழக்க எப்படிச் சம்மதிப்பது?"

தலைமை அதிகாரியிடம் நான் சென்று மேற்படி புகார்களை அவரிடம் தெரிவித்தேன். அவர் புகார்களை எழுத்தில் தெரிவிக்கச் சொன்னார். அத்துடன் "இப்போது நியமிக்கப் பட்டிருக்கும் 'கார்ப்போரல்' கள் மூலம் எனக்குப் புகார்களை அறிவிக்கவேண்டும். இதுதான் சரியான முறை என்பதைப் புகார் கூறியவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள்" என்றும் அவர் உரைத்தார்.

இதற்கு நான், "எனக்கு அதிகாரமெதுவு முண்டென்று உரிமை பாராட்டவில்லை. இராணுவ முறையில் நானும் மற்றவர்களைப் போன்றவனே என்பது தெரியும். ஆனால் உத்தியோக முறையிலன்றி வாலண்டியர் படையின் அக்கிராசனன் என்ற முறையில் அவர்களுடைய பிரதிநிதியாயிருக்க எனக்கு அநுமதி யளிக்கப்படுமென நம்பினேன்" என்று பதில் சொன்னேன். மற்றும், என்னிடம் கூறப்பட்ட புகார்களையும், வேண்டுகோள்களையும் எடுத்துச் சொன்னேன். அதாவது, படையைச் சேர்ந்தவர்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கலந்து கொள்ளாமல் கார்ப்போரல்கள் நியமிக்கப்பட்டது குறித்துப் பெரிதும் அதிருப்தி ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், ஆதலின் அவர்களை நீக்கிவிட்டுப் படை அங்கத்தினரையே, தலைமை அதிகாரியின் அங்கீகாரத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் தலைவர்களைத் தேர்ந்

தெடுத்துக் கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்றும் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

இது தலைமை அதிகாரிக்குப் பிடிக்க வில்லை. அவர், படைகளே தேர்ந்தெடுக்கும்படி விடுதல் இராணுவக் கட்டுப் பாட்டு முறைகளுக்கு முற்றும் விரோதமென்றும், ஏற்கனவே நியமிக்கப்பட்டவர்களை நீக்குதல் கட்டுப்பாட்டை அடியோடு கவிழ்ப்பதாகுமென்றும் கூறினர்.

எனவே ஒரு கூட்டம் போட்டுப் படையிலிருந்து விலகிக் கொள்வதென்று தீர்மானித்தோம். சத்தியாக்கிரஹத்தினல் ஏற்படக் கூடிய பெரிய விளைவுகளைப்பற்றி அவர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னேன். ஆயினும் மிகப் பெரும் பான்மையோர் தீர்மானத்துக்குச் சாதகமாக வாக்களித்தார் கள். ஏற்கனவே செய்யப்பட்ட 'கார்ப்போரல்' நியமனங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டு, படைகளுக்குத் தாங்களே தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டாலன்றி, இனி டிரில் லுக்கும், முகாமுக்கும் போவதை நிறுத்திவிட நேரும் என் பது தீர்மானம்.

பின்னர், தலைமை அதிகாரிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். என்னுடைய யோசனையை நிராகரித்து அவர் எழுதிய கடிதம் எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்ற மளித்தது என்பதைக் குறிப்பிட் டிருந்தேன். எனக்கு அதிகாரம் செலுத்தும் ஆசையில்லை யென்றும், ஊழியம் செய்யவே பேராவல் கொண்டுள்ளேன் என்றும் உறுதி கூறியதுடன், என் யோசனைக்கு ஒரு திருஷ் டாந்தத்தையும் எடுத்துக் காட்டியிருந்தேன். தென்னப்பிரிக் காவில் போயர் யுத்தத்தின்போது இந்திய சைன்ய சேவைப் படையில் நான் உத்தியோக பதவி எதுவும் வகிக்கவில்லையாயி னும், கர்னல் கால்விக்கும் அப்படைக்கும் சிறு தகராறுகூட ஏற்படவில்லை யென்றும், படையின் விருப்பத்தை என் மூலம் அறியாமல் அவர் ஒரு காரியமும் செய்ததில்லை யென்றும் தெரிவித்தேன். முதல் நாள் மாலை நாங்கள் செய்த தீர்மானத் தின் நகல் ஒன்றையும் சேர்த்திருந்தேன்.

இதனுல் நற்பயன் விளையவில்லை. மேற்படி கூட்டமும், தீர்மானமும் கட்டுப்பாட்டுக்குப் பெரிதும் விரோதமாகு மென்று அவ்வதிகாரி எண்ணினர்.

இதன் மேல், இந்திய மந்திரிக்கு, எல்லா விவரங்களையும் தெரிவித்து ஒரு கடிதம் எழுதினேன். தீர்மானத்தின் நகல் ஒன்றையும் அத்துடன் சேர்த்திருந்தேன். அவர் விடுத்த பதிலில், தென்னுப்பிரிக்கா நிலைமைக்கும் இங்குள்ள நிலைமைக் கும் வித்தியாச முண்டென்றும், விதிகளின்படி படைப் பிரிவுத் தலைவர்கள், தலைமை அதிகாரியாலேயே நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் குறிப்பிட்டு, ஆனல் இனிமேல் புதிய நியமனங்கள் செய்யும்போது தலைமை அதிகாரி என்னுடைய சிபார்சைக் கேட்டுச் செய்வார் என்று உறுதி கூறியிருந்தார்.

இதன் பின்னர் எங்களுக்குள் கடிதப் போக்கு வரவு நிரம்ப நடந்தது. ஆனல் இந்தத் துயரமான கதையை நான் வளர்க்க விரும்பவில்லை. என்னுடைய அவ்வநுபவம் இந்தியாவில் நாம் தினம் பெற்று வரும் அநுபவங்களை யொத்ததாக இருந்தது என்று கூறுதலே போதும். பயமுறுத்தல்களினுலும், சாதுர்யத்தினுலும் தலைமை அதிகாரி படை அங்கத்தினர்களுக்குள் பிளவை உண்டுபண்ணி விட்டார். தீர்மானத்துக்கு வாக்களித்தவர்களில் பலர் தலைமை அதிகாரியின் பயமுறுத்தல்களுக்கும் வற்புறுத்தல்களுக்கும் இணங்கித் தங்கள் வாக்குறுதியைக் கைவிட்டார்கள்.

இச்சமயத்தில் நெட்லி என்னுமிடத்திலிருந்த வைத்திய சாலைக்கு எதிர்பாராத வண்ணம் ஏராளமான காயமபட்ட போர் வீரர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய எங்கள் படையின் ஊழியம் வேண்டப்பட்டது. தலைமை அதிகாரிகளின் வற்புறுத்தலுக் கிணங்கியவர்கள் நெட்லிக்குப் போனுர்கள். மற்றவர்கள் போக மறுத்தார்கள். நான் படுத்த படுக்கையா யிருந்தேனுயினும் படையைச் சேர்ந்தவர்களுடன் கடிதப் போக்கு வரவு செய்து கொண்டிருந்தேன். இந்நாட்களில் உதவி இந்தியா மந்திரி மிஸ்டர்

ராபர்ட்ஸ் பல முறைகளில் என்னைப் பார்க்கவந்து கௌரவப் படுத்தினர். மற்றவர்களையும் நான் ஊழியம் செய்யப் போகச் சொல்ல வேண்டுமென்று அவர் வற்புறுத்தினர். அவர்கள் ஒரு தனிப்படையாக அமைத்துக் கொள்ளலாமென்றும், நெட்லி வைத்தியசாலையில் அங்குள்ள தலைமை அதிகாரியின் பொறுப்பிலேயே அவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டுமென்றும், ஆதலின் சுயமரியாதைக்குப் பாதகமானது ஒன்றுமில்லையென்றும், அரசாங்கத்தையும் சமாதானப் படுத்தியதாகுமென்றும், அதே சமயத்தில் வைத்தியசாலையில் ஏராளமாக வந்திருக்கும் காயமடைந்தவர்களுக்கு நல்ல ஊழியம் செய்ததாயிருக்குமென்றும் அவர் சொன்னர். இந்த யோசனை எனக்கும் என் தோழர்களுக்கும் உசிதமாய்ப் படவே, பின் தங்கி யிருந்தவர்களும் நெட்லிக்குச் சென்றூர்கள். நான்மட்டுமே படுத்த படுக்கையாய்ச் சும்மா இருக்க நேர்ந்தது.

நாற்பத்தோராம் அத்தியாயம்

கோகலேயின் தயாளம்

இங்கிலாந்தில் எனக்குப் பாரிச நோய் கண்டதுபற்றி முன்னமேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். நான் நோய் வாய்ப்பட்ட சில நாளைக்குள் கோகலே லண்டனுக்குத் திரும்பினர். காலன்பாக்கும் நானும் அவரைக் காணத் தவருமல் சென்று வந்தோம். பெரும்பாலும் யுத்தத்தைப் பற்றியே பேசினேம். காலன்பாக்குக்கு ஜெர்மனியின் தேச அமைப்பு நன்கு தெரியுமாதலாலும், அவர் ஐரோப்பாவில் நிரம்பப் பிரயாணம் செய்தவரானபடியாலும், யுத்தத்தில் சம்பந்தமுள்ள பற்பல இடங்களையும் கோகலேக்கு அவர் தேச படத்தில் காட்டுவது வழக்கம்.

என்னுடைய நோயைப்பற்றியும் தினம் பேச்சு நடப்பதுண்டு. அப்போதுகூட நான் உணவுப் பரிசோதனைகள்

நடத்திக்கொண்டுதான் வந்தேன். நிலக்கடலை, வாழைப்பழம், எலுமிச்சம்பழம், ஆலிவ் எண்ணெய், தக்காளிப்பழம், திராட்சைப்பழம் இவையே என் முக்கிய உணவாயிருந்தன. பால், பருப்பு வகைகள், தானியங்கள் இவற்றை அடியோடு விட்டிருந்தேன்.

டாக்டர் ஜீவராஜ் மேதா எனக்குச் சிகிச்சை செய்து கொண்டிருந்தார். பாலும், தானியமும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் வற்புறுத்தினர். நான் அதற்கு இணங்காமல் பிடிவாதமா யிருந்தேன். இது கோகலேயின் காதுக் கெட்டிற்று. பழ உணவே சிறந்தது என்னும் எனது கொள்கையில் அவருக்கு அதிக மதிப்பில்லை. தேக சுகத்துக்கு வைத்தியர் என்ன உணவு குறிப்பிடுகிறரோ அதை உட்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னர்.

கோகலேயின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கா திருத்தல் எனக்கு எளிய விஷயமன்று. தாம் சொல்வதைக் கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டுமென்று அவர் பிடிவாதமாகக் கூறியபோது இவ்விஷயமாகச் சிந்திப்பதற்கு 24-மணி நேரம் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். காலன்பாக்கும் நானும் மாலையில் விடு திரும்பினேம். என்னுடைய கடமை யாதென்று விவாதித்தோம். அவர் உணவுச் சோதனையில் என்னுடன் தாமும் ஈடுபட்டிருந்தவர். அதில் அவருக்குப் பிரியமும் இருந்தது. ஆனல் தேக சுகத்தை முன்னிட்டு அவசியமானல் அதை நான் கைவிடுவதில் அவருக்குச் சம்மதமே என்று கண்டேன். எனவே எனது மனச்சான்றின் அறிவுறுத்தலுக் கிணங்க நானே இவ்விஷயத்தில் முடிவு செய்ய வேண்டியவனனேன்.

இது குறித்துச் சிந்திப்பதில் இரவு முழுதுங் கழித்தேன். சோதனையைக் கைவிடுவதென்றல் அத்துறையில் என் கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் அடியோடு துறப்பதே யாகும். ஆனல் அக்கொள்கைகளிலே நான் குற்றம் எதையுங் காணவில்லை. கோகலேயின் அன்பான வற்புறுத்தலுக்கு எவ்வளவு தூரம் இணங்குவது, தேக சுகத்திற்கு அவசியம் என்று

சொல்லப்படுவதற்காக எவ்வளவு தூரம் என் சோதனையை விட்டுக்கொடுப்பது என்பதே இப்போது கேள்வி.

கடைசியில், ஆத்மசாதன நோக்கத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட அளவில் சோதனையை விடாமல் கடைப்பிடிப்பது என்றும், வேறு நோக்கங்களைப் பொறுத்த அளவில் அதைக் கைவிடுவதென்றும் தீர்மானித்தேன். பால் அருந்துவதை நிறுத்தியதில் ஆத்மார்த்த நோக்கமே முக்கியமாயிருந்தது. கல்கத்தா மாட்டுக்காரர்கள், தங்கள் மாடுகளின் மடியிலிருந்து கடைசி சொட்டு வரையில் பாலைக் கறந்துவிடுவதற்குக் கையாளும் கொடிய முறைகள் என் கண்முன்னே தோன்றிவந்தன. மாமிசம் மனிதனுடைய உணவாகாதது போலவே, மிருகத்தின் பாலும் மனிதனுடைய உணவன்று என எனக்கு எண்ணமிருந்தது. ஆதலால் பால் சாப்பிடுவதில்லை என்னும் உறுதியைக் கடைப்பிடிக்கும் தீர்மானத்துடன் காலையில் படுக்கையைவிட் டெழுந்தேன். இது எனக்குப் பெரும் மன ஆறுதல் அளித்தது. கோகலேயிடம் செல்ல எனக்குப் பயமாயிருந்தது. எனினும், அவர் என் தீர்மானத்துக்கு மரியாதை செய்வார் என நம்பினேன்.

மாலையில் நானும் காலன்பாக்கும், நேஷனல் லிபரல் கிளப்பில் தங்கியிருந்த கோகலேயிடம் சென்றோம். அவர் என்னைக் கேட்ட முதல் கேள்வி, "டாக்டரின் புத்திமதியை ஏற்றுக்கொள்ளத் தீர்மானித்தீர்களா?" என்பதே யாகும்.

நான் மரியாதையாகவும் ஆனால் உறுதியுடனும் கூறியதாவது :—"ஒரு விஷயத்தில் தவிர மற்றவைகளில் இணங்கத் தயாராயிருக்கிறேன். அவ்வொன்றில் மட்டும் நீங்கள் என்னை வற்புறுத்தக்கூடாது. பாலும், மாமிசமும் மட்டும் நான் உட்கொள்ள மாட்டேன். இவை இல்லாத காரணத்தினால் எனக்கு மரணம் நேருவதாயின், அம்மரணத்தை எதிர்கொள்வதே நலமெனக் கருதுகின்றேன்," என்றேன்.

"இது உங்கள் முடிவான தீர்மானமா?" என்று கோகலே வினவினார்.

"வேறு தீர்மானம் எதுவும் நான் செய்ய முடியாது. இத்தீர்மானம் உங்களுக்குத் துன்பமளிக்குமென நான் அறிவேன். அதன் பொருட்டு மன்னிப்பை வேண்டுகிறேன்" என்றேன்.

சிறிது மனத்துன்பத்துடனும், ஆனல் மிகுந்த பிரியத்துடனும் கோகலே கூறியதாவது:—"உங்கள் தீர்மானம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆத்ம சாதனத்துக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இருப்பதாகவே எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனல் இதற்குமேல் உங்களை நான் வற்புறுத்த மாட்டேன்." இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அவர் ஜிவராஜ் மேதாவினிடம் "தயவு செய்து இனிமேல் அவரைத் தொந்திரவு செய்யாதீர்கள். அவர் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் வரம்புக்குட்பட்டு உங்களுக்கு உசிதமாய்த் தோன்றும் உணவைக் குறிப்பிடுங்கள்" என்ருர்.

டாக்டருக்கு இது பிடிக்கவில்லையென்ருலும் வேறு வழியில்லாமற் போயிற்று. எனவே, பெருங்காயம் போட்ட காராமணிக் குழம்பு சாப்பிடும்படி எனக்குக்கூறினர். இதற்குச் சம்மதித்து இரண்டொருநாள் அக்குழம்பு சாப்பிட்டேன். இதனல் வலி அதிகமாயிற்று. அது ஒத்துக்கொள்ளாமல் போகவே, பழையபடி பழம், கொட்டை வகைகளுக்கே திரும்பினேன்.

டாக்டர் தமது வெளி சிகிச்சையைச் செய்து வந்தார். இதனல் வலி ஓரளவு சமனமா யிருந்தது. ஆனல் என்னுடைய கட்டுப்பாடுகள் அவருக்குப்பெரும் இடையூருயிருந்தன.

இதற்கிடையில், கோகலே லண்டனில் அக்டோபர் பனியைப் பொறுக்க முடியாதென்று சொல்லித் தாய் நாட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ருர்.

நாற்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

பாரிசநோய் சிகிச்சை

பாரிச நோய் நீடித்திருந்தது சிறிது கவலையை யளித்தது. ஆனல் உள்ளுக்கு மருந்து அருந்துவதினல் அது குணமடையா தென்றும், வெளிக்கு மருந்து தடவுதல் சிறிது அநுகூலம் செய்யலாமென்றும், உணவில் மாறுதல் செய்வதினலேயே நோய் முற்றும் குணமாகுமென்றும் அறிந்தேன்.

டாக்டர் அல்லின்ஸன் என்பவர் சைவ உணவு வாதி என்று பெயர் பெற்றவர். அவர் உணவு மாறுதல்களின் மூலமாகவே, நோய்களுக்குச் சிகிச்சைசெய்து வந்தார். அவரை 1890-ம் ஆண்டிலேயே எனக்குத் தெரியும். இப்போது அவரை அழைத்து வரச் செய்தேன். அவர் என்னை முற்றும் பரிசோதனை செய்தார். பால் அருந்துவதில்லை என்று நான் விரதங்கொண்டிருப்பதை அவரிடம் தெரிவித்தேன். அவர் என்னை உற்சாகப்படுத்தி "நீங்கள் பால் அருந்த வேண்டியதில்லை. உண்மையில், சில நாட்களுக்கு நீங்கள் கொழுப்புணவு எதுவுமே உட்கொள்ளக் கூடாதென்பது என் கருத்து" என்று கூறினர். பின்னர் அவர் என்னைச் சாதாரண பழுப்பு ரொட்டி, பச்சைக் கறிகாய்கள், கீரைகள், புதிய பழங்கள், முக்கியமாக கிச்சிலிப் பழங்கள் இவைகளை மட்டும் சாப்பிட்டு வரச் சொன்னர். கறிகாய்களை அப்படியே மென்று தின்ன முடியாவிடில் நுட்பமாகத் திருகிக் கொள்ளும்படியும், ஆனல் சமைக்கக் கூடாதென்றும் சொன்னர்.

மூன்று தினங்கள் அவ்வாறு செய்தேன். ஆனல் பச்சைக் கறிகாய்கள் எனக்கு ஒத்து வரவில்லை. அந்தச் சோதனையை முழுதும் நடத்திப் பார்ப்பதற்கு என் உடல் நிலை இடங்கொடுக்கவில்லை. பச்சைக் கறிகாய் உண்பதைப்பற்றிச் சந்தேகங்கள் உண்டாயின.

மற்றும், என் அறையின் பலகணிகளை 24 மணி நேரமும் திறந்து வைக்கும்படியும், வெது வெதுப்பான தண்ணீரில்

குளிக்கும்படியும், நோயுள்ள பாகங்களில் எண்ணெய் தடவித் தேய்க்கும்படியும், திறந்த வெளியில் 15 நிமிஷம் முதல் 30 நிமிஷம் வரையில் நடக்கும்படியும் டாக்டர் அல்லின்ஸன் கூறியிருந்தார். இந்த யோசனைகள் எல்லாம் எனக்குப் பிடித்திருந்தன.

என்னுடைய அறையின் பலகணிகள் பிரஞ்சு முறையில் ஆனவை. நன்கு திறந்து வைத்தால் மழை பெய்யும்போது உள்ளே தண்ணீர் வந்து விடும். விசிறிபோல் அமைந்த மற்றொரு வகை ஜன்னலைத் திறக்கவே முடியாமலிருந்தது. ஆகவே நல்ல காற்று உள்ளே வரும்பொருட்டு அதன் கண்ணாடிகளை உடைத்து விட்டேன். மழை உள்ளே வரமுடியாத வகையில் மற்ற ஜன்னல் கதவுகளையும் பாதி திறந்து வைத்தேன்.

இந்த முறைகள் எல்லாம் ஓரளவு எனக்குச் சுகம் அளித்தன. ஆனால் நோய் முற்றும் குணமாகவில்லை.

இக்காலத்தில் லேடி ஸெஸிலியா ராபர்ட்ஸ் என்னும் சீமாட்டி என்னை அடிக்கடி பார்க்க வருவதுண்டு. அவர் என்னைப் பாலருந்தும்படி செய்யப் பெரிதும் முயன்றார். ஆனால் நான் இணங்கவில்லையாதலின் பாலுக்குப் பதில் உபயோகிக்கக் கூடிய பொருளை அவர் தேடலானார். மால்டட் மில்க் என்னும் பொடி அத்தகையதென்றும், அதில் பால் கலப்பே கிடையாதென்றும், அது பாலின் குணங்கள் எல்லாம் பொருந்திய இரசாயனச் சேர்க்கைப்பொருள் என்றும் யாரோ ஒரு நண்பர் அவருக்குக் கூறினராம். லேடி ஸெஸிலியா என்னுடைய சமயக் கொள்கைகளைப் பெரிதும் மதிப்பவர் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகலின் அவரை நான் பூரணமாக நம்பினேன். பொடியைத் தண்ணீரில் கரைத்து ஒரு வாய் சாப்பிட்டதும் அது முற்றும் பால்போலவே சுவைத்தலைக் கண்டேன். பின்னர், புட்டியின் மீது ஒட்டியிருந்த சீட்டைக் கவனித்தேன். அதில், அப் பொடி பாலினால் ஆனது தான் என்று எழுதியிருப்பதைப் படித்தேன். எனவே அதை அருந்துவதை விட்டொழித்தேன்.

நான் கண்டுபிடித்த உண்மையை லேடி ஸெஸிலியாவுக்குத் தெரிவித்ததுடன் அதைப்பற்றிக் கவலையுற வேண்டாமென்றும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவர் தமது வருத்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக மிக அவசரமாய் விரைந்தோடி வந்தார். அவருக்கு அவ்விவரமறிவித்த நண்பர் மேற்படி சீட்டைப் படித்ததே கிடையாதாம். இது குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டாமென்று அவரைப் பெரிதும் வேண்டிக் கொண்டதுடன், அவர் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தேடிக் கொண்டு வந்ததை நான் பயன்படுத்திக் கொள்ள இயலாமலிருப்பதற்காக என் வருத்தத்தையும் தெரிவித்தேன். அறியாமல் தவறுதலாகப் பால் அருந்திவிட்டதைக் குற்றமாகக் கருதி வருந்தவில்லையென்றும் அவருக்கு உறுதி கூறினேன்.

லேடி ஸெஸிலியாவின் நட்பைப் பற்றிய இன்னும் பல இனிய ஞாபகங்களை விடுத்துச் செல்ல வேண்டியவனுயிருக்கிறேன். எத்தனையோ சோதனைகளுக்கும், ஏமாற்றங்களுக்குமிடையே எனக்குப் பேராறுதலா யிருந்து வந்த நண்பர்கள் பலரை நான் குறிப்பிடக்கூடும். துயரத்தையும் இனிமையாக்கும் கருணைக் கடலான பரமனின் அருள் மகிமையை அத்தகைய நண்பர்களிடம் தெய்வ நம்பிக்கையுள்ளவன் காண்கின்றான்.

டாக்டர் அல்லின்ஸன் அடுத்த முறை வந்தபோது அவருடைய நிர்ப்பந்தங்களைத் தளர்த்திவிட்டு, கொழுப்புக்காக நிலக்கடலை எண்ணெய், ஆலிவ் எண்ணெய் இவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும், கறிகாய்களை வேண்டுமானால் சமைத்துச் சாதத்துடன் கலந்துண்ணவும் அநுமதி தந்தார். இந்த மாறுதல்கள் எனக்குப் பெரிதும் விருப்பமா யிருந்தன வாயினும், அவை எனக்குப் பூரண சுகம் அளித்தபாடில்லை. மிக ஜாக்கிரதையான பணிவிடை இன்னும் அவசியமாயிருந்தது. பெரும்பாலும் படுக்கையிலேயே இருக்க வேண்டியவனுயு மிருந்தேன்.

டாக்டர் மேதா அவ்வப்போது என்னைப் பரிசோதிப்

பதற்காக வருவதுண்டு. தம்முடைய புத்திமதியைக் கேட்க நான் சம்மதித்தால் நோயைக் குணப்படுத்தி விடுவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்.

நிலைமை இப்படி யிருக்கும்போது ஒரு நாள் மிஸ்டர் ராபர்ட்ஸ் என்னைப் பார்க்க வந்தார். அவர் என்னைத் தாய் நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும்படி வற்புறுத்தினர். அவர் கூறியதாவது :—“ இந்த உடல் நிலையில் நீங்கள் நெட்லிக்குப் போகமுடியாது. இன்னும் கடுமையான குளிர் காலம் வரப் போகிறது. கட்டாயம் நீங்கள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டும். அங்கேதான் நீங்கள் பூரண சௌக்கிய மடைய முடியும். குணமடைந்த பின்னர், யுத்தம் இன்னும் நடந்து கொண்டிருக்கக் கண்டால், உதவி செய்வதற்கு எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்கள் உங்களுக்கு அங்கே கிடைக்கும். இப்போதுங்கூட நீங்கள் இதுவரை செய்திருக்கும் ஊழியம் அற்பமென்று நான் கருதவில்லை.”

அவருடைய புத்திமதியை ஏற்று இந்தியாவுக்குத் திரும்ப ஆயுத்தம் செய்பலானேன்.

நாற்பத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

இந்தியா திரும்புதல்

மிஸ்டர் காலன்பாக் இந்தியாவுக்குப் போகும் உத்தேசத்டனேயே என்னுடன் இங்கிலாந்துக்கு வந்திருந்தார். அங்கே நாங்கள் சேர்ந்து வசித்தோம். ஒரே கப்பலில் பிரயாணப்பட விரும்பினோ மென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆனல் அப்போது ஜெர்மானியருக்குக் கண்டிப்பான காவல் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆதலின் காலன்பாக்குக்குப் பிரயாண அநுமதிச் சீட்டு கிடைக்குமா என்பது குறித்து ஐயம் உண்டாயிற்று. என்னுலியன்றவரை முயன்றேன். மிஸ்டர்

ராபர்ட்ஸ் அநுமதிச் சிட்டு கொடுப்பதற்கு அநுகூலமாயிருந்தார். அவர் இராஜப்பிரதிநிதிக்கு இவ்விஷயமாகத் தந்தியடித்தார். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. லார்டு ஹார்டிஞ்சினிடமிருந்து "இந்திய அரசாங்கம் அத்தகைய அபாயத்துக்குட்படத் தயாராயில்லை" என்று உடனே பதில் வந்தது. அந்த பதிலின் நியாயத்தை நாங்கள் எல்லோரும் உணர்ந்தோம்.

மிஸ்டர் காலன்பாக்கைப் பிரிய வேண்டி வந்தது எனக்கு அளவற்ற துன்பம் அளித்தது. ஆனால் என்னைவிட அவருக்கு மனத்துயரம் அதிகம் என்று கண்டேன். அவர் இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கக் கூடுமானால் இன்றையதினம் விவசாயியாகவும், நெசவுத் தொழிலாளியாகவும் எளிய இன்பவாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருப்பார். அது முடியாமையால் இப்போது அவர் தென்னாப்பிரிக்காவில் தமது பழைய வாழ்க்கையையே நடத்திவருகிறார். கட்டிட வேலையில் அவருக்கு நல்ல தொழில் நடந்துவருகிறது.

மூன்றாம் வகுப்புச் சிட்டுப் பெறவே நாங்கள் விரும்பினோம். ஆனால் பி. அண்டு ஓ. கம்பெனி கப்பல்களில் மூன்றாம் வகுப்பு இல்லாதபடியால் இரண்டாம் வகுப்பிலேயே போக வேண்டியதாயிற்று.

தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த வற்றல் பழங்களை உடன் எடுத்துச் சென்றோம். இந்தப் பழங்கள் பெரும்பாலும் கப்பலில் அகப்படா. ஆனால் புதிய பழங்கள் எளிதாகக் கிடைத்தன.

விலா எலும்புகளுக்குப் 'பிளாஸ்திரி' போட்டு டாக்டர் ஜீவராஜ் மேதா கட்டியிருந்தார். செங்கடல் போய்ச் சேரும் வரையில் அதை நீக்க வேண்டாமென்று அவர் சொல்லியிருந்தார். இரண்டு நாளைக்கு அந்தத் தொல்லையை நான் சகித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அதற்கு மேல் பொறுக்க முடியவில்லை. மிகுந்த கஷ்டத்தின் மீது பிளாஸ்திரியை அகற்றி விட்டேன். இதன் பிறகு உடம்பை சுத்தம் செய்து ஸ்நானம்

பண்ணுதல் சாத்தியமாயிற்று. அதுவே பெரிய விடுதலை போலிருந்தது.

பெரும்பாலும் பழங்களும் கொட்டைகளுமே என் உணவாயிருந்தன. நாளுக்கு நாள் என் தேகநிலை அபிவிருத்தியடைந்து வந்தது. சூயஸ்கால்வாய் சேர்வதற்குள் நிரம்ப தூரம் சௌக்கிய மடைந்து விட்டதாக உணர்ந்தேன். இன்னமும் பலவீனமிருந்த போதிலும் அபாய எல்லையைக் கடந்தாய் விட்டது. வரவர தேகாப்பியாசத்தையும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டு வந்தேன். மத்தியதரை வெப்பப் பிரதேசத்தின் தூய்மையான காற்றே அபிவிருத்திக்கு முக்கியமான காரணம் என்று கருதினேன்.

இந்தக் கப்பலில் ஆங்கிலப் பிரயாணிகளும், இந்தியப் பிரயாணிகளும் நெருங்கிப் பழகாமல் விலகி நின்றது போல் தென்னாப்பிரிக்காவி லிருந்து செய்த பிரயாணத்தின் போது கூட நான் பார்க்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் பழைய அநுபவமோ, யாதோ அறியேன். சில ஆங்கிலேயருடன் நான் பேசினேனுயினும் அது சம்பிரதாயப் பேச்சே யல்லாது வேறில்லை. தென்னாப்பிரிக்கா கப்பலில் பரஸ்பர அபிமானத்துடன் நடந்த சம்பாஷணைகளைப்போல் எதுவும் இங்கே காண முடியவில்லை. ஆங்கிலேயனுடைய உள்ளத்தின் அடிவாரத்தில் தான் ஆளும் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற எண்ணமும், இந்தியனுடைய மனத்தின் அடியில் தான் ஆளப்படும் சாதியைச் சேர்ந்தவன் என்ற எண்ணமும் குடி கொண்டிருந்ததே இதற்குக் காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இத்தகைய நிலையிலிருந்து விடுதலை பெற்றுத் தாய்நாடு சேரப் பெரிதும் ஆவலுற்றேன்.

ஏடன் துறைமுகம் நண்ணியதும் ஓரளவு ஜன்மதேசத்திலிருப்பதாக உணரலானேம். ஏடன் வாசிகளை எங்களுக்கு நன்குய்த் தெரியும். ஸ்ரீமான் கெகோபாத் கவாஸ்ஜி டின்ஷாவை டர்பனில் பார்த்திருந்ததுடன் அவருடனும் அவர் மனைவியுடனும் நெருங்கிப் பழகி யிருந்தோம்.

இன்னும் சில தினங்களில் கப்பல் பம்பாயை அடைந்தது. பத்து வருஷம் நாடு கடத்தப்பட்டிருந்து கடைசியாக சொந்த நாடு சேர்ந்தது எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி யளித்தது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

கோகலேயின் யோசனையின்படி பம்பாயில் என்னை வரவேற்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கோகலே இன்னும் பூரண தேகசுகம் பெறவில்லை. எனினும் அவரும் என்னை எதிர்கொள்ள பம்பாய் வந்திருந்தார். அவருடன் முழுமையும் கலந்து, எல்லாக் கவலையும் தீர்ந்து வாழலாம் என்னும் அடங்கா ஆவலுடன் நான் இந்தியா நண்ணினேன். ஆனால் இறைவன் அருள் முற்றும் வேறு விதமாயிருந்தது.

நாற்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

வக்கீல் தொழில் ஞாபகங்கள்

இந்தியாவில் நான் வாழ்க்கை தொடங்கிய விதத்தைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முன்னால், முன்னம் வேண்டுமென்றே நான் சொல்லாமல் விடுத்த தென்னாப்பிக்கா அநுபவங்களில் இன்னும் சிலவற்றைக் கூறுதல் அவசியமென்று காண்கிறது.

வக்கீல் நண்பர்கள் சிலர், வக்கீல் தொழில் சம்பந்தமான எனது ஞாபகங்களை எழுதுமாறு கேட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஞாபகங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன வாதலால், அவை எல்லாவற்றையும் விவரிக்கப் புகுந்தால் அதுவே ஒரு தனிப் புத்தக மாகி விடும். அவ்வாறு செய்தல் எனது நோக்கத்திற் கப்பாற்பட்டதாகும். ஆனால் அந்த ஞாபகங்களில் உண்மை கடைப்பிடிப்பது சம்பந்தமான சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிடுதல் அந்நோக்கத்தைக் கடந்து செல்வதாகாதெனக் கருதுகிறேன்.

என்னுடைய வக்கீல் தொழிலில் பொய்யைத் துணை கொண்டது கிடையாதென்று முன்னமே சொல்லி யிருக்கிறேன். நான் நடத்திய வழக்குகள் பெரும்பாலும் பொது நன்மை பற்றியவையே யாகும். இத்தகைய வேலைகளுக்குக் கையை விட்டுச் செலவு செய்த பணத்தை மட்டுமே பெற்றுக் கொண்டேன். சில சமயங்களில் இச் செலவையும் நானே பொறுத்துக் கொண்டது முண்டு. இவை யெல்லாம் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். வக்கீல் தொழிலைப்பற்றிய வரையில் இவ்வளவுக்கு மேல் ஏதுவும் சொல்லுதல் அநாவசியம் என்று கருதி யிருந்தேன். ஆனால் நண்பர்கள் அது போதாதென்கிறார்கள். நான் உண்மையிலிருந்து வழுவ மறுத்து உறுதியாக நின்ற சந்தர்ப்பங்களைப் பற்றிச் சிறிதளவேனும் விவரித்தால், வக்கீல் தொழிலிலுள்ளவர்கள் அதன் மூலம் பயனடையக் கூடுமென்று அவர்கள் எண்ணுவதாகக் காண்கிறது.

நான் மாணாக்கனுயிருந்தபோது வக்கில் தொழில் பொய்யனுடைய தொழில் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இதை நான் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் பொய் சொல்லிப் பணமோ, பதவியோ சம்பாதிக்கும் எண்ணம் எனக்கு அறவே கிடையாது.

தென்னுப்பிரிக்காவில் என்னுடைய உறுதி பல முறையும் சோதனைக் குள்ளாயிற்று. பலமுறையும், எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் தங்கள் சாட்சிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்துத் தயாரித்திருக்கிறார்களென்று தெரிய வரும். அத்தகைய வழக்குகளில் என் கட்சிக்காரனையோ அவன் சாட்சிகளையோ பொய் சொல்லப் பண்ணினுல் வழக்கில் வெற்றியடைந்து விடலாமென்று நிச்சயமாய் அறிவேன். எனினும், இத்தகைய சோதனையில் நான் எப்போதும் விழுந்துபடவே யில்லை. வழக்கில் வெற்றி பெற்ற பிறகு, என் கட்சிக்காரன் என்னிடமே பொய் சொல்லி ஏமாற்றி யிருக்கக் கூடுமோ என்று ஒரே ஒரு முறை நான் சந்தேகித்தது உண்டு. என்னுடைய இதய அந்தரங்கத்தில், என் கட்சிக்காரன் சார்பில் நியாயம் இருந்தால் மட்டுமே

வெற்றிபெற வேண்டுமென்று நான் எப்போதும் விரும்பி வந்தேன். ஊதியம் பேசிக்கொள்ளும்போது வழக்கில் வெற்றி பெற்றால் இவ்வளவு என்பதாகப் பேசிக்கொண்டதே யில்லை. கட்சிக்காரன் ஜெயித்தாலும் தோற்றாலும் என்னுடைய ஊதியம் ஒன்றுதான். அதிகமோ, குறைவோ பெற்றுக் கொள்வதில்லை.

புதிய கட்சிக்காரர் ஒவ்வொருவரிடமும், நான் பொய் வழக்கு எடுத்துக் கொள்ளமாட்டே னென்றும், சாட்சிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்துத் தயாரிப்பேனென எதிர்பார்க்கக் கூடாதென்றும் முதலிலேயே எச்சரிக்கை செய்து விடுவேன். நாளடைவில் இவ்விஷயம் பிரஸித்தியாகி என்னிடம் பொய் வழக்குகள் வருவதே நின்று விட்டன. என் கட்சிக்காரர்கள் சிலர் உண்மை வழக்குகளுக்கு மட்டும் என்னை வைத்துக்கொண்டு, ஐயத்துக்கிடமான வழக்குகளைப் பிறரிடம் கொடுப்பதுமுண்டு.

ஒரு வழக்கில் மிகவும் கடுமையான சோதனை ஏற்பட்டது. அது என்னுடைய கட்சிக்காரரில் மிகச் சிறந்தவர் ஒருவரின் வழக்கு. அதில் சிக்கலான கணக்குகள் நிரம்ப அதிகம். பற்பல நீதிமன்றங்களில் நீண்ட காலமாய் அது நடந்து வந்தது. கடைசியாக, அவ்வழக்கில் கணக்கு முறை சம்பந்தமான அம்சம், தகுதிபெற்ற கணக்கர்களின் மத்தியஸ்தத்துக்கு நீதிமன்றத்தாரால் விடப்பட்டது. மத்தியஸ்தர்கள் என் கட்சிக்காரர்க்கு முற்றும் அநுகூலமாகத் தீர்ப்பளித்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் கணக்கில் ஒறு தவறுதல் செய்து விட்டார்கள். இத்தவறுதல் சிறியதாயினும் மிகவும் முக்கியமானது. ஏனெனில் பற்று கலத்தில் விழவேண்டிய ஒரு தொகை வரவு கலத்தில் விழுந்திருந்தது. ஆனால் எதிரிகள் இத்தவறுதலைக் கண்டு பிடிக்கவில்லை. வேறு காரணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவர்கள் தீர்ப்பை எதிர்த்தார்கள். இவ்வழக்கில் நான் உதவி (ஜூனியர்) வக்கிலாகவே இருந்தேன். பெரிய வக்கீல் இத்தவறினை அறிந்தபோது, அதை எங்கள் கட்சிக்காரர் ஒப்புக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்க

வில்லை யென்று அபிப்பிராயப் பட்டார். எந்த வக்கீலும் தமது கட்சிக்காரருக்கு விரோதமான அம்சத்தைத் தாமே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதில்லை யென்று அவர் திட்டமாகச் சொன்னார். தவறை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று நான் கூறினேன்.

" அப்படியானால் தீர்ப்பு முழுவதையுமே நீதிமன்றத்தார் தள்ளிவிடக்கூடும். சித்த சுவாதீனமுள்ள வக்கில் எவனும் அவ்வாறு தன் கட்சிக்காரனுக்கு ஆபத்து உண்டுபண்ண மாட்டான். நிச்சயமாக நான் அதற்கு இணங்கமாட்டேன். வழக்கு மறு விசாரணைக்கு அனுப்பப்பட்டால், நமது கட்சிக்காரனுக்கு எவ்வளவு பணச் செலவாகுமோ யார் கண்டார்? முடிவு என்னவாகுமோ, அதுதான் யாருக்குத் தெரியும்? " என்று பெரிய வக்கில் வாதித்தார்.

இந்த சம்பாஷணையின்போது எங்கள் கட்சிக்காரரும் உடன் இருந்தார். நான் கூறியதாவது :—"நமது கட்சிக்காரரும் நாமும் இந்த அபாயத்துக்குத் துணிந்தேயாக வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். நாம் தவறை ஒப்புக் கொள்ளாததினாலேயே நீதிமன்றத்தார் தப்புத் தீர்ப்பை உறுதி செய்வார்களென்பது என்ன நிச்சயம்? அதை ஒப்புக் கொண்டதினால் நமது கட்சிக்காரருக்குத் தீங்கு நேர்வதா யிருந்தாலும் பாதகமில்லை."

" ஆனால் அதை நாம் எதற்காக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்? அவசியம் என்ன?" என்று பெரிய வக்கில் வினவினார்.

"நீதிமன்றத்தாரோ, எதிராளியோ அதைக் கண்டுபிடிக்க மாட்டார்களென்பது என்ன நிச்சயம்?" என்று நான் கேட்டேன். "நல்லது, அப்படியானால் நீங்களே வாதம் செய்யுங்கள். உங்களுடைய நிபந்தனையின்மேல் வழக்கு நடத்த நான் தயாராயில்லை" என்று பெரிய வக்கில் தீர்மானமாகச் சொன்னார்.

நான் பணிவுடன் சொன்னதாவது :—"நீங்கள் மறுத்தால் நான் வழக்காடச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் அது

நமது கட்சிக்காரரின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. தவறை ஒப்புக்கொள்ளாத வரையில் இவ்வழக்கில் என்னால் வேலை செய்ய முடியாது."

இப்படிச் சொல்லி எங்கள் கட்சிக்காரரின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவருடைய நிலைமை சிறிது சங்கடமாயிற்று. முதலிலிருந்து வழக்கைக் கவனித்து வந்தவன் நான். அவர் என்னை நன்கறிவார். என்னைப் பூரணமாய் நம்பினார். கடைசியில் அவர் கூறியதாவது :—"நல்லது; தவறை ஒப்புக்கொண்டு நீங்களே வாதம் செய்யுங்கள். அதிர்ஷ்டம் உள்ளபடி யிருக்கிறது. பகவான் நியாயத்தைப் பாதுகாப்பார்."

மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டேன். கட்சிக்காரரிடம் இத்தகைய பெருந்தன்மையை நான் எதிர் பார்த்தேன். பெரிய வக்கீல் மீண்டும் எச்சரிக்கை செய்தார். என்னுடைய பிடிவாதத்துக்காக இரங்கினார். எனினும், எனக்கு வாழ்த்தும் கூறினார்.

நீதிமன்றத்தில் என்ன நிகழ்ந்த தென்று அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.

நாற்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

மோசடி வேலையா?

நான் கூறிய புத்திமதியின் உசிதத்தைப் பற்றி எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமிருக்கவில்லை. ஆனால் அவ்வழக்கை என்னால் நன்கு நடத்த முடியுமாவென்பது குறித்துப் பெரிதும் ஐயுற்றேன். உயர்தர நீதி மன்றத்தில் அவ்வளவு கஷ்டமான வழக்கொன்றில் வாதமிட ஒப்புக்கொள்வது பெரிதும் ஆபத்தான காரியம் என்பதை உணர்ந்திருந்தேன். ஆதலின் நீதிமன்றத்தில் எழுந்து நின்ற போது பயத்தினால் நடுக்கமுற்றேன்.

நான் பேச ஆரம்பித்துக் கணக்கில் இருந்த தவறைப்பற் றிக்குறிப்பிட்டதும் நீதிபதிகளில் ஒருவர் "மிஸ்டர் காந்தி, இது மோசடிவேலை அல்லவா?" என்று வினவினர்.

இதைக் கேட்டதும் என் உள்ளம் கொதித்தது. எள்ளள வும் ஆதார மின்றி, மோசடி செய்ததாகக் குற்றஞ் சாட்டினல் எவ்வாறு பொறுக்க முடியும்?

ஆரம்பத்திலேயே இவ்வாறு கெட்ட எண்ணங் கொண்டு விட்ட நீதிபதியிடம், இக்கஷ்டமான வழக்கில் வெற்றி பெறுவது துர்லபமே என்று எண்ணினேன். ஆயினும் மனதைச் சாந்தப்படுத்திக்கொண்டு "நான் சொல்வதை முற்றுங் கேளாமலே தாங்கள் மோசடி வேலை என்பதாகச் சந்தேகிப்பது குறித்து ஆச்சரியப்படுகிறேன்," என்றேன்.

"அவ்வாறு நான் குற்றஞ்சாட்டவில்லை. அது ஒரு யோசனைதான்" என்று நீதிபதி கூறினர்.

" இந்த விடத்தில் யோசனை குற்றஞ்சாட்டுதலே யாகும் என்று எனக்குக் காணப்படுகிறது. நான் சொல்லப்போவதை முழுதும் கேட்டுவிட்டுப் பின்னர், காரணமிருந்தால் என்மேல் குற்றஞ் சுமத்தும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன்," என்றேன்.

நீதிபதி பதிலளித்ததாவது:— "இடையில் குறுக்கிட்ட தற்காக வருந்துகிறேன். கணக்குத் தவறைப் பற்றி உங்கள் சமாதானத்தைச் சொல்லுங்கள்."

என்னுடைய சமாதானத்துக்குப்போதிய ஆதாரங்கள் வைத்திருந்தேன். நீதிபதி இந்தப் பிரச்னையை எழுப்பியதின் பயனாக, தொடக்கத்திலிருந்தே நீதிபதிகளின் கவனத்தைக் கவர்ந்து என்னுடைய வாதங்களைக் கவனிக்கச் செய்தல் சாத்தியமாயிற்று. நான் பெரிதும் தைரியமடைந்து விவரமாக என்னுடைய சமாதானத்தை எடுத்துக் கூறினேன். நீதிபதிக ளும் பொறுமையுடன் என் வாதங்களுக்குச் செவி கொடுத்த னர். கடைசியில், மேற்படி தவறு கவனக் குறைவினல் ஏற்பட் டதே யென்று அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்படி நிரூபிக்க முடி-

ந்தது. ஆதலின், மிக்க உழைப்பின் மேல் ஏற்பட்ட மேற்படி மத்தியஸ்தத் தீர்ப்பை அடியோடு தள்ளிவிட அவர்கள் விரும்ப வில்லை.

எதிர்தரப்பு வக்கீல், தவறு ஒப்புகொண்டு விடப்பட்ட படியால் தாம் அதிக வாதம் செய்தல் தேவையில்லையென்று கருதி நம்பிக்கையுடனிருந்தார். ஆனால் நீதிபதிகள் அவரை அடிக்கடி இடை மறித்துக் கேள்விகள் கேட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் அக்கணக்குப் பிழை ஒரு கைத்தவறுதலே யென் றும், எளிதில் அதைச் சரிப்படுத்தி விடலாமென்றும் நிச்சயம் பெற்றிருந்தார்கள். மத்தியஸ்தர்களின் தீர்ப்பைத் தாக்கு வதற்கு எதிர் தரப்பு வக்கீல் மிக முயன்றார். ஆனால் முதலில் சந்தேகத்துடன் தொடங்கிய நீதிபதி இப்போது திட்டமாய் என் கட்சிக்கு வந்துவிட்டார்.

"மிஸ்டர் காந்தி பிழையை ஒப்புக் கொண்டிராவிட்டால் நீங்கள் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?" என்று அவர் வினவினர்.

"நாங்கள் நியமித்த கணக்கரை விட கெட்டிக்காரரும், உண்மையுள்ளவருமான கணக்கரைக் கண்டுபிடித்தல் அசாத் தியம்," என்றார் வக்கீல்.

"உங்கள் கட்சி உங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்க வேண்டும். எந்தக் கணக்கு நிபுணரும் செய்திருக்கக் கூடிய கைத்தவறுதலையன்றி வேறெதுவும் நீங்கள் எடுத்துச் சொல் வதற்கில்லை யென்றால், அந்த வெளிப்படையான தவறுக்காக மீண்டும் பழையபடி வழக்காடச் சொல்லவும், புதிய செலவு வைக்கவும் எங்களுக்கு விருப்பமில்லை. இச்சிறு தவறை எளி தில் திருத்தி விடலா மாதலால், மறு விசாரணைக்கு அனுப்பு தல் அனுவசிய மல்லவா?" என்று நீதிபதி தொடர்ந்து சொன்னர்.

கடைசியில் எதிர்தரப்பு வக்கீலின் ஆட்சேபம் நிராகரிக் கப் பட்டது. நீதிபதிகள் மத்தியஸ்தரின் தீர்ப்பை உறுதி செய்தார்கள். கணக்குப் பிழையைத் தாங்களே திருத்தினர்

களா, அல்லது அதைத் திருத்தும்படி மந்தியஸ்தருக்கு உத்திர விட்டார்களா, நன்கு ஞாபகமில்லை.

அளவற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். என் கட்சிக்காரரும் பெரிய வக்கிலுங் கூட சந்தோஷமடைந்தார்கள். உண்மைக்கு விரோதமில்லாமல் வக்கில் தொழில் நடத்துவது அசாத்திய மன்று என்னும் நம்பிக்கை எனக்கு உறுதிப்பட்டது.

ஆனால் வக்கில் தொழிலில் உண்மை கடைப்பிடித்தாலுங் கூட, அந்தத் தொழிலே அடிப்படையில் தீமையானது என்பதை வாசகர்கள் நினைவில் வைக்கவேண்டும்.

நாற்பத்தாறும் அத்தியாயம்

கட்சிக்காரர்கள் சகாக்களானது

ஒருமுறை ஜோகானிஸ்பர்க் மாஜிஸ்ட்ரேட் முன்னிலையில் நான் ஒரு வழக்கு நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, என் கட்சிக்காரர் என்னை ஏமாற்றிவிட்டாரென்று கண்டுபிடித்தேன். சாட்சிக் கூண்டில் குறுக்கு விசாரணையின்போது அவர் விழித்துப் போய்விட்டார். எனவே, வாதம் எதுவுமில்லாமலே வழக்கைத் தள்ளிவிடும்படி மாஜிஸ்ட்ரேட்டை நான் கேட்டுக் கொண்டேன். இதன் காரணமாக எதிர்தரப்பு வக்கில் ஆச்சரியமுற்றார். மாஜிஸ்ட்ரேட்டும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார். என்னிடம் பொய் வழக்குக் கொண்டு வந்ததின் பொருட்டு நான் என் கட்சிக்காரரைக் கண்டித்தேன். பொய் வழக்குகளை நான் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை யென்பது அவருக்கு முன்பே தெரியும். ஆகவே, நான் கண்டித்தபோது, அவர் தமது தவறை ஒப்புக் கொண்டார். அவருக்கு விரோதமாய்த் தீர்ப்பளிக்கும்படி நான் மாஜிஸ்ட்ரேட்டைக் கேட்டுக் கொண்டதற்காகக் கூட அவர் என்மேல் கோபங் கொள்ளவில்லை யென்று ஞாபகம். எங்ஙனமாயினும், இவ்வழக்கில் என் நடத்தை காரணமாக என் தொழிலுக்குப் பாதகம்

எதுவும் ஏற்படவில்லை. உண்மையில் என் வேலையை அது சுலபமாக்கிற்று. மற்றும் என்னுடைய உண்மைப் பற்றுனது, சகோதர வக்கீல்களினிடையே எனக்கு அதிக மதிப்பை உண்டாக்கிற்று. நான் கறுப்பு நிறத்தவன் என்னும் குறைபாடு இருந்த போதிலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுடைய அன்பைப் பெறுதலும் இயல்வதாயிற்று.

தொழில் முறையில் என்னுடைய அறியாமையை மறைக்கும் வழக்கமும் என்னிடம் இல்லை. கட்சிக்காரர்களிடமாகட்டும், சகாக்களிடமாகட்டும், எனக்குத் தெரியாததைத் தெரியாது என்று சொல்லி விடுவேன். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் என் கட்சிக்காரரை வேறு வக்கீலிடம் யோசனை கேட்கச் சொல்வேன். அல்லது அவர் என்னிடமே ஒப்படைப்பதா யிருந்தால், பெரிய வக்கீலின் உதவியைத் தேட அவர் அநுமதி பெறுவேன். இத்தகைய உண்மை நடக்கையால் கட்சிக்காரர்களின் அளவற்ற நம்பிக்கைக்கும் அன்புக்கும் நான் பாத்திரனானேன். பெரிய வக்கீலிடம் யோசனை கேட்க அவசியம் நேரும்போதெல்லாம் அவர்கள் அதற்குரிய பணங்கொடுக்கப் பின் வாங்கியது கிடையாது. இவ்வாறு நான் பெற்ற அன்பும் நம்பிக்கையும் பொது ஊழியத்தில் எனக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன.

தென்னாப்பிரிக்காவில் நான் வக்கீல்தொழில் நடத்தியதின் நோக்கமே இந்திய சமூகத்துக்குத் தொண்டு செய்வதுதான் என்று முன் அத்தியாயங்களில் தெரிவித்திருக்கிறேன். இத்தொண்டுக்கு ஜனங்களின் நம்பிக்கைக் குரியவனாதல் இன்றியமையாத நிபந்தனையாகும். பண வருமானத்திற்காக நான் செய்த தொழில் முறை வேலைகளையும் விசால இதயம் படைத்த இந்தியர்கள் பொது ஊழிய மென்பதாகப் பெரிதுபடுத்திப் பாராட்டினார்கள். பின்னால் அவர்களுடைய உரிமைகளைக் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டுச் சிறைவாசம் முதலிய துன்பங்களை நான் அநுபவிக்கச் சொன்ன போது அவர்களில் பலர் மகிழ்ச்சியுடன் அவ்வாறு செய்ய முன் வந்தார்கள். அவ்வழி சரியா, தவறா என்று சிந்தித்து முடிவு கண்டு அவர்கள் அப்படி

முன்வந்தவர்களல்ல; என்னிடம் அவர்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கையும் அன்புமே அவர்களை அத்தகைய தியாகங்களுக்கு உட்படச் செய்தன என்று கூறலாகும்.

நான் இதை எழுதும்போது இனிமை மிக்க ஞாபகங்கள் எவ்வளவோ என் உள்ளத்தில் பொங்கி எழுகின்றன. நூற்றுக் கணக்கான கட்சிக்காரர்கள் எனது நண்பர்களும், பொது ஊழியத்தில் சகாக்களுமாயினர். துன்பங்களும் அபாயங்களும் சூழப்பெற்ற என் வாழ்க்கைக்கு இனிமை யளித்துவந்தது இத்தகையோரின் கூட்டுறவேயாகும்.

நாற்பத்தேழாம் அத்தியாயம்

கட்சிக்காரரைக் காப்பாற்றிய விதம்

பார்ஸி ரஸ்டம்ஜியின் பெயர் இதற்குள் வாசகர்களுக்கு நன்கு பழக்கமாகி யிருக்க வேண்டும். அவர் ஒரே சமயத்தில் என் கட்சிக்காரராகவும் சகாவாகவும் ஆனவர். முதலில் சகாவாகிப் பின்னர் கட்சிக்காரர் ஆனார் என்றும் சொல்லலாம். அவருடைய நம்பிக்கைக்கு நான் பெரிதும் பாத்திரனானபடியால், சொந்தக் குடும்ப விவகாரங்களில் கூட அவர் என்னுடைய புத்திமதியைக் கேட்டு அதன்படி நடக்கலானார். அவர் நோயாய்ப்படுக்குங் காலங்களிலும் என்னுடைய உதவியை நாடுவார். எங்கள் வாழ்க்கை முறைகள் நிரம்ப வித்தியாச முடையவை யாயினும், அரைகுறை வைத்தியனான என்னுடைய சிகிச்சை முறைகளை ஏற்க அவர் தயங்குவதில்லை.

ஒருமுறை இந்த நண்பர் பெருஞ் சங்கடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். அவர் தமது விஷயங்களைப் பெரும்பாலும் என்னிடம் கூறுவது வழக்கமாயினும், ஒன்றைமட்டும் ஜாக்கிரதையாக என்னிடமிருந்து மறைத்து வைத்திருந்தார். அவர் பம்பாயிலிருந்தும் கல்கத்தாவிலிருந்தும் ஏராளமாகச் சாமான் தருவிக்கும் வியாபாரி. அடிக்கடி அவர் திருட்டுத்

தனமாய் வரி கொடாமல் சாமான்களை இறக்குமதி செய்வது வழக்கமென்று தெரிய வந்தது. ஆனால் துறைமுக உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் அவருக்கும் நெருங்கிய பழக்க முண்டாதலால் அவர்களில் யாரும் அவரைச் சந்தேகிப்ப தில்லை. நம்பிக்கையின்மேல் அவர் காட்டும் பட்டியலையே ஆதாரமாய்க் கொண்டு அவர்கள் வரி போடுவது வழக்கம். சிலர் அவருடைய திருட்டுத் தனம் தெரிந்தே அதற்கு உடந்தையாகவு மிருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் பல நாள் திருடன் ஒரு நாள் அகப்படுவான் என்பது பழமொழி யல்லவா? பார்ஸி ரஸ்டம்ஜியின் விஷயத்திலும் இப்பழமொழி உண்மையே யாயிற்று. அவ்வுத்தம நண்பர் உடனே என்னிடம் ஓட்டமாக ஓடிவந்தார். அவர் கண்களில் நீர் ஆறாய்ப்பெருகி வழிந்து கொண்டிருந்தது. "பாயி! உங்களை நான் ஏமாற்றிவிட்டேன். என் குற்றத்தை இன்று கண்டு பிடித்துவிட்டார்கள். திருட்டுத்தனமாக நான் சாமான் இறக்குமதி செய்து அகப்பட்டுக் கொண்டேன். என் கதி அதோகதிதான். நான் சிறைக்குச் சென்று அழிந்துபோக வேண்டியதுதான். இந்த ஆபத்திலிருந்து நீங்கள் தான் ஒரு வேளை என்னைக் காப்பாற்றக் கூடும். உங்களிடமிருந்து வேறெதையும் நான் மறைத்ததில்லை. ஆனால் இந்த வியாபார தந்திரங்களைப் பற்றிச் சொல்லி உங்களைத் தொல்லைப் படுத்த வேண்டாமென்று எண்ணினேன். ஆதலின் இதை மட்டும் சொல்லாதிருந்து விட்டேன். ஐயோ! அதற்காக இப்போது எவ்வளவு வருந்துகிறேன்?" என்று அவர் கதறினார்.

அவரைச் சமாதானப் படுத்தி நான் சொன்னதாவது:—"உங்களைக் காப்பாற்றுவதும், காப்பாற்றாததும் ஆண்டவன் சித்தம். என்னுடைய வழி எதுவென்று உங்களுக்குத் தெரியும். குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்வதின் மூலமாகவே நான் உங்களைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்யக் கூடும்."

இதைக் கேட்டு அப் பார்ஸி நண்பர் மனங்குன்றிப் போனார். "உங்களிடம் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டது போதாதா?" என்று கேட்டார்.

"நீங்கள் எனக்கு எவ்விதப் பிழையும் செய்யவில்லை; அரசாங்கத்துக்கே செய்திருக்கிறீர்கள். ஆகலின் என் முன்னால் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டது எப்படி உங்களுக்கு உதவும்?" என்று சாந்தமாய்ச் சொன்னேன்.

"உங்கள் புத்திமதியின்படியே நடக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய பழைய வக்கிலான மிஸ்டர்....என்பவரிடம் நீங்கள் கலந்து கொள்ளக் கூடாதா? அவரும் நண்பர் தானே" என்று ரஸ்டம்ஜி கூறினார்.

திருட்டுத்தனமாய்ச் சாமான் இறக்குமதி செய்தல் வெகு காலமாக நடந்து வந்ததென்று விசாரணையில் தெரியவந்தது. ஆனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட குற்றம் சிறு தொகையைப் பொறுத்ததாகும். அவருடைய வக்கிலிடம் சென்றோம். அவர் தஸ்தவேஜிகளைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, "இவ்வழக்கு ஜூரிகள் முன்னிலையில் விசாரிக்கப்படும். நேட்டால் ஜூரிமார் இந்தியர் ஒருவரை விடுதலைசெய்வது மிகப் பிரயாசை. இருந்தாலும் நான் நம்பிக்கை யிழந்துவிடவில்லை," என்றார்.

இந்த வக்கிலை எனக்கு நன்றாய்த் தெரியாது. பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி அவரை இடைமறித்து "வந்தனம். இந்த வழக்கில் நான் ஸ்ரீ காந்தியின் புத்திமதிப்படி நடக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். அவர் என்னை நன்கறிவார். அவசியமான போதெல்லாம் தாங்கள் அவருக்கு யோசனை கூறலாம்," என்றார்.

வக்கில் சங்கதியை இவ்விதமாக முடிவு செய்து விட்டுப் பின்னர் பார்ஸி ரஸ்டம்ஜியின் கடைக்குச் சென்றோம்.

இப்போது என் கருத்தை அவரிடம் விளக்கிக் கூறினேன்:—"இந்த வழக்கு கோர்ட்டுக்கே போகக் கூடாதென்று நான் கருதுகிறேன். உங்கள் மேல் வழக்கு நடத்துவதோ, விட்டு விடுவதோ சுங்க அதிகாரியைப் பொறுத்தது. அவர் அட்டர்னி ஜெனரலின் யோசனைப்படி நடக்க வேண்டியவராவார். அவ்விருவரையும் பார்த்துப் பேச நான் சித்தமாயிருக்கிறேன். அவர்கள் குறிப்பிடும் அபராதத்தை

நீங்கள் செலுத்த ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். அநேகமாக அவர்கள் இதற்குச் சம்மதிக்கலாம். அப்படிச் சம்மதியாவிடில் நீங்கள் சிறைக்குப் போகச் சித்தமா யிருக்க வேண்டும். குற்றம் செய்வது அவமானமே யொழிய, அதற்காகச் சிறை செல்வது அவமானமன்று என்பது என் அபிப்பிராயம். அவமானத்துக்குரிய செயல் ஏற்கனவே செய்தாகி விட்டது. சிறை வாசத்தை நீங்கள் ஒரு பிராயச்சித்தமாகக் கருத வேண்டும். ஆனால் இனிமேல் திருட்டுத்தனமாய்ச் சாமான் இறக்குவதில்லையென்று உறுதி கொள்வதே உண்மையான பிராயச்சித்தமாகும்."

இந்தப் புத்திமதி அனைத்தையும் பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி விருப்பத்துடன் ஏற்றார் என்று சொல்ல முடியாது. அவர் தைரியசாலிதான்; இருந்தாலும் அந்த சமயத்திற்கு அவருடைய தைரியம் போய்விட்டது. அவருடைய நற்பெயருக்கும், புகழுக்கும் ஆபத்து வருவதாய் இருந்தது. எவ்வளவோ கவலையுடன் உழைத்து நிர்மாணித்த கட்டிடம் அடியோடு நாசமாய் விடுமோ வென்று அவர் கலங்கினர்.

" நல்லது; உங்களிடம் என்னை ஒப்படைத்து விட்டேன். உங்களிஷ்டப்படி செய்யுங்கள் " என்று அவர் சொன்னர்.

பிறரை வாதமிட்டுத் திருப்புவதற்கு என்னுடைய சக்தி எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவையும் இந்த வழக்கில் நான் பிரயோகித்தேன். கடற்சுங்க அதிகாரியைக் கண்டு அவரிடம் அஞ்சாமல் விஷயம் முழுவதையும் கூறினேன். கணக்குப் புத்தகங்களை யெல்லாம் அவரிடம் ஒப்புவிப்பதாக வாக்களித்தேன். பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி எவ்வளவு பச்சாத்தாபம் கொண்டிருக்கிறா ரென்பதையும் தெரிவித்தேன்.

சுங்க அதிகாரி சொன்னதாவது:—" அந்தப் பார்ஸியை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அவர் இம்மாதிரி முட்டாள் வேலை செய்தது குறித்து வருந்துகிறேன். என்னுடைய கடமை என்னவென்று உங்களுக்கே தெரியும். அட்டர்னி ஜெனரல் யோசனைப்படி நான் நடக்க வேண்டியவன். ஆத

லின் அவரைத் திருப்புவதில் உங்களுடைய சாமர்த்தியத்தை யெல்லாம் காட்டவேண்டும்."

"கோர்ட்டுக்கு இழுத்தே யாகவேண்டு மென்று நீங்கள் வற்புறுத்தாதிருந்தால் நான் திருப்தியடைவேன்" என்றேன்.

இந்த வாக்குறுதி அவரிடம் பெற்றுக் கொண்டு அட்டர்னி ஜெனரலுடன் கடிதப் போக்கு வரவு தொடங்கினேன். அவரை நேரிலும் பார்த்தேன். நான் கரவின்றி நடந்து கொண்டதை அவர் பாராட்டினர் என்று மகிழ்ச்சியுடன் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன். நான் எதையும் மறைக்கவில்லை யென்று அவருக்கு நிச்சயமாயிற்று. என்னுடைய கரவின்மையையும், பிடிவாதத்தையும் கண்டு அவர் ஒரு முறை "நீங்கள் 'இல்லை' என்ற பதிலை ஒப்புக்கொள்ளவே மாட்டீர்கள் போலிருக்கிறது" என்று கூறினர். அது இந்த வழக்கு சம்பந்தமாகத் தானு, அல்லது வேறு வழக்கைப் பற்றியா என்பது நன்கு நினைவில்லை.

கடைசியாகப் பார்ஸி ரஸ்டம்ஜியின் வழக்கு ராஜி செய்யப்பட்டது. அவர் திருட்டுத்தனமாய்க் கொண்டு வந்ததாக ஒப்புக்கொண்ட சாமான்களின் பெறுமானத்தைப் போல் இரண்டு மடங்கு தொகை அபராதம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. ரஸ்டம்ஜி இந்த வழக்கின் விவரங்கள் முழுவதையும் ஒரு காகிதத்தில் எழுதிக் கண்ணுடி போட்டுத் தமது காரியாலயத்தில் மாட்டச் செய்தார். தமது சந்ததிகளுக்கும், மற்ற வியாபாரிகளுக்கும் அது ஒரு நிரந்தர எச்சரிக்கையா யிருக்க வேண்டுமென்பது அவர் கருத்து.

அவருடைய பச்சாத்தாபம் நிலையானதன்றென்றும், அதைப்பார்த்து ஏமாற வேண்டா மென்றும் அவருடைய நண்பர்கள் எனக்கு எச்சரிக்கை செய்தார்கள். நான் இதை ரஸ்டம்ஜியிடம் தெரிவித்தபோது அவர் "உங்களை ஏமாற்றினுல் என் கதி என்னுவது?" என்றார்.

சத்திய சோதனை

ஐந்தாம் பாகம்

முதல் அத்தியாயம்

இந்தியாவில் முதல் அநுபவம்

நான் தாய் நாடு சேர்வதற்கு முன்னால், போனிக்ஸி லிருந்து புறப்பட்டவர்கள் அங்கே போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள். முதலில் போட்ட திட்டத்தின்படி, அவர் களுக்கு முன்னால் நான் வந்திருக்க வேண்டியவன். ஆனால் இங்கிலாந்தில் யுத்தம் சம்பந்தமாக எனக்கேற்பட்ட வேலை எங்கள் திட்டங்களை யெல்லாம் தலை கீழாக்கி விட்டது. இங் கிலாந்திலிருந்து நான் எப்போது புறப்படுவேனென்பது நிச் சய மில்லாமற் போனபோது, போனிக்ஸ் குடும்பத்தினர் இந்தியாவில் எங்கே வசிப்பது என்னும் பிரச்னை ஏற்பட்டது. சாத்தியமானால் அவர்கள் எல்லாரும் இந்தியாவில் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருக்க வேண்டு மென்றும், போனிக்ஸில் நடத்திய வாழ்க்கையையே அங்கும் நடத்த வேண்டு மென்றும் நான் விரும்பினேன். இந்தியாவில் அவர்கள் வசிப்பதற்குத் தகுந்த ஆசிரமம் எதுவும் இருந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆத லின் ஸ்ரீ ஆண்ட்ரூஸைச் சந்தித்து, அவருடைய யோசனையின் படி நடக்குமாறு அவர்களுக்குத் தந்திச் செய்தி அனுப்பி னேன்.

ஆண்ட்ரூஸ் அவர்களை முதலில் காங்ரி குருகுலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே காலஞ் சென்ற சுவாமி சிரத் தானந்தர் அவர்களைத் தமது சொந்தக் குழந்தைகளாகப் பாவித்து நடத்தினர். பின்னர் அவர்கள் சாந்திநிகேதனத் துக்குச் சென்றார்கள். அங்கே கவி ரவீந்திரரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் அவர்களை அன்பு வெள்ளத்தில் முழுகச் செய் தார்கள். இவ்விரண்டிடங்களிலும் அவர்கள் பெற்ற அநுப வங்கள் தக்க சமயத்தில் அவர்களுக்கும் எனக்கும் பெரிதும் உதவியாயிருந்தன.

கவி ரவீந்திரர், சுவாமி சிரத்தானந்தர், ஆசிரியர் ருத்திரர் இம்மூவரும் ஸ்ரீ ஆண்ட்ரூஸின் திரிமூர்த்திகள் ஆவர். அவரிடம் அவ்வாறு நான் கூறுவது வழக்கம். தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்த போது மேற்கண்ட மூவர்களைப் பற்றிப் பேசுவதென்றால் ஸ்ரீ ஆண்ட்ரூஸ் சலிப்படையவே மாட்டார். தென்னாப்பிரிக்காவைப் பற்றிய எனது இனிய ஞாபகங்கள் பலவற்றில் இந்தத் திரிமூர்த்திகளைப் பற்றி ஸ்ரீ ஆண்ட்ரூஸ் இரவு பகல் இடைவிடாமல் பேசிய பேச்சுக்கள் மிக்க இனிமையுடையனவாகும். அவை என்னுள்ளத்தில் தெளிவாகப் பதிந்திருக்கின்றன.

ஸ்ரீ ஆண்ட்ரூஸ் போனிக்ஸ் கூட்டத்தாரை ஆசிரியர் ருத்திரருக்கும் பழக்கப்படுத்தி வைத்தார். ஆசிரியர் ருத்திரருக்கு ஆசிரமம் எதுவும் கிடையாதாயினும், வீடு ஒன்று இருந்தது. அவ்வீடு முழுவதையும் அவர் ஒழித்துக் கொடுத்தார். போனிக்ஸ் குடும்பத்தார் அவ்வீடு வந்து சேர்ந்து ஒரு நாளைக்குள் தங்கள் சொந்த வீட்டில் இருப்பதாகவே நினைக்கலானார்கள். தாங்கள் போனிக்ஸில் இல்லையென்பதையே மறந்து விட்டார்கள். ருத்திரரின் பந்துக்கள் அவர்களை அவ்வளவு அன்புடன் நடத்தினார்கள்.

நான் பம்பாயில் இறங்கியபோது போனிக்ஸ் குடும்பம் சாந்திநிகேதனத்தில் இருக்கிறதென அறிந்தேன். ஆதலின் கோகலேயைப் பார்த்துவிட்டுக் கூடிய விரைவில் அவர்களிடம் சென்று சேரவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டேன்.

பம்பாயில் எனக்கு நடந்த வரவேற்புகளின்போது சிறு விஷயம் ஒன்றில் சத்தியாக்கிரஹம் செய்ய சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தது.

என்னைச் சிறப்பிப்பதற்காக ஸ்ரீ ஜிஹாங்கிர் பெடிட் வீட்டில் நடந்த விருந்தின்போது நான் குஜராத்தியில் பேசத் துணியவில்லை. அரண்மனை போன்ற பெருமிதம் சூழ்ந்த அந்த மாளிகையில், ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளின் மத்தியில் வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியைச் செலவிட்ட நான், முழுப் பட்டிக்காட்டானாய்த் தோன்றினேன். அப்போது கத்திய

வாரிகளைப் போல் சட்டையும், தலைப்பாகையும், வேஷ்டியும் அணிந்து, இப்போதுள்ளதைவிட அதிக நாகரிக மனிதனாய்க் காணப்பட்ட போதிலும், பெடிட் மாளிகையின் பெருமிதமும், பிரகாசமும் என்னைத் திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டன. எனினும், ஸர் பிரோஸிஷாவினிடம் அடைக்கலம் புகுந்து அவருடைய பாதுகாப்பின்கீழ் தைரியமடைந்து ஒரு மாதிரியாக சமாளித்துக் கொண்டேன்.

அப்புறம், குஜராத்தியரின் வரவேற்பு நடந்தது. குஜராத்திகள் எனக்கு வரவேற்பளித்தே யாகவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தார்கள். இதற்கு ஏற்பாடு செய்தவர் காலஞ்சென்ற உத்தம் லால் திரிவேதி. அக்கூட்டத்தின் நடைமுறை இன்னதென்று முன்னடியே தெரிந்து கொண்டேன். ஜனுப் ஜின்னு ஒரு குஜராத்தி யாதலால் அவர் இக்கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார். அவர் அக்கிராசனம் வகித்தாரா, முக்கிய உபந்நியாசகரா என்பது ஞாபகம் இல்லை. அவர் ஆங்கிலத்தில் இனிய சிறு சொற்பொழிவு ஒன்று நிகழ்த்தினர். மற்றப் பேச்சுகளில் பெரும்பான்மை ஆங்கிலத்திலேயே நிகழ்ந்தன என்று ஞாபகம். கடைசியாக நான் வந்தனம் செலுத்த வேண்டிய முறை வந்தபோது குஜராத்தியில் பேசினேன். ஹிந்துஸ்தானி, குஜராத்தி மொழிகளிடத்தில் நான் அதிகப் பற்றுக் கொண்டிருப்பதன் காரணத்தை விளக்கிவிட்டு, குஜராத்தியர் அடங்கிய கூட்டத்தில் ஆங்கில மொழியில் பேசுவதைத் தாழ்மையுடன் கண்டித்தேன். ஆனல் தயக்கத்துடனேதான் இவ்வாறு பேசினேன். நீண்ட காலம் வெளி நாட்டிலிருந்து விட்டுத் திரும்பிய அநுபவமில்லாத மனிதன் ஒருவன் நீண்ட நாளாய் நிலைத்துப்போன வழக்கங்களைக் கண்டித்தல் மரியாதைக் குறைவாகக் கருதப்படுமோ என்று பயந்தேன். ஆனல் குஜராத்தியிலேயே பதிலளிப்பேனென்று நான் வற்புறுத்தியதை யாரும் தவருகக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. உண்மையில், ஒவ்வொருவரும் என் கண்டனத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்க ளென்பதைக் கவனித்துப் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

இந்தக் கூட்டத்திலிருந்து, என்னுடைய புது மாதிரியான கொள்கைகளை என் தேசத்தார் முன் விளக்குதல் அதிக கஷ்டமா யிராதென்று தைரியம் கொண்டேன்.

பம்பாயில் சில காலம் தங்கி இத்தகைய பூர்வாங்க அநுபவங்கள் நிரம்பப் பெற்ற பின்னர், கோகலே என்னைப் பூனாவுக்கு அழைத்திருந்தபடியால் அவ்விடத்துக்குப் புறப்பட்டேன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

பூனாவில் கோகலேயுடன்

நான் பம்பாய் சேர்ந்த உடனேயே, கவர்னர் என்னைப் பார்க்க விரும்புகிறாரென்றும், பூனாவுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னால் அவரைப் போய்ப் பார்ப்பது உசிதமென்றும் கோகலே எனக்குச் செய்தியனுப்பி யிருந்தார். அவ்வாறே கவர்னரைக் காணச் சென்றேன். வழக்கமான விசாரணைகளுக்குப் பிறகு அவர் "உங்களை ஒன்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கை எதுவும் தாங்கள் எடுத்துக் கொள்ள உத்தேசிக்கும்போது என்னை வந்து முதலில் பார்க்க வேண்டும்" என்றார்.

அதற்கு நான் பின்வருமாறு பதிலளித்தேன்:—"அத்தகைய வாக்குறுதி தங்களுக்கு நான் எளிதில் அளிக்க முடியும். எதிரியின் மனோபாவத்தை அறிந்து கூடுமான வரையில் அவனுடன் ஒத்துப்போக முயல்வதே சத்தியாக்கிரஹ விதியாகும். தென்னாப்பிரிக்காவில் நான் இவ்விதியைக் கண்டிப்பாய் அனுசரித்தேன். இங்கும் அதை அனுசரிப்பதாகவே உத்தேசித்துள்ளேன்."

லார்ட் வில்லிங்டன் எனக்கு வந்தன மளித்து விட்டு "உங்களுக்கு விருப்பமானபோதெல்லாம் என்னை வந்து பார்க்கலாம். என்னுடைய அரசாங்கம் வேண்டுமென்று அநீதி எதுவும் செய்யாதென்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்" என்றார்.

"அந்த நம்பிக்கை தான் என்னுடைய தைரியம்" என்று பதிலளித்தேன்.

அதன் பிறகு பூனவுக்குச் சென்றேன். அந்த அருமையான நாட்களின் ஞாபகங்கள் எல்லாவற்றையும் இங்கு நான் விவரித்தல் இயலாத காரியம். கோகலேயும், இந்திய ஊழியச் சங்கத்தின் மற்ற அங்கத்தினர்களும் என்னை அன்பு வெள்ளத்தில் முழுக் காட்டினார்கள். என்னைச் சந்திப்பதற் கென்று அச்சங்கத்தின் அங்கத்தினர் எல்லாரையும் கோகலே வரவழைத்திருந்தார் என்று ஞாபகம். அவர்களுடன் எல்லா விஷயங்களைப் பற்றியும் தாராளமாகச் சம்பாஷித்தேன்.

இந்திய ஊழியச் சங்கத்தில் நான் சேர்ந்துவிடவேண்டுமென்று கோகலே பெரிதும் விரும்பினார். எனக்கும் அத்தகைய விருப்பமிருந்தது. ஆனால் இலட்சியங்களிலும் வேலை முறைகளிலும் எனக்கும் அவர்களுக்கும் நிரம்ப வேற்றுமையிருந்தபடியால் நான் சங்கத்தில் சேருதல் முறையாகாது என்று மற்ற அங்கத்தினர்கள் கருதினார்கள். கோகலே அப்படி நினைக்கவில்லை. என்னுடைய சொந்தக் கொள்கைகளில் நான் உறுதியுடையேனாயினும், பிறருடைய கொள்கைகள் விஷயத்தில் சகிப்புத் தன்மை காட்டும் ஆற்றலும் விருப்பமும் எனக்கு உண்டென்று அவர் நம்பினார்.

அவர் கூறியதாவது :—"உங்களுடைய ராஜிசெய்து கொள்ளும் குணத்தை இச் சங்க அங்கத்தினர் இன்னும் நன்றாய் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தங்கள் கொள்கைகளில் பிடிவாதமும், சுதந்திர புத்தியும் உள்ளவர்கள். உங்களை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்களென்று நம்புகிறேன். அப்படி அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிடினும் உங்களிடம் மரியாதையாவது அன்பாவது அவர்களுக்கில்லையென்று நீங்கள் ஒரு கணமும் எண்ண வேண்டாம். உங்களிடம் அவர்களுக்குள்ள பெரு மதிப்புக்குப் பங்கம் நேரிடப் போகிறதே என்ற அச்சத்தினால்தான் அவர்கள் தயங்குகிறார்கள். ஆனால் நீங்கள் சம்பிரதாயமாக அங்கத்தினராகச் சேர்க்கப்பட்டாலும், படா

விடினும் நான் உங்களை ஓர் அங்கத்தினராகவே பாவிக்கப் போகிறேன்."

பின்னர் என் உத்தேசத்தை கோகலேயிடம் தெரிவித்தேன். இந்திய ஊழியச் சங்கத்தில் என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டாலும், கொள்ளாவிட்டாலும், தனியாக ஓர் ஆசிரமம் ஏற்படுத்தி அதில் போனிக்ஸ் குடும்பத்தாரோடு நிலையாக வசிக்க விரும்புகிறேனென்றும், அந்த ஆசிரமம் குஜராத்தில் இருந்தால் விசேஷமென்று கருதுவதாகவும், ஏனெனில் குஜராத்தியாகிய நான் குஜராத்துக்குத் தொண்டு செய்வதின் மூலமாகவே தேசத் தொண்டு செய்தல் தகுதியாகு மென்றும் கூறினேன். கோகலேக்கு இந்த யோசனை பிடித்திருந்தது. "கட்டாயம் நீங்கள் அப்படியே செய்யலாம். சங்க அங்கத்தினர்களுடன் உங்களுடைய சம்பாஷணை முடிவு என்னவாயினும், ஆசிரமத்தின் செலவுகளுக்கு நீங்கள் வேறு யாரையும் எதிர் பார்க்கக் கூடாது. அவற்றை என் சொந்தச் செலவாகவே கருதுவேன்," என்றார்.

என் இதயத்தில் ஆனந்த வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிற்று. நிதி சேர்க்கும் பொறுப்பிலிருந்து விடுதலை பெறுதலே பெரிதும் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். அத்துடன் நான் தன்னந்தனியனாய் வேலை தொடங்க வேண்டியதில்லை யென்றும், கஷ்டம் நேர்ந்த போதெல்லாம் வழிகாட்ட ஒரு துணைவர் இருக்கிறார் என்றும் நிச்சய மேற்பட்டபடியால் என் மனதிலிருந்து ஒரு சுமை நீங்கியது போலிருந்தது.

கோகலே காலஞ் சென்ற டாக்டர் தேவ் அவர்களை அழைத்து, சங்கக் கணக்குப் புத்தகத்தில் எனக்கு ஓர் பெயரேடு விடும்படியும், ஆசிரமத்துக்காகவும், மற்றும் பொதுச் செலவுகளுக்காகவும் நான் எவ்வளவு தொகை கேட்டாலும் கொடுக்கும்படியும் கூறினர்.

பின்னர், சாந்திநிகேதனத்துக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானேன். நான் புறப்படுவதற்கு முன்தினம் கோகலே ஒரு விருந்து நடத்த ஏற்பாடு செய்தார். அதற்கு

முக்கியமான நண்பர்களை மட்டும் அழைத்திருந்ததுடன் எனக்குப் பிடித்த உணவுகளான பழங்கள், விதைகள் இவைகள் தருவிக்கவும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அவர் இருந்த அறையிலிருந்து சில அடி தூரத்திலேயே விருந்து நடைபெற்றது. அந்தச் சில அடி தூரம் நடந்து வரவும் அவர் இயலாதவரா யிருந்தார். ஆயினும் என்னிடம் அவருக்கிருந்த அன்பினுல் தூண்டப்பட்டுப் பிடிவாதமாக வருவேனென்றூர். அவ்வாறே வந்தாராயினும் உடனே மூர்ச்சை யடைந்தார். அவரை அங்கிருந்து தூக்கிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. ஆனல் அவர் மூர்ச்சை யடைந்தது இது முதல் தடவையன்ருதலால், திரும்ப உணர்வு வந்ததும் விருந்தை நடத்தும்படி சொல்லி யனுப்பினர்.

விருந்து என்றுல் பிரமாதமாக எண்ணிக் கொள்ளவேண்டாம். நண்பர்கள் கூடிப் பேசுவதற்கு அது ஒரு சந்தர்ப்பமேயல்லாது வேறில்லை. சங்கக் கட்டிடத்தில் விருந்தினர் தங்கும் வீட்டுக்கெதிரில் திறந்த வெளியில் விருந்து நடைபெற்றது. கடலைக் கொட்டையும், பேரிச்சை முதலிய பழங்களும் தின்றுகொண்டு நண்பர்களுடன் அளவளாவிப் பேசிப் பொழுது போக்கினேம்.

ஆனல் மேற்சொன்னவாறு கோகலே மூர்சை யடைந்தது சாதாரண விஷயமாகப் போய்விடவில்லை. அது என் வாழ்க்கையில் முக்கியமானதோர் சம்பவமாயிற்று.

மூன்றும் அத்தியாயம்

பயமுறுத்தலா ?

காலஞ்சென்ற என் தமையனரின் மனைவியையும், மற்ற உறவினரையும் பார்க்கும் பொருட்டு பம்பாயிலிருந்து இராஜகோட்டைக்கும் போர்பந்தருக்கும் சென்றேன்.

தென்னுப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹத்தின் போது என்னுடைய உடையை ஒப்பந்தத் தொழிலாளரின் உடையுடன் பொருந்துமாறு மாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். இங்கிலாந்திலும் வீட்டிலுள்ள காலங்களில் அதே உடை அணிந்து வந்தேன். பம்பாயி லிறங்கிய போது உட்சட்டை, மேலங்கி, வேஷ்டி, அங்கவஸ்திரம் இவை யடங்கிய கத்தியவார் உடை தரித்துக் கொண்டிருந்தேன். இவை எல்லாம் இந்திய ஆலைத் துணியாலானவை. ஆனல் பம்பாயிலிருந்து மூன்ரும் வகுப்பு வண்டியில் பிரயாணம் செய்யத் தீர்மானித் திருந்தபடியால், மேலங்கியும் உத்தரீயமும் அதிக சுமை யென்று கருதி அவற்றைப் போட்டுவிட்டு எழெட்டு அணு விலையுள்ள காஷ்மீர் குல்லா ஒன்று வாங்கிக் கொண்டேன். இத்தகைய உடை தரித்தவர் ஏழையென்று கருதப்படுவது நிச்சயமன்ரோ?

அக்காலத்தில் பிளேக் பரவி யிருந்தபடியால், வீரம்காமிலோ, வாத்வானிலோ—நன்கு ஞாபகமில்லை—மூன்ரும் வகுப்புப் பிரயாணிகள் வைத்திய பரிசோதனை செய்யப்பட்டார்கள். எனக்குக் கொஞ்சம் சுரம் இருந்தது. இதை யறிந்த வைத்திய பரிசோதகர் என்னுடைய பெயரைக் குறித்துக் கொண்டு, இராஜ கோட்டையில் பெரிய வைத்திய அதிகாரியிடம் சென்று அறிக்கை செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கூறினர்.

வாத்வான் வழியாக நான் போகிறேன் என்னும் செய்தியை முன்னதாகவே யாரோ அனுப்பியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், அவ்விடத்துப் பிரபல பொது ஜன ஊழியரான மோதிலால் என்னும் தையற்காரர் ஸ்டேஷனில் என்னைச் சந்தித்தார். விரம்காம் சுங்க வரியைப் பற்றியும், அது காரணமாக ரயில்வே பிரயாணிகள் உள்ளாக வேண்டி யிருக்கும் கஷ்டங்களைப் பற்றியும் அவர் எனக்குக் கூறினர். அப்போது சிறிது சுரம் இருந்தபடியால் அதிகம் பேசுவதற்கு எனக்குப் பிரிய மில்லாம லிருந்தது. எனவே ஒரே ஒரு கேள்வியின் மூலம் அவருக்குச் சுருக்கமாக விடையளித்து விட எண்ணினேன்.

" நீங்கள் சிறை செல்லச் சித்தமாயிருக்கிறீர்களா ?" என்று கேட்டேன்.

சிந்தனை செய்யாமல் பேசும் ஆவேசமுள்ள இளைஞர்களில் ஒருவர் என்று மோதிலாலை நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் உண்மையில் அவர் அத்தகையவ ரல்லரென்று தெரிய வந்தது. அவர் உறுதியுடனும் தீர்மானமாகவும் பதிலளித்ததாவது:—"நீங்கள் தலைமை வகித்து நடத்தினால் நிச்சயமாகச் சிறை புகுவோம். சத்தியவாரைச் சேர்ந்த எங்களுக்குத் தங்கள்மீது முதன்மையான உரிமையுண்டு. இப்போது தங்களை நிறுத்த நாங்கள் உத்தேசிக்கவில்லை. ஆனால் திரும்பும் காலையில் தாங்கள் இங்கே தங்கிச் செல்வதாக உறுதிமொழி யளிக்க வேண்டும். எங்கள் இளைஞர்களின் ஊக்கத்தையும் உழைப்பையும் கண்டு நீங்கள் மகிழ்ச்சி யடைவீர்கள். நீங்கள் எப்போது கட்டளை யிட்டாலும் உடனே நாங்கள் முன் வருவோம். இதை நிச்சயமாய் நம்புங்கள்."

இம்மொழிகளால் மோதிலால் என்னைக் கவர்ந்துவிட்டார். அவருடைய தோழர் கூறியதாவது :—" இந் நண்பர் தையற்காரர்தான். ஆனால் அவர் அத்தொழிலில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவராதலால் தினம் ஒரு மணிநேரம் மட்டும் வேலை செய்து மாதம் 15 ரூபா சம்பாதித்து விடுகிறார். அவருக்கு வேண்டிய தொகை அவ்வளவுதான். பாக்கிக் காலம் முழுவதையும் பொது ஊழியத்துக்கே தருகிறார். எங்களுக்கெல்லாம் தலைவர் அவர்தான். படித்தவர்களாகிய நாங்கள் அவரைக் கண்டு வெட்கமடைய வேண்டியிருக்கிறது."

பிற்காலத்தில் நான் மோதிலாலுடன் நெருங்கிப் பழக நேர்ந்தது. அப்போது, மேற்கூறிய புகழுரை சிறிதும் மிகைப்படுத்தியதன்று எனக் கண்டேன். ஆசிரமம் ஆரம்பித்த புதிதில் அவர் ஒவ்வொரு மாதமும் சில தினங்கள் அங்கே வசித்து வந்தார். ஆசிரமத்துக்கு வேண்டிய தையல் வேலைகளைச் செய்து கொடுத்ததுடன், ஆசிரமத்துக் குழந்தைகளுக்கும் அவ்வேலை கற்றுக்கொடுத்தார். ஒவ்வொரு நாளும் அவர் வீரம்காமில் பிரயாணிகள் படும் கஷ்டங்களைப் பற்றிப் பேசுவார்.

அக்கஷ்டங்கள் அவரால் சற்றும் பொறுக்க முடியாமல் போயிருந்தன. திடீரென்று தோன்றிய நோயினால் நல்ல இளம் பிராயத்தில் அவர் மரணமுற்றார். அவருடைய பிரிவினால் வாத்வான் பொது வாழ்க்கை பெரும் நஷ்டமடைந்தது.

இராஜகோட்டை போய்ச் சேர்ந்த மறுநாள் காலை பெரிய வைத்திய அதிகாரியையும் பார்க்கச் சென்றேன். அங்கு ஓரளவு என் பெயர் பிரபலமாகி யிருந்தது. ஆதலின் டாக்டர், நான் அவரிடம் வரநேர்ந்தது குறித்து வெட்கப்பட்டதுடன், மேற்படி வைத்திய பரிசோதகர் மீது கோபங் கொண்டார். இக் கோபம் அநாவசியமேயாகும். வைத்திய பரிசோதகர் தமது கடமையைச் செய்தாரேயன்றி வேறில்லை. அவர் என்னை அறியார். அறிந்திருந்தாலும் அவர் வேறு விதமாகச் செய்திருக்கக்கூடாது. இனிமேல் நான் அவரிடம் வரவேண்டியதில்லை யென்றும், அதற்குப் பதிலாக ஓர் இன்ஸ்பெக்டரை நானிருக்குமிடத்துக்கு அனுப்புவதாகவும் டாக்டர் பிடிவாதமாய்ச் சொன்னார்.

சுகாதார காரணங்களுக்காக மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணிகளைப் பரிசோதிப்பது அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அத்தியாவசியமே யாகும். பெரிய மனிதர்கள் மூன்றும் வகுப்பு வண்டியில் பிரயாணம் செய்யப் பிரியப்பட்டால், ஏழைகள் உள்ளாக வேண்டி யிருக்கும் எல்லா விதிகளுக்கும் அவர்களும் உள்ளாதல் அவசியம். உத்தியோகஸ்தர்கள் பாரபட்சமின்றி நடந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்கள் மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணிகளைச் சகோதர மனிதர்களாகவே நினைப்பதில்லை யென்பதும், கேவலம் ஆடுமாடுகளாகப் பாவிக்கிறார்க ளென்பதும் என்னுடைய அநுபவம். அவர்களிடம் அலட்சியமாக, அவமதிப்புடன் பேசுகிறார்கள். பிரயாணிகள் பதில் சொன்னால், அல்லது வாதம் செய்தால் அவர்களால் பொறுக்க முடிவதில்லை. மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணி ரயில்வே உத்தியோகஸ்தருடைய வேலைக்காரனைப் போல் அவருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். உத்தியோகஸ்தர் பிரயாணியை அடிக்கலாம்; பயமுறுத்திப்

பணம் பிடுங்கலாம் ; இவற்றிற்குக் கேள்வி முறை கிடையாது. எவ்வளவு அசௌகரியங்களுக்கு ஆளாகலாமோ அவ்வளவுக்கும் ஆளான பிறகே டிக்கட் கொடுக்கப்படுகிறது. டிக்கட் பெறுவதற்குள் வண்டி போய்விடுவதும் உண்டு. இவ்வளவும் நானே என் கண்ணுல் பார்த்திருக்கிறேன். படித்த பணக்கார வகுப்பாரில் சிலர் தாங்களாகவே ஏழைகளின் அந்தஸ்தை ஏற்க முன்வந்தாலன்றி மேற்கூறிய நிலைமையில் சீர்திருத்தம் எதுவும் செய்ய முடியாது. அவர்கள் மூன்ரும் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்யவேண்டும். ஏழைகளுக்கு மறுக்கப்படும் எந்த வசதியையும் தாங்கள் அநுபவிக்கக்கூடாது. விலக்கக்கூடிய கஷ்டங்கள், அவமதிப்புகள், அநீதிகள் இவற்றிற்குத் தலை குனிந்து போகாமல் அவற்றைத் தொலைப்பதற்காகப் போராட வேண்டும்.

கத்தியவாரில் நான் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்ருலும், வீரம்காம் சுங்கவரித் தொல்லையைப் பற்றிப் புகார்கள் கேள்விப்பட்டேன். எனவே லார்ட் வில்லிங்டனுடைய வாக்குறுதியை உடனே உபயோகப் படுத்திக்கொள்ளக் கருதினேன். அது சம்பந்தமாகக் கிடைக்கக்கூடிய பிரசுரங்கள் எல்லாவற்றையும் சேகரித்துப் பார்த்தேன். அப்புகார்கள் உண்மையானவையே என்று நான் உறுதி யடைந்ததும், பம்பாய் அரசாங்கத்துடன் கடிதப் போக்கு வரவு தொடங்கினேன். லார்ட் வில்லிங்டனுடைய அந்தரங்கக் காரியதரிசியையும், பின்னர் லார்ட் வில்லிங்டனையும் கண்டு பேசினேன். கவர்னர் தனது அநுதாபத்தைத் தெரிவித்து விட்டு டில்லி அரசாங்கத்தின் மேல் பழியைச் சுமத்தினர். “எங்கள் கையில் இருந்திருந்தால் சுங்கத்தை முன்னமே எடுத்திருப்போம். இந்திய அரசாங்கத்திற்கு நீங்கள் எழுதிக் கொள்ள வேண்டும்” என்ருர் காரியதரிசி.

இந்திய அரசாங்கத்துக்கும் எழுதினேன். ஆனல் என்னுடைய கடிதம் வந்த விவரம் தெரிவித்ததற் கப்பால் அங்கிருந்து பதில் ஒன்றும் வரவில்லை. பின்னல் செம்ஸ் போர்டு பிரபுவைச் சந்திக்க சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்ட போதுதான் பரி

காரம் கிடைத்தது. அவரிடம் விவரங்களை நான் எடுத்துக் கூறியபோது அவர் ஆச்சர்யமடைந்தார். இதைப்பற்றி அவருக்கு எதுவுமே தெரியாமலிருந்தது. நான் கூறியவைகளை அவர் பொறுமையுடன் கேட்டிருந்து, அந்த நிமிஷமே வீரம்காம் சம்பந்தமான தஸ்தாவேஜிகளைக் கொண்டு வரும்படி டெலிபோன் மூலம் கட்டளையிட்டார். சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் தகுந்த சமாதானம் எதுவும் சொல்லாவிடில் சுங்கத்தை நீக்கி விடுவதாக வாக்களித்தார். இது நேர்ந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம், வீரம்காம் சுங்கம் நீக்கப்பட்டதாகப் பத்திரிகைகளில் படித்தேன்.

இச்சம்பவத்தை இந்தியாவில் சத்தியாக்கிரஹத்தின் ஆரம்பம் என்பதாக நான் கருதுகிறேன். பகஸ்ராவில் நான் செய்த ஒரு பிரசங்கத்தில் சத்தியாக்கிரஹத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இந்தப் பிரசங்கத்தின் விவரம் பம்பாய் அரசாங்கத்துக்குக் கிடைத்திருந்தது. பம்பாய் அரசாங்கத்தின் காரியதரிசியை நான் பார்த்துப் பேசியபோது அவர் நான் சத்தியாக்கிரஹத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்ததை ஆட்சேபித்தார்.

“இது பயமுறுத்தல் அல்லவா? வலிமை பொருந்திய ஓர் அரசாங்கம் பயமுறுத்தல்களுக்கு இணங்கி விடுமென்று நினைக்கிறீர்களா?” என்று அவர் கேட்டார்.

அதற்கு நான் பதிலளித்ததாவது :—“இது பயமுறுத்தலன்று; ஜனங்களுக்குப் பயிற்சி யளிப்பதாகும். குறை நிவர்த்திக்கு நியாயமான உபாயங்களை யெல்லாம் ஜனங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவது என் கடமை. சுதந்திர மடைய விரும்பும் ஒரு தேசத்தார் அதற்குரிய எல்லா வழிகளையும் அறிந்திருத்தல் அவசியம். உலகில் சாதாரணமாய் இவ்வழிகளில் கடைசி வழி பலாத்காரமா யிருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனல் சத்தியாக்கிரஹமோ பலாத்காரம் சிறிது மற்ற ஆயுதம். அதன் உபயோகத்தைப் பற்றியும், அதற்குரிய நிபந்தனைகளைப் பற்றியும் ஜனங்களுக்கு விளக்குதல் என் கடமை யென்று கருதுகிறேன். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வலிமை பொருந்திய

அரசாங்கம் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் சத்தியாக்கிரஹம் தோல்வி யறியாத ஆயுதம் என்றும் எனக்கு நிச்சயமுண்டு."

அந்த கெட்டிக்கார காரியதரிசி தலையை அசைத்துப் "பார்க்கலாம்" என்றார்.

நான்காம் அத்தியாயம்

சாந்திநிகேதனம்

இராஜ கோட்டையிலிருந்து சாந்தி நிகேதனம் சென்றேன். அங்கு உபாத்தியாயர்களும், மாணாக்கர்களும் என்னை அன்புக் கடலில் முழுக்காட்டினார்கள். எளிமையுடனே அழகும், அன்பும் பொருத்தமாய்க் கலந்த வரவேற்பு அளித்தார்கள். "காகாசாகிப்" காலேல்கரை நான் முதன் முதலாக இங்கேதான் சந்தித்தேன்.

காலேல்கர் "காகாசாகிப்" என்றழைக்கப் பட்ட தேன் என்பது அப்போது எனக்குத் தெரியாது. அவ்விவரம் பின்னால் அறிந்தேன். இங்கிலாந்தில் என்னுடன் வசித்தவரும் எனது நெருங்கிய நண்பருமான ஸ்ரீ கேசவராவ் தேஷ்பாண்டே பரோடா சமஸ்தானத்தில் சில காலம் 'கங்காநாத் வித்தியாலயம்' என்ற பெயருடன் ஒரு பள்ளிக்கூடம் நடத்தினார். வித்தியாலயம் ஒரு குடும்பம் போலவே நடைபெற வேண்டுமென்ற கருத்துடன் உபாத்தியாயர்களுக்கு அவர் குடும்பப் பெயர்கள் கொடுத்திருந்தார். அவ்வித்தியாலயத்தில் அப்போது உபாத்தியாயரா யிருந்த ஸ்ரீ காலேல்கர் "காகா" (சித்தப்பா) என்றழைக்கப்பட்டார். இவ்வாறே பாட்கே "மாமா" வென்றும், ஹரிஹர சர்மா "அண்ணா" வென்றும், அழைக்கப்பட்டனர். மற்றவர்களுக்கும் இது போன்ற உறவு முறைப் பெயர்கள் அளிக்கப்பட்டன. காகாவின் நண்பரான சுவாமி ஆனந்தானந்தரும், மாமாவின் சிநேகிதரான பட்டவர்த்தனரும் பின்னால் இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தார்கள்.

நாளடைவில் இவர்கள் அனைவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக என் சகாக்க ளாயினர். ஸ்ரீ தேஷ்பாண்டே "சாகிப்" என்றழைக்கப்பட்டார். வித்தியாலயத்தைக் கலைக்க வேண்டி நேர்ந்தபோது குடும்பமும் கலைந்து போயிற்று. ஆனால் அவர்கள் தங்கள் ஆன்மார்த்த உறவையோ, உறவு முறைப் பெயர்களையோ எப்போதும் விட்டுவிடவில்லை.

காகாசாகிப் அப்போது பற்பல ஸ்தாபனங்களையும் பார்த்து அநுபவம் பெறும் பொருட்டுப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தார். நான் சாந்திநிகேதனத்துக்குச் சென்றபோது அவர் அங்கிருக்க நேர்ந்தது. அதே கூட்டத்தைச் சேர்ந்த சிந்தாமணி சாஸ்திரியும் அப்போது அங்கிருந்தார். அவர்களிருவரும் ஸம்ஸ்கிருதம் கற்பிப்பதில் அங்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சாந்திநிகேதனத்தில் போனிக்ஸ் குடும்பத்திற்கென்று தனி இடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. .குடும்பத்தின் தலைவர் மகன்லால் காந்தி. போனிக்ஸ் ஆசிரமத்தின் விதிகள் எல்லாம் இங்கும் கண்டிப்பாய் அநுஷ்டிக்கப்படும் வண்ணம் அவர் கவனித்து வந்தார். அவர் தமது அன்பினாலும், அறிவினாலும், விடாமுயற்சியினாலும் சாந்தி நிகேதனம் முழுவதிலும் தமது புகழ் விளங்கும்படி செய்திருப்பதைக் கண்டேன்.

ஆண்ட்ரூஸூம், பியர்ஸனும் கூட அங்கிருந்தார்கள். ஜகதானந்த பாபு, நேபாள் பாபு, சாந்தோஷ் பாபு, க்ஷிதி மோஹன் பாபு, நாகேன் பாபு, சரத் பாபு, காளி பாபு முதலிய வங்காளி உபாத்தியாயர்களும் இருந்தனர்.

என்னுடைய வழக்கத்தை யனுசரித்து விரைவில் உபாத்தியாயர்களுடனும், மாணக்கர்களுடனும் கலந்து பழகினேன். தத்தம் காரியங்களைத் தாமே செய்து கொள்ளும் தத்துவத்தைப் பற்றி அவர்களுடன் விவாதம் செய்தேன். உபாத்தியாயர்களும், பையன்களும் சம்பளம் பெறும் சமையற்காரர்களை நீக்கிவிட்டுத் தங்களுக்குத் தாங்களே சமையல் செய்துகொண்டால் நலமென்று யோசனை சொன்னேன். அதனால், உபாத்தியாயர்கள் சமையலறையை மேற் பார்வை

செய்து பிள்ளைகளின் தேக பலத்தையும், மனோ நலத்தையும் வளர்க்க இயலுமென்றும், பிள்ளைகளுக்குத் தம் காரியத்தைத் தாமே செய்துகொள்ளும் பயிற்சியில் அது ஓர் உதாரண பாடமாயிருக்கு மென்றும் எடுத்துக் காட்டினேன். உபாத்தியாயர்களில் இரண்டொருவர் அது முடியாத காரியமென்பதாகத் தலையை அசைத்தார்கள்; வேறு சிலர் அந்த யோசனையைப் பலமாக ஆதரித்தார்கள். பிள்ளைகள் எல்லாருக்கும் அது பிடித்திருந்தது. வேறு காரணம் எப்படியிருந்தாலும், புதுமையான காரியம் என்றால் பிள்ளைகளுக்குப் பிடித்தல் இயல்பன்றோ? எனவே அச்சோதனையைத் தொடங்கினோம். கவிநாதரை, தமது அபிப்பிராயந் தெரிவிக்கும்படி கேட்ட போது, அவர், உபாத்தியாயர்களுக்கு விருப்பமாயிருந்தால் தமக்கு ஆட்சேபமில்லை யென்று கூறினார். "சுயராஜ்யத்தின் திறவுகோல் இந்தச் சோதனையில் அடங்கியிருக்கிறது" என்று அவர் பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

இந்தச் சோதனையை வெற்றி பெறச் செய்யும் பொருட்டுப் பியர்ஸன் தம் உடல் நலத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் உழைக்கலானார். அவர் மிக்க உற்சாகத்துடன் அவ்வேலையில் ஈடுபட்டார். கறி நறுக்குவதற்கு ஒரு கூட்டமும், தானியம் சுத்தம் செய்வதற்கு மற்றொரு கூட்டமும், இவ்வாறு ஒவ்வொரு வேலைக்கு ஒவ்வொரு கூட்டமாகப் பிள்ளைகள் பிரிக்கப்பட்டனர். சமையலறையையும், சுற்றுப்புறங்களையும் சுகாதார முறைப்படி சுத்தம் செய்யும் வேலையை, நாகென் பாபுவும் மற்றும் சிலரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். அவர்கள் கையில் மண்வெட்டியுடன் வேலை செய்வதைப் பார்க்க எனக்கு ஆனந்தமா யிருந்தது.

ஆனால் நூற்றிருபத்தைந்து பையன்களும், அவர்களுடைய ஆசிரியன்மார்களும், இவ்வுடல் உழைப்பு வேலையை முழு விருப்பத்துடன் ஏற்பர் என்று எதிர் பார்த்தல் அதிகமன்றோ? தினந்தோறும் விவாதங்கள் நடந்தன. சிலர் விரைவிலேயே களைப்படைந்து விட்டதாகத் தெரிந்தது. ஆனால் பியர்ஸன் அவ்வாறு களைப்படையும் மனிதரல்லர்.

எப்பொழுதும் புன்னகை தவழ்ந்த முகத்துடன் அவர் சமையலறையில் ஏதேனும் வேலை செய்து கொண்டிருப்பார். பெரிய பாத்திரங்களைத் துலக்கும் வேலையை அவர் மேற்கொண்டிருந்தார். பாத்திரம் துலக்குபவர்களுக்கு அந்த வேலையின் சலிப்புத் தோன்றாமலிருக்கும் பொருட்டு அவர்கள் முன்னால் சில மாணாக்கர் ஸிதார் வாத்தியம் வாசிப்பது வழக்கம். எல்லாரும் ஊக்கத்துடன் இச்சோதனையில் ஈடுபடவே, சாந்திநிகேதனம் தேன் கூட்டை யொத்து சுறுசுறுப்பான உழைப்பாளிகள் அடங்கிய இடமாயிற்று.

இத்தகைய மாறுதல்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டால் பின்னர் வளர்ச்சியுறாமல் நிற்பதில்லை. போனிக்ஸ் குடும்பத்தின் சமையலறை குடும்பத்தாராலேயே நடத்தப்பட்டதுமல்லாமல், அதில் சமைக்கப்பட்ட உணவு மிக எளியதாயிருந்தது. மசாலைப் பொருள்கள் விலக்கப்பட்டன. அரிசி, பருப்பு, கறிகாய், கோதுமை மாவு எல்லாம் ஒரே சமயத்தில் ஒரே பாத்திரத்தில் நீராவியினால் பாகம் செய்யப்பட்டன. வங்காளிச் சிறுவர்கள் சிலர், பொதுச் சமையலிலிருந்து பிரிந்து, தனியாக இத்தகைய சமையலறை ஒன்றைத் தொடங்கினார்கள். இரண்டொரு உபாத்தியாயர்களும், சில மாணாக்கர்களுமே அதை நடத்தினார்கள்.

சில காலத்திற்குப் பின் இச்சோதனை நிறுத்தப்பட்டது. பிரசித்திபெற்ற அந்த ஸ்தாபனம் சில நாளைக்கேனும் இச்சோதனையை நடத்தியதால் நஷ்டம் யாதும் எய்தவில்லையென்பது என் அபிப்பிராயம். அப்போது அடைந்த அநுபவங்கள் ஆசிரியர்களுக்கு உபயோகப்படாமற் போகா.

சாந்திநிகேதனத்தில் சில காலம் வசிக்கவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் ஈசன் விருப்பம் வேறுவிதமாயிருந்தது. அங்கு நான் வாசம் செய்யத் தொடங்கி ஒரு வார காலம் ஆவதற்குள் கோகலே மரணமடைந்தார் என்று பூனாவிலிருந்து தந்தி வந்தது. சாந்திநிகேதனம் முழுவதும் துக்கக் கடலில் மூழ்கிற்று. அந்த ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரும் துக்கம் விசாரிக்கும்

பொருட்டு என்னிடம் வந்தார்கள். இந்தத் தேசிய நஷ்டத்தைப்பற்றித் துக்கம் தெரிவிப்பதற்காக ஆசிரமத்துக் கோயிலில் ஒரு விசேஷக் கூட்டம் நடந்தது. அன்றைய தினமே என் மனைவியுடனும் மகன்லால் காந்தியுடனும் நான் பூனுவுக்குப் புறப்பட்டேன். மற்றவர்கள் அனைவரும் சாந்தி நிகேதனத்திலேயே தங்கி யிருந்தனர்.

ஆண்ட்ரூஸ், பர்ட்வான் வரைக்கும் என்னுடன் வந்தார். "இந்தியாவில் சத்தியாக்கிரஹம் செய்வதற்குரிய காலம் வருமென்று நினைக்கிறீர்களா? அப்படியானல் அக்காலம் எப்போது வருமென்று தங்களுக்கு ஏதேனும் உத்தேசம் உண்டா?" என்று அவர் கேட்டார்.

"இதற்கு பதில் சொல்வது கஷ்டம். ஒரு வருஷத்திற்கு நான் எதுவும் செய்யப்போவதில்லை. அநுபவம் பெறும் பொருட்டு இந்தியாவில் நான் பிரயாணம் செய்யவேண்டுமென்றும், அப்பிரயாணம் முடியும் வரை பொது விஷயங்களைப் பற்றி அபிப்பிராயம் எதுவும் தெரிவிக்கக் கூடாதென்றும் கோகலே என்னிடம் வாக்குறுதி பெற்றுக்கொண்டார். அந்த ஓராண்டு ஆன பின்னரும் கூட பேசுவதற்கோ, அபிப்பிராயம் கூறுவதற்கோ, நான் அவசரப்படப் போவதில்லை. எனவே, அடுத்த ஐந்தாறு வருஷங்களில் சத்தியாக்கிரஹத்துக்குரிய சந்தர்ப்பம் எதுவும் ஏற்படுமென்று நான் நினைக்கவில்லை" என்று கூறினேன்.

இங்கே ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும். "இந்திய சுயராஜ்யம்" என்னும் நூலில் நான் வெளியிட்டிருக்கும் சில கருத்துக்களைப் பற்றிக் கோகலே நகைப்பது வழக்கம். "இந்தியாவில் ஒரு வருஷம் இருந்தீர்களானல் உங்கள் அபிப்பிராயங்கள் தாமே சீராகி விடும்" என்று அவர் கூறுவார்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணம்

மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகள் டிக்கட் வாங்குவதில் கூட எவ்வளவு கஷ்டங்களுக்குள்ளாக வேண்டியிருக்கிறதென்பதை பர்ட்வானில் அநுபவித்து அறிந்தோம். "மூன்றாம் வகுப்பு டிக்கட்டுகள் இதற்குள் தர முடியாது" என்று முதலில் சொன்னார்கள். அதன்மீது நான் ஸ்டேஷன் மாஸ்டரைக் காணச் சென்றேன். அவரைக் கண்டு பிடிப்பதே கஷ்டமாயிருந்தது. யாரோ ஒருவர் தயவு வைத்து அவரிருக்குமிடந் தெரிவித்தார். அவரிடம் சென்று எங்களுடைய கஷ்டத்தை எடுத்துக் கூறினோம். அவரும் அதே பதிலையே தெரிவித்தார். ஆகவே காத்திருந்து டிக்கட் ஜன்னல் திறந்ததும் சென்றேன். ஆனால் டிக்கட் வாங்குதல் எளிய காரியமாயில்லை. அங்கு வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் என்னும் சட்டம் அமுலிலிருந்தது. மற்றவர்கள் எக்கேடு கெட்டாலும் கெடட்டும் என்று எண்ணிய பலசாலிகளான பிரயாணிகள் ஒருவர் பின் ஒருவராய் வந்து என்னை இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். ஆகவே முதலில் டிக்கட் வாங்குவதற்காகப் போன கூட்டத்தில் ஏறக்குறைபக் கடைசியாக டிக்கட் பெற்றவன் நானே யானேன்.

வண்டி வந்து சேர்ந்தது. அதில் ஏறுதல் மற்றொரு பிரம்மப் பிரயத்தனமாயிற்று. வண்டியில் ஏற்கனவே இருந்த பிரயாணிகளுக்கும், ஏற முபற்சித்த பிரயாணிகளுக்கும் இடையே வசைமொழிகள் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன. ஒருவரை யொருவர் பிடித்துத் தள்ளலும் நிகழ்ந்தது. பிளாட்பாரத்தில் மேலும் கீழும் ஓடி அலைந்தோம். "இங்கு இடமில்லை" என்னும் ஒரு பதிலே எங்கும் கிடைத்தது. கார்டினிடம் சென்று சொன்னேன். அவர் "அகப்பட்ட இடத்தில் உள்ளே ஏற முபற்சி செய்யும்; இல்லாவிடில் அடுத்த வண்டியில் வாரும்" என்றார்.

"எனக்கு அவசரமான வேலை இருக்கிறதே!" என்று மரியாதையாகச் சொன்னேன். ஆனால் என் பேச்சுக்குச் செவி கொடுப்பதற்கே அவருக்கு நேரமில்லை. என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திகைத்தேன். பின்னர், மகன்லாலை எங்கேயாவது ஏறிக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு நான் என் மனைவியுடன் மத்திய வகுப்பு (இண்டர்-கிளாஸ்) வண்டியொன்றில் ஏறினேன். கார்டு நாங்கள் ஏறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அஸன்ஸோல் ஸ்டேஷனில் அதிக கட்டணம் வாங்க அவர் வந்து சேர்ந்தார்.

"எங்களுக்கு இடந் தேடிக் கொடுத்திருக்க வேண்டியது உங்கள் கடமை. வேறிடங் கிடைக்காதபடியால் இங்கு உட்கார்ந்திருக்கிறோம். மூன்றும் வகுப்பு வண்டியில் இடம் கொடுத்தால் அங்கு வரச் சித்தமா யிருக்கிறோம்" என்று சொன்னேன்.

"உம்முடன் விவாதம் செய்ய நான் சித்தமாயில்லை. உமக்கிடந் தேடிக் கொடுக்கவும் என்னால் ஆகாது. அதிக கட்டணம் தருகிறீரா? வண்டியை விட்டு இறங்குகிறீரா?" என்றார் கார்டு.

பூனாவுக்கு எப்படியேனும் போய்ச் சேரவேண்டுமென நான் விரும்பினேன். ஆதலின் அவ்விடத்தில் கார்டுடன் சண்டை போட நான் ஆயத்தமாயில்லை. அவர் கேட்டபடி பூனா வரைக்கும் அதிக கட்டணம் கொடுத்துவிட்டேன். எனினும் அந்த அநீதியைக் குறித்துப் பெரிதும் கொதிப்படைந்தேன்.

காலையில் மொகல்ஸராய் ஸ்டேஷனை அடைந்தோம். மகன்லால் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு மூன்றும் வகுப்பில் இடம் பிடித்தார். நானும் அங்கே போய்ச் சேர்ந்தேன். டிக்கட் பரிசோதகரிடம் எல்லா விஷயங்களையும் எடுத்துச் சொல்லி, மொகல்ஸராயில் மூன்றும் வகுப்புக்கு மாறியதாக ஓர் அத்தாட்சிப் பத்திரம் கேட்டேன். அவர் அது தர மறுத்துவிட்டார். பின்னர் இது விஷயமாக ரயில்வே அதிகாரிகளுக்கு எழுதிப் பரிகாரம் கோரியபோது பின்வரும் கருத்துள்ள

பதில் கிடைத்தது:—"கார்டின் அத்தாட்சிப் பத்திரம் இல்லாவிடில் அதிக கட்டணத்தைத் திருப்பிக் கொடுப்பது எங்கள் வழக்கமன்று. ஆயினும் உங்கள் விஷயத்தில் விதிவிலக்குச் செய்திருக்கிறோம். ஆனால் பர்ட்வானிலிருந்து மொகல்ஸராய் வரையில் அதிக கட்டணத்தை வாபீஸ் செய்தல் இயலாத காரியம்."

இது முதற்கொண்டு மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணத்தில் எனக்கேற்பட்ட அனுபவங்களை யெல்லாம் எழுதத் தொடங்கினேனாயின் அவை மட்டும் ஒரு பெரிய புத்தகம் ஆகிவிடும். ஆதலின் அவைகளைப்பற்றி ஆங்காங்குக் குறித்துச் செல்லுதலே சாத்தியம். தேக அசக்தி காரணமாய் மூன்றும்வகுப்புப் பிரயாணத்தை நான் கைவிடவேண்டி வந்ததானது எனக்குப் பெரிதும் துயரமளித்தது. அது இனியும் எப்போதும் எனக்குத் துயரமளித்தே வரும்.

மூன்றும் வகுப்பு ரயில்வே பிரயாணிகளின் துயரங்களுக்கு ரயில்வே அதிகாரிகளின் யதேச்சாதிகாரமே காரணம் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் பிரயாணிகளின் முரட்டு சுபாவம், ஆபாச வழக்கங்கள், சுயநலம், அறியாமை முதலியவைகள் அத்துயரங்களை அதிகப்படுத்துகின்றன. இதில் பரிதாபமான விஷயம் யாதெனில், தாங்கள் தவறுதலாகவும், ஆபாசமாகவும், சுயநலத்துடனும் நடந்துகொள்கிறோமென்பதே அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. தாங்கள் செய்வதெல்லாம் இயற்கையே என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். இவைகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் அவர்கள் விஷயத்தில் படித்தவர்களாகிய நாம் காட்டும் அலட்சியமே என்று கூறலாம்.

கல்யாண் ஸ்டேஷனை அடைந்தபோது பெரிதும் களைப்புற்றிருந்தோம். நானும் மகன்லாலும் ஸ்டேஷன் தண்ணீர்க் குழாயில் நீர் எடுத்து ஸ்நானம் செய்தோம். என் மனைவி ஸ்நானம் செய்வதற்கு நான் ஏற்பாடு செய்யப்போகையில் இந்திய ஊழியச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ கால் எங்களைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டு அருகே வந்தார். அவரும் பூனாவுக்கே செல்கிறாரென அறிந்தோம். என் மனைவியை

இரண்டாம் வகுப்பு ஸ்நான அறைக்கு அழைத்துச் செல்வதாக அவர் கூறினர். அவர் மரியாதையுடன் அளித்த இவ்வுதவியை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கினேன். இரண்டாம் வகுப்பு ஸ்நான அறையில் குளிக்க என் மனைவிக்கு உரிமை கிடையாதென்று எனக்கு தெரியும். ஆயினும் முடிவில் அம்முறையற்ற செயலுக்கு நான் உடந்தையானேன். இது சத்திய உபாசகனுக்கு அழகன்றெனவும் நான் அறிவேன். என் மனைவி அங்கே செல்ல அதிக ஆவலுடையவளாகவுமில்லை. ஆனால் கணவனுக்கு மனைவியிடமுள்ள பற்று சத்தியப் பற்றைவிட மேலோங்கிற்று. சத்தியத்தின் திவ்ய திருமுகம், மாயையாம் தங்கத் திரையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று உபநிஷதங்கள் கூறுகின்றன வன்றோ?

ஆறும் அத்தியாயம்

இந்திய ஊழியர் சங்கம்

நாங்கள் பூனா வந்து சேர்ந்து, சிரார்த்தாதிகள் நிறைவேறியதும், இந்திய ஊழியர் சங்கத்தின் வருங் காலத்தைக் குறித்தும், நான் அதில் சேர்வதா வேண்டாமா என்பது குறித்தும் பேச்சு எழுந்தது. சங்கத்தில் அங்கத்தினனாகும் விஷயம் எனக்குப் பெரிதும் சிந்தனைக் கிடமாயிற்று. கோகலே இருந்தபோது நான் அதற்கு முயற்சி செய்தலே அவசியமில்லை. அவர் விருப்பத்துக்குக் கீழ்ப்படிவதுடன் என் கடமை நிறைவேறியதாகும். அந்நிலைமை எனக்குப் பெரிதும் பிரியமாக இருந்தது. இந்தியப் பொது வாழ்க்கை என்னும் கொந்தளிப்பான கடலில் பிரயாணம் செய்யத் தொடங்கிய எனக்கு, நம்புதற்குரிய ஒரு மாலுமியின் துணை அவசியமென்று கருதினேன். கோகலேயை இத்தகைய மாலுமியாகக் கொண்டிருந்தேன். அவரை நம்பிக் கடலில் இறங்கலாம் என்னும் துணிவு எனக்கு இருந்தது. இப்போது அவர் போய்விட்ட படியால் என் படகை நானே செலுத்த

வேண்டியவ னேனேன். எனவே, இந்திய ஊழியர் சங்கத்தில் சேர முயலுதல் என் கடமை யென்றும், அதுவே கோகலேயின் ஆன்மாவுக்குத் திருப்தி யளிக்குமென்றும் கருதினேன். ஆகவே தயக்க மெதுவு மின்றி உறுதியுடன் அம்முயற்சியில் இறங்கினேன்.

சங்கத்தின் அங்கத்தினரில் பெரும்பாலோர் இத்தருணத்தில் பூனவில் இருந்தனர். அவர்களிடம் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி கேட்கலானேன். என்னைப்பற்றி அவர்களுடைய பயங்களைப் போக்கவும் முயன்றேன். ஆனல் அவர்களிடையே இருவகை அபிப்பிராயங்கள் இருந்தன வென்று அறிந்தேன். ஒரு சாரார் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்குச் சாதகமா யிருந்தனர். மற்ருெரு சாரார் அதற்கு முற்றும் விரோதமா யிருந்தனர். அவ் விரு சாராரில் எவரும் என்னிடம் அன்பில் குறைந்தவர்களல்லர் என்று எனக்குத் தெரிந்தே யிருந்தது. ஆனல் என்னிடமிருந்த அன்பைக் காட்டிலும் சங்கத்தினிடம் அவர்களுடைய பற்று அதிகமா யிருந்திருக்கலாம்; அல்லது அதற்குக் குறையாமலாவது இருந்திருக்க வேண்டும்.

எனவே, எங்கள் விவாதங்களில் மனக் கசப்பு என்பது அணுவளவும் தலைகாட்டவில்லை. அவை முழுதும் கொள்கைகளைப் பற்றியனவே யாகும். ஜீவாதாரமான விஷயங்கள் பலவற்றில் நானும் அவர்களும் வடதுருவத்தையும் தென் துருவத்தையும்போல் அகன்றிருப்பதாகவும், ஆதலின் என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டால் சங்கம் எந்த நோக்கங்களுடன் காணப்பட்டதோ அந்நோக்கங்களுக்கே ஆபத்து விளையலாமென்றும் எனக்கு எதிராயிருந்தோர் கருதினர்கள். இத்தகைய ஆபத்திற்கு அவர்கள் இணங்க முடியாதிருத்தல் இயற்கைதானே?

நீடித்த விவாதங்களுக்குப் பின்னர், முடிவான தீர்மானத்தைப் பின்னல் தள்ளிப் போட்டுவிட்டுக் கலைந்தோம்.

வீடு திரும்பியபோது நான் பெரிதும் கலக்கமுற் றிருந்தேன். பெரும்பான்மை வாக்குகளைக் கொண்டு சங்கத்தில்

சேர்தல் முறையாகுமா? கோகலேயுடன் நான் வைத்திருந்த பக்திக்கு அது அழகா? என்னைச் சேர்த்துக் கொள்வது பற்றி சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களுக்குள் அவ்வளவு திடமான வேற்றுமை யிருக்குங்கால், என்னுடைய விண்ணப்பத்தை வாபீஸ் பெற்றுக் கொள்வதே சிறந்த வழியாகுமென்று தெளிவாய் உணர்ந்தேன். அதனால் எனக்கு எதிரியாயிருந் தவர்களை ஒரு சங்கடமான நிலைமையிலிருந்து தப்புவிக்கலாம். அது தான் சங்கத்தினிடமும், கோகலேயினிடமும் நான் கொண்ட பக்திக்கு அழகாகுமென் றெண்ணினேன். இத்தீர் மானம் பளிச்சென்று எனக்குத் தோன்றவே, உடனே, தள்ளி வைத்த கூட்டத்தைக் கூட்டவேண்டா மென்று ஸ்ரீமான் சாஸ்திரிக்கு எழுதிக் கேட்டுக் கொண்டேன். என் விண் ணப்பத்தை எதிர்த்தவர்கள் இத் தீர்மானத்தைப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். தர்ம சங்கடமான நிலைமையிலிருந்து அவர் களை இது தப்புவித்ததோடு, எங்களை முன்னைவிட அதிகமாய் நட்புரிமை என்னும் தளைகொண்டு பிணைத்தது. விண்ணப் பத்தை நான் வாபீஸ் பெற்றுக்கொண்டதுதான் உண்மையில் என்னைச் சங்கத்தின் அங்கத்தினனாக்கிற்று.

நான் வெளிப்படையான அங்கத்தினனாகாதது நல்லதே யென்றும், என் விண்ணப்பத்தை எதிர்த்தவர்கள் சரியான காரியமே செய்தார்களென்றும் அநுபவத்திலிருந்து இப் போது தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். கொள்கையைப் பொறுத்த பல விஷயங்களில் எங்களுக்குள் நிரம்பக் கருத்து வேற்றுமை யுண்டென்றும் அநுபவத்தில் தெரிய வந்திருக் கிறது. ஆனால் இந்த வேற்றுமைகள் தெரியவந்ததினால் எங் களுக்குள் அன்புக் குறைவோ, மனக்கசப்போ சிறிதும் ஏற் படவில்லை. சகோதர பாவத்துடனேயே நாங்கள் இருந்து வருகிறோம். பூனாவிலுள்ள சங்கத்தின் கட்டிடம் எப்போதும் எனக்கு யாத்திரைக்குரிய தொரு புண்ணிய ஸ்தலமா யிருந்து வருகிறது.

வெளிப்படையாக நான் இந்திய ஊழியர் சங்கத்தில் அங்கம் பெறாவிடினும் ஆத்மார்த்தமான முறையில் எப்போதும்

அச்சங்கத்தின் அங்கத்தினனாகவே இருந்து வந்திருக்கிறேன். உடலின் உறவைக் காட்டிலும் ஆன்ம உறவு மிக மேன்மை பொருந்தியது என்று சொல்ல வேண்டியதில்லையன்றோ? ஆத்ம பந்துத்துவம் இல்லாத தேக பந்துத்துவம் உயிரற்ற உடலுக்கே நிகராகும்.

ஏழாம் அத்தியாயம்

கும்ப மேளம்

டாக்டர் மேதாவைப் பார்ப்பதற்காக இரங்கூனுக்குப் போகும் வழியில் கல்கத்தாவில் தங்கினேன். அங்கே காலஞ்சென்ற பாபு பூபேந்திர நாத் வசுவின் விருந்தாளியாயிருந்தேன். வங்காளிகளின் விருந்தோம்பும் இயல்பை அவர் வீட்டில் முழுதும் அனுபவித்தறிந்தேன். அக்காலத்தில் நான் பழ உணவு விரதங் கொண்டவன். எனவே, கல்கத்தாவில் கிடைக்கக்கூடிய பழங்கள், கொட்டைகள் எல்லாம் எனக்காகச் சேகரிக்கப்பட்டன. வீட்டுப் பெண்மணிகள் இரா முழுதும் கண் விழித்துக் கொட்டைகளை உரித்தார்கள். புதிய பழங்களை இந்திய முறையில் பக்குவம் செய்து வைக்க எவ்வளவோ சிரமம் எடுத்துக்கொண்டார்கள். என் புதல்வன் இராமதாஸும் இன்னும் சிலரும் என்னுடன் வந்திருந்தனர். அவர்களுக்காக விதவிதமான பட்சணங்கள் செய்யப்பட்டன. இவ்வளவு அன்புடன் விருந்தோம்புதலைப் பெரிதும் பாராட்டினேனாயினும், இரண்டு மூன்று விருந்தினரை உபசரிப்பதற்காக ஒரு குடும்பம் முழுவதும் வேலை செய்வதென்பதை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. ஆனால் அத்தகைய மிதமிஞ்சிய உபசரிப்புகளிலிருந்து தப்புவதற்கு அப்போது எனக்கு வழி தெரியாமலிருந்தது.

இரங்கூனுக்குச் சென்ற கப்பலில் மேற்றளத்தில் பிரயாணம் செய்தேன். ஸ்ரீ வசுவின் வீட்டில் அதிக உபசாரம் எங்களுக்கு சங்கடம் அளித்ததென்றால், கப்பலில் எங்களைத்

திரும்பிப் பார்ப்பவர் யாரும் இல்லாமல் கஷ்டத்துக்காளானோம். பிரயாணிகளின் அத்தியாவசியமான வசதிகளேயும் அங்கே கவனிப்பாரில்லே. குளிக்கும் அறை என்று சொல்லப்பட்ட இடம் பொறுக்க முடியாத ஆபாசம் நிறைந்ததாயிருந்தது. கக்கூசுகளோ நாற்றமெடுத்த நரகக் குழிகள். கக்கூஸை உபயோகப்படுத்த வேண்டுமானல் மல மூத்திரங்களே மிதித்துக்கொண்டோ அல்லது தாண்டிக்கொண்டோ தான் செல்லவேண்டும்.

இந்த கோரங்களே என்னல் சகிக்கவே முடியவில்லே. கப்பலின் தலைமை உத்தியோகஸ்தரிடம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டும் பயனில்லே. இந்த நாற்றமும் அசங்கியமும் போதாவென்று பிரயாணிகள் தங்கள் புத்தியற்ற வழக்க பழக்கங்களினல் ஆபாசத்தை அதிகப்படுத்தினர்கள். உட்கார்ந்த இடத்திலேயே எச்சில் துப்பிக்கொண்டனர். சாப்பாடு, புகையிலே, வெற்றிலே இவற்றின் கழிவுகளே எங்கே பார்த்தாலும் எறிந்தனர். அவர்கள் போட்ட கூச்சலுக்கு அளவே யில்லே. ஒவ்வொருவரும் தங்களாலியன்றவளவு இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள முயன்றர்கள். அவர்களேவிட அவர்களுடைய சாமான்கள் அதிக இடம் அடைத்துக் கொண்டன. இவ்வாறு இரண்டு நாள் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டுப் போனேம்.

இரங்கூன் சென்றதும் கப்பல் கம்பெனி ஏஜண்டுக்கு இந்த விவரமெல்லாம் தெரிவித்து ஒரு கடிதம் எழுதினேன். இதன் பயனுகவும், டாக்டர் மேதா செய்த முயற்சிகளின் பயனுகவும் திரும்பி வரும்போது கப்பலின் மேற்றளத்தில் பிரயாணம் இவ்வளவு மோசமாயில்லே.

இரங்கூனிலும் என்னுடைய பழ உணவு விரதம் டாக்டர் மேதாவின் வீட்டாருக்கு அதிக கஷ்டம் தந்தது. ஆனல் டாக்டர் மேதாவின் வீட்டை என் சொந்த வீடாகவே கருதினபடியால் உணவுப் பண்டங்கள் மிதமிஞ்சிப் போகாமல் ஓரளவு கட்டுக்குட்படுத்துதல் சாத்தியமா யிருந்தது. எனினும் இவ்வளவு பொருள்கள்தான் சாப்பிடுவது என்று இன்னும்

நான் ஒரு வரம்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. எனவே, உணவு வகைகளை அளவாக நிறுத்திக்கொள்வதற்கு எனது நாவும் கண்ணும் இடங்கொடுப்பதில்லை. சாப்பாட்டுக்குக் குறிப்பிட்ட நேரமுங் கிடையாது. இருட்டுவதற்கு முன்னுல் கடைசிமுறை சாப்பிட்டுவிட நான் விரும்பினேன். ஆனுல் இரவு எட்டு, ஒன்பது மணிக்கு முன்னுல் அநேகமாகச் சாப்பாடு கிடைப்பதில்லை.

1915-ம் வருஷம் கும்பமேளா உற்சவம் நடத்தற்குரிய வருஷமாகும். இந்த உற்சவம் 12 வருஷத்திற் கொருமுறை ஹரித்துவாரத்தில் நடக்கிறது. எனக்கு உற்சவம் பார்ப்பதில் அதிக ஆவல் இல்லையாயினும் மகாத்மா முன்ஷி ராமை அவருடைய குருகுலத்தில் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டிருந்தேன். கோகலேயின் சங்கத்தார் கும்பமேளத்தில் ஊழியஞ் செய்வதற்காக ஒரு பெரிய தொண்டர் படையை அனுப்பியிருந்தனர். பண்டித ஹிருதய நாத் குன்ஸ்ரு அத்தொண்டர் படையின் தலைவரா யிருந்தார். டாக்டர் தேவ் வைத்திய உத்தியோகஸ்தர். இவர்களுக்கு உதவி செய்ய போனிக்ஸ் கூட்டத்தாரை அனுப்பும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எனவே, மகன்லால் காந்தி எனக்கு முன்னமே போயிருந்தார். இரங்கூனிலிருந்து திரும்பியதும் நானும் இக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தேன்.

கல்கத்தாவிலிருந்து ஹரித்துவாரத்துக்கு ரயில் பிரயாணம் மகா கஷ்டமாயிருந்தது. சில சமயம் வண்டிகளில் வெளிச்ச மிராது. ஸஹாரன்பூரில் சாமான்களும் ஆடுமாடுகளும் ஏற்றும் வண்டியில் நாங்கள் அடைக்கப்பட்டோம். இவ்வண்டிகளுக்குக் கூரை கிடையாது. மேலே எரிக்கும் கொடும் வெயிலும், கீழே கொதிக்கும் இரும்புத் தளமும் சேர்ந்து எங்களை ஏறக்குறைய வறுத்து எடுத்துவிட்டன. இத்தகைய பிரயாணத்தில் தாகத்தினுல் நா வறண்டு போனுலும் வைதிக ஹிந்துக்கள் முஸல்மான்களிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கி அருந்த மறுத்ததைக் கவனித்தேன். 'ஹிந்து தண்ணீர்' கிடைக்கும் வரை அவர்கள் தாகத்தைப் பொறுத்துக் கொண்

டிருந்தார்கள். ஆனால் இதே ஹிந்துக்கள் நோய்வாய்ப்படும் போது டாக்டர் கொடுக்கும் சாராயத்தையோ, மாட்டிறைச்சி ரசத்தையோ அருந்தவும், முஸ்லீம் அல்லது கிறிஸ்துவக் கம்பவுண்டர் கொடுக்கும் தண்ணீரைக் குடிக்கவும் மறுப்ப தில்லையென்பது கருதற்பாலதாகும்.

சாந்திநிகேதனத்தில் நாங்கள் தங்கியதிலிருந்து தோட்டி வேலையே இந்தியாவில் எங்களுடைய விசேஷ முயற்சியா யிருக்கவேண்டுமென அறிந்திருந்தோம். ஹரித்துவாரத்தில் தொண்டர்கள் தங்குவதற்கு ஒரு தர்மசாலையில் கூடாரங்கள் அடிக்கப்பட்டிருந்தன. இங்கே கக்கூஸுகளாக உபயோகிப் பதற்கென்று டாக்டர் தேவ் ஆழமான குழிகள் சில வெட்டி யிருந்தார். இவைகளைச் சுத்தம் செய்வதற்கு அவர் சம்பளம் பெறும் தோட்டிகளை எதிர்பார்க்க வேண்டி யிருந்தது. போனிக்ஸ் கூட்டத்தார் வேலை செய்ய இங்கே சந்தர்ப்பம் இருந்ததன்றோ? மலத்தை மண் போட்டு மூடிப் பின்னர் அதை நீக்கி சுத்தம் செய்யும் வேலையை நாங்கள் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டோம். டாக்டர் தேவ் மகிழ்ச்சியுடன் இதை ஏற்றுக்கொண்டார். இந்த வேலை செய்வதாகச் சொன்னவன் நானாயினும் மகன்லால் காந்தியே அதை நிறைவேற்ற வேண் டியவரானர். கூடாரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு 'தரிசனம்' கொடுப்பதும், என்னைப் பார்க்க வந்த யாத்திரீகர்களுடன் மத விஷயமாகவும் பிற விஷயங்களைப் பற்றியும் விவாதிப்பதுமே பெரிதும் என் வேலையாயிருந்தது. என் விருப்பம்போல் நடந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு நிமிஷ நேரங்கூட எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஸ்நானம் செய்யப் போகும்போது கூட ஜனங்கள் என்னைத் தரிசனம் செய்யப் பின் தொடர்ந்தார்கள். சாப்பிடும்போதும் அவர்கள் என்னைச் சும்மா விடவில்லை. இவ்வாறு தென்னுப்பிரிக்காவில் நான் செய்த சிறு ஊழியம் இந்தியா முழுவதையும் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கிறதென்பதை ஹரித்துவாரத்திலேயே முதன் முதலாகக் கண்டறிந்தேன்.

ஆனால் இது ஒருவன் விரும்பக்கூடிய நிலையன்று. உண் மையில் இருதலைக் கொள்ளி எறும்புபோலானேன். என்னை

எவருக்கும் தெரியாத இடங்களில், ரயில்வே பிரயாணம் முத லியவற்றில் கோடிக் கணக்கான பாமர ஜனங்கள் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும் கஷ்டங்களெல்லாம் எனக்கும் ஏற்பட்டன. என்னைப்பற்றி அறிந்த ஜனங்கள் மத்தியிலோ, இந்த தரிசனப் பைத்தியத்துக்கு இரையாகவேண்டி யிருந்தது. இவ்விரு நிலைகளில் எது அதிகம் இரங்கத் தக்கதென்று நான் அடிக்கடி சிந்திப்பதுண்டு. ஒன்று மட்டும் கூறலாம். தரிசனக்காரர் களின் குருட்டு அன்பு எனக்குப் பல முறைகளில் கோபத் தையும், அதைவிட அதிகமாய் மனத் துயரையும் அளித்திருக் கிறது. ஆனால் மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணம் எவ்வளவுதான் கஷ்டமா யிருந்தபோதும் ஆத்மத் தூய்மை யளித்திருக்கிறதே யல்லாமல் கோபமூட்டியதே யில்லை.

அந்நாளில் ஊர் சுற்றுவதற்குப் போதிய வலிமை பெற்ற வனு யிருந்தேன். அதிர்ஷ்ட வசமாக, வீதியில் போனுல் கூட்டம் சேரும்படி அவ்வளவு ஊர் அறிந்தவனுப் இன்னும் ஆகிவிடவில்லை. இப்படிச் சுற்றி யலைகையில் யாத்திரீகர் களுடைய பக்தி சிரத்தையைக் காட்டிலும் அவர்களுடைய கவனக் குறைவு, வெளி வேஷம், தாமத குணம் இவற்றையே நான் அதிகம் காண நேர்ந்தது. கூட்டங் கூட்டமாய்க் காணப்பட்ட சாதுக்கள் உலக வாழ்க்கையின் சுகங்களை யெல் லாம் அநுபவிப்பதற்கே பிறந்தவர்கள் எனத் தோன்றியது.

அங்கே ஐந்து கால் பசு ஒன்றைக் கண்டேன்! எனக்கு அது பேராச்சரியத்தை யளித்தது. ஆனல் தெரிந்தவர்கள் விரைவில் என்னுடைய பிரமையை நீக்கினுர்கள். பாவம்! அந்த ஐந்து கால் பசு, கொடியர்களின் பேராசைக்குப் பலியே யல்லாது வேறில்லை. உயிர்க் கன்றுக் குட்டியின் காலை வெட்டி அப்பசுவின் தோளில் ஒட்டியிருக்கிறுர்களென அறிந் தேன். இத்தகைய இருவகைக் கொடுமையின் மூலமாய், அறியாதவர்களின் பணத்தைப் பறித்து வந்தார்கள். ஐந்து கால் பசுவினுல் கவரப்படாத ஹிந்து அருமை யல்லவா? அத் தகைய அற்புதப் பசுவின் தர்மத்துக்காக எந்த ஹிந்து பணத்தைச் சொரிய மாட்டான்?

கடைசியாக உற்சவ தினம் வந்தது. அது என் வாழுளில் மிக விசேஷ தினமாயிற்று. ஹரித்துவாரத்துக்கு நான் தீர்த்த யாத்திரையாகப் போகவில்லே. புண்ணியந் தேடும் நோக்கத்துடன் க்ஷேத்திர தரிசனத்துக்குப் போகும் எண்ணம் எனக்கு எப்போதுமே கிடையாது. ஆனல் அங்கே கூடியிருந்த 17 லட்சம் ஜனங்களில் எல்லாருமே வேஷதாரிகள் அல்லது வேடிக்கை பார்ப்பவர்களா யிருத்தல் கூடுமா ? எண்ணற்ற ஜனங்கள் புண்யம் சம்பாதிக்கவும், ஆத்மத் தூய்மை பெறவுமே அங்கே வந்தார்கள் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லே. இத்தகைய பக்தியானது ஆன்ம சாதனத்திற்கு எவ்வளவுவரை துணைசெய்யுமென்று கூறுதல் மிகவும் கஷ்டமாகும்.

ஆகலின் அன்றிரவு முழுதும் நான் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் கழித்தேன். வேஷதாரிகளின் மத்தியிலே அந்தப் பரிசுத்த ஆத்மாக்களும் இருந்தார்கள். ஆண்டவன் முன்னிலேயில் அவர்கள் குற்றமற்றவர்களே யாவர். ஹரித்துவாரத்துக்கு வருவதே பாவமென்று நான் கருதினல், பகிரங்கமாக ஹரித்துவார யாத்திரையைக் கண்டித்துக் கும்பமேளத்தன்று அதை விட்டுப் போய்விடவேண்டும். ஹரித்துவாரத்திற்கும், கும்பமேளத்திற்கும் வருதல் பாவமற்ற செயலாயின், அங்கு நடக்கும் அக்கிரமங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக நான் ஏதேனும் தன்மறுப்பு விரதம் பூண்டு என்னேத் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய முடிவு என் இயல்புக்கு முற்றும் ஒத்ததாகும். என் வாழ்க்கை தன்மறுப்பு விரதங்களேயே அடிப்படையாகக் கொண்டது. கல்கத்தாவிலும் இரங்கூனிலும் நான் தங்கிய விட்டினர்க்கு அளித்த அநாவசியமான தொந்திரவுகளேயும், என் ஒருவனுக்கு விருந்தளிப்பதற்காக அவர்கள் செய்த ஏராளமான செலவுகளேயும் நினேத்தேன். ஆகையால், நான் உண்ணும் பொருள்களே ஒரு வரையறைக் குட்படுத்திக் கொள்ளவும், சூரியன் அஸ்தமித்த பின் உணவு அருந்துவதில்லே யென்னும் விரதங் கொள்ளவும் தீர்மானித்தேன்.

இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாவிடின், இனி என்னை அதிதியாக ஏற்பவர்களுக்குப் பெரிதும் தொந்திரவு கொடுப்பேனென்றும், நான் தொண்டு புரிவதற்குப் பதிலாக அவர்களை எனக்குத் தொண்டுபுரிவதில் ஈடுபடுத்துவேனென்றும் ஐயமற உணர்ந்தேன். ஆகவே இந்தியாவிலிருக்கும் வரையில் ஒரு தினத்தில் ஐந்து பொருள்களுக்கு மேல் உண்பதில்லை யென்றும், இருட்டிய பின்னர் சாப்பிடுவதில்லை யென்றும் பிரதிக்ஞை செய்தேன். பின்னால் ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களைப் பற்றிப் பூரணமாக ஆராய்ச்சி செய்தேன். பின்னால் எவ்வகைச் சந்தேகத்துக்கும் இடங்கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை. ஏதேனும் நோய் வந்தால் என்ன நேரிடுமென்றும் யோசித்தேன். மருந்தை ஐந்து பொருள்களில் ஒன்றாய்ச் சேர்த்தாலும், விசேஷ உணவுகள் விஷயத்தில் விலக்குச் செய்யாவிட்டாலும் மேற்படி விரதானுஷ்டானம் பெரிதும் கஷ்டமாகி விடுமென்று எனக்குத் தெரிந்தே யிருந்தது. ஆயினும் முடிவாக, எத்தகைய நிலைமையிலும் அவ்விரதத்துக்கு விலக்குச் செய்வதில்லை என்று உறுதி செய்தேன்.

மேற்கூறிய விரதங்களை நான் கைக்கொண்டு இப்போது பதின்மூன்று ஆண்டுகள் ஆகின்றன. சில சமயம் அவற்றை நிறைவேற்றுதல் எவ்வளவோ கஷ்டமானதுண்டு. ஆனால் அவ்விரதங்களே என் பாதுகாப்பா யிருந்திருக்கின்றன வென்று நான் உறுதி கூறக் கூடும். நோய்கள் பலவற்றிலிருந்தும் அவை என்னைக் காப்பாற்றி யிருப்பதுடன் என் வாழுளைச் சில ஆண்டுகள் நீடிக்கச் செய்திருக்கின்றன வென்பதும் என் அபிப்பிராயமாகும்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

லக்ஷ்மணன் பாலம்

உற்சவம் முடிந்து மகாத்மா முன்ஷிராமின் குருகுலத்துக்குச் சென்று ஆஜானுபாகுவான அப்பெரியாரைக் கண்டபோது என் மனம் பெரிதும் ஆறுதல் அடைந்தது.

ஹரித்துவாரத்தின் இரைச்சலுக்கும் குருகுலத்தின்சாந்தத்திற்கும் இருந்த பெரிய வேற்றுமையை உடனே உணர்ந்தேன்.

மகாத்மா என்னைத் தம் அன்பு வெள்ளத்தில் திளைக்கச் செய்தார். பிரமசாரிகள் மிகுந்த சிரத்தையுடன் எனக்கு வேண்டிய வசதிகளெல்லாம் செய்தார்கள். இங்கேதான் ஆச்சாரியர் இராமதேவரையும் முதன் முதலாகச் சந்தித்தேன். அவர் எவ்வளவு அபார சக்தியுடையவர் என்பதை உடனே கண்டறிந்தேன். பல விஷயங்களில் நாங்கள் கருத்து வேற்றுமை யுள்ளவர்களா யிருந்தோம். எனினும் எங்களுடைய அறிமுகம் விரைவிலேயே நட்புரிமையாகக் கனிந்தது.

குருகுலத்தில் தொழிற் கல்வி அளிக்கவேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றி ஆச்சாரியர் இராமதேவருடனும், மற்ற ஆசிரியர்களுடனும் நான் நெடுநேரம் விவாதித்தேன். கடைசியில் விடை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய காலம் வந்தபோது அவ்விடத்திலிருந்து பிரிவது அளவில்லாத மனத் துயரமளித்தது.

லக்ஷ்மணன் பாலத்தைப் (லக்ஷ்மண் ஜூலா) பற்றிப் பலர் புகழ்ந்து பேசக் கேட்டிருந்தேன். இது ஹிருஷிகேசத்துக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் கங்கை மீது போடப்பட்டிருந்த தொங்கும் பாலமாகும். ஹரித்துவாரத்திற்கு வந்துவிட்டு அப்பாலத்தைப் பாராமல் போகக் கூடாதென்று பல நண்பர்கள் வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். எனவே அவ்விடத்துக்குக் கால் நடையாகச் செல்லத் தீர்மானித்தேன். அவ்வாறே முழுமையும் நடந்து போய்ச் சேர்ந்தோம். வழியில் ஓரிடத்தில் சிறிது தங்கி இளைப்பாறினோம்.

ஹிருஷிகேசத்தில் சந்நியாசிகள் பலர் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் என்னிடம் விசேஷ அபிமானம் கொண்டார். போனிக்ஸ் கூட்டத்தாரும் என்னுடன் வந்திருந்தபடியால் அவர்களைப்பற்றி சுவாமியார் என்னைப் பல கேள்விகள் கேட்டார்.

சமயம் சம்பந்தமாகவும் நாங்கள் சம்பாஷித்தோம். சமய விஷயங்களில் நான் அதிக சிரத்தையுள்ளவன் என்பதை அவர் உணர்ந்துகொண்டார். கங்கையில் ஸ்நானம் செய்து விட்டுத் தலையணியும் மேற் சட்டையும் இன்றி நான் திரும்பியபோது என்னை அவர் பார்க்க நேர்ந்தது. என் தலையில் சிகையும், உடம்பில் பூணூலும் இல்லாமலிருந்தது அவருக்குப் பெரிதும் வருத்தமளித்தது.

“ஹிந்து தர்மத்தில் நம்பிக்கையுள்ள நீங்கள் பூணூலும், சிகையும் இல்லாமலிருப்பது கண்டு பெரிதும் வருந்துகிறேன். ஹிந்து சமயத்தில் இரண்டு வெளிப்படையான சின்னங்கள் அவைதான். ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் அவைகளை அணிய வேண்டும்” என்று சுவாமியார் சொன்னார்.

அவ்விரண்டையும் நான் நீக்கியதெப்படி என்பது ஒரு தனிச் சரித்திரமாகும். நான் பத்து வயதுச் சிறுவனாயிருந்த போது, பிராமணப் பையன்கள் பூணூல்களில் சாவிக்கொத்து களைப் போட்டுக்கொண்டு விளையாடுவது கண்டு பொறாமைப் பட்டதுண்டு. நமக்கும் பூணூல் இருந்தால் அப்படிச் செய்ய லாமே யென்று ஆசைப்பட்டதுமுண்டு. அக்காலத்தில் கத்தியவார் வைசிய குடும்பங்களில் பூணூல் போட்டுக் கொள் ளும் வழக்கம் கிடையாது. ஆனால் முதல் மூன்று வர்ணத் தாரும் கட்டாயம் பூணூல் தரிக்கவேண்டுமென்று அப்போது தான் ஓர் இயக்கம் தோன்றியிருந்தது. இவ்வியக்கத்தின் பயனாக காந்தி வம்சத்தார் பலர் பூணூல் போட்டுக்கொள்ளத் தொடங்கி யிருந்தார்கள். எனக்கும் இன்னும் இரண்டு மூன்று சிறுவர்களுக்கும் இராமரட்சை கற்றுக்கொடுத்து வந்த பிராமணர் எங்களுக்குப் பூணூல் போட்டு வைத்தார். எனக் குச் சாவிக்கொத்து வேண்டிய அவசிய மில்லாதிருந்தும், சாவிக்கொத்து ஒன்று வாங்கி அதைப் பூணூலில் போட்டு வேடிக்கை செய்துகொண்டிருந்தேன். பிறகு அது நைந்து அறுந்து போனபோது, அதிக வருந்தப்பட்டேனா என்பது ஞாபகமில்லை. புதிய பூணூல் தேடவில்லை என்பது மட்டும் நினைவிருக்கிறது.

எனக்கு வயது வந்து, நான் பெரியவனானபோது, இந்தியாவிலும் தென்னாப்பிரிக்காவிலும் பலர் பல முறைகளில் எனக்கு மீண்டும் பூணூல் போட்டு வைக்க முயன்றார்கள். நல்ல நோக்கத்துடனேயே அவர்கள் முயன்றபோதிலும் முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை. சூத்திரர்கள் பூணூல் தரிக்கக் கூடாதென்றால், மற்ற வர்ணத்தார்களுக்கு மட்டும் அந்த உரிமை எவ்வாறு வந்தது என்று கேட்டேன். அனாவசியமான வழக்கமென்று நான் கருதிய ஒன்றைக் கைக் கொள்வதற்குப் போதிய காரணம் காணவில்லை. பூணூலே கூடாதென்னும் ஆட்சேபம் எனக்கில்லாவிடினும், அதை அணிவதற்கு அவசியமும் தெரியவில்லை.

வைஷ்ணவனாகிய நான் கழுத்தில் துளசி மாலை அணிந்திருத்தல் இயல்பல்லவா? வீட்டுப் பெரியோர்களோ சிகை கட்டாயம் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று கருதினார்கள். ஆனால் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்படுந் தறுவாயில் சிகையை நீக்கிவிட்டேன். தலையணி யில்லாதிருக்கும்போது யாராவது என்னைப் பார்த்தால் பரிகசிக்கக் கூடுமென்றும், ஆங்கிலேயனுடைய கண்களுக்கு நான் அநாகரிகனாகத் தோன்றக் கூடுமென்றும் எண்ணினேன். இந்தக் கோழைத்தனமான பயம் என்னைப் பெரிதும் வசப்படுத்தி யிருந்தபடியால், தென்னாப்பிரிக்காவில் எனது தாயாதி சகோதரரான சகன்லால் காந்தியைக் கூட, அவர் மத பக்தியுடன் வைத்திருந்த சிகையை எடுத்து விடும்படி செய்தேன். அவருடைய பொது ஊழியத்திற்கு அது தடையா யிருக்கக்கூடுமென்று நான் கருதினபடியால் அவருக்கு மனத்துன்ப மேற்பட்டாலும் ஏற்படட்டுமென்று சிகையை எடுக்கச் செய்தேன்.

ஆகவே மேற்படி விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் சுவாமியாருக்கு எடுத்துக் கூறி நான் மேலும் சொன்னதாவது:— "பூணூல் அணிவதற்கு நான் அவசியம் எதுவும் காணாமையால் நான் அதை அணியப் போவதில்லை. ஹிந்துக்கள் கணக்கற்ற பேர் பூணூல் தரியாமலே ஹிந்துக்களா யிருக்கிறார்கள். மேலும் பூணூல் என்பது பாரமார்த்திக சாதனத்-

றின் அறிகுறியா யிருக்கவேண்டும். அதாவது மனப் பூர்வ மாக உயரிய தூய வாழ்வு பெறுவதற்கு முயல்பவனே அதை அணிந்து கொள்வதா யிருத்தல் வேண்டும். ஹிந்து சமய மும் இந்தியாவும் தற்போதுள்ள நிலைமையில் அத்தகைய பொருள் பொதிந்த சின்னத்தை அணிந்துகொள்ள ஹிந்துக் களுக்கு உரிமை யுண்டா? தீண்டாமையையும், எல்லா வகை உயர்வு தாழ்வு வேற்றுமைகளையும், மற்றும் பல தீமைகளை யும், வெளி வேஷங்களையும் ஹிந்து மதம் தன்னிலிருந்து ஒழித்த பின்னரே அது அத்தகைய உரிமை பெறுதல் கூடும். ஆகையால் பூணூல் தரிக்கும் யோசனையை என் உள்ளம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் சிகையைப் பற்றித் தாங்கள் கூறுவது யோசிக்கத்தக்கதே யாகும். நான் முன்னர், சிகை வைத்துக் கொண்டிருந்து, பிறைபட்ட அவமான உணர்ச்சி காரணமாக அதை நீக்கிவிட்டேன். ஆதலின் மறுபடியும் சிகை வைத்துக் கொள்ளுதல் அவசியமென்றே நினைக்கிறேன். என் தோழர்களுடன் இது குறித்து விவாதிப்பேன்."

பூணூலைப் பற்றி என் கொள்கையை சுவாமியார் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அதை அணியாததற்கு என்ன காரணங்கள் நான் கூறினேனே அதே காரணங்கள் பூணூல் அணிவதற்குச் சாதகமானவை என்று அவருக்குத் தோன்றிற்று. ஆனால் அவ்விஷயத்தில் இன்றைய தினமும் ஹிருஷிகேசத்தில் நான் கொண்டிருந்த கொள்கையே கொண்டிருக்கிறேன். சமயங் கள் பற்பல இருக்கும் வரையில் ஒவ்வொரு சமயத்துக்கும் தனிப்பட்ட சின்னம் ஒன்று அவசியமா யிருக்கலாம். ஆனால் அந்தச் சின்னமே உண்மைப் பொருளென்று கருதப்பட்டு, மற்ற மதங்களைவிடத் தன் மதமே உயர்ந்ததென்று நிரூபிக்க அது உபயோகப்படுமானால், அதைப் புறக்கணித்து விடவே வேண்டும். பூணூல் இன்றையதினம் ஹிந்து சமய முன்னேற் றத்திற்கு ஒரு சாதனமா யிருப்பதாய் எனக்குத் தோன்ற வில்லை. எனவே, அதை அணிவதில் எனக்குச் சிரத்தை கிடையாது.

சிகையைப் பொறுத்த வரையில், அதை நீக்குவதற்குக்

கோழைத்தனமே காரணமா யிருந்தபடியால், நண்பர்களுடன் யோசனை செய்த பின்னர் மீண்டும் சிகை வளர்க்கத் தீர்மானித்தேன். இது நிற்க,

ஹிருஷிகேசம், லக்ஷ்மனன் பாலம் இவ்விடங்களின் இயற்கைக் காட்சிகள் எனக்கு ஆனந்த மளித்தன. நமது மூதாதைகள் இவ்வளவு இயற்கை அழகுணர்ச்சி யுள்ளவர்களா யிருந்ததைக் குறித்து வியந்தேன். அழகிய இயற்கைத் தோற்றங்களுடன் சமய வழி பாட்டைக் கலந்து வைத்திருப்பதை யெண்ணி அவர்களுக்கு என் உள்ளத்தில் பக்தியுடன் நமஸ்கரித்தேன்.

ஆனால் இயற்கைச் சௌந்தரியத்தின் உறையுளாயிருந்த இவ்விடங்களை மனிதர்கள் உபயோகித்த முறையைப் பார்த்த போது என் மனம் சாந்தி யிழந்தது. ஹரித்துவாரத்தில் போலவே ஹிருஷிகேசத்திலும் ஜனங்கள் சாலைகளையும், கங்கையின் கரைகளையும் அசுத்தப்படுத்தினர்கள். கங்கா நதியின் பரிசுத்த ஜலத்தை அசுசிப்படுத்தவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. கொஞ்ச தூரம் நடந்தால் ஜன நடமாட்டம் இல்லாத விடத்துக்கு எளிதில் போகக் கூடுமாயினும், அப்படிச் செய்யாமல் பொது வீதிகளிலும், நதிக்கரைகளிலுமே மக்கள் மல ஜலங் கழித்தலைப் பார்த்தபோது என் மனம் பெரிதும் வேதனை யடைந்தது.

லக்ஷ்மண் ஜூலா என்பது கங்கை நதியின் மேல் அமைத்திருந்த தொங்கும் இரும்புப் பாலந்தான் என்று கண்டேன். முன்னர் இவ்விடத்தில் அழகிய கயிற்றுப்பாலம் ஒன்று இருந்ததாம். ஆனல் அக்கயிற்றுப் பாலத்தை அகற்றி விட்டு அவ்விடத்தில் இரும்புப் பாலம் கட்டும் யோசனை தர்ம சீலரான மார்வாரி யொருவரின் மூளையில் எப்படியோ உதயமாயிற்று. அவர் அவ்வாறே ஏராளமான பணச் செலவில் இரும்புப் பாலம் கட்டியதுடன் பாலத்தின் சாவிகளை அரசாங்கத்தின் வசம் ஒப்புவித்தாராம்! கயிற்றுப் பாலத்தை நான் பார்த்ததில்லையாதலால் அது குறித்து நான் எதுவும்

சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் அந்த இயற்கைப் பிரதேசத்திற்கு இரும்புப் பாலம் சற்றும் தகுதியற்றதா யிருந்தது. அப்பிரதேசத்தின் இயற்கை அழகை அது கெடுத்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. மேலும், அக்காலத்தில் தீவிர இராஜ பக்தனா யிருந்த எனக்குக்கூட, பாலத்தின் சாவிகளை அரசாங்கத்தினிடம் ஒப்புவித்தது பொறுக்கவில்லை.

பாலத்தைக் கடந்து சுவர்க்காசிரமத்துக்குப் போக வேண்டும். சுவர்க்காசிரமம் என்பது மிகவும் கோரமான இடம். இரும்புத் தகடுகளால் கூரை போட்ட சில அசங்கியமான கொட்டகைகளைத் தவிர அங்கு வேறொன்றுமில்லை. இவை சாதகர்களுக்காகக் கட்டி விடப்பட்டனவாம். அந்த சமயத்தில் அங்கே சாதகர்கள் யாரையுங் காணோம். முக்கியமான கட்டிடத்தில் சிலர் வசித்தனர். அவர்களுடைய தோற்றம் பார்ப்பவர்களுக்கு நல்ல எண்ணம் உண்டுபண்ணுவதா யில்லை.

ஆனால் யோக்கத்தில் ஹரித்துவார அநுபவங்களினால் நான் அளவிலாத பயன் அடைந்தேன் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நான் எங்கே வசிப்பது, என்ன செய்வது என்று முடிவு செய்வதற்கு அவை பெரிதும் துணையா யிருந்தன.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

ஆசிரம ஸ்தாபனம்

கும்ப யோகத்திற்காக நான் ஹரித்துவாரம் சென்றது அந்த ஸ்தலத்திற்கு எனது இரண்டாவது யாத்திரையாகும்.

சத்தியாக்கிரஹ ஆசிரமம் 1915-ம் வருஷம் மேமீ 25உ ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. சிரத்தானந்தர் நான் ஹரித்துவாரத்திலேயே தங்கவேண்டு மென விரும்பினர். கல்கத்தா நண்பர்கள் சிலர் வைத்தியநாத க்ஷேத்திரத்தைக் குறிப்பிட்

டார்கள். இன்னும் சிலர் இராஜகோட்டையில் தங்கவேண்டு மெனப் பலமாக வலியுறுத்தினார்கள். ஆனால் நான் ஆமதா பாத் வழியாகச் செல்ல நேர்ந்தபோது அங்கிருந்த பல நண் பர்கள் என்னை அவ்விடத்தில் நிலை பெறுமாறு வற்புறுத்திய துடன், வசிப்பதற்கு வீடும் ஆசிரமச் செலவுகளுக்குப் பண மும் தேடித் தருவதாகவும் வாக்களித்தார்கள்.

மேற் கூறிய இடங்களுக்குள்ளே ஆமதாபாத் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. நான் குஜராத்தி யாதலால் குஜராத்தி மொழியின் மூலமாகவே தேசத்திற்குச் சிறந்த தொண்டு செய்யக்கூடு மென எண்ணினேன். மற்றும் ஆமதாபாத் பழைய காலத்தில் கைத்தறி நெசவுக்குப் பெயர் பெற்ற இட மாதலால், இராட்டையில் நூற்கும் குடிசைத் தொழிலைப் புனருத்தாரணம் செய்வதற்கு அது மிகவும் அநுகூலமான இடமென்று தோன்றிற்று. ஆமதாபாத் குஜராத்தின் தலைமை நகர மாதலால் வேறெவ்விடத்தைக் காட்டிலும் இவ்விடத்தில் குஜராத்தி செல்வர்களிடமிருந்து பண உதவி கிடைக்கலா மென்னும் நம்பிக்கையும் இருந்தது.

ஆமதாபாத் நண்பர்களுடன் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினேன். அவற்றினிடையே இயல்பாகத் தீண்டாமைப் பிரச்னையும் வந்தது. மற்ற அம்சங்களில் தகுதியுடைய தீண்டா வகுப்பினர் ஒருவர் முன் வருவாரானால் அவரை உடனே ஆசிரமத்தில் சேர்த்துக் கொள்வேனென்று அவர்க ளிடம் தெளிவாகச் சொன்னேன்.

"உங்களுடைய நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் தீண் டாதவர் எங்கே இருக்கிறார்?" என்று வைஷ்ணவ நண்பர் ஒருவர் கேட்டார். அத்தகையவர் அகப்பட மாட்டார் என் பது அவர் நம்பிக்கை.

கடைசியாக, ஆமதாபாத்திலேயே ஆசிரமம் ஸ்தாபிக்கத் தீர்மானித்தேன்.

இடத்தைப் பற்றிய வரையில் எங்களுக்கு முதன் முத லில் உதவி செய்தவர் ஆமதாபாத்தில் பாரிஸ்டரா யிருந்த

ஸ்ரீ ஜீவன்லால் தேசாய் என்பவராவர். அவர் கோச்ராப்பில் இருந்த தமது பங்களாவை வாடகைக்குக் கொடுக்க இசைந்தார். அதை எடுத்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்தோம்.

முதலில், ஆசிரமத்தின் பெயர் என்னவென்று தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது. நண்பர்களுடன் இதைப் பற்றிக் கலந் தாலோசித்தேன். "சேவாசிரமம்" "தபோவனம்" முதலிய பெயர்கள் குறிப்பிடப் பட்டன. "சேவாசிரமம்" என்னும் பெயர் எனக்குப் பிடித்திருந்தாலும் சேவை முறை என்னவென அதில் விளங்காதது ஒரு குறைபாடெனக் கருதினேன். "தபோவனம்" என்பது அதிக டாம்பீகப் பெயர் எனத் தோன்றிற்று. ஏனெனில், தவம் எங்களுக்குப் பிரியமான தொன்றாயினும் நாங்கள் தபஸ்விகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளத் தகுதியுடையவர்க ளல்லர். சத்தியப் பற்றே எங்கள் கோட்பாடாகவும், சத்திய ஆராய்ச்சியும், சத்தியத்தில் உறுதியுமே எங்கள் வேலையாகவும் இருந்தன. தென்னாப்பிரிக்காவில் நான் கையாண்ட முறையை இந்தியாவுக்கு அறிவிக்கவும், இந்தியாவில் அம்முறையை எந்த அளவில் கையாளலாம் என்று சோதித்துத் தெரிந்துகொள்ளவும் விரும்பினேன். எனவே, என் தோழர்களும் நானும் எங்கள் இலட்சியத்தையும், தொண்டு முறையையும் ஒருங்கே குறிப்பிடுவதான "சத்தியாக்கிரஹ ஆசிரமம்" என்னும் பெயரைத் தெரிந்தெடுத்தோம்.

ஆசிரமம் நடப்பதற்கு விதிகளும், ஒழுக்க முறைகளும் அவசியமல்லவா? எனவே, நகல் விதிகள் தயாரித்து அவற்றைப் பற்றி அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கும்படி நண்பர்களைக் கேட்டுக் கொண்டோம். பல அபிப்பிராயங்கள் வந்தன. அவற்றில் ஸர் குருதாஸ் பானர்ஜியின் அபிப்பிராயம் இன்னும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. அவர் ஆசிரம விதிகள் தமக்குப் பிடித்திருப்பதாகவும், தாழ்மைக் குணத்தை ஒழுக்க முறைகளில் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் நலமென்றும், நமது இளைஞர்களிடம் அக்குணம் குறைவா யிருப்பது வருந்தத் தக்கதென்றும் கூறியிருந்தார். இந்தக் குறைபாட்டை

நானும் கவனித்திருந்தேனாயினும், தாழ்மைக் குணத்தை விரதங்களில் ஒன்றாக்கிவிட்டால், அது தாழ்மைக் குணமே அல்லாமற் போய்விடும் என்றஞ்சினேன். தாழ்மைக் குணத்தின் உண்மைப் பொருள் "நான்" என்னும் பாவம் அறவே மறைதலாகும். "நான்" என்னும் உணர்வு அழிதலே மோக்ஷம். ஆகவே, தாழ்மைக் குணத்தை ஒழுக்க முறைகளில் ஒன்றாய்க் கொள்ள முடியாது. உண்மையில், அத் தாழ்மைக் குணம் பெறுவதற்கே வேறு ஒழுக்க முறைகளைக் கொள்ளுதல் அவசியமா யிருக்கலாம். மோக்ஷ சாதகன் அல்லது தொண்டன் ஒருவனுடைய செயல்களில் தாழ்மைக் குணம் அதாவது 'நான் மறத்தல்' இல்லாவிடின், மோக்ஷத்திலோ, தொண்டிலோ அவனுக்கு உண்மைப் பற்றில்லையென்றே ஏற்படும். தாழ்மை யில்லாத தொண்டு சுய நலமும், அகம்பாவமுமே யல்லாது வேறில்லை.

இக்காலத்தில் பதின்மூன்று தமிழர்கள் எங்களில் இருந்தார்கள். தமிழ் இளைஞர்கள் ஐவர் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்தவர்கள். மற்றவர்கள் நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள். எல்லாரும் சேர்ந்து நாங்கள் இருபத்தைந்து ஸ்திரீ புருஷர்கள் இருந்தோம்.

இவ்வாறு ஆசிரமம் தொடங்கப் பட்டது. எல்லாரும் பொதுவான சமையலறையில் சாப்பிட்டு ஒரே குடும்பம் போல் வாழ்க்கை நடத்த முயன்றோம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்

ஆரம்ப சோதனை

ஆசிரமம் ஏற்பட்டுச் சில மாதங்களுக்குள் நான் சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு சோதனை எங்களுக்கு நேர்ந்தது. "ஓர் தீண்டா வகுப்புக் குடும்பத்தினர் தங்கள் ஆசிரமத்தைச் சேர விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் தாழ்மையும்

கன்யமும் உள்ளவர்கள். அவர்களை ஏற்றுக்கொள்வீர்களா?'' என்னும் பொருள் கொண்ட கடிதம் ஒன்று ஸ்ரீ அமிருதலால் தாக்கர் எழுதியிருந்தார்.

நான் கலக்கமுற்றேன். தீண்டா வகுப்பினர், அதிலும் தாக்கர் பாபுவினிடம் கடிதம் பெற்றுக் கொண்டு, இவ்வளவு விரைவில் ஆசிரமத்தில் சேர மனுச்செய்து கொள்வார்களென்று நான் எதிர்பார்க்கவே யில்லை. கடிதத்தை என் தோழர்களுக்கும் படித்துக் காட்டினேன். அவர்கள் அதை வரவேற்றார்கள்.

மேற்படி குடும்பத்தினர் அனைவரும் ஆசிரம விதிகளை அனுசரிக்கச் சித்தமாயிருந்தால் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளச் சம்மதமென்று அமிருதலால் தாக்கருக்கு எழுதினேன்.

குடும்பத் தலைவர் துதாபாய், அவர் மனைவி தனிபென், அவர்களுடைய புதல்வி லக்ஷ்மி இவர்களடங்கியதே குடும்பம். அப்போது லக்ஷ்மி தவழும் குழந்தை. துதாபாய் பம்பாயில் உபாத்தியாயராயிருந்தவர். அவர்கள் எல்லாரும் ஆசிரமத்தின் விதிகளுக்கிணங்கி நடக்க ஒப்புக் கொண்டதின்மேல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர்.

ஆனால் ஆசிரமத்துக்கு உதவி புரிந்து கொண்டிருந்த நண்பர்களிடையே இது பெருங் கிளர்ச்சி உண்டு பண்ணிற்று. முதலில் கிணறு விஷயமாகக் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. கிணற்றைப் பங்களாவின் சொந்தக்காரரும் உபயோகித்து வந்தார். ஏற்றம் இறைத்து வந்த மனிதன் எங்களுடைய தொட்டியிலிருந்து தண்ணீர்த் துளிகள் சிந்துவதால் தனக்குத் தீட்டு ஏற்பட்டுவிடுமென்று கூறி ஆட்சேபித்தான். ஆதலின் எங்களைத் திட்டவும், துதாபாயைத் தொந்திரவு செய்யவும் தொடங்கினான். வசவுகளைப் பொறுத்துக் கொண்டு தண்ணீர் இழுத்துவரும்படி. நான் அனைவருக்கும் சொன்னேன். நாங்கள் திரும்ப வையாததை அவன் கண்டபோது வெட்கமடைந்து எங்களைத் தொந்திரவு செய்வதை நிறுத்தி விட்டான்.

பண உதவியெல்லாம் நிறுத்தப்பட்டது. ஆசிரம விதிகளை அனுசரிக்கக் கூடிய தீண்டாதார் எங்கே கிடைப்பர் என்று கேள்வி கேட்ட நண்பர், அத்தகைய ஒருவர் வருவார் என எதிர் பார்க்கவேயில்லை.

சமூக பகிஷ்காரத்தைப் பற்றிய வதந்திகளும் ஏற்பட்டன. இவற்றிற்கெல்லாம் நாங்கள் ஆயத்தமா யிருந்தோம். எங்களைப் பகிஷ்காரஞ் செய்து சாதாரண வசதிகள் அளிக்கவும் மறுத்த போதிலும் ஆமதாபாத்தை விட்டுப் போகக்கூடாதென்றும், அதைக் காட்டிலும் தீண்டா வகுப்பினர் வசிக்குமிடஞ் சென்று அங்கே உடலுழைப்பினால் கிடைப்பதைக் கொண்டு காலட்சேபம் செய்தல் நலமென்றும் என் நண்பர்களிடம் சொல்லி யிருந்தேன்.

நிலைமை கடைசியில் நெருக்கடியாயிற்று. ஒரு நாள் மகன்லால் காந்தி "பணமெல்லாம் ஆகிவிட்டது. அடுத்த மாதத்திற்கு ஒன்று மில்லை," என்னும் செய்தியைத் தெரிவித்தார்.

"அப்படியானால் நாம் தீண்டா வகுப்பாரின் இருப்பிடஞ் செல்வோம்" என்று அமைதியாகப் பதிலளித்தேன்.

இத்தகைய சோதனை எனக்கு நேர்ந்தது இது முதல் முறையன்று. சோதனை நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் ஆண்டவன் கடைசி நிமிஷத்தில் எனக்கு உதவி அனுப்பியே வந்தார். மகன்லால் ஆசிரமத்தின் பொருளாதார நிலைமையைப் பற்றி எச்சரிக்கை செய்து அதிக காலம் ஆவதற்குள் ஒரு நாள் காலை ஆசிரமக் குழந்தைகளில் ஒன்று ஓடிவந்து, ஸேத் ஒருவர் வாசலில் மோட்டார் வண்டியில் காத்திருப்பதாகவும் என்னைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும் கூறிற்று. அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். "ஆசிரமத்துக்குக் கொஞ்சம் பொருளுதவி செய்ய விரும்புகிறேன்; ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?" என்று அவர் கேட்டார்.

"நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்வேன். தற்போது எங்கள்

பணமெல்லாம் செலவழிந்து வெறுங் கையுடன் இருக்கிறோம்" என்றேன்.

"நாளை இந்நேரத்திற்கு இங்கு வருகிறேன். தாங்கள் இருப்பீர்களா?" என்று அவர் கேட்டார்.

"ஓ, இருக்கிறேன்" என்றேன். அத்துடன் அவர் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

மறுநாள் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குச் சரியாக வண்டி வாசலில் வந்து நின்றது. கொம்பு ஊதிற்று. குழந்தைகள் செய்தி கொண்டு வந்தார்கள். ஸேத் உள்ளே வரவில்லை. அவரைப் பார்க்க நான் வெளியே வந்தேன். அவர் என் கையில் 13,000 ரூபாய் நோட்டுகளைக் கொடுத்துவிட்டு வண்டியை விட்டுக்கொண்டு சென்றார்.

இந்த உதவியை நான் எதிர்பார்க்கவே யில்லை. அதிலும் எவ்வளவு புதிய முறையில் உதவி! அந்தக் கனவான் அதற்கு முன் ஆசிரமத்துக்கு வந்ததே யில்லை. அவரை அதற்கு முன் ஒரே ஒரு முறைதான் பார்த்திருப்பதாக எனக்கு ஞாபகம். அவர் ஒருவித விசாரணையும் புரியவில்லை. ஆசிரமத்தைப் பார்வையிடவும் இல்லை. வந்து பணங்கொடுத்துவிட்டு உடனே போய் விட்டார்! இது எனக்கு முற்றும் புதிய அநுபவமாகும். இவ்வுதவியின் காரணமாக, தீண்டாதார் இருப்பிடத்துக்குக் குடி போதல் நின்று போயிற்று. இன்னும் ஓராண்டுக்குக் கவலையில்லையென்று தைரிய மடைந்தோம்.

வெளியில் அடித்த புயலைப் போலவே உள்ளேயும் புயல் குமுறிற்று. தென்னாப்பிரிக்காவில் தீண்டா வகுப்பு நண்பர்கள் என் வீட்டுக்கு வந்து என்னுடன் வசித்தலும், சாப்பிடுதலும் உண்டாயினும், தீண்டாதவர்களை இங்கு ஆசிரமத்தில் சேர்த்துக் கொண்டது என் மனைவிக்கும் மற்றப் பெண்களுக்கும் பிடிக்கவில்லை. தனிபென்னிடம் அவர்கள் காட்டிய அசட்டையை என் கண்களும் செவிகளும் எளிதில் கண்டு பிடித்தன. அவளை அவர்கள் வெறுத்தார்கள் என்றும் சொல்லலாம். பணக் கஷ்டம் எனக்குக் கவலையையுண்டு

பண்ணவே இல்லை. ஆனால் இந்த உட்பூசல் என்னால் பொறுக்க முடியாததாயிற்று. தனிபென் சாதாரண ஸ்திரீயே யாவள். துதாபாய் கொஞ்சம் படிப்பும், நல்ல அறிவும் உள்ளவர். அவர் பொறுமை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. சில சமயம் அவர் கொதிப்படைந்தா ரெனினும், மொத்தத்தில் அவரது சகிப்புத் தன்மை என் மனதைக் கவர்ந்தது. சிறு அவமதிப்புகளை யெல்லாம் காற்றில் விட்டுவிட்டுச் சும்மா இருக்கும்படி அவரைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர் இதற்கு இணங்கியது மல்லாமல் தம் மனைவியையும் அவ்வாறே பொறு மையுடனிருக்கச் செய்தார்.

இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டது ஆசிரமத் துக்கே ஒரு நல்ல படிப்பினையாயிற்று. ஆரம்பத்திலேயே ஆசிரமத்தில் தீண்டாமை பாராட்ட மாட்டோமென்று உல குக்குப் பகிரங்கமாய் அறிவித்து விட்டோம். ஆசிரமத்துக்கு உதவி செய்ய விரும்பியவர்களை எச்சரித்தவர்களானோம். இத் துறையில் ஆசிரமத்தின் வேலையும் பெரிதும் எளிதாயிற்று. இவையெல்லாம் தெரிந்தும், நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்த ஆசிரமச் செலவுகளை உண்மை வைதிக ஹிந்துக்களே பெரும்பாலும் கொடுத்து வந்தார்கள். தீண் டாமையின் அடிப்படை ஆட்டங் கொடுத்து விட்ட தென் பதற்கு இது அறிகுறியல்லவா? இதற்கு இன்னும் எவ்வள வோ ருசுக்கள் உண்டாயினும், தீண்டாதவர்களுடன் மற்றவர் கள் சம பந்தியாகச் சாப்பிடக்கூடிய ஓர் ஆசிரமத்துக்கு ஹிந் துக்கள் உதவுகிறார்க ளென்பது சாமான்யமான ருசுவன்று.

இது சம்பந்தமாக இன்னும் பல விஷயங்களை விடுத்துப் போக வேண்டியிருப்பது குறித்து வருந்துகிறேன். இந்தப் பெரிய விஷயம் சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட நுட்பமான சிறு பிரச்னைகளை எப்படித் தீர்த்து வைத்தோமென்பதும், எதிர் பாராத சில கஷ்டங்களை எப்படி நிவிர்த்தி செய்தோமென்ப தும் போன்ற சத்திய சோதனைக்கு முற்றும் சம்பந்தமுள்ள விஷயங்களை விடுத்துச் செல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. இனி வரப்போகும் அத்தியாயங்களும் இக்குறையுள்ளனவாகவே

இருக்கும். இந்தச் சரித்திரத்தில் சம்பந்தமுடைய முக்கிய மான மனிதர்கள் இன்னும் உயிரோடிருப்பதாலும், அவர்கள் சம்பந்தப்படும் நிகழ்ச்சிகளில் அவர்களுடைய அநுமதி யின்றிப் பெயர்களைக் குறிப்பிடுதல் முறையன்றாதலாலும் பல முக்கியமான விவரங்களை விட்டுவிட வேண்டி யிருக்கும். அவர்களுடைய அநுமதி பெறுவதோ, அவ்வப்போது அவர்கள் சம்பந்தப்படும் அத்தியாயங்களை அவர்களிடம் காட்டிப் பரிசோதிக்கச் செய்த பின்னர் வெளியிடுதலோ இயலாத காரியங்கள். மற்றும், அத்தகைய முறை சுய சரித்திரத்தின் எல்லைக் குட்பட்ட தன்று. ஆதலின் இனிவரும் பகுதி சத்திய தரிசன முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மிக முக்கிய மானதென்று நான் கருதுகிறேனாயினும், பல விஷயங்களை விட்டுவிட்டே செல்ல வேண்டியதா யிருக்கும். இச் சரித்தி ரத்தை ஒத்துழையாமைக் காலம் வரையில் கொண்டு வந்து விட வேண்டுமென்பது என் ஆசையாகும். இறைவன் அருள் இருந்தால் அது கைகூடுமென்றே நம்புகிறேன்.

பதினோராம் அத்தியாயம்

ஒப்பந்தக் கூலி முறை ஒழிந்தது

ஆரம்பத்திலேயே உட்புயல்களையும், வெளிப்புயல் களையும் சமாளிக்க வேண்டியிருந்த ஆசிரமத்தின் கதையைக் கொஞ்சம் நிறுத்தி, அதே காலத்தில் என் கவனத் தைக் கவர்ந்திருந்த மற்றொரு விஷயத்தைச் சிறிது கவனிப் போம்.

ஒப்பந்தத் தொழிலாளர் என்போர் ஐந்து வருஷ காலமோ, அதற்குக் குறைந்த காலமோ வேலை செய்வதாக ஒப்பந்தம் எழுதிக் கொடுத்து இந்தியாவிலிருந்து வெளிநாடு களில் குடியேறியவர்கள். 1914-ம் வருஷத்து ஸ்மட்ஸ்-காந்தி உடன்படிக்கையின்படி ஒப்பந்தத் தொழிலாளர் மீது விதிக் கப்பட்ட மூன்று பவுன் தலைவரி எடுக்கப்பட்டு விட்டதாயி

னும், பொதுவாக இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர் வெளிநாடு செல்வதைக் குறித்து இன்னும் கவனிக்க வேண்டியதாயிருந்தது.

1916-ம் ஆண்டில் ஒப்பந்தக்கூலி முறையை ஒழித்துவிடவேண்டு மென்று இந்திய சட்டசபையில் பண்டித மதன் மோகன மாளவியா ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். லார்டு ஹார்டிஞ்சு அத்தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொண்டு, "உரிய காலத்தில் அம்முறையை ஒழித்து விடுவதாக மன்னர் பெருமானின் (பிரிட்டிஷ்) அரசாங்கத்தினிட மிருந்து வாக்குறுதி பெற்றிருப்பதாய்"த் தெரிவித்தார். இத்தகைய வாக்குறுதியினால் இந்தியா திருப்தி யடைந் திருக்கக்கூடா தென்றும், உடனே அம்முறையை ஒழித்துவிட வேண்டுமெனக் கிளர்ச்சி செய்யவேண்டு மென்றும் நான் கருதினேன். இம்முறையை இந்தியா இதுவரை சகித்துக் கொண்டிருந்ததற்கு அலட்சிய புத்தியே காரணமாகும். ஜனங்கள் இதை ஒழிக்கவேண்டு மென்று கிளர்ச்சி செய்து வெற்றி பெறக்கூடிய காலம் வந்து விட்டதென்று நம்பினேன். இவ்விஷயமாகத் தலைவர்கள் சிலரைச் சந்தித்துப் பேசியதிலிருந்தும், பத்திரிகைகளுக்கு எழுதியதிலிருந்தும் அம்முறையை உடனே ஒழிப்பதற்குப் பொதுஜன அபிப்பிராயம் சாதகமாயிருப்பதைக் கண்டேன். இது சத்தியாக்கிரஹத்தை மேற்கொள்வதற்குத் தகுந்ததொரு விஷயமாகுமா வென யோசித்தேன். சந்தேகமின்றி அது அத்தகையதே எனத் தெளிந்தேன். ஆனால் சத்தியாக்கிரஹத்தை எம்முறையில் கைக்கொள்வது என்று தெரியவில்லை.

இதற்கிடையில் "உரிய காலத்தில் ஒழித்தல்" என்பதின் பொருள் என்ன என்பது குறித்து இராஜப்பிரதிநிதி மூடு மந்திரம் எதுவும் செய்யாமல், "அம்முறைக்குப் பதில் வேறு ஏற்பாடுகள் செய்வதற்கு வேண்டிய நியாயமான காலம்" என்று விளக்கிக் கூறினார்.

எனவே, 1917-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதத்தில் அம் முறையை உடனே ஒழிப்பதற்கென்று ஒரு மசோதா

கொண்டுவர பண்டித மாளவியா அநுமதி கேட்டார். லார்ட் செம்ஸ்போர்டு இதற்கு அநுமதி கொடுக்க மறுத்து விட்டார். எனவே, அது சம்பந்தமாக அகில இந்தியக் கிளர்ச்சி ஆரம்பித்தல் அவசியமென்றும், இதற்காக நாட்டில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யவேண்டு மென்றும் தீர்மானித்தேன்.

கிளர்ச்சியை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் இராஜப்பிரதிநிதியைப் பேட்டி காணுதல் முறையாகுமென்று நினைத்து அதற்காக விண்ணப்பித்துக் கொண்டேன். இராஜப்பிரதிநிதி உடனே அநுமதி தந்தார். மிஸ்டர் மாபி (இப்போது ஸர் ஜான் மாபி) அவரது அந்தரங்கக் காரியதரிசியா யிருந்தார். அவருடன் நெருங்கிய பழக்கம் பெற்றேன். லார்ட் செம்ஸ் போர்டுடன் நடந்த சம்பாஷணை திருப்திகரமாகவே யிருந்தது. அவர் திட்டமாக எதுவும் சொல்லாவிடினும் கூடிய வரை உதவி செய்வதாகச் சொன்னார்.

சுற்றுப் பிரயாணம் பம்பாயில் தொடங்கினேன். ஏகாதிபத்திய பிரஜா உரிமைச் சங்கத்தின் ஆதரவில் ஒரு கூட்டம் நடத்த ஸ்ரீ ஜெஹாங்கிர் பெடிட் ஒப்புக்கொண்டார். கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப் படவேண்டிய தீர்மானங்களைத் தயாரிப்பதற்காக மேற்படி சங்கத்தின் நிர்வாகக் கமிட்டி முதலில் கூடிற்று. கமிட்டி கூட்டத்தில் டாக்டர் ஸ்டான்லி ரீட், ஸ்ரீமான்கள் லலுபாய் ஸமல்தால், நடராஜன், பெடிட் இவர்கள் பிரசன்னமா யிருந்தனர். அம்முறையை ஒழித்துவிட வேண்டுமென அரசாங்கத்தைக் கேட்பதன் சம்பந்தமாக, கால வரையறை குறிப்பதுபற்றி விவாதம் நடந்தது. "கூடிய சீக்கிரத்தில்" என்றும், "உடனே" என்றும், "ஜூலை 31வுக்குள்" என்றும் மூன்றுவித யோசனைகள் இருந்தன. திட்டமான ஒரு தேதி குறிப்பிடவேண்டு மென்றும், அப்போது தான் அத்தேதிக்குள் அரசாங்கம் நமது கோரிக்கைக் கிணங்காவிட்டால் என்ன செய்வதென்று தீர்மானிக்க முடியும் என்றும் நான் சொன்னேன். ஸர் லலுபாய் "உடனே" என்று குறிப்பிடுவதர்குச் சாதகமாயிருந்தார். "உடனே" என்றால் "ஜூலை 31வ"யை விடக் குறுகிய காலமல்லவா

என்று அவர் கேட்டார். "உடனே" என்பதின் பொருள் ஜனங்களுக்கு விளங்காதென்றும், அவர்களை ஏதேனும் காரியம் செய்யப் பண்ணவேண்டுமானால் திட்டமான வார்த்தையை உபயோகிக்க வேண்டுமென்றும் நான் எடுத்துக் காட்டினேன். "உடனே" என்றால் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு இசைந்தபடி பொருள் கொள்வார்கள். அரசாங்கத்தார் ஒருவிதமாகவும், ஜனங்கள் மற்றொரு விதமாகவும் அர்த்தம் செய்து கொள்வார்கள். "ஜூலை 31௨" என்று குறிப்பிட்டுவிட்டால் யாரும் தப்பர்த்தம் செய்துகொள்ள இடமில்லை. அதற்குள் எதுவும் நடவாவிட்டால் நாம் மேலே காரியம் செய்யலாம். என்னுடைய வாதத்தின் நியாயத்தை டாக்டர் ரீட் உணர்ந்தார். கடைசியில் ஸர் லலுபாயும் சம்மதித்தார். ஆகவே ஜூலை 31௨க்குள் ஒப்பந்தக் கூலி முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்று நாங்கள் முடிவு செய்தோம். பொதுக்கூட்டத்தில் அத்தகைய தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தியா முழுவதிலும் நடந்த பொதுக் கூட்டங்களும் அவ்வாறே தீர்மானித்தன.

ஸ்ரீமதி ஜயஜி பெடிட் இராஜப் பிரதிநிதியைப் பேட்டி காண மாதர் பிரதிநிதிக் கூட்டமொன்றை அமைப்பதற்குப் பெரு முயற்சி செய்தார். அப்பிரதிநிதிக் கூட்டத்தில் சேர்ந்திருந்த பம்பாய்ப் பெண்மணிகளில் லேடி டாடா, தில்ஷத் பீகம் இவர்களின் பெயர்கள் எனக்கு நினைவிருக்கின்றன. இப் பிரதிநிதிக் கூட்டத்தினால் பெரும் பயன் விளைந்தது. இராஜப் பிரதிநிதியும் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை யூட்டும்படியான பதில் அளித்தார்.

கராச்சி, கல்கத்தா முதலிய பல இடங்களுக்குச் சென்றேன். எல்லாவிடங்களிலும் பெரிய கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. எங்கும் உற்சாகம் ததும்பிற்று. கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்தபோது இவ்வளவு பலமாகுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவே யில்லை.

அந்நாளில் நான் தனிமையாகப் பிரயாணம் செய்தபடியால் மிகச் சிறந்த அநுபவங்கள் பல ஏற்பட்டன. இரகசி

யப் போலீஸார் எப்போதும் என்னைப் பின் தொடர்ந்தனர். ஆனால் மறைப்பதற்கு என்னிடம் எதுவுமில்லா திருந்தபடியால் அவர்கள் என்னைத் தொந்திரவு செய்யவில்லை. அவர்களுக்கும் நான் கஷ்டம் எதுவும் விளைவிக்கவில்லை. அதிர்ஷ்டவசமாக நான் இன்னும் "மகாத்மா" பதவி பெற்றுவிடவில்லையென்றாலும், ஜனங்கள் என்னை அறிந்திருந்த இடங்களில் அப்பெயர் சொல்லிக் கூச்சலிடுதல் அப்போதே வழக்கமாகிவிட்டது.

ஒரு சமயம் இரகசியப் போலீஸார் பல ஸ்டேஷன்களில் எனக்குத் தொந்திரவு கொடுத்தார்கள். என்னுடைய ரயில் சிட்டைக் காட்டச் சொல்லி அதன் இலக்கத்தைக் குறித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் நான் உடனுக்குடனே பதில் கூறினேன். என்னுடன் பிரயாணம் செய்தவர்கள் என்னை யாரோ "சாது" என எண்ணிக் கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் நான் தொந்திரவு செய்யப்படுவதைப் பார்த்தபோது அவர்கள் கோபங்கொண்டு துப்பறிபவர்களைத் திட்டினார்கள். "அந்தச் சாதுவை ஏன் காரணமின்றித் தொந்திரவு செய்கிறீர்கள்?" என்று அவர்கள் கண்டித்தார்கள். "இந்தப் போக்கிரிப் பயல்களிடம் சிட்டைக் காட்டாதீர்கள்" என்று எனக்குச் சொன்னார்கள்.

"அவர்களுக்கு என் சிட்டைக் காட்டுவதில் கஷ்டம் ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் தங்கள் கடமையையே செய்கிறார்கள்" என்று நான் சாந்தமாகப் பதிலளித்தேன். பிரயாணிகள் இதனால் திருப்தி யடையவில்லை. வர வர அவர்கள் அதிக அநுதாபம் காட்டியதுடன், குற்றமற்றவர்களை இவ்வாறு தொந்திரவு செய்வது பற்றிப் பலமாக ஆட்சேபித்தார்கள்.

ஆனால் துப்பறிபவர்களின் தொல்லையைத் தொல்லையென்றே சொல்வதற்கில்லை. உண்மையில் தொல்லையா யிருந்தது மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணமே யாகும். அதிலும்

லாகூரிலிருந்து டில்லிக்குப் போகும்போது நான் அடைந்த கஷ்டத்தைச் சொல்ல முடியாது. காராச்சியிலிருந்து லாகூர் வழியாகக் கல்கத்தா சென்றேன். லாகூரில் வண்டி மாற்ற வேண்டும். வண்டியில் இடம் கண்டுபிடித்தல் அசாத்தியமா யிருந்தது. வண்டி நிறைய ஜனங்கள் இருந்தார்கள். பலாத் காரமாக இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு ஏறுபவர்களே வண்டி யில் ஏற முடியும். கதவு பூட்டியிருந்த வண்டிகளில் சிலர் ஜன்னல் வழியாகப் புகுந்து உள்ளே குதித்தார்கள். பொதுக் கூட்டத்திற் கென்று குறிப்பிடப்பட்ட தேதியில் நான் கல்கத்தா போய்ச் சேரவேண்டும். இந்த வண்டி தவறினல் அன்றைய தினம் போய்ச் சேர முடியாது. வண்டியில் ஏற லாம் என்னும் நம்பிக்கையை அனேகமாக இழந்துவிட்டேன். என்னை உள்ளே ஏற்றிக்கொள்ள யாரும் விரும்பியதாகத் தெரியவில்லை. இச்சந்தர்ப்பத்தில் என்னுடைய அவஸ்தை யைக் கவனித்த ஒரு போர்ட்டர் என்னிடம் வந்து "பன்னி ரண்டு அணு கொடுங்கள். உங்களுக்கு இடந் தேடித் தருகி றேன்" என்றான். "சரி, இடம் பிடித்துத் தந்தால் கட்டாயம் 12 அணு கொடுக்கிறேன்" என்று நான் கூறினேன். அவன் ஒவ்வொரு வண்டியாகச் சென்று பிரயாணிகளை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டான். யாரும் அவனுக்குச் செவி கொடுக்க வில்லை. கடைசியாக வண்டி புறப்படும் சமயத்தில் சிலர் "உட்காருவதற்கு இங்கே இடமில்லை. வேண்டுமானால் உள்ளே தள்ளு; நின்றுகொண்டே வரட்டும்," என்றார்கள். போர்ட் டர் என்னைப் பார்த்து "என்ன சொல்கிறீர்கள்" என்றான். நான் உடனே சம்மதித்தேன். அவன் என்னைத் தூக்கி ஜன்னல் வழியாக உள்ளே பிடித்துத் தள்ளினான். இவ்வாறு வண்டியி லேறினேன். போர்ட்டர் 12 அணு பெற்றுச் சென்றான்.

அன்றிரவு பெருஞ் சோதனையா யிருந்தது. மற்றப் பிரயாணிகள் எப்படியோ நெருக்கியடித்து உட்கார்ந்திருந்தார் கள். நான் மேல் தட்டின் சங்கிலியைப் பிடித்துக்கொண்டு இரண்டு மணி நேரம் நின்றுகொண்டே வந்தேன். பிரயாணி

களில் சிலர் என்னை ஓயாது தொந்திரவு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். "ஏனையா, நிற்கிறீர்? உட்காரக் கூடாதா?" என்று அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். உட்கார இடமில்லை யென்பதை அவர்களுக்குச் சாந்தமாக எடுத்துக் காட்ட முயன்றேன். ஆனால் மேல் தட்டில் காலை நீட்டிப் படுத்துக்கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு நான் நிற்பதுகூடச் சகிக்கவில்லை. ஓயாமல் தொந்திரவு செய்துகொண்டே இருந்தார்கள். நானும் அவர்களுக்குச் சாந்தமாகப் பதில் சொல்லிக்கொண்டே வந்தேன். இதனால் கடைசியில் அவர்களுக்குக் கோபம் தணிந்தது. சிலர் என் பெயரைக் கேட்டார்கள். நான் சொன்னபோது அவர்கள் பெரிதும் வெட்கமுற்றார்கள். என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு இடம் ஒழித்தும் கொடுத்தார்கள். இவ்வாறு பொறுமை பயனளித்தது. நான் பெரிதும் களைப்புற்றிருந்தேன். என் தலை சுழன்றது. உதவி மிகவும் அவசியமான தருணத்தில் பகவான் உதவி யனுப்பினார்.

இவ்வாறு எப்படியோ டில்லியை யடைந்து அங்கிருந்து கல்கத்தா போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கே காஸிம்பஸார் மகாராஜா வீட்டில் தங்கினேன். பொதுக்கூட்டத்துக்கும் அவர் தான் தலைமை வகித்தார். கராச்சியைப் போலவே இங்கும் ஜனங்கள் அளவில்லா உற்சாகம் காட்டினார்கள். கூட்டத்தில் பல ஆங்கிலேயரும் பிரசன்னமா யிருந்தனர்.

இந்தியாவிலிருந்து ஒப்பந்தக் கூலி யனுப்பும் முறை நிறுத்தப்பட்டு விட்டதாக ஜூலை 31உக்கு முன்னால் இந்திய அரசாங்கத்தார் அறிக்கை வெளியிட்டனர்.

முதன் முதலாக 1894-ம் ஆண்டில் இம்முறையைக் கண்டித்து நான் விண்ணப்பம் தயாரித்தேன். "பாதி அடிமைத்தனம்" என்று ஸர் வில்லியம் ஹண்டரால் கூறப்பட்ட அம்முறை என்றேனும் ஒரு நாள் முடிவுபெறும் என்று அக்காலத்திலேயே நான் நம்பியதுண்டு.

1894-ம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்ட இக்கிளர்ச்சிக்கு

உதவி செய்தவர்கள் பலர் ஆவர். ஆனால் அதன் பொருட்டு சத்தியாக்கிரஹம் மேற்கொள்ளச் சித்தமா யிருந்தபடியால் தான் அது அவ்வளவு விரைவில் முடிவுற்றது என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

அக்கிளர்ச்சியையும் அதில் ஈடுபட்டவர்களையும் பற்றிய மற்ற விவரங்களை நேயர்கள் நான் எழுதிய "தென்னாப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹ சரித்திர"த்தில் காணலாம்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

அவுரித்தோட்ட அநீதி

சம்பரான், ஜனக மகாராஜன் ஆட்சி புரிந்த நாடாகும். அங்கு மாந்தோப்புகள் ஏராளம். அவ்வாறே 1917-ம் ஆண்டு வரை அவுரித் தோட்டங்களும் அதிகமாயிருந்தன. சம்பரான் குடியானவன் ஒவ்வொருவனும் தன் நிலத்தில் 20ல் 3 பங்கில் நிலச்சுவான்தாரனுக்காக அவுரி பயிரிட வேண்டுமென்று சட்டம் இருந்தது. இதற்குத் 'தீன்கதியா' முறை என்று பெயர். ஓர் எக்கராவிலுள்ள 20 கதாக்களில் 3 கதா கட்டாயம் அவுரி பயிரிட வேண்டுமாதலால் இம்முறைக்கு அப்பெயர் வந்தது.

அப்போது சம்பரான் என்னும் பெயரையே நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. அது இருக்குமிடம் தெரியாது என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை யன்றோ? அவுரித் தோட்டங்களைப் பற்றியும் நான் யாது மறியேன். அவுரிப் பொட்டணங்களைப் பார்த்ததுண்டு. ஆனால் அந்த அவுரி, சம்பரானில் ஆயிரக் கணக்கான குடியானவர்களை எவ்வளவோ கஷ்டங்களுக்குள்ளாக்கி விளைந்தது என்னும் விவரம் தெரியவே தெரியாது.

இராஜ குமார சுக்லா என்பார் இத்துன்பங்களை அநுபவித்த குடியானவர்களில் ஒருவர். தாம் பட்டதுபோல் இன்னும் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான குடி-

யானவர்களுக்குக் கதி மோக்ஷம் பிறக்க வேண்டுமென்று அவர் அடங்காத் தாபம் கொண்டிருந்தார்.

இந்த மனிதர் லக்னௌவில் என்னைத் தேடிப் பிடித்தார். அங்கே 1916-ம் வருஷத்துக் காங்கிரஸுக்காகப் போயிருந்தேன். "எங்களுடைய துயரங்களைப்பற்றி வக்கில் பாபு உங்களுக்குச் சொல்வார்" என்று அவர் கூறி என்னைச் சம்பரானுக்கு வரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினர். "வக்கில் பாபு" என்று அவர் குறிப்பிட்டது பாபு விரஜகிஷோர் பிரஸாத் அவர்களைத் தான். சம்பரானில் என்னுடைய சக ஊழியரானவரும், பிஹாரில் எல்லாப் பொது வேலைகளுக்கும் உயிர் நிலையாயிருப்பவரும் அவர்தான். இராஜகுமார சுக்லா அவரை என் கூடாரத்துக்கு அழைத்து வந்தார். அவர் கறுப்பு அல்பாகா மேற் சட்டையும், நிஜாரும் தரித்திருந்தார். அப்போது விரஜகிஷோர் பிரஸாதிடம் எனக்கு அவ்வளவு நல்லெண்ணம் உண்டாகவில்லை. ஒன்றுமறியாத குடியானவர்களின் பணத்தைப் பறித்துப் பிழைக்கும் வக்கில்களில் அவர் ஒருவராயிருக்க வேண்டும் என எண்ணினேன். அவரிடத்தில் சம்பரானைப் பற்றிச் சிறிது கேள்விப்பட்டதும் என் வழக்கத்தை யனுசரித்து, "நிலைமையை நேரில் பார்ப்பதற்கு முன்னால் நான் அபிப்பிராயம் எதுவும் கூற முடியாது. தயவு செய்து இவ்விஷயமாகக் காங்கிரஸில் தீர்மானங் கொண்டு வாருங்கள். ஆனால் இப்போதைக்கு என்னைச் சும்மா விட்டு விடுங்கள்," என்றேன். இராஜகுமார் சுக்லா காங்கிரஸினிடமிருந்தும் உதவி வேண்டாமலில்லை. சம்பரான் ஜனங்களிடம் அநுதாபந் தெரிவிக்கும் தீர்மானமொன்றை பாபு விரஜகிஷோர் பிரஸாத் கொணர்ந்தார். அது ஏகமனதாக நிறைவேறியது.

இராஜகுமார் சுக்லா மகிழ்ச்சியடைந்தா ராயினும் திருப்தி பெற்று விடவில்லை. நான் சம்பரானுக்கு நேரில் வந்து அங்குள்ள குடியானவர்களின் துயரங்களைக் கண்ணால் பார்க்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினர். நான் உத்தேசித்திருக்கும் சுற்றுப் பிரயாணத்தில் சம்பரானையும் சேர்த்துக்கொண்டு

அதற்கு இரண்டொரு நாள் தருவதாக வாக்களித்தேன். "ஒரு நாளே போதும். அதற்குள் உங்கள் கண்ணாலேயே எல்லாம் பார்த்து விடுவீர்கள்" என்றார் சுக்லா.

லக்னௌவிலிருந்து கான்பூருக்குச் சென்றேன். இராஜ குமார் அங்கும் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்தார். "சம்ப ரான் இங்கிருந்து சமீபத்தில் தான் இருக்கிறது. ஒரே ஒரு நாள் கொடுங்கள்" என்று அவர் வற்புறுத்தினார். "இந்த முறை மன்னித்து விடுங்கள். மற்றொரு சமயம் கட்டாயம் வருகிறேன்" என்று என் வாக்குறுதியை மீண்டும் உறுதிப் படுத்தினேன்.

அங்கிருந்து ஆசிரமம் சென்றேன். விடாக் கண்டராகிய இராஜகுமார் அங்கும் வந்து சேர்ந்தார். "இப்பொழுதே நீங் கள் வரும் நாளைக் குறிப்பிட்டு விடுங்கள்" என்றார். "நல் லது. இன்ன தேதியில் நான் கல்கத்தாவில் இருப்பேன். அங்கு வந்து என்னைச் சந்தித்து அழைத்துப் போங்கள்" என்று பதிலளித்தேன். எங்கே போவது, என்ன செய்வது, எதைப் பார்ப்பது என்று எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதல்லவா?

நான் கல்கத்தா சேர்வதற்கு முன்னாலேயே இராஜகுமார் சுக்லா ஆங்கடைந்து, பூபேந்திரநாத் வஸுவின் வீட்டில் தயா ராய்க் காத்திருந்தார். இவ்வாறு, கல்வி யறிவு இல்லாதவரும், கபடமற்ற சாதுவும், ஆனால் உறுதியுள்ளவருமான இக்குடி யானவர் என்னைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்.

1917-ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் நாங்கள் கல்கத்தாவி லிருந்து சம்பரானுக்குப் பிரயாணமானோம். இருவரும் பட் டிக் காட்டுக் குடியானவர்கள் போலவே காணப்பட்டோம். இந்த வண்டியில் ஏறுவதென்பது கூட எனக்குத் தெரியாது. அவர் தான் என்னை வண்டிக்கு அழைத்துப் போனார். இரு வரும் சேர்ந்தாற் போல் பிரயாணம் செய்து காலையில் பாட்னா சேர்ந்தோம்.

பாட்னாவுக்கு இப்போது தான் முதல் முறையாக நான் சென்றேன். அங்கே யாராவது நண்பர் அல்லது தெரிந்தவர்

வீட்டில் தங்கலாமென்பதற்கு அத்தகையவர் யாரும் இல்லை. இராஜகுமார் சுக்லா சாதாரண குடியானவரே யாயினும் அவருக்குப் பாட்னுவில் கொஞ்சம் செல்வாக்கு இருக்க வேண்டுமென எண்ணியிருந்தேன். பிரயாணத்தின்போது அவரைப் பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் நன்ருய்த் தெரிந்தது. ஆனல் பாட்னு சேர்ந்ததும் சிறிதும் சந்தேகமில்லாமற் போயிற்று. பாவம்! அவருக்கு உலக விஷயம் ஒன்றுமே தெரியாது. அவர் தமது நண்பர்களென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த வக்கீல்கள் அவரைத் தங்கள் குற்றேவல்காரனுக நினைத்தார்கள். பட்டிக்காட்டுக் கட்சிக்காரர்களையும் அவர்களுடைய வக்கீல்களையும் கங்காநதியின் வெள்ளத்தை யொத்த அகழ் பிரித்து நிற்கிறது என்று சொல்லுதல் மிகையாகாது.

இராஜகுமார் சுக்லா இராஜேந்திர பாபுவின் வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்ருர். இராஜேந்திர பாபு பூரிக்கோ, வேறிடத்துக்கோ (நன்கு ஞாபகமில்லை) போயிருந்த படியால் அவரைக் காண்பதற்கில்லை. பங்களாவில் இரண்டொரு வேலைக்காரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எங்களைத் திரும்பிப் பார்க்கவுமில்லை. கையில் கொஞ்சம் ஆகாரம் இருந்தது. பேரீச்சம் பழம் வேண்டுமென்று சொன்னேன். அந் நண்பர் போய் வாங்கி வந்தார்.

பிஹாரில் தீண்டாமை மிகக் கடுமையாய் அனுஷ்டிக்கப் பட்டது. வேலைக்காரர்கள் கிணற்றில் தாங்கள் ஜலம் இழுத்துக் கொண்டிருந்தபோது நான் இழுக்கக் கூடாதென்று சொன்னுர்கள். என்னுடைய வாளியிலிருந்து தண்ணீர்த் துளிகள் தெறித்துவிட்டால் அவர்கள் தீட்டாய்ப் போய் விடுவார்களாம். நான் என்ன சாதியானே, வேலைக்காரர்களுக்குத் தெரியாதல்லவா? இராஜ குமார் உள்ளிருந்த கக்கூசை எனக்குக் காட்டினுர். வேலைக்காரர்கள் உடனே வெளிக் கக்கூசுக்குப் போகச் சொன்னுர்கள். ஆனல் இவை யெல்லாம் எனக்கு வியப்பளிக்கவும் இல்லை; கோபமூட்டவுமில்லை. அநுபவித்து அநுபவித்து அவை உறைத்துப் போயிருந்தன. வேலைக்காரர்கள், பாவம், என் செய்வார்கள்? தங்கள் கடமை

யென்று கருதியதையே அவர்கள் செய்தார்கள். இராஜேந்திர பாபு அப்படிச் செய்தலேயே விரும்புவாரென அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

இத்தகைய ருசிகரமான அநுபவங்களினால் இராஜகுமார் சுக்லாவின் சக்தி இவ்வளவுதான் என்று நான் நன்கறிந்து கொண்டேனாயினும், அவரிடம் எனக்கு மதிப்பு அதிகமே யாயிற்று. ஆனால் இராஜ குமாரினால் எனக்கு வழிகாட்ட முடியாதென்றும், லகானை நானே கையிலெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதா னென்றும் கண்டேன்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

சாது பீஹாரிகள்

மௌலானா மஷ்ருல்ஹக் லண்டனில் பாரிஸ்டர் பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவருடன் அறிமுகம் பெற்றிருந்தேன். மீண்டும் 1925-ம் ஆண்டில் பம்பாய்க் காங்கிரஸில் அவரை நான் சந்தித்தேன். அவ்வருஷம் முஸ்லிம் லீக் அவர் அக்கிராசனத்தின் கீழ் நடந்தது. எப்போதாவது பாட்னாவுக்கு நான் போகும்படி நேர்ந்தால் தம் வீட்டில் வந்து தங்கும்படி அவர் என்னை அழைத்திருந்தார். இப்போது அந்த ஞாபகம் வரவே நான் வந்த காரியத்தைக் குறிப்பிட்டு அவருக்கு ஒரு சீட்டு எழுதி அனுப்பினேன். அவர் உடனே தமது மோட்டார் வண்டியில் ஏறி வந்து நான் அவரது விருந்தினனாகவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். அவருக்கு வந்தன மளித்துவிட்டு, நான் போகவேண்டிய இடத்துக்கு முதல் வண்டி எதுவோ அதில் ஏற்றி அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். என்னைப்போன்ற முற்றும் புதிய மனிதனுக்கு ரயில்வே 'கைட்' உபயோகப் படவில்லை. எனவே அவர் இராஜகுமார சுக்லாவுடன் கலந்து கொண்டு முதலில் நான் முஸபர்பூருக்குச் செல்லுதல் நல

மென்று சொன்னார். அன்று மாலையே அவ்விடத்துக்குப் புறப்பட்ட ரயிலில் என்னை ஏற்றி அனுப்பினார்.

அப்போது ஆசிரியர் கிருபாலனி முஸபர்பூரில் இருந்தார். (சிந்து) ஹைதராபாத்துக்கு நான் போன நாளிலிருந்து அவரை அறிவேன். அவரது அரிய தியாகங்களைப் பற்றியும், எளிய வாழ்க்கையைப் பற்றியும், டாக்டர் சோயித்ராம் எனக்குச் சொல்லி யிருந்தார். டாக்டர் சோயித்ராம் நடத்திக் கொண்டிருந்த ஆசிரமம், ஆசிரியர் கிருபாலனி கொடுத்த நிதியைக் கொண்டு தான் நடந்து வந்தது. நிற்க, முஸபர்பூர் அரசாங்கக் கல்லூரியில் ஆசிரியரா யிருந்த ஸ்ரீ கிருபாலனி நான் அவ்விடம் சென்றதற்குச் சற்று முன்பு தான் அவ்வேலையை ராஜினுமா செய்திருந்தார். என் வரவைப்பற்றி அவருக்கு முன்னதாகத் தந்தி கொடுத்தேன். வண்டி நள்ளிரவில் முஸபர்பூர் போய்ச் சேர்ந்ததாயினும் அவர் ஏராளமான மாணுக்கர்களுடன் என்னை ஸ்டேஷனில் வந்து சந்தித்தார். அவருக்குச் சொந்த ஜாகை கிடையாது. ஆசிரியர் மால்கானியுடன் அவர் வாசம் செய்து வந்தார். ஆதலின் நானும் ஆசிரியர் மால்கானியின் விருந்தினனுனேன். அரசாங்கக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் ஒருவர் என்னைப் போன்ற மனிதனுக்கு இடங் கொடுப்பது அக்காலத்தில் மிக அபூர்வமான சம்பவமாகும்.

பிஹாரில், முக்கியமாக திர்ஹத் பகுதியில் குடிகொண்டிருந்த சகிக்க முடியாத நிலைமையைப் பற்றி ஆசிரியர் கிருபாலனி எனக்கு விவரமாகக் கூறினார். அத்துடன் என் வேலை எத்துணைப் பிரயாசையானது என்பது பற்றியும் தெரிவித்தார். அவர் பிஹார் வாசிகளுடன் நெருங்கிப் பழகி நட்புரிமை கொண்டிருந்தவர். நான் பிஹாருக்கு வந்த காரியத்தைப் பற்றி அவர்களுக்குச் சொல்லி யிருந்தார்.

காலையில் சில வக்கில்கள் கூட்டமாக என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். அவர்களில் இராம நவமி பிரஸாத் என்பவரைப் பற்றி இன்னும் எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. அவர் மற்றவர்களைவிட மிகவும் சிரத்தையுள்ளவராகத் தோன்றினார். "நீங்கள் இங்கே (அதாவது ஆசிரியர் மால்கானியின் ஜாகையில்)

தங்கினால் என்ன காரியத்துக்காக வந்தீர்களோ அதைச் செய்தல் இயலாத காரியம். எங்களில் ஒருவருடைய வீட்டுக்கு நீங்கள் வந்து தங்கவேண்டும். கயாபாபு இங்கே பிரபல வக்கீல்களில் ஒருவர். அவரின் சார்பாக உங்களை அழைப்பதற்கு வந்திருக்கிறேன். நாங்களெல்லாரும் அரசாங்கத்தினிடம் அச்சமுடையவர்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆயினும் எங்களாலியன்ற உதவி உங்களுக்குச் செய்கிறோம். இராஜகுமார் உங்களிடம் தெரிவித்துள்ள விஷயங்கள் பெரும்பாலும் உண்மையே. இன்று எங்கள் தலைவர்கள் இங்கு இல்லாதிருப்பது வருந்தத்தக்கது. எனினும் பாபு விரஜ கிஷோர் பிரஸாதுக்கும், பாபு இராஜேந்திர பிரஸாதுக்கும் தந்தி யடித்திருக்கிறேன். அவர்கள் சீக்கிரத்தில் வந்து சேரலாம். உங்களுக்கு வேண்டிய எல்லாத் தகவல்களும் அவர்கள் அளிப்பதுடன் பெரிதும் உங்களுக்கு உதவியும் செய்பக்கூடும். தயவு செய்து கயாபாபுவின் வீட்டுக்கு வாருங்கள்," என்று இராமநவமி பிரஸாத் சொன்னார்.

இந்த வேண்டுகோளை நான் மறுக்க முடியவில்லை. கயாபாபுவுக்கு என்னால் தொந்திரவா யிருக்குமோவென்று கொஞ்சம் தயங்கினேன். ஆனால் அவர் அப்படி யொன்றுமில்லை யென்று உறுதி கூறியதின்மீது அவர் வீடு சென்று தங்கினேன். அவரும் அவரது வீட்டாரும் என்னிடம் அளவற்ற பிரியங் காட்டி உபசரித்தார்கள்.

தர்பங்காவிலிருந்து விரஜகிஷோர் பிரஸாதும், பூரியிலிருந்து இராஜேந்திர பிரஸாதும் இதற்குள் வந்து சேர்ந்தனர். விரஜகிஷோர் பாபு நான் லக்னௌவில் பார்த்த மனிதராக இங்கில்லை. இம்முறை அவர், பீஹார் வாசிகளுக்குச் சிறப்பாக உரிய தாழ்மைக் குணம், எளிய வாழ்வு, பெருந்தன்மை, அளவிலா நம்பிக்கை ஆகிய இக்குணங்களினால் என் மனதைக் கவர்ந்தார். நான் ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினேன். பீஹார் வக்கீல்கள் அவரிடம் எவ்வளவு மதிப்புக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதைக் கண்டு ஓரளவு வியப்பும் சந்தோஷமும் அடைந்தேன்.

விரைவிலேயே நான் இந்தக் கூட்டத்தாருடன் அத்தியந்த நட்பென்னும் தளையினால் பிணைக்கப்பட்டேன். விரஜ கிஷோர் பாபு அங்கிருந்த நிலைமை குறித்து எனக்கு எல்லா விவரங்களும் தெரிவித்தார். ஏழைக் குடியானவர்களின் வழக்குகளை அவர் ஏற்றுக்கொண்டு நடத்துதல் வழக்கமென அறிந்தேன். நான் சென்றபோது அத்தகைய வழக்குகள் இரண்டு நடந்து கொண்டிருந்தன. அவ் வழக்குகளில் வெற்றி பெற்றால் அந்த ஏழை ஜனங்களுக்கு ஏதோ கொஞ்சம் உதவி செய்ததாக எண்ணி அவர் ஆறுதல் அடைவாராம். கபடற்ற அக்குடியானவர்களிடம் அவர் இவ்வழக்குகளுக்காக சன்மானம் பெறுமலில்லை. வக்கில்கள் பொதுவாக, வழக்குகளுக்குப் பணம் வாங்காவிட்டால் தங்கள் குடும்பத்தை நிர்வகிக்க முடியாதென்றும், எனவே ஏழைகளுக்குப் பயனுள்ள உதவி செய்ய முடியாமற் போய்விடுமென்றும் நம்பிக்கையுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வாங்கும் பணத்தைப் பற்றியும், வங்காளத்திலும் பீஹாரிலும் சாதாரணமாக பாரிஸ்டர்களின் சன்மான விகிதத்தைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டு நான் திகைத்துப் போய்விட்டேன்.

“பாரிஸ்டர்.......இன்னாரிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டதற்கு ரூ. 10,000 கொடுத்தோம்” என்று சொன்னார்கள். ஆயிரத்துக்குக் குறைந்த தொகை யாருக்குமே கொடுக்கப்படுவதில்லை யென்று தெரிந்தது.

இது சம்பந்தமாக நான் கண்டித்துப் பேசியதை அந்நண்பர்கள் பொறுமையாகக் கேட்டார்கள். யாரும் பிழைபடக் கொள்ளவில்லை.

நான் அவர்களிடம் கூறியதாவது:—“நிலைமையை நான் ஆராய்ந்ததிலிருந்து, கோர்ட்டுகளுக்குப் போவதையே நிறுத்திவிட வேண்டுமென்று முடிவுக்கு வந்துள்ளேன். இத்தகைய வழக்குகளைக் கோர்ட்டுக்குக் கொண்டு போவதால் நலன் விளையாது. குடியானவர்கள் இவ்வாறு நசுக்கப்பட்டுப் பயத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும்போது நீதிமன்றங்கள் பயனற்றவை

யாகின்றன. பயத்திலிருந்து விடுவிப்பதே அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய முக்கியமான உதவி. பீஹாரிலிருந்து 'தீன் கதியா' முறையே அடியோடு தொலையும் வரையில் நாம் சும்மா உட்கார முடியாது. இரண்டு தினங்களில் நான் இங்கிருந்து போய்விடலாமென்று எண்ணியிருந்தேன். இவ்வேலை இரண்டு வருஷங்கூடப் பிடிக்கலாம் என்று இப்போது தோன்றுகிறது. அவசியமானால் 'அவ்வளவு காலம் இதற்காகச் செலவிடவும் தயாராயிருக்கிறேன். செய்ய வேண்டிய வேலையைப்பற்றி ஓரளவு எனக்குப் பிடிபட்டிருக்கிறது. ஆனால் உங்களுடைய உதவி வேண்டும்."

விரஜகிஷோர் பாபு மிக அபூர்வமான நிதான புத்தியுள்ளவரெனக் கண்டேன். "எங்களால் கூடிய உதவி செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம். ஆனால் என்ன விதமான உதவி வேண்டுகிறீர்கள் என்று தெரிவியுங்கள்" என்று அவர் சாந்தமாகக் கூறினார்.

இவ்வாறு நடுஜாமம் வரையில் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

நான் கூறியதாவது :—"உங்களுடைய சட்டஞானம் எனக்குப் பயன்படாது. எழுத்து வேலைக்கும், மொழி பெயர்ப்பதற்குமே எனக்கு உதவி தேவை. சிறை புகுவதும் அவசியமாகலாம். ஆனால் அதற்கும் நீங்கள் துணிய வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேனாயினும், எவ்வளவு தூரம் போகலாமென உங்களுக்குப் பூரண தைரியம் இருக்கிறதோ அவ்வளவு தூரம் போனால் போதும். நீங்கள் உங்கள் வேலைகளை விடுத்து சாதாரண குமாஸ்தாக்கள் ஆவதே சாமான்யமன்று. அதுவும் எத்தனை காலம் அவ்வாறிருக்க வேண்டுமோ தெரியாது. இப்பக்கத்தில் பேசப்படும் ஹிந்தித் திரிபு பாஷை எனக்கு விளங்குவது கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஆதலின் நீங்கள் எனக்கு மொழிபெயர்த்துச் சொல்ல வேண்டும். இந்த வேலைக்கு நம்மால் பணங்கொடுக்க முடியாது. எல்லாம் அன்புள்ளத்துடனும், தொண்டுப் பற்றுடனுமே செய்யப்பட வேண்டும்."

விரஜகிஷோர் பாபு நான் கூறியவற்றை நன்கறிந்து கொண்டார். இப்போது அவர் என்னையும் தமது தோழர்களையும் முறையாகக் குறுக்கு விசாரணை செய்தார். தங்கள் ஊழியம் எவ்வளவு காலம் தேவையாயிருக்கும், எவ்வளவு பேர் வேலைக்கு வேண்டும், முறை போட்டுக்கொண்டு வேலை செய்யலாமா என்பது போன்ற கேள்விகளை அவர் கேட்டு நான் கோரிய உதவியின் இயல்பைத் தெளிவாக்கினார். பின்னர், தமது சகோதர வக்கீல்களை அவர்களால் எவ்வளவு தியாகம் செய்ய முடியுமெனக் கேட்டார்.

கடைசியாக அவர்கள் "நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் செய்வதற்கு நாங்கள் இவ்வளவு பேரும் சித்தமாயிருக்கிறோம். எங்களில் சிலர் நீங்கள் விரும்புங்காலம் வரை உங்களுடனேயே இருப்போம். ஆனால் சிறை செல்வதென்பது எங்களுக்கு முற்றிலும் புதிய விஷயம். அதற்கும் எங்களைச் சித்தமாக்கிக் கொள்ள முயல்கிறோம்," என்று வாக்குறுதி தந்தார்கள்.

பதினைன்காம் அத்தியாயம்

அஹிம்ஸா தரிசனம்

சப்பரான் விவசாயிகளின் நிலைமையை ஆராய்ச்சி செய்து, அவுரித் தோட்டக்காரர்கள் மீது அவர்களுக்கிருந்த குறைகளை அறிந்துகொள்வதே என் நோக்கமாகும். இந்நோக்கம் நிறைவேறுதற்கு ஆயிரக் கணக்கான குடியானவர்களைச் சந்தித்தல் அவசியம். ஆனால் அவ்விசாரணை தொடங்குவதற்கு முன்பு, தோட்டக்காரர்களின் கட்சி என்னவென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுதலும், அந்த டிவிஷன் கமிஷனரைப் பார்த்தலும் அவசியமென்று எண்ணினேன். எனவே, தோட்டக்காரர்கள் சங்கக் காரியதரிசிக்கும், கமிஷனருக்கும் எழுதி அவர்களை வந்து பார்க்க அநுமதி பெற்றேன்.

தோட்டக்காரர் சங்கத்தின் காரியதரிசி, ஒளிவு மறைவின்றித் தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார் நான் வெளியான் என்றும், தோட்டக்காரர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடிகளுக்கும் இடையில் வருவதற்கு எனக்கு உரிமையில்லை யென்றும், ஏதாவது சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமானுல் எழுத்தில் எழுதித் தெரிவித்துக் கொள்ளும்படியும் அவர் கூறினுர். அவருக்கு நான் மரியாதையாகப் பதில் உரைத்தேன். என்னை நான் வெளியான் எனக் கருதவில்லை யென்றும், குடியானவர்கள் விரும்பினுல் அவர்களுடைய நிலைமையைப்பற்றி விசாரணை செய்ய எனக்குப் பூரண உரிமை யுண்டென்றும் கூறினேன்.

பின்னர், கமிஷனரைப் பார்க்கச் சென்றேன். அவர் என்னை அதட்டி உருட்டத் தொடங்கினுர். திர்ஹுத் டிவிஷனை விட்டு உடனே போய்விடும்படி புத்தி சொன்னுர்.

என்னுடைய சகாக்களிடம் இவை யெல்லாவற்றையும் தெரிவித்தேன். நான் மேற் செல்ல முடியாதபடி அரசாங்கத்தார் தடுத்துவிடக் கூடுமென்றும், நான் எதிர்பார்த்ததை விட அதிக விரைவிலேயே சிறை செல்ல நேரிடலா மென்றும், அவ்வாறு நேர்ந்தால், மோதிஹாரியிலாவது, கூடுமானுல் பெட்டியாவிலாவது நான் கைது செய்யப்படுதலே நல்லதென்றும் கூறினேன். ஆதலின் கூடிய சீக்கிரத்தில் அவ்விடங்களுக்குப் போக விரும்புவதாகத் தெரிவித்தேன்.

சம்பரான், திர்ஹுத் டிவிஷனைச் சேர்ந்தது. மோதிஹாரி அதன் தலை நகர். இராஜ குமார் சுக்லாவின் கிராமம் பெட்டியாவுக்கு அருகில் இருந்தது. அந்தப் பக்கத்திலிருந்த குடியானவர்களே அந்த ஜில்லாவுக்குள் மிகவும் ஏழ்மையானவர்கள். அவர்களை நான் பார்க்க வேண்டுமென்று இராஜ குமார் விரும்பினுர். நானும் அவரைப் போலவே ஆவல் கொண்டிருந்தேன்.

எனவே, அன்றைய தினமே என் தோழர்களுடன் புறப்பட்டு மோதிஹாரியை அடைந்தேன். அங்கு பாபு

கோரக் பிரஸாத் தமது வீட்டில் எங்களுக்கு இடமளித்தார். அவர் வீடு யாத்ரீசர்கள் தங்கும் பெரிய சத்திரம் போலாயிற்று. எல்லாருக்கும் அங்கு இடங்கூடப் போதவில்லை. அன்றைய தினமே, மோதீஹாரிக்கு ஐந்து மைல் தூரத்தில் ஒரு குடியானவன் துன்புறுத்தப் பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டோம். மறுநாள் காலையில் நான் பாபு தாரணிதர் பிரஸாதுடன் சென்று அவனைப் பார்த்து வரவேண்டு மென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவ்வாறே யானை மீதேறி நாங்கள் புறப்பட்டோம். (குஜராத்தில் மாட்டு வண்டி எவ்வளவு சாதாரணமோ அவ்வளவு சம்பரானில் யானை சாதாரணம் என்பதை இங்கே குறிப்பிடவேண்டும்.) நாங்கள் பாதி வழி போவதற்கு முன்னல் போலீஸ் சூபரின்டென்டினிடமிருந்து ஓர் ஆள் தொடர்ந்து வந்து எங்களைப் பிடித்தான். போலீஸ் தலைவர் எனக்குத் தமது வந்தனங்களை அனுப்பியதாக அவன் கூறினன். அதன் கருத்தை நான் அறிந்து கொண்டேன். எனவே தாரணிதர் பாபுவை மட்டும் மேலே போகும்படி சொல்லிவிட்டு போலீஸ் தூதன் கொண்டுவந்திருந்த வாடகை வண்டியில் ஏறிக்கொண்டேன். வண்டியில் ஏறியதும் அவன் எனக்கு ஓர் உத்திரவை சாதரா செய்தான். அதில் என்னை உடனே சம்பரானை விட்டுப் போகும்படி எழுதியிருந்தது. நான் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு வண்டி போய்ச் சேர்ந்ததும் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டதற்குக் கையொப்பம் கேட்டான். உத்திரவைப் பெற்றுக் கொண்டதாகவும், ஆனல் நான் தொடங்கியுள்ள ஆராய்ச்சி முடியும் வரையில் சம்பரானை விட்டுப் போகும் உத்தேசமில்லை யென்றும் எழுதிக் கையொப்பம் செய்து கொடுத்தேன். அதன் மேல், சம்பரானிலிருந்து போகவேண்டு மென்னும் உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்படியாத குற்றத்திற்காக மறுநாள் விசாரணைக்கு வந்து சேரும்படி ஒரு கட்டளை கிடைத்தது.

அன்றிரவு முழுவதும் நான் தூங்கவில்லை. கடிதங்கள் எழுதுவதிலும், பாபு விரஜ கிஷோர் பிரஸாதுக்கு அவசியமான யோசனைகளைக் கூறுவதிலும் இரவு கழிந்தது.

எனக்கு அளிக்கப்பட்ட உத்திரவையும், விசாரணைக் கட்டளையையும் பற்றிய செய்திகள் காட்டுத் தீ போல் பரவி விட்டன. அன்றைய தினம் மோதிஹாரி நகரம் கண்ட காட்சியைப்போல் அதற்குமுன் எப்போதும் கண்டதில்லை யென்று எல்லாரும் சொன்னார்கள். கோரக் பாபுவின் வீட்டிலும், கோர்ட்டிலும் ஜனங்களின் கூட்டம் சொல்ல முடியாது. அதிர்ஷ்ட வசமாக இரவுக்கிரவே நான் எல்லா வேலையும் முடித்திருந்தபடியால் ஜனக் கூட்டத்தைச் சமாளித்தல் சாத்தியமா யிருந்தது. என் தோழர்கள் சிறந்த உதவி செய்தார்கள். நான் போகு மிடங்களி லெல்லாம் தொடர்ந்து வந்த ஜனக்கூட்டத்தை அவர்கள் ஒழுங்குபடுத்தி வந்தனர்.

எனக்கும், கலெக்டர், மாஜிஸ்ட்ரேட், போலீஸ் சூபரின்டெண்டு இவர்களுக்கும் ஒருவகையான நேயபாவம் ஏற்பட்டது. எனக்கு அனுப்பப்பட்ட உத்திரவுகளை நான் சட்ட ரீதியாக ஆட்சேபித்திருக்கலாம். அதற்கு மாறாக நான் எல்லாவற்றையும் பெற்றுக் கொண்டேன். உத்தியோகஸ்தர்களிடம் நான் நடந்த கொண்ட முறையில் எவ்விதத் தவறும் கிடையாது. இதிலிருந்து அவர்கள், தங்களை அவமதிக்கும் எண்ணம் எனக்கில்லை யென்றும், உத்திரவுகளை சாத்வீகமாக எதிர்க்கவே நான் விரும்புவதாகவும் அறிந்து கொண்டனர். எனவே, எனக்கும் அவர்கள் தொந்திரவு கொடுக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, கூட்டங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதில், என்னுடையவும் என் தோழர்களுடையவும் ஒத்துழைப்பை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். எனினும், அவர்கள் தங்கள் அதிகாரம் ஆடிப்போய் விட்டதென்பதைப் பிரத்யட்சமாகக் கண்டார்கள். ஜனங்கள் அந்த நேரத்தில் தண்டனைப் பயம் அனைத்தையும் அறவே துறந்து, அவர்களுடைய புதிய நண்பனுடைய அன்பின் சக்திக்கே கீழ்ப்படிந்தனர்.

சம்பரானில் என்னை யாருக்கும் தெரியாது என்பதை வாசகர்கள் நினைவில் வைக்கவேண்டும். குடியானவர்கள் அனைவரும் கல்வி யறிவில்லாதவர்கள். சம்பரான், கங்கை நதிக்கு நெடுந்தூரம் வடக்கே நேபாளத்துக் கருகில், ஹிமா

லயத்தின் அடிவாரத்தில் இருக்கிறது. இந்தியாவின் மற்றப் பகுதிக்கும் அதற்கும் தொடர்பே இல்லாமலிருந்தது. அந்தப் பிரதேசத்தில் காங்கிரஸைப்பற்றி யாருக்கும் தெரியாது. காங்கிரஸின் பெயரைக் கேள்விப்பட்டிருந்த சிலரும், அதில் சேர்வதற்கும், அதன் பெயரைச் சொல்வதற்கும் கூடப் பயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்தகைய நாட்டில் இப்போது காங்கிரஸும் காங்கிரஸ் அங்கத்தினரும் பிரவேசித்தனர். அவர்கள் காங்கிரஸின் பெயரைச் சொல்லிக் கொள்ளாவிடினும், உண்மையில் காங்கிரஸின் வேலையையே தொடங்கியிருந்தனர்.

என் சகாக்களுடன் கலந்துகொண்டு, காங்கிரஸின் பெயரால் எதுவும் செய்யவேண்டாமென்று நான் முடிவு செய்திருந்தேன். நாங்கள் விரும்பியது வேலை ; பெயரன்று. பொருளை விட்டு நிழலைப் பிடித்துக்கொள்ள நாங்கள் விரும்பவில்லை. அரசாங்கத்துக்கும் அதை அடக்கி ஆண்ட தோட்டக்காரர்களுக்கும் காங்கிரஸின் பெயர், வேப்பங்காயினும் கசப்பாயிருந்தது. காங்கிரஸ் என்பதற்கு அவர்கள் வக்கில் வாதங்கள், சட்ட தந்திரங்கள், வெடிகுண்டு, அராஜகம், நயவஞ்சகம் என்னும் இத்தனை பொருள்களும் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விரு சாராரிடமிருந்தும் இந்தத் தப்பபிப்பிராயங்களைப் போக்குதல் அவசியமா யிருந்தது. ஆதலின் காங்கிரஸின் பெயரையே சொல்ல வேண்டாமென்றும், குடியானவர்களுக்கும் அதைப் பற்றித் தெரிவிக்கவேண்டாமென்றும் தீர்மானித்திருந்தோம். காங்கிரஸை வெளிப்படையாகப் பின்பற்றுவதற்குப் பதிலாக அவர்கள் அதன் கருத்தை அறிந்து நடந்தால் போதுமென எண்ணினோம்.

ஆதலின் இரகசியமாகவோ, பகிரங்கமாகவோ காங்கிரஸின் சார்பாக வேலை செய்து, எங்கள் வருகைக்கு முன் ஏற்பாடுகள் செய்துவைக்கத் தூதர்கள் யாரும் அனுப்பப்படவில்லை. ஆயிரக் கணக்கான குடியானவர்களிடம் சென்று பிரசாரம் செய்ய இராஜகுமார் சுக்லாவுக்கு ஆற்றல் கிடையாது. அவர்களிடையே அரசியல் வேலை எதுவுமே இது

காரும் செய்யப்படட்டதில்லை. சம்பரானுக்கு வெளியே யுள்ள உலகம் எத்தகைய தென்பதை அவர்கள் அறியார்கள். எனினும், நானும் அவர்களும் நெடுங்கால நண்பர்களா யிருந்தால் எவ்வாறு என்னை வரவேற்பார்களோ அவ்வாறு வரவேற்றார்கள். இந்தக் குடியானவர்களின் சந்திப்பில் நான் ஆண்டவனையும், அஹிம்சையையும், சத்தியத்தையும் நேருக்கு நேர் தரிசித்தேன் என்றால், அது முழு உண்மையாகுமே யன்றிச் சிறிதும் மிகையாகாது.

இந்த சத்திய தரிசனம் நான் பெறுவதற்கு என்னை உரியவனாக்கியது எது? ஜனங்களிடம் நான் கொண்டிருந்த அன்பை யன்றி வேறெதுவும் புலப்படவில்லை. இந்த அன்பு என்பதுதான் என்ன? அஃது, அஹிம்சையில் எனது அசையாத நம்பிக்கையின் வெளித் தோற்றமே யல்லாது வேறில்லை.

சம்பரானில் அந்த தினம் எனது வாழ்நாளில் என்றும் மறக்கவொண்ணாத தினமாகும். குடியானவர்களுக்கும் சரி, எனக்கும் சரி, அது பரம முக்கியமான நாளாகும்.

சட்டப்படி விசாரணைக் குள்ளானவன் நான் என்றாலும், உண்மையில் அரசாங்கமே அப்போது குற்றவாளியின் கூண்டில் ஏறி நின்றது என்று சொல்லவேண்டும். கமிஷனர் எனக்கு விரித்த வலையில் என்னை அவரால் பிடிக்க முடியவில்லை. அதில் அரசாங்கத்தை விழப் பண்ணுவதிலேயே அவர் வெற்றி பெற்றார்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

அஹிம்சையின் வெற்றி

வழக்கு விசாரணை ஆரம்பமாயிற்று. அரசாங்க வக்கீலும், மாஜிஸ்ட்ரேட்டும், மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தார்கள். வழக்கைத் தள்ளி வைக்கும்படி அரசாங்க வக்கீல் மாஜிஸ்ட்

ரேட்டை வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நான் இடையில் தலையிட்டு, உத்திரவை மீறிய குற்றத்தை நான் ஒப்புக் கொள்ளப் போகிறேனாதலின் வழக்கைத் தள்ளி வைக்க வேண்டாமென்று மாஜிஸ்ட்ரேட்டைக் கேட்டுக் கொண்டேன். பின்னர், கீழ்க்கண்டவாறு சுருக்கமாக ஒரு வாக்கு மூலத்தைப் படித்தேன் :—

"கோர்ட்டாரின் அநுமதியுடன், சுருக்கமான வாக்கு மூலம் ஒன்று கொடுக்க விரும்புகிறேன். 144-வது பிரிவின் படி பிறப்பிக்கப்பட்ட உத்திரவை நான் மீறி நடப்பதுபோல் வெளிக்குத் தோன்றுதல் இயல்பே. இத்தகைய நடவடிக்கையில் நான் தலையிட்டதின் காரணத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இவ்விஷயம் ஸ்தலத்து அதிகாரிகளுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட அபிப்பிராய பேதத்தை யன்றி வேறில்லை யென்பது என் தாழ்மையான கருத்தாகும். ஜீவகாருண்யத் தொண்டும், தேச ஊழியமும் செய்யும் நோக்கங்கொண்டு நான் இந்தப் பிரதேசத்தில் பிரவேசித்தேன். இங்குள்ள குடியானவர்கள் தங்களை அவுரித் தோட்டக்காரர்கள் நியாயமாக நடத்துவதில்லை யென்றும், நான் வந்து தங்களுக்கு உதவி புரிய வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தி அழைத்ததின் பேரிலேயே நான் வந்தேன். நிலைமையை ஆராய்ச்சி செய்யாமல் நான் உதவி எதுவும் செய்ய இயலாது. ஆதலின் கூடுமானால் அதிகாரிகள், தோட்டக்காரர்கள் இவர்களின் ஒத்துழைப்பையும் பெற்று நிலைமையை ஆராய்ந்தறியும் நோக்கங் கொண்டு நான் வந்திருக்கிறேன். வேறு நோக்கம் எதுவும் எனக்கு இல்லை. என்னுடைய வருகையினால் பொது அமைதிக்குப் பங்கமும், உயிர்ச் சேதமும் நேரிடுமென்று நான் நம்பவே முடியாது. இத்தகைய விஷயங்களில் எனக்கு அதிக அநுபவமுண்டு.

"ஆனால் அதிகாரிகள் வேறு விதமாக எண்ணியுள்ளார்கள். அவர்களுடைய கஷ்டத்தை நான் பூரணமாக உணர்கிறேன். அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் தகவல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே அவர்கள் நடவடிக்கை நடத்த வேண்டுமென்பதை

யும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். நான் சட்டத்திற்கு அடங்கிய பிரஜையாவேன். எனவே உத்திரவைப் பெற்றதும் என் முதல் எண்ணம் அதற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்பதே யாகும். ஆனல் அப்படிச் செய்தால் நான் யாருக்காக வந்தேனோ அவர்கள் விஷயத்தில் என் கடமையைச் செலுத்தியவனாகமாட்டேனென்று என் மனச்சான்று அறிவுறுத்துகிறது. தற்போது அவர்கள் மத்தியில் இருப்பதால் மட்டுமே அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்ய முடியுமென என் மனச்சாட்சி கூறுகிறது. ஆதலின், நானாக வலிய இங்கிருந்து செல்ல முடியாது. இவ்வாறு முரணான கடமைகள் ஏற்பட்டுள்ள இச்சந்தர்ப்பத்தில், என்னை இங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தும் பொறுப்பை அதிகாரிகளின்மீது போட்டுவிடுதல் ஒன்றே நான் செய்யக்கூடியதாகும். இந்தியாவின் பொது வாழ்வில் என்னைப்போன்ற நிலைமையில் உள்ளவன் மிக ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டுமென நன்கு அறிவேன். ஏனெனில், என்னுடைய செயலை மற்றவர்கள் உதாரணமாகக் கொள்வார்கள். ஆனாலும் தற்போதுள்ள சிக்கலான அரசியல் அமைப்பின்கீழ், சுயமரியாதையுள்ள மனிதன் ஒருவன் இதுபோன்ற சந்தர்ப்பத்தில் கைக்கொள்ள வேண்டிய வழி ஒன்றுதான். உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்படியாதிருந்து அதற்குரிய தண்டனைக்கு மனப்பூர்வமாக உட்படுவதே அவ்வழி. இவ்வாறு செய்யவே நான் தீர்மானித்திருக்கிறேன். இதுவே அபாயமற்ற கௌரவமான வழியென்பது என் உறுதியான நம்பிக்கை.

"எனக்கு அளிப்பதற்கிருக்கும் தண்டனையை எவ்வகையிலும் குறைத்துக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் இவ்வாக்குமூலம் நான் கொடுக்கவில்லை. சட்டப்படி ஏற்பட்ட அதிகாரத்தினிடம் மதிப்புக் குறைவினால் நான் இவ்வுத்திரவை மீறவில்லையென்றும், சட்டங்களுக்கெல்லாம் உயரிய சட்டமாகிய மனச்சான்றின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படியும் பொருட்டே அவ்வாறு செய்கிறேனென்றும் காட்டுவதே இவ்வாக்கு மூலம் நான் கொடுப்பதின் நோக்கமாகும்."

அத்தகைய வாக்கு மூலம் நான் கொடுத்த பின்னர்,

விசாரணையைத் தள்ளிப் போட எவ்வகை முகாந்தரமும் கிடையாது. ஆனால் மாஜிஸ்ட்ரேட்டும் சரி, அரசாங்க வக்கீலும் சரி, நான் இப்படிச் சொல்வேனென்று சற்றும் எதிர்பார்த்தவர்களில்லை யாதலின் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். ஆகவே மாஜிஸ்ட்ரேட் பின்னர் தீர்ப்புச் சொல்வதாகக் கூறினார். இதற்கிடையில் இராஜப் பிரதிநிதிக்கும், பாட்னாவிலிருந்த நண்பர்களுக்கும், பண்டித மாளவியாவுக்கும் எல்லா விவரங்களையும் தந்தி மூலம் அறிவித்திருந்தேன்.

தண்டனை பெறும் பொருட்டு நீதி மன்றத்துக்குப் போக வேண்டிய நாளுக்கு முன்பாகவே, மாஜிஸ்ட்ரேட் எழுத்து மூலமாக ஒரு செய்தி அனுப்பினார். லெப்டினண்ட் கவர்னர் வழக்கை வாபீஸ் பெற்றுக் கொள்ளும்படி உத்திரவிட்டிருக்கிறாரென்று அவர் அதில் கூறி யிருந்தார். கலெக்டரும் ஒரு கடிதம் எழுதினார். நான் உத்தேசித்திருந்த விசாரணையை எவ்விதத் தடையுமின்றி நடத்தலாமென்றும், அதற்கு உத்தியோகஸ்தர்களிடமிருந்து எவ்வித உதவி வேண்டுமானாலும் அளிக்கப்படுமென்றும் அவர் தெரிவித்திருந்தார். இவ்வளவு விரைவில் இவ்விஷயம் இவ்வளவு சந்தோஷமாக முடிவடையுமென்று நாங்கள் எவரும் எதிர்பார்க்கவே யில்லை.

கலெக்டர் மிஸ்டர் ஹேகாக்கைப் பார்க்கச் சென்றேன். அவர் நல்ல மனிதராகவும், நீதி செலுத்துவதில் கவலையுள்ளவராகவும் காணப்பட்டார். தஸ்தவேஜிகள் எது வேண்டுமானாலும் தாராளமாய்க் கேட்கலாமென்றும், எப்போது விரும்பினாலும் தம்மை வந்து பார்க்கலாமென்றும் கூறினார்.

இவ்வாறு, தேசம் சாத்விகச் சட்ட மறுப்பில் முதலாவது உதாரண பாடத்தைப் பெற்றது. சம்பாரானில் எங்கும் இதே பேச்சா யிருந்தது. பத்திரிகைகளும் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி நிரம்ப எழுதின. நான் மேற்கொண்ட விசாரணைக்கு எதிர் பாராத விளம்பரம் கிடைத்தது.

அரசாங்கத்தார் நடுநிலைமை வகிப்பது என்னுடைய

விசாரணைக்கு மிகவும் அவசியம். ஆனால் பத்திரிகை நிருபர்களின் உதவியும், பத்திரிகைத் தலையங்கங்களின் ஆதரவும் விசாரணைக்குத் தேவையில்லாமல் இருந்தன. சம்பரானில் அப்போது குடிகொண்டிருந்த நிலைமை, மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக் கையாள வேண்டிய கஷ்டமான நிலைமையாகும். அளவுக்கதிகமான கண்டனமும், பத்திரிகை நிருபர்கள் கைச்சரக்கு சேர்த்து அனுப்பும் செய்திகளும், நான் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த முயற்சிக்குத் தீமையே விளைத்தலும் சாத்தியம். ஆகவே, முக்கியமான பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். நிருபர்களை அனுப்பும் கஷ்டம் அவர்களுக்கு வேண்டாமென்றும், பிரசுரத்துக் கவசியமான விஷயங்களை நானே அனுப்புவதுடன், அவர்களுக்கு அப்போதைக் கப்போது நிலைமையைத் தெரிவித்து வருவதாகவும் அறிவித்தேன்.

இவ்வாறு அரசாங்கம் எனக்கு இடங்கொடுத்தது சம்பரான் தோட்டக்காரர்களுக்குப் பெரிதும் அதிருப்தியை யளித்தது என்பதை அறிந்திருந்தேன். உத்தியோகஸ்தர்களுங்கூட வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிடினும் உள்ளுக்குள் அதை விரும்பி யிருக்கமாட்டார்க ளென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆதலின் தவறான, தப்பபிப்பிராயம் கொடுக்கக் கூடிய செய்திகள் பிரசுரமானால் அவர்களுடைய குரோதம் அதிகமாகுமே யன்றி வேறில்லை. அவர்களுடைய குரோதத்தை என் மீது செலுத்த வழியில்லை யாதலால், பாவம்! ஏற்கனவே பயந்து சாகும் குடியானவர்கள் மீதே செலுத்துவார்கள். ஆதலின் உண்மை நிலையை ஆராய்ந்தறிய நான் செய்யும் முயற்சிக்குப் பெரிதும் இடையூறு ஏற்படும்.

இவ்வளவெல்லாம் நான் எச்சரிக்கை எடுத்துக் கொண்டும், தோட்டக்காரர்கள் எனக்கு விரோதமாக ஒரு தீய கிளர்ச்சியைக் கிளப்பினார்கள். என்னைப்பற்றியும், என் சகாக்களைப் பற்றியும் என்ன வெல்லாமோ பொய்கள் பத்திரிகைகளில் வெளியாயின. ஆனால் என்னுடைய தீவிரமான ஜாக்கிரதையும், மிகச்சிறு விஷயத்திலும் உண்மையை நான்

வற்புறுத்தியதும், அவர்களுடைய கிளர்ச்சியின் வேகத்தை மழுங்கும்படி செய்தன.

விரஜகிஷோர் பாபுவின் பெயரைக் கெடுப்பதற்குத் தோட்டக்காரர்கள் எந்த முயற்சியும் பாக்கி வைக்கவில்லை. ஆனால் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அவரை அவர்கள் அவதூறு செய்தார்களோ, அவ்வளவுக்கு அவரிடம் பொது ஜனங்களுக்கு மதிப்பு அதிகமாயிற்று.

மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக் காரியம் செய்ய வேண்டியதாயிருந்த இந்நிலைமையில், வெளி மாகாணத் தலைவர்கள் யாரையும் அழைப்பது தகுதியென்று நான் கருதவில்லை. பண்டித மாளவியா, தம்மை எப்போது நான் அழைத்தாலும் உடனே விரைந்து வருவதாக எனக்கு வாக்குறுதி யளித்திருந்தார். ஆனால் அவருக்கு நான் கஷ்டம் எதுவும் கொடுக்கவில்லை. இவ்வாறு, இப்போராட்டம் அரசியல் போராட்ட மாகாதபடி பார்த்துக் கொண்டேன். ஆனால் தலைவர்களுக்கும், முக்கியமான பத்திரிகைகளுக்கும் (பிரசுரத்திற்கல்லவென்று குறிப்பிட்டு) அவ்வப்போது சமாசாரம் தெரிவித்துக்கொண்டு வந்தேன். அரசியல் கலப்பற்ற ஒரு போராட்டத்தின் முடிவு அரசியல் துறையில் பயன் தருவதா யிருக்கலாம். எனினும் அப் போராட்டத்திற்கு அரசியல் தோற்றத்தை யளிப்பதால் அதற்குத் தீங்கே விளையுமென அறிந்தேன். அரசியலுடன் கலவாமல் வைத்திருப்பதாலேயே அதற்கு உதவி செய்ய முடியும். எந்தத் துறையிலாயினும் ஜனங்களுக்குச் சுயநல மற்ற தொண்டு செய்தால் அது முடிவில் தேசத்திற்கு அரசியல் துறையிலும் பயனளித்தே தீரு மென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதற்குச் சம்பரான் போராட்டம் ஒரு ருசுவாகும்.

பதினாறாம் அத்தியாயம்

வேலை முறைகள்

சம்பாரான் விசாரணையைப் பற்றி முழு விவரமும் கூறுவதென்றால் சம்பாரான் குடியானவர்களின் அக்காலத்திய சரித்திரத்தையே எழுதுவதாக முடியும். அதற்கு இந்த நூல் இடமன்று எனச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. சம்பாரான் விசாரணையானது சத்தியம், அஹிம்சை என்பவற்றில் ஒரு தைரியமான சோதனையாகும். அந்த நோக்கத்துடன் பார்க்குங்கால் இங்கு எழுதத் தகுந்தவை யென நான் கருதுவனவற்றையே எழுதி வருகிறேன். இவ்விசாரணையைப் பற்றி இன்னும் விவரமாக அறிய விரும்புவோர் ஸ்ரீ ராஜேந்திர பிரஸாத் ஹிந்தியில் எழுதி யிருக்கும் சம்பாரான் சத்தியாக்கிரஹ சரித்திரத்தைப் படிப்பார்களாக. அதனுடைய ஆங்கிலப் பதிப்பு ஒன்றும் அச்சில் இருப்பதாகக் கேள்வியுறுகிறேன்.*

இனி இந்த அத்தியாயத்துக் குரிய விஷயத்துக்கு வருவோம். கோரக் பாபுவின் வீட்டில் விசாரணை நடத்துவது இயலாத காரியமாயிருந்தது. அவர் வீட்டில் விசாரணை நடத்துவதென்றால் கோரக் பாபு அவ்வீட்டை எங்களுக்கே ஒழித்துவிட்டுத் தாம் வேறிடம் போகவேண்டி யிருக்கும். மோதிஹாரி ஜனங்களுக்கு இன்னும் முழுதும் பயம் நீங்கிய பாடில்லை யாதலால், அவர்கள் எங்களுக்கு ஒரு தனி வீடு வாடகைக்குப் பிடித்துத் தரக்கூடவில்லை. எனினும், விரஜகிஷோர் பாபு எப்படியோ சாமர்த்தியம் செய்து ஒரு வீட்டை அமர்த்தினார். அதைச் சுற்றிலும் திறந்த இடம் நிரம்ப இருந்தது. அவ்வீட்டுக்கு நாங்கள் சென்றோம்.

பணமின்றி வேலை நடத்தலும் சாத்தியமா யில்லை. இம்மாதிரி வேலைக்குப் பொது ஜனங்களிடம் பணம் கேட்பது பீஹாரில் இதுவரை வழக்கமில்லா விஷயம். விரஜகிஷோர்

* இவ்வாங்கில நூல் பின்னால் வெளியாகி யிருக்கிறது.

பாபுவும், பெரும்பாலும் வக்கீல்களான அவரது நண்பர்களும், இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்று தாங்களே பணங் கொடுப் பார்கள் ; அல்லது தங்கள் சிநேகிதர்களிட மிருந்து வசூலிப் பார்கள். தாங்கள் கொடுக்கக்கூடிய நிலையி லிருக்கும்போது பொது ஜனங்களிடமிருந்து எப்படிப் பணங் கேட்கலாம் என்று அவர்கள் கருதியதாகத் தோன்றியது. சம்பாரன் குடியானவர்களிட மிருந்து பணம் எதுவும் பெறுவதில்லை யென்று தீர்மானித்திருந்தேன். ஏனெனில் அது தப்பபிப் பிராயத்துக்கு இடங் கொடுத்தல் நிச்சயம். பொதுவாக தேசத்தாருக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கவும் கூடாதென்று உறுதி செய்திருந்தேன். அப்படிச் செய்தல் இவ்விஷயத்தை அகில இந்திய அரசியல் பிரச்னையாக்கிவிடக் கூடும். பம்பாயி லுள்ள நண்பர்கள் ரூ. 15,000 தர முன் வந்தார்கள். அதை வந்தனத்துடன் மறுத்து விட்டேன். விரஜகிஷோர் பிரஸா தின் உதவியைக் கொண்டு சம்பாரானுக்கு வெளியிலுள்ள பணக்கார பீஹாரிகளிடமிருந்து கூடியவரை வசூலிக்கவும், இன்னும் அதிக பணம் தேவையா யிருந்தால் இரங்கூனி லுள்ள எனது நண்பர் டாக்டர் பி. ஜே. மேதாவைக் கேட்க வும் தீர்மானித்தேன். எவ்வளவு பணம் தேவையானாலும் அனுப்பிவைப்பதாக டாக்டர் மேதா உடனே பதில் தெரிவித் தார். எனவே, பணத்தைப் பற்றிய கவலை நீங்கிற்று. சம்ப ரானுடைய வறுமைக்குத் தகுந்த வண்ணம் கூடியவரை சிக்கனமாயிருக்கத் தீர்மானித்திருந்தபடியால் பெருந் தொகை தேவையாயிருக்க நியாயமில்லை. உண்மையில், அதிக செல வில்லாமலேதான் காரியம் முடிவடைந்தது. மொத்தம் ரூ 3000த்துக்கு மேல் செலவாகவில்லை யென்று ஞாபகம். நாங்கள் வசூலித்த பணத்திலேயே சில நூறு ரூபாய் மீத்து விட்டோ மென்றும் ஞாபக மிருக்கிறது.

மேற்படி விசாரணையின் ஆரம்ப நாட்களில், என் தோழர்களின் வாழ்க்கை முறைகளைக் குறித்து ஓயாது அவர் களைக் கேலி செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு வக்கி லுக்கும் ஒரு சமையற்காரனும், ஒரு வேலைக்காரனும் இருந்

தனர். எனவே, தனிச் சமையலும் நடந்தது. பெரும்பாலும் நடு நிசியில் அவர்கள் இரவு போஜனம் அருந்துவார்கள். அவர்கள் தங்கள் செலவைத் தாங்களே செய்து கொண்டாலும், அவர்களுடைய ஒழுங்கின்மை எனக்குப் பெரிதும் மனத்தொல்லையை யளித்தது. நாங்கள் நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டபடியால் எங்களிடையே தப்பபிப்பிராயம் உண்டாவதற்கு இடமில்லை. எனவே எனது பரிகாசத்தைக் குறித்து அவர்கள் மனஸ்தாபங் கொள்ளவில்லை. கடைசியாக, வேலைக்காரர்களை யெல்லாம் அனுப்பி விடுவதென்றும், எல்லாருக்கும் ஒரே சமையல் சாப்பாடு வைத்துக் கொள்வதென்றும், வேளைக்கு ஒழுங்காக உணவு அருந்துவதென்றும் தீர்மானித்தோம். அவர்களில் எல்லாரும் சைவ உணவுக்காரர்கள் அல்லாத போதிலும் இரண்டு சமையல்கள் ஏற்படுத்துவதில் செலவு அதிகமென்பதை உத்தேசித்து, சைவ உணவுச் சமையல் ஒன்றே ஏற்படுத்தப்பட்டது. எளிய உணவை வலியுறுத்துவதும் அவசியமென்று அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

இந்த ஏற்பாடுகளால் செலவு மிகுதியும் குறைந்ததுடன், எவ்வளவோ காலமும், உழைப்பும் மீதியாயின. இவை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த வேலைக்குப் பெரிதும் தேவையா யிருந்தன. குடியானவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வாக்கு மூலங் கொடுப்பதற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் ஏராளமான தோழர்களையும் கூட அழைத்து வந்தபடியால், வீட்டைச் சுற்றியிருந்த தோட்டத்தில் எப்போதும் ஜனங்கள் மொய்த்தவண்ண மிருந்தார்கள். தரிசனத்துக் கென்று வருவோரிட மிருந்து என்னைக் காப்பதற்கு என் தோழர்கள் செய்த முயற்சி எப்போதும் பலிப்பதில்லை. எனவே, குறிப்பிட்ட நேரத்தில் என்னைக் காட்சிப் பொருளைப்போல் காட்ட வேண்டியதா யிருந்தது. வாக்குமூலங்களைப் பதிவு செய்து கொள்ள ஏழு தொண்டர்கள் வரையில் தேவையா யிருந்தனர். அப்படியும் மாலையில் ஜனங்கள் பலர் வாக்குமூலம் கொடாமலே திரும்பிப் போகவேண்டி வந்தது. இவ்வாக்கு

மூலங்கள் எல்லாம் அவசியமானவை யல்ல. அவற்றில் பல, சொன்னதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வதா யிருந்தன. ஆனாலும் அவற்றை எடுத்துக் கொள்ளாவிடில் ஜனங்கள் திருப்தி யடைவதில்லை. அவர்களுடைய உணர்ச்சியை மதித்தலும் அவசியம் என்று நினைத்தேன்.

வாக்குமூலம் எடுப்பது சம்பந்தமாகச் சில விதிகள் ஏற்படுத்தி யிருந்தோம். ஒவ்வொரு குடியானவனையும் நன்றாகக் குறுக்கு விசாரணை செய்து, அதில் திருப்தி யளியாதவர்களின் வாக்குமூலத்தை நிராகரித்து விட வேண்டுமென்பது முக்கியமான விதியாகும். இதனால் காலம் மிகவும் அதிகமாகச் செலவழிந்த தென்றாலும், வாக்குமூலங்களில் பெரும்பாலானவை ஆட்சேபத்துக்குச் சிறிதும் இடமில்லாதவை யாயின.

இவ்வாக்கு மூலங்கள் பதிவு செய்யப்படும் காலத்தில் சி. ஐ. டி. உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் எப்போதும் கூட இருந்தார். அவர் இருக்கக் கூடாதென்று நாங்கள் தடுத்திருக்கலாம். ஆனால் ஆரம்பத்திலிருந்தே, சி. ஐ. டி. உத்தியோகஸ்தர்கள் இருப்பதைப் பொருட்படுத்த வேண்டாமென்று நாங்கள் தீர்மானித்திருந்ததுடன், அவர்களை மரியாதையாக நடத்தி, கூடுமான எல்லா விவரங்களையும் அவர்களுக்குத் தெரிவிப்பது என்றும் முடிவு செய்திருந்தோம். இதனால் எங்களுக்குத் தீங்கு எதுவும் நேரிடவில்லை. அதற்கு மாறாக, சி. ஐ. டி. உத்தியோகஸ்தர்கள் முன்னிலையிலேயே வாக்குமூலங்கள் பதிவு செய்து கொள்ளப்பட்டதானது குடியானவர்களை அச்சம் நீங்கியவர்களாகச் செய்தது. ஒரு புறத்தில் சி. ஐ. டி. காரர்களிடம் அவர்களுக்கு இருந்த பெரும் பயம் நீங்கியதோடு, மற்றொரு புறத்தில் அவ்வுத்தியோகஸ்தர்கள் இருந்ததினால் மிகைப்படுத்திச் சொல்வதில் இயற்கையாகவே ஒரு தடை ஏற்பட்டது. ஜனங்களை வலையில் மாட்டுவதே சி.ஐ.டி. நண்பர்களின் வேலையாதலால், குடியானவர்கள் மிகவும் எச்சரிக்கையுட னிருத்தல் அவசியமல்லவா?

தோட்டக்காரருக்கு அனாவசியமாகக் கோப மூட்ட

நான் விரும்பவில்லை. அவர்களைச் சாந்தத்தினால் வசப்படுத்தவே எண்ணினேன். ஆதலின் அவர்களில் யார் யார் மீது மிகக் கடுமையான குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டனவோ அவர்களுக் கெல்லாம் தவறாமல் கடிதம் எழுதியதுடன் அவர்களைப் பார்த்துப் பேசியும் வந்தேன். தோட்டக்காரர்களின் சங்கத்துக்கும் சென்றேன். குடியானவர்களின் குறைகளை அவர்களுக்குத் தெரிவித்ததுடன் அவர்களுடைய கட்சி இன்னதென்றும் தெரிந்து கொண்டேன். தோட்டக்காரர்களில் சிலர் என்னைப் பகைத்தார்கள்; சிலர் அலட்சியமா யிருந்தார்கள்; ஒரு சிலர் மட்டும் மரியாதையாக நடந்து கொண்டனர்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

என் தோழர்கள்

விரஜகிஷோர் பாபுவும் இராஜேந்திர பாபுவும் இணையில்லாத ஜோடியாவர். அவர்களுடைய அபார பக்தியின் காரணமாக அவர்களுடைய உதவியில்லாமல் ஓர் அடியேனும் நான் எடுத்து வைக்க முடியாமல் இருந்தது. அவர்களுடைய சீடர்களும் தோழர்களுமான சம்பு பாபு, அநுக்கிரக பாபு, தாரணிபாபு, ராமநவமி பாபு முதலிய வக்கீல்களும் எப்போதும் எங்களுட னிருந்தனர். விந்தியா பாபுவும், ஜனகதாரி பாபுவும் சிற்சில சமயம் வந்து எங்களுக்கு உதவி செய்தனர். இவர்களெல்லாரும் பீஹாரிகளே ஆவர். குடியானவர்களுடைய வாக்கு மூலங்களைப் பதிவு செய்வதே அவர்களுடைய முக்கியமான வேலையாயிருந்தது.

ஆசிரியர் கிருபாலனி எங்களுடன் சேராமல் எப்படி யிருக்க முடியும்? அவர் சிந்து மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவராயினும் பீஹாரில் பிறந்தவரைவிட உண்மையான பீஹாரியாய் இருந்தார். தாங்கள் தத்துச் சென்ற மாகாணத்திற்கே தங்களைப் பூரணமாய் அர்ப்பணம் செய்த ஊழியர்கள் சிலரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களில் கிருபாலனி ஒருவர்.

தாம் வேறு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று எவரும் எண்ணமுடியா வண்ணம் அவர் செய்துகொண்டார். சம்பரான் விசாரணையின்போது அவர் எனது வாயில் காவலர்களின் தலைவரா யிருந்தார். தரிசனம் நாடி வருவோரினின்றும் என்னைப் பாதுகாப்பதையே அச்சமயத்திற்குத் தம் வாழ்க்கையின் தனிப்பெரு நோக்கமாக அவர் செய்து கொண்டார். சில சமயம் அவரது வற்றாத நகைச் சுவையாலும், மற்றும் சில முறை அஹிம்சையோடு இயைந்த பயமுறுத்தல்களினாலும் அவர் ஜனங்களைத் தடுத்தார். இரவானதும் அவர் தமது உபாத்திமைத் தொழிலை எடுத்துக் கொள்வார். சரித்திர சம்பந்தமான தமது ஆராய்ச்சிகளை நண்பர்களுக்குச் சொல்லிப் பொழுது போகச் செய்வார். வெளியூரிலிருந்து வரும் பயந்த சுபாவமுடையவர்களுக்குத் தைரிய மூட்டுவார்.

அவசியமானபோது உதவி செய்வதாக வாக்களித்திருந்தவர்களில் மௌலானா மஷ்ருல் ஹக்கும் ஒருவர். மாதத்திற்கு ஓரிரண்டு முறை அவர் எங்களை வந்து பார்க்கத் தவறுவதில்லை. அப்போது அவர் நடத்திய ஆடம்பரமான பகட்டு வாழ்க்கை அவரது இப்போதைய எளிய வாழ்க்கைக்கு முற்றும் மாறாக இருந்தது. அவர் எங்களுடன் கலந்து பழகிய முறையானது எங்களில் ஒருவராகவே அவரை நாங்கள் கருதும்படி செய்ததென்றாலும், அவரது நவநாகரிக நடையுடைகள் காரணமாக, புதிதாய் வரும் மனிதர் ஒருவருக்கு வேறு தோற்றமே உண்டாகும்.

பிஹாரைப்பற்றி எனக்கு அநுபவம் அதிகமாக ஆக, முறையான கிராமக் கல்வியின்றி நிரந்தரமான தொண்டு எதுவும் செய்ய முடியாதென்னும் எண்ணம் உறுதி யடைந்து வந்தது. குடியானவர்களின் அறியாமை மிகவும் பரிதாபகரமாய் இருந்தது. அவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை ஒன்று இஷ்டப்படி திரிய விட்டிருந்தார்கள்; அல்லது அவுரித் தோட்டங்களில் இரண்டு காசு சம்பளத்திற்காகப் பொழுது விடிந்ததிலிருந்து பொழுது போகும் வரையில் உழைக்கும்படி செய்தார்கள். அந்நாட்களில் ஆண் தொழிலாளியின் சம்பளம்

ஒரு நாளைக்கு 2½ அணுவுக்கு மேல் போவதில்லை. பெண் தொழிலாளியின் சம்பளம் 1½ அணுவுக்கும் சிறுவரின் சம்பளம் ¾ அணுவுக்கும் அதிகம் போகாது. ஒரு நாளைக்கு நாலணு சம்பாதித்தவன் மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலியாகக் கருதப் பட்டான்.

என்னுடைய தோழர்களுடன் கலந்தாலோசித்து ஆறு கிராமங்களில் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கத் தீர்மானித்தேன். கிராமவாசிகள் உபாத்தியாயர்களுக்குத் தங்க இடமும் உணவும் அளிக்க வேண்டுமென்றும், மற்றச் செலவுகளை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வதாகவும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டோம். கிராமவாசிகள் கையில் பணமென்பது கிடையாது. ஆனால் அவர்கள் எளிதில் உணவுப் பொருள்கள் தர முடியும். தானியங்களும் மற்றப் பொருள்களும் கொடுப்பதாக அவர்கள் தயாராய் ஒப்புக்கொண்டனர். உபாத்தியாயர்களுக்கு எங்கே போவதென்பது இப்போது பெரிய பிரச்னையாயிற்று. சம்பளமே இல்லாமலோ அல்லது உயிர் வாழ்வதற்கு மட்டும் சொற்ப தொகை பெற்றுக்கொண்டோ வேலை செய்யும் உபாத்தியாயர்கள் கிடைப்பது கஷ்டமா யிருந்தது. சாதாரண உபாத்தியாயர்களிடம் குழந்தைகளை ஒருபோதும் ஒப்புவிக்கக் கூடாதென்பது என் எண்ணம். உபாத்தியாயர்களின் இலக்கிய பாண்டித்யம் அவ்வளவு முக்கியமானதன்று. ஒழுக்க வன்மையே முக்கியமாகும்.

எனவே, சம்பளத்திற்காகவன்றித் தொண்டுக்கென முன் வரக்கூடிய உபாத்தியாயர்கள் வேண்டுமென்று பொது விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டேன். இதற்கு உடனே தக்க பலன் கிடைத்தது. பாபாசாகிப் ஸோமன், புண்டரீக் என்பவர்களை ஸ்ரீ கங்காதரராவ் தேஷ்பாண்டே அனுப்பினர். பம்பாயிலிருந்து ஸ்ரீமதி அவந்திகாபாய் கோகலேயும், பூனுவிலிருந்து ஸ்ரீமதி ஆனந்திபாயும் வந்தனர். ஆசிரமத்திலிருந்து சோடாலால், சுரேந்திரநாத் இவர்களையும், என் புதல்வன் தேவதாஸையும் வரும்படி செய்தி யனுப்பினேன். இதே காலத்தில் மகாதேவ தேசாயும், நரஹரி பாரிக்கும் தத்தம்

மனைவியருடன் என்னிடம் வந்து சேர்ந்தனர். கஸ்தூரிபாயும் இவ்வேலைக்காக அழைக்கப்பட்டாள். இவ்வாறு ஒரு நல்ல தொண்டர் கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது. ஸ்ரீமதிகள் அவந்திகா பாயும், ஆனந்திபாயும், நன்றாய்ப் படித்தவர்கள். ஆனால் ஸ்ரீமதி துர்க்கா தேசாய், ஸ்ரீமதி மணி பென் பாரிக் இவர்களுக்குக் குஜராத்தி பாஷை எழுதப் படிக்கத்தான் தெரியும். கஸ்தூரி பாய்க்கோ அது கூட நன்றாய்த் தெரியாது. இப்பெண்மணிகள் குழந்தைகளுக்கு ஹிந்தி பாஷையில் பாடம் கற்பிப்பது எப்படி?

குழந்தைகளுக்கு இலக்கணமும், எழுதல் படித்தலும், கணக்குப் போடுதலும் கற்பிப்பது அவ்வளவு முக்கியமல்லவென்றும், தூய்மையும் நல்ல வழக்க பழக்கங்களும் கற்பித்தலே முக்கியமென்றும் அவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறினேன். எழுத்துகள் கற்பிப்பதில் கூட, அவர்கள் எண்ணுவது போல் குஜராத்தி, ஹிந்தி, மராத்தி இவைகளுக்குள் அதிக வேற்றுமை கிடையாதென்றும், அதிலும் கீழ்வகுப்புகளில் எழுத்துக்களும், இலக்கங்களும் கற்பித்தல் அவ்வளவு கஷ்டமில்லையென்றும் எடுத்துக் காட்டினேன். இதன் பயனாக இப்பெண்மணிகள் நடத்திய வகுப்புகள் மிகவும் திருப்திகரமாக நடைபெற்றன. இந்த அநுபவமானது அவர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையையும் வேலையில் சுவையையும் ஊட்டிற்று. ஸ்ரீமதி அவந்திகாபாயின் பள்ளிக்கூடம், மாதிரிப் பள்ளிக்கூடமாயிற்று. அவர் இதய பூர்வமாகத் தன் வேலையில் ஈடுபட்டார். தமது அரிய ஆற்றல்களை யெல்லாம் இவ்வேலையில் பயன்படுத்திச் சிறக்கச் செய்தார். இப்பெண்மணிகளின் மூலம் கிராமத்துப் பெண் மக்களிடம் தொடர்பு பெறுதல் எங்களுக்கு ஓரளவு சாத்தியமாயிற்று. ஆனால் ஆரம்பக் கல்விக்கு ஏற்பாடு செய்ததுடன் நான் நின்றுவிட விரும்பவில்லை. கிராமங்களில் சுகாதாரம் மிகக் கேடாயிருந்தது. சந்துகள் குப்பைமயமாக இருந்தன. கிணறுகளைச் சுற்றி ஏகச் சேறும், கும்பிடுமாய்க் கிடந்தன. வாயிற் புறங்களின் அசுத்தத்தைச் சொல்ல முடியாது. பெரியவர்களுக்குத் தூய்மையில் பாடங்

கற்பித்தல் அவசியமா யிருந்தது. எல்லாரும் பலவகை சரும நோய்களினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தனர். எனவே, கூடியவரை யில் சுகாதார வேலை செய்யவும், அவர்களுடைய வாழ்க்கை யின் ஒவ்வொரு துறையிலும் சீர்திருத்தம் உண்டாக்கவும் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம்.

இவ்வேலைக்கு வைத்தியர்கள் தேவையா யிருந்தனர். காலஞ்சென்ற டாக்டர் தேவ் என்பாரைக் கொடுத்து உதவும் படி இந்திய ஊழியச் சங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டேன். நாங்கள் இருவரும் முன்னரே சிறந்த நண்பர்கள். ஆறுமாத காலம் தொண்டு செய்வதற்கு அவர் உடனே முன் வந்தார். உபாத்தியாயர்கள், உபாத்தியாயினிகள் எல்லாரும் அவரின் கீழ் வேலை செய்ய வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தோம்.

தோட்டக்காரர்களைப் பற்றிக் குடியானவர்களுக் கிருந்த குறைபாடுகள் விஷயத்திலோ அல்லது அரசியலிலோ தலையிட வேண்டாமென்று அவர்கள் எல்லாருக்கும் நன்கு தெரிவித் திருந்தோம். குறைகள் சொல்லிக்கொள்ளும் ஜனங்களை என் னிடம் அனுப்பவேண்டுமென்றும், எவரும் தத்தம் எல்லை யைத் தாண்டி அப்பால் போகக் கூடாதென்றும் விதித்திருந் தோம். நண்பர்கள் இந்தக் கட்டளைகளை யெல்லாம் பரிபூரண மாக நிறைவேற்றினார்கள். கட்டுப் பாட்டுக்கு விரோதமான ஒரு காரியமாவது நிகழ்ந்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

கிராமத் தொண்டு

கூடுமான வரையில் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திலும் ஒரு பெண்மணியையும் ஒரு புருஷரையும் நியமித் தோம். இவர்கள் வைத்திய உதவி, சுகாதாரம் இவற்றையும் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், பெண்களிடையே பெண்கள் மூலமாகவே தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு செய்தோம்.

வைத்திய உதவி மிக எளிய காரியமா யிருந்தது. விளக்கெண்ணெய், கொயினா, கந்தக மெழுகு ஆகிய இம்மூன்று மருந்துகள்தான் தொண்டர்களிடம் கொடுத்திருந்தோம். நோயாளியின் நாவில் அழுக்குப் படிந்திருந்தாலும், மலபந்தம் இருப்பதாகத் தெரிவித்தாலும் விளக்கெண்ணெய் கொடுக்கப் பட்டது. ஜுரத்திற்கு ஒரு முறை விளக்கெண்ணெய் கொடுத்து விட்டுப் பின்னர் கொயினா கொடுக்கப்பட்டது. கொப்புளங்கள், சிரங்குகள் முதலியவற்றிற்கு நன்றாய் அலம்பி விட்டுக் கந்தக மெழுகு தடவப்பட்டது. எந்த நோயாளிக்கும் வீட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போக மருந்து கொடுப்பதில்லை. சிக்கலான நோய் யாருக்காவது இருப்பதாகத் தெரிந்தால் டாக்டர் தேவின் யோசனையைக் கேட்க வேண்டுமெனச் சொல்லி யிருந்தோம். பிரதி வாரமும் குறிப்பிட்ட தினங்களில் டாக்டர் தேவ் ஒவ்வொரு முக்கியமான கிராமத்திற்கும் சென்று வந்தார்.

இந்தச் சொற்ப உதவியை ஏற்றுக்கொள்ள ஏராளமான ஜனங்கள் முன் வந்தனர். கிராமவாசிக ளிடையே பரவி யிருந்த நோய்கள் சிலவே யாகும். அவற்றிற்குச் சாதாரண சிகிச்சையே போதுமானதா யிருந்தது. நிபுணர்களின் உதவி தேவையா யில்லை. எனவே, இத்தகைய வேலைத் திட்டம் நல்ல பலனளித்தது அதிசயமில்லை யன்றோ ?

ஆனால், சுகாதாரத் தொண்டு மிகவும் கஷ்டமான காரியமா யிருந்தது. ஜனங்கள் தாங்களாகவே எதுவும் செய்யச் சித்தமாயில்லை. வயல் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள் கூடத் தங்கள் குப்பைகளைத் தாங்களே சுத்தம் செய்யப் பிரியப்படவில்லை. ஆனால் டாக்டர் தேவ் விரைவில் உற்சாக மிழந்துவிடும் மனிதர் அல்லர். அவரும் தொண்டர்களும் மற்ற கிராமங்களுக்கு ஓர் இலக்கியமாயிருக்கும்படி ஒரு கிராமத்தைப் பூரணமாய்ச் சுத்தம் செய்வதில் தங்கள் சக்திகளை யெல்லாம் ஒரு முகப்படுத்தி வேலை செய்தார்கள். அவர்கள் சாலைகளையும் வாயிற்புறங்களையும் கூட்டினார்கள் ; கிணறுகளைச் சுத்தம் செய்தார்கள் ; குட்டைகளை மண்போட்டுத்

தூர்த்தார்கள். கிராமவாசிகளை அவர்களுக்குள்ளேயே தொண்டர்களைத் தயாரிக்கும்படி அன்பாகப் பேசி வற்புறுத்தினார்கள். சில கிராமங்களில் ஜனங்களே வெட்கமடைந்து அவ்வேலையை ஏற்றுக்கொண்டனர். இன்னும் சில கிராமங்களில் ஜனங்கள் மிக்க உற்சாகங் கொண்டு என்னுடைய மோட்டார் வண்டி செல்லுவதற்காகச் சாலைகளும் செப்பனிட்டார்கள். இவ்வினிய அநுபவங்களுடன் ஜனங்களின் அசட்டையைப் பற்றிய துயரகரமான அநுபவங்களும் கலந்தே ஏற்பட்டு வந்தன. கிராமவாசிகள் சிலர் ஒளிவு மறைவின்றி இவ்வேலையில் தங்கள் அருவருப்பைத் தெரிவித்ததாகவும் ஞாபக மிருக்கிறது.

இதற்கு முன்பு பல கூட்டங்களில் நான் கூறியிருக்கும் ஓர் அநுபவத்தை இவ்விடத்திலும் குறிப்பிடுதல் மிகையாகாது. பிதிஹர்வா என்னும் சிறு கிராமத்தில் எங்கள் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றிருந்தது. அதற்கருகிலிருந்த மற்றொரு சிறு கிராமத்தைப் பார்க்க நான் சென்றிருந்தேன். அங்கே நான் கண்ட ஸ்திரீகளில் சிலர் மிகவும் அழுக்கான ஆடை தரித்திருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் ஆடைகளை ஏன் துவைப்பதில்லை யென்று கேட்கும்படி கஸ்தூரிபாயிடம் சொன்னேன். அவள் அவ்வாறே அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டாள். அப்போது அந்த ஸ்திரீகளில் ஒருத்தி கஸ்தூரி பாயைத் தன் குடிசைக்குள் அழைத்துச் சென்று கூறியதாவது :—

“ இங்கே பாருங்கள். வேறு ஆடைகள் வைத்திருக்கும் பெட்டி அல்லது அலமாரி இருக்கிறதா ? நான் அணிந்திருக்கும் புடவை ஒன்றுதான் எனக்கிருக்கிறது. அதை நான் எப்படித் துவைப்பேன் ? மகாத்மாஜியிடம் சொல்லி இன்னொரு சேலை வாங்கித் தாருங்கள். அப்போது நான் தினந்தோறும் ஸ்நானம் செய்து சுத்தமான ஆடை அணிந்து கொள்வதாக வாக்குறுதி தருகிறேன்.”

இந் நிலைமை ஏதோ அபூர்வமானதென்று எண்ண வேண்டாம். இந்தியக் கிராமங்கள் பலவற்றிலும் உள்ள

நிலைமைக்கு இது ஓர் உதாரணமேயல்லாது வேறில்லை. இந்தியாவில் கணக்கற்ற குடிசைகளில் ஜனங்கள் எவ்விதத் தட்டுமுட்டு சாமான்களுமின்றி, மாற்றிக் கட்டிக் கொள்ள இரண்டாவது துணியுமின்றி, மானத்தை மூட ஒரே கந்தையுடன் வாழ்கிறார்கள்.

மற்றும் ஓர் அநுபவத்தைக் கூறிவிட்டு மேலே செல்கிறேன். சம்பாரனில் மூங்கிலுக்கும் புல்லுக்கும் குறைவே இல்லை. பிதிஹர்வா என்னுமிடத்தில் பள்ளிக்கூடத்திற்கு, மூங்கிலினாலும், ல்லினாலும் ஒரு குடிசை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. யாரோ சிலர்—அநேகமாகப் பக்கத்துத் தோட்டக்காரர்களின் ஆட்களா யிருக்கலாம் — ஒரு நாளிரவு அதற்குத் தீ வைத்து விட்டனர். மறுபடியும் மூங்கிலையும் புல்லையுங் கொண்டே மற்றொரு குடிசை கட்டுவது உசிதமன்று எனக் கருதினோம். இப்பள்ளிக்கூடத்தை ஸ்ரீமான் ஸோமனும், ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாயும் நடத்தினார்கள். நல்ல செங்கல் வீடாகவே கட்டிவிட ஸ்ரீ ஸோமன் தீர்மானித்தார். உழைப்பில் அவர் காட்டிய உற்சாகம் மற்றவர்களையும் தொற்றிக் கொள்ளவே பலர் அவருடன் ஒத்துழைக்க முன் வந்தனர். இவ்வாறு வெகு சீக்கிரத்தில் செங்கல் வீடு ஒன்று தயாராகி விட்டது. கட்டிடம் கொளுத்தப்படலாம் என்னும் அச்சம் ஒழிந்தது.

இவ்வாறு பள்ளிக்கூடங்கள், சுகாதார வேலை, வைத்திய உதவி இவற்றின் மூலமாகத் தொண்டர்கள் கிராமவாசிகளின் பூரண நம்பிக்கைக்கும், மரியாதைக்கும் உரியவர்க ளாயினர். எனவே, அவர்களிடையே நல்ல செல்வாக்கும் வாய்க்கப் பெற்றனர்.

ஆனால் இந்த நிர்மாண வேலையை நிரந்தரமான அடிப்படையின் மேல் அமைக்கலாமென நான் கொண்டிருந்த ஆசை நிறைவேறவில்லை யென்று மிகுந்த வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தொண்டர்கள் எல்லாரும் சொற்பகால ஊழியத்திற்கே வந்தவர்கள். வெளியிலிருந்து

வேறு தொண்டர்கள் தருவிப்பதற்கு சாத்தியப் படவில்லை. பீஹாரிலேயே நிரந்தரமாகச் சம்பளமின்றி உழைக்கக் கூடிய தொண்டர்கள் அகப்படவில்லை. சம்பரானில் என் வேலை முடிந்ததும், அதற்கிடையில் வெளியே எனக்காகச் சித்தமாகி யிருந்த வேலை என்னை இழுத்துக் கொண்டுவிட்டது. ஆயினும் சம்பரானில் செய்த அந்தச் சில மாத வேலையும் வீண் போக வில்லை. அத்தொண்டு ஆழ்ந்த வேர் கொண்டிருந்தமையால் இன்றளவும் அதன் பயன் ஏதேனுமொரு முறையில் காணக் கிடப்பதா யிருக்கிறது.

பத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்

நல்ல கவர்னர்

சென்ற அத்தியாயங்களில் நான் விவரித் திருப்பது போன்ற சமூக ஊழிய வேலை ஒரு பால் நடந்து கொண்டிருக்கையில், மற்றொரு புறத்தில் குடியானவர்களின் குறை பாடுகளைக் குறித்த வாக்கு மூலங்களைப் பதிவு செய்யும் வேலையும் நடந்து கொண்டு வந்தது. இத்தகைய வாக்கு மூலங்கள் ஆயிரக்கணக்கானவை பதிவு செய்யப் பட்டன. இவை பயனளியாமல் போகுமா? குடியானவர்கள் மேலும் மேலும் வாக்கு மூலம் கொடுக்க வந்து கொண்டிருந்தது தோட்டக்காரர்களின் கோபத்தை மிகுதி யாக்கிற்று. அவர்கள் என்னுடைய விசாரணையைத் தடைப்படுத்துவதற்குத் தங்களால் இயன்றனவெல்லாம் செய்தார்கள்.

ஒரு நாள் பீஹார் அரசாங்கத்தினிடமிருந்து ஒரு கடிதம் எனக்குக் கிடைத்தது. கடிதம் மரியாதையான முறையில் எழுதப்பட்டிருப்பினும் அதனுடைய கருத்தென்னவோ தெளிவாக இருந்தது. "உங்கள் விசாரணை நெடுங்காலம் வளர்ந்து விட்டது. அதை நீங்கள் முடித்து விட்டு பீஹாரை விட்டுச் சென்றால் உசிதமாயிருக்கும்," என்னும் பொருள் கொண்டது அக்கடிதம்.

விசாரணை நீடிக்கத்தான் செய்யுமென்றும், அதன் மூலம் ஜனங்களுக்கு உதவி ஏற்படும் வரையில் பீஹாரை விட்டுச் செல்லும் உத்தேசம் எனக்கில்லையென்றும் பதில் எழுதினேன். ஆனால் அரசாங்கத்தார் விரும்பினால் இரண்டிலொரு முறையைக் கைக்கொண்டு என்னுடைய விசாரணையை முடித்து விடலாமெனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஒன்று, குடியானவர்களின் குறைகள் உண்மையானவையே என ஒப்புக் கொண்டு அவற்றை நிவர்த்தி செய்யலாம்; அல்லது உத்தியோக முறையில் விசாரணை ஏற்படுத்துவது அவசியம் என்றேனும் குடியானவர்கள் நிரூபித்து விட்டதாக அங்கீகரித்து உடனே அத்தகைய விசாரணையை ஏற்படுத்தலாம் என்று தெரிவித்தேன்.

அப்போது லெப்டினன்ட் கவர்னரா யிருந்த சர் எட்வர்ட் கேட் தம்மை வந்து பார்க்கும்படியாக எனக்கு எழுதினார். அவ்வாறே சென்று பார்த்தபோது விசாரணை ஏற்படுத்தத் தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்து என்னையும் கமிட்டியில் அங்கத்தினனா யிருக்கும்படி சொன்னார். மற்ற அங்கத்தினர் பெயர்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். பின்னர் என்னுடைய சகாக்களுடன் கலந்தாலோசித்து ஒரு நிபந்தனையின் பேரில் கமிட்டியில் அங்கத்தினனாகச் சம்மதித்தேன். அந் நிபந்தனை வருமாறு :—

விசாரணையின் போது என் சகாக்களுடன் கலந்தாலோசிக்க உரிமை வேண்டும். கமிட்டியில் அங்கத்தினனாவதால் குடியானவர்களுடைய கட்சி பேசும் சுதந்திரம் எனக்கு இல்லாமல் போய்விடவில்லை யென்பதை அரசாங்கம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். விசாரணையின் முடிவு எனக்குத் திருப்தி தராவிட்டால் குடியானவர்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென்பது பற்றி அவர்களுக்கு ஆலோசனை சொல்லவும் வழி காட்டவும் எனக்கு உரிமை வேண்டும்.

மேற்படி நிபந்தனை முற்றும் நியாயமானதே என்று சர் எட்வர்ட் கேட் கருதி அதை ஒப்புக் கொண்டார். பின்

னர் விசாரணை ஏற்படுத்தும் விஷயமாக அறிக்கை வெளியிட்டார். கமிட்டியின் தலைவராகக் காலஞ் சென்ற சர் பிராங் ஸ்லை நியமிக்கப்பட்டார்.

கமிட்டியார் குடியானவர்களின் கட்சியே நியாயமானதென்று கண்டார்கள். தோட்டக்காரர்கள் பணம் பறித்து வந்த முறை சட்ட விரோதமானதென்று தீர்மானித்து, அப்படிப் பறித்த பணத்தில் ஒரு பகுதியைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் "தீன் கதியா" முறையைச் சட்டத்தினால் ஒழித்துவிட வேண்டுமென்றும் சிபார்சு செய்தார்கள்.

கமிட்டி ஒருமனமான அறிக்கை வெளியிட்டதற்கும், கமிட்டியின் சிபார்சுகளை யொட்டிச் சட்ட சபையில் மசோதா கொண்டுவந்து சட்ட மாக்கியதற்கும் ஸர் எட்வர்ட் கேட்டின் முயற்சியே காரணமாகும். அவர் உறுதியோ டிருந்திரா விட்டால், தமது சாமர்த்தியத்தை யெல்லாம் இதில் பிரயோகித்திராவிட்டால், அறிக்கை ஏகமனதா யிருந்திராது; சட்டமும் நிறைவேறி யிராது. தோட்டக்காரர்கள் அளவற்ற சக்தி வாய்ந்தவர்களா யிருந்தார்கள். அவர்கள் மசோதாவை எதிர்த்துப் பலமான கிளர்ச்சி செய்தனர். சர் எட்வர்ட் கேட் இறுதி வரை உறுதியாக இருந்ததுடன் கமிட்டியின் சிபார்சுகளை முழுதும் நிறைவேற்றி வைத்தார்.

இவ்வாறாக, ஒரு நூற்றாண்டு காலமாய் நிலவி வந்த "தீன் கதியா" முறை ஒழிக்கப்பட்டது. அத்துடன் தோட்டக்கார இராஜ்யமும் முடிவுற்றது. இதுகாறும் நசுக்கப்பட்டுக் கிடந்த குடியானவர்கள் இப்பொழுது சிறிது தலை தூக்கினார்கள். அவுரிக் கறையைத் துடைக்கவே முடியாதென்னும் குருட்டு நம்பிக்கையும் ஒழிந்தது.

நிர்மாண வேலையை இன்னும் சில வருஷ காலம் தொடர்ந்து நடத்தவேண்டுமென்று நான் ஆசைப் பட்டேன். இன்னும் அதிக பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், இன்னும் கிராமவாசிகளுடன் அதிகமாய்ப் பழக வேண்டுமென்றும் விரும்பினேன். ஆனால் பகவான் இதற்கு முன்

பல முறைகளில் செய்தது போலவே இப்போதும் என்னுடைய திட்டம் நிறைவேறாமல் செய்துவிட்டார். அவருடைய சித்தம் என் விருப்பத்துக்கு முற்றும் மாறாயிருந்தது. வேறிடத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட வேலையை ஏற்றுக்கொள்ள விரைந்து செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

இருபதாம் அத்தியாயம்

தொழிலாளர் தொடர்பு

கமிட்டியின் வேலை முடிந்தும் முடியாமலும் இருக்கையிலேயே ஸ்ரீமான்கள் மோஹன்லால் பாண்டியா, சங்கர்லால் பாரிக் இவர்களிட மிருந்து ஒரு கடிதம் பெற்றேன். கேதா (கெயிரா) ஜில்லாவில் விளைவு சூனியமாகி விட்டதென்றும், வரி கொடுக்க முடியாத நிலையிலிருக்கும் குடியானவர்களுக்கு நான் வந்து வழி காட்டவேண்டு மென்றும் அவர்கள் எழுதி யிருந்தார்கள். ஸ்தலத்திற்குச் சென்று விசாரணை செய்யாமல் புத்திமதி சொல்வதற்கு எனக்கு ஆற்றலும், தைரியமும் இல்லை. அப்படிச் செய்ய நான் விரும்பவுமில்லை.

இதே சமயத்தில் ஸ்ரீமதி அனுசூயா பாயிட மிருந்து ஆமதாபாத் தொழிலாளரின் நிலைமையைப் பற்றி ஒரு கடிதம் வந்தது. அவர்கள் பெற்று வந்த சம்பளம் மிகவும் குறைவு. சம்பள உயர்வுக்காக அவர்கள் நீண்ட நாளாய்க் கிளர்ச்சி செய்து வந்தனர். கூடுமானால் அவர்களுக்கு வழி காட்டி நடத்த வேண்டுமென விரும்பினேன். ஆனால் இந்தச் சிறு காரியத்தையும் அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து நடத்த எனக்குத் தைரியமில்லை. எனவே சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் ஆமதாபாத் சென்றேன். இவ்விரண்டு காரியங்களையும் விரைவில் முடித்துக்கொண்டு சம்பாரனுக்குத் திரும்பி வந்து அங்கே தொடங்கப்பட்டிருந்த நிர்மாண வேலையைக் கவனிக்கலா மென்று நம்பினேன்.

ஆனால் நான் விரும்பியவண்ணம் காரியங்கள் விரைவாக நடைபெறவில்லை. சம்பாரானுக்கு நான் திரும்ப முடியாமற் போகவே, பள்ளிக்கூடங்கள் ஒவ்வொன்றாக மூடப்படலாயின. என்னுடைய தோழர்களும் நானும் எவ்வளவோ ஆகாயக் கோட்டைகள் கட்டியிருந்தோம் அவையெல்லாம் தற்சமயத்துக்கு மறைந்து மாயமாய்ப் போயின.

இவற்றில் ஒன்று சம்பாரானில் கோ சம்ரக்ஷண வேலை செய்ய வேண்டுமென்பது. கிராம சுகாதாரம், கிராமக் கல்வி இவற்றுடன் கூட இவ்வேலை செய்யவும் தீர்மானித்திருந்தோம். என்னுடைய பிரயாணங்களின்போது பசுப் பாதுகாப்பும் ஹிந்தி பிரசாரமும் மார்வாரிகளுக்கே தனி உரிமையாகியிருப்பதைக் கண்டேன். நான் பெட்டியாவுக்குச் சென்றிருந்தபோது ஒரு மார்வாரி நண்பர் தமது தர்ம சாலையில் எனக்குத் தங்க இடங்கொடுத்தார். அங்கிருந்த மற்ற மார்வாரிகள் தங்களுடைய கோ சாலையை எனக்குக் காட்டி அதில் சிரத்தை உண்டாகும்படி செய்தார்கள். பசுப் பாதுகாப்பைக் குறித்து என் எண்ணங்கள் அப்போதே திட்டமாக உருக்கொண்டு விட்டன. அவ்வேலையைப் பற்றி அப்போதேற்பட்ட அபிப்பிராயமே எனக்கின்னும் இருந்து வருகிறது. கோ சம்ரக்ஷணம் என்பதில் மாட்டின் இனத்தை உயர்தரமாக்குதல், காளைகளைக் கருணையுடன் நடத்துதல், மாதிரி - மாட்டுப் பண்ணைகள் வைத்தல் முதலியவையும் அடங்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம். இவ்வேலையில் பூரணமாக ஒத்துழைப்பதாய் மார்வாரி நண்பர்கள் வாக்குறுதி தந்தார்கள். ஆனால் சம்பாரானில் நான் நிலையாகத் தங்க முடியாதபடியால் அத்திட்டத்தை நிறைவேற்றக் கூடவில்லை.

பெட்டியாவில் நான் பார்த்த கோ சாலை இன்னும் இருந்துதான் வருகிறது. ஆனால் அது "மாதிரி - மாட்டுப் பண்ணை" ஆகவில்லை. சம்பாரான் காளைகள் இன்னும் அவற்றின் ஆற்றலுக்கு மிஞ்சி வேலை வாங்கப்பட்டுத்தான் வருகின்றன. "ஹிந்துக்கள்" என்று சொல்லிக் கொள்வோர் இன்

ஏழும் வாயில்லாப் பிராணிகளைக் கொடுமையாக அடித்துத் தங்கள் மதத்துக்கு இழிவு தேடியே வருகின்றனர்.

எனக்குப் பிரியமான இவ்வேலையைச் செய்ய முடியாம லிருப்பது எனக்கு எப்போதும் வருத்த மளித்து வந்திருக் கிறது. நான் சம்பாரானுக்குப் போக நேரும்போதெல்லாம் இதன் பொருட்டு மார்வாரி நண்பர்களும், பீஹாரி நண்பர் களும் அன்புரிமையுடன் என்னைக் கண்டியாம லிருப்பதில்லை. அக்காலத்தில் திடீரென்று கை நழுவவிட்டுச் சென்ற வேலைத் திட்டங்களை யெல்லாம் நினைத்து நானும் பெருமூச்சு விடு கிறேன்.

கல்வித் திட்டம் மட்டும் ஏதேனும் ஒரு வழியில் பல இடங்களில் நடந்து வருகிறது. ஆனால் கோ சம்ரக்ஷணை வேலை நன்கு வேர் கொள்ளவில்லை யாதலின் உத்தேசித்த வண்ணம் அபிவிருத்தி யடையவில்லை.

கேடா குடியானவர்களின் விஷயம் இன்னும் விவாதிக் கப் பட்டு வந்தபோதே நான் ஆமதாபாத்தில் தொழிலாளர் பிரச்னையை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டேன்.

என்னுடைய நிலைமை தர்மசங்கடமா யிருந்தது என்று சொல்லலாம். ஆலைத் தொழிலாளர் கட்சியில் நியாயம் இருந் தது. ஸ்ரீமதி அனுசூயா பாய் தமது சொந்த சகோதரரும், ஆலை முதலாளிகளின் கட்சிக்குத் தலைமை வகித்தவருமான ஸ்ரீமான் அம்பாலால் ஸாராபாயுடனேயே போராடவேண்டிய வரானார். ஆலை முதலாளிகளுடன் நான் நேயபாவத்துடன் பழகி வந்தபடியால் அவர்களுடன் போராடுவது எனக்கும் கஷ்டமாயிருந்தது. அவர்களுடன் கலந்து பேசி விவாதத்தை மத்தியஸ்தத்துக்கு விடும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். ஆனால் 'தங்களுக்கும் தொழிலாளருக்கு மிடையே அன்னியர் மத்தி யஸ்தம் செய்வது' என்னும் கொள்கையை அங்கிகரிக்கவே அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள்.

எனவே, தொழிலாளருக்கு வேலை நிறுத்தம் செய்யும் படி நான் யோசனை சொல்ல வேண்டியதாயிற்று. அப்படிச்

சொல்லுமுன், அவர்களுடனும் அவர்களுடைய தலைவர்களுடனும் நெருங்கிப் பழகினேன். வேலை நிறுத்தம் வெற்றி பெற வேண்டுமானால் பின்வரும் நிபந்தனைகள் பூர்த்தியாக வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொன்னேன்:—

(1) எந்நிலைமையிலும் பலாத்காரத்தைக் கைக்கொள்ளக் கூடாது.

(2) கட்டுப்பாட்டை மீறி வேலைக்குச் செல்பவர்களைத் தொந்திரவு செய்யக்கூடாது.

(3) வேலை நிறுத்தத்தின் போது வயிறு வளர்ப்பதற்குப் பிச்சை எடுக்கக் கூடாது.

(4) வேலை நிறுத்தம் எவ்வளவு காலம் நீடித்தாலும் உறுதியாக நின்று, வேறு கண்யமான தொழில் செய்து வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும்.

வேலை நிறுத்தத் தலைவர்கள் இந்நிபந்தனைகளை நன்கறிந்து அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். தொழிலாளர் பொதுக்கூட்டம் கூடி, தங்கள் கோரிக்கைகளுக்கு முதலாளிகள் இணங்கும் வரையில் அல்லது விவாதத்தை மத்தியஸ்தத்துக்கு விடச் சம்மதிக்கும் வரையில் வேலை தொடங்குவதில்லை யென்று தீர்மானித்தார்கள்.

இந்த வேலை நிறுத்தத்தின் போதே ஸ்ரீமான்கள் வி. ஜே. படேல், சங்கர்லால் பாங்கர் இவ்விருவருடைய நெருங்கிய பழக்கம் எனக்கேற்பட்டது. ஸ்ரீமதி அனுசூயா பாயை இதற்கு முன்பே நன்கறிவேன்.

சபர்மதி நதிக்கரையில் ஒரு மரத்தின் நிழலில் தினந்தோறும் தொழிலாளர் கூட்டங்கள் நடத்தினோம். அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கூட்டங்களுக்கு வந்தார்கள். என்னுடைய பிரசங்கங்களில், அவர்களுடைய பிரதிக்ஞையைப் பற்றியும், அமைதியையும் சுயமரியாதையையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பைப் பற்றியும் நினைவூட்டி வந்தேன். அவர்கள்

தினந்தோறும் நகரின் வீதிகளில் "பிரதிக்ஞையைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று எழுதிய கொடிகளுடன் அமைதியாக ஊர்வலம் சென்றார்கள்.

வேலை நிறுத்தம் இருபத்தோரு நாள் நடந்தது. இத் தினங்களில் நான் அடிக்கடி ஆலை முதலாளிகளிடம் சென்று தொழிலாளருக்கு நீதி செய்யுமாறு வேண்டிக் கொண்டேன். அவர்கள் பின்வருமாறு விடை யளித்தார்கள் :—"நாங்களும் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறோம். அதை மீற முடியாது. நாங்கள் தொழிலாளர்களை எங்கள் சொந்தக் குழந்தைகள் போல் பாவிக்கிறோம். மூன்றாவது மனிதர்கள் எங்களுக்கிடையில் தலையிடுவதை நாங்கள் எப்படிப் பொறுக்க முடியும்? மத்தியஸ்தத்துக்கு இடம் எங்கே இருக்கிறது?"

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

ஆசிரம நிலைமை

தொழிலாளர் விஷயத்தைப்பற்றி மேலே கூறப் புகுவதற்கு முன்னால், ஆசிரம நிலைமையைச் சற்றே கவனித்து விட்டுப் போதல் அவசியமாகும். சம்பாரனில் நான் இருந்த காலம் முழுவதிலும் ஆசிரமத்தை ஒரு கணமும் மறக்கவேயில்லை. இடையிடையே சில சமயம் அவசரமாக ஓடிச்சென்று பார்த்துவிட்டு வருவேன்.

அச்சமயம் ஆசிரமம் ஆமதாபாத்துக்கு அருகில் உள்ள கோச்ராப் என்னும் கிராமத்தில் இருந்தது. இந்தக் கிராமத்தில் கொள்ளை நோய் (பிளேக்) தோன்றவே, ஆசிரமத்துக் குழந்தைகள் அபாயத்துக் குள்ளாகி யிருப்பதைக் கண்டேன். ஆசிரமத்துக்குள்ளே நாங்கள் தூய்மை விதிகளை எவ்வளவு கண்டிப்பாக அனுசரித்தாலும், எங்களைச் சுற்றிலும் இருந்த சுகாதாரக் கேடுகளின் பயன்கள் எங்களைச் சிறிதும் பாதியாமலிருத்தல் எவ்வாறு சாத்தியம்? கோச்ராப் ஜனங்களையும் இச்

சுகாதார விதிகளை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யவோ, அல்லது வேறு முறையில் அந்த கிராமத்துக்குத் தொண்டு செய்யவோ அப்போது எங்களுக்கு ஆற்றல் போதாமலிருந்தது. ஆசிரமமானது எந்த நகரம் அல்லது கிராமத்திற்கு மிக அருகிலும் இருக்கக்கூடாது, எளிதில் போக முடியாதபடி அவ்வளவு அதிக தூரத்திலும் இருக்கக்கூடாது, சுமாரான தூரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பது எங்கள் இலட்சியம். எங்கள் சொந்த நிலத்திலேயே ஆசிரமம் கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்திருந்தோம்.

கோச்ராப்பை விட்டுச் செல்வதற்குப் பிளேக்கே போதுமான முன்னெச்சரிக்கை யாகுமென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. ஆமதாபாத் வியாபாரியான ஸ்ரீமான் புஞ்சாபாய் ஹீராசந்து என்பவர் ஆசிரமத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு தூய்மையான உள்ளத்துடனும், சுய நலமில்லாமலும் பல விஷயங்களில் எங்களுக்கு ஊழியம் புரிந்துவந்தார். ஆமதாபாத்தில் அவருக்கு நிரம்ப அநுபவமுண்டு. எங்களுக்குத் தகுந்த நிலம் சம்பாதித்துத் தருவதாக அவர் முன் வந்தார். நான் அவருடன் சேர்ந்து கோச்ராப்புக்கு வடக்கேயும் தெற்கேயும் நிலந் தேடிச் சென்றேன். கடைசியில் வடக்கே மூன்று அல்லது நான்கு மைல் தூரத்தில் நிலங் கண்டு பிடித்து வாங்குமாறு அவரிடம் கூறினேன். அவர் தற்போது ஆசிரமம் அமைந்துள்ள இடத்தைத் தெரிந்தெடுத்தார். அவ்விடம் சபர்மதி சிறைக்கூடத்துக் கருகிலிருந்ததானது அதற்கு ஒரு தனிச் சிறப்பை யளித்ததாக எனக்குத் தோன்றிற்று. சிறைக்கூடமே சத்தியாக்கிரஹிகளின் சாதாரண வாசஸ்தலமாக இருக்க வேண்டியதாதலின், அவ்விடத்தை நான் பெரிதும் விரும்பினேன். சாதாரணமாக, சுற்றுப் புறங்கள் தூய்மையாக உள்ள இடங்களையே சிறைக்கூடங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

எட்டு நாளில் நிலம் வாங்கியாகி விட்டது. நிலத்தில் கட்டிடமோ, மரமோ ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் அவ்விடத்தின்

முக்கிய அநுகூலங்கள் அது நதிக்கரையில் இருந்ததும், சொந்தமான பிரதேசமா யிருந்தது மாகும்.

வீடு கட்டும் வரையில் கித்தான் கூடாரம் போட்டுக் கொண்டு வசிக்கத் தீர்மானித்தோம். சமையலறைக்கு மட்டும் தகரக் கொட்டகை போட்டுக் கொண்டோம்.

ஆசிரமம் மெதுவாக வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளுமாய் நாங்கள் நாற்பது பேர் இருந்தோம். எல்லாருக்கும் பொதுச் சமையலறையிலேயே சாப்பாடு நடந்தது. ஆசிரமத்தைப் புது இடத்திற்குக் கொண்டு போவதைப் பற்றிய யோசனை எல்லாம் என்னுடையனவே யாகும். வழக்கம் போல் மகன்லால் காந்தி அந்த யோசனைகளை நிறைவேற்றி வைத்தார்.

குடியிருக்க வீடுகள் கட்டப்படும் வரையில் நாங்கள் எவ்வளவோ கஷ்டங்களுக்குள்ளாக வேண்டி யிருந்தது. அப்போது மழை காலம் தொடங்கும் சமயம். நாலு மைல் தூரத்திலுள்ள பட்டணத்திலிருந்து உணவுப் பொருள்கள் வாங்கிக் கொண்டு வரவேண்டும். வெகு காலமாகத் தரிசாகக் கிடந்த அந்தப் பிரதேசத்தில் பாம்புகள் மலிந்து கிடந்தன. இத்தகைய நிலைமையில் அவ்விடத்தில் குழந்தைகளுடன் வசிப்பது பெரிதும் அபாயம் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை. எங்களில் எவரும் பாம்புகளிடம் பயம் நீங்கப்பெற்றவ ரல்லராயினும், பொது விதியாகப் பாம்புகளைக் கொல்வதில்லை யென்று தீர்மானித்திருந்தோம்.

போனிக்ஸிலும், டால்ஸ்டாய் பண்ணையிலும், சபர்மதியிலும் விஷ ஜந்துக்களைக் கொல்வதில்லை யென்னும் விதி பெரும்பாலும் அநுசரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. நாங்கள் தரிசு நிலத்திலேயே குடியேறவேண்டி யிருந்தது. எனினும் பாம்பு கடியினால் எங்களிடையே உயிர்ச்சேதம் நேர்ந்தது கிடையாது. கருணைக் கடலான ஆண்டவனின் அருள் மகிமையையே இதில் நான் காண்கிறேன். கடவுள் பாரபட்ச

முடையவரா யிருக்க முடியா தென்றும், மனிதர்களுடைய அற்ப காரியங்களில் தலை யிடுவதற்கு அவருக்குச் சாவகாச மிருக்குமா வென்றும் யாரேனும் குதர்க்கம் செய்யக்கூடும். ஆனால் இந்த என் அநுபவத்தை நான் வேறு பாஷையில் வெளியிட முடியாது. மனிதனுடைய வாய் மொழியினால் இறைவன் வழிகளைக் குறைவின்றி விவரித்தல் இயலாத காரியம். கடவுளின் செயல்கள் விவரிக்கவும், அறியவும் ஒண்ணாதவை என்று நான் அறிந்துள்ளேன். ஆனால் மனிதன் துணிந்து அவற்றை விவரிக்கத் தலைப்பட்டானாயின், அதற்கு அவனுடைய அரைகுறையான பேச்சை யல்லாமல் வேறு சாதனம் என்ன உண்டு? கொல்லாமை விரதத்தை நாங்கள் ஏறக்குறைய ஒழுங்காய் அநுசரித்து வந்திருந்தும் இருபத்தைந்து ஆண்டு காலத்தில் விஷ ஜந்துக்களால் எவ்விதத் தீங்கும் எங்களுக்கு நேராதது தற்செயலான சம்பவம் அல்லவென்றும், இறைவன் அருள் திறமே என்றும் நான் நம்புகிறேன். இது நம்பிக்கையானாலும் நான் இம்மூட நம்பிக்கையை என் இதயத்தில் வைத்துப் போற்றியே தீருவேன்.

ஆமதாபாத்தில் ஆலைத் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தம் நடந்தபோது, ஆசிரமத்தின் நெசவுக் கொட்டகைக்கு அடிப்படை போடப்பட்டது. அப்போது ஆசிரமத்தில் முக்கியமாக நடந்த வேலை நெசவு வேலையேயாகும். அதுவரைக்கும் இராட்டினத்தில் நூற்கும் தொழிலை ஆரம்பித்தல் சாத்தியமாகவில்லை.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

உண்ணா விரதம்

முதல் இரண்டு வாரம் ஆலைத் தொழிலாளர்கள் சிறந்த தைரியத்துடனும், தன்னடக்கத்துடனும் நடந்து கொண்டார்கள். தினந்தோறும் பெரும் பொதுக்கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. இக்கூட்டங்களில் நான் அவர்கள் செய்திருந்த பிரதிக்ஞையை நினைவூட்டுவேன். வாக்குத் தவறு

வதைக் காட்டிலும் உயிரையே விட்டுவிடுவோ மென்பதாகக் கூவி அவர்கள் எனக்கு உறுதியளிப்பார்கள்.

ஆனால் கடைசியில் அவர்கள் சோர்வுக்கு அறிகுறிகள் காட்டத் தொடங்கினர். மனிதனுக்கு உடல் பலவீனம் ஏற்படும்போது அவன் விரைவில் கோபங் கொள்ளும் இயல்பை யடைவது வழக்கமன்றோ? இவ்வாறே வேலை நிறுத்தம் பல வீனமடைய அடைய, தொழிலாளர்களும் தங்களில் பிரதிக்ஞை மீறி வேலைக்குச் செல்வோரிடம் ஆத்திரங் கொள்ளலாயினர். எங்கு அவர்கள் முரட்டுச் செயல்களில் இறங்கிவிடுவார்களோ என்று நான் பயப்படலானேன். தினசரிக் கூட்டங்களுக்கு வருவோர் தொகையும் நாளுக்கு நாள் குறையத் தொடங்கிற்று. கூட்டத்துக்கு வந்தவர்களும் சோர்வும் கிலேசமும் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதை அவர்களுடைய முகக்குறி நன்கு காட்டிற்று. கடைசியாக, தொழிலாளர் உறுதி குலைந்து வருகின்றனர் என்று எனக்குச் செய்தி கிடைத்தது. இதனால் பெரிதும் கவலைக் குள்ளானேன். இத்தகைய நிலைமையில் என்னுடைய கடமை என்னவென்பதாகத் தீவிரமாய்ச் சிந்தித்தேன். தென்னுப்பிரிக்காவில் மகத்தான ஒரு வேலை நிறுத்தம் நடத்தி எனக்கு அநுபவமிருந்தது. ஆனால் இங்கிருந்த நிலைமை முற்றும் வேறானது. இங்கே என்னுடைய யோசனையின் மீது தொழிலாளர் பிரதிக்ஞை செய்தார்கள். பின்னர் பிரதி தினமும் என் முன்னிலையில் மீண்டும் மீண்டும் அதை உறுதிப்படுத்தி வந்தார்கள். அங்ஙனமிருக்க இப்போது அவர்கள் பிரதிக்ஞா பங்கம் செய்யக்கூடுமென்பது என்னால் நினைப்பதற்கும் சகிக்க முடியாத விஷயமாயிருந்தது. இவ்வுணர்ச்சிக்கு அடிப்படையாயிருந்தது என் தற்பெருமையா, தொழிலாளர்களிடத்து நான் கொண்டிருந்த அன்பா, அல்லது சத்தியத்தினிடம் எனக்கிருந்த அழியாப்பற்று, எது என்று எவரால் சொல்ல முடியும்?

இவ்வாறு நான் வழி காணாமல் திகைத்துக் கொண்டே இருக்கையில், ஒரு நாள் காலை தொழிலாளர் கூட்டமொன்

றில் பேசிக்கொண்டு வரும்போது சட்டென்று ஒளி தோன்றிற்று. முன்னதாக எண்ணிப் பாராமலே பின்வரும் மொழிகள் என் நாவில் தாமாகப் பிறந்தன :—“தொழிலாளர்கள் தங்கள் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, ஏதேனும் ஒரு முடிவு ஏற்படும் வரையில் வேலைக்குத் திரும்பாமல் உறுதியுடன் நிற்கவேண்டும் ; அல்லது ஆலைகளை அடியுடன் விட்டொழித்து விடவேண்டும். இவ்விரண்டிலொன்று நிச்சயமாகாத வரையில் நான் உணவு அருந்தப் போவதில்லை.”

தொழிலாளர்கள் இம்மொழிகளைக் கேட்டதும் இடி விழுந்ததுபோல் திகைத்துப் போனர்கள். அநசூயாபாயின் கண்களில் நீர் ததும்பி வழிந்தது. தொழிலாளர்கள் ஒரு முகமாகக் கூவியதாவது:—“ஒருநாளும் நீங்கள் உபவாசமிருக்கக் கூடாது. நாங்கள் உபவாசம் இருக்கிறோம், நீங்கள் பட்டினி கிடந்தால் அதைப்போல் பெருங்கொடுமை வேறில்லை. உறுதி தளர்ந்ததற்காக எங்களை மன்னித்து விடுங்கள். இனி, கடைசி வரையில் எங்கள் பிரதிக்ஞையை நிச்சயமாகக் காப்பாற்றுகிறோம்.”

அப்போது நான் கூறியதாவது :—“நீங்கள் உபவாசமிருத்தல் அவசியமில்லை. உங்கள் பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றினலே போதும். நம்மிடம் நிதி கிடையாதென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். பொதுஜனங்களின் பிச்சையினல் பிழைத்துக்கொண்டு வேலை நிறுத்தம் நடத்தவும் நமக்கு விருப்பமில்லை. ஆதலின், ஏதாவது வேலை தேடிக்கொண்டு, உயிர் வாழ்வதற்குப் போதிய வருவாயாவது பெற நீங்கள் முயலவேண்டும். அப்போதுதான் வேலை நிறுத்தம் எவ்வளவு நாள் நீடித்தாலும் கவலையின்றி நீங்கள் உறுதியாக நிற்கலாம். என்னுடைய உபவாசத்தைப் பற்றிய வரையில் நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். வேலை நிறுத்தம் முடிந்த பிறகுதான் நான் உணவு கொள்ளப் போகிறேன்.”

இதற்கிடையில், வல்லபாய் வேலை நிறுத்தக்காரர்களுக்கு நகர சபையின் கீழ் ஏதாவது வேலை தேடித் தர முயன்று

கொண்டிருந்தார். ஆனால் இம்முயற்சி பயனளிக்கும் என்று நம்புவதற்கு அதிக இடமில்லாம லிருந்தது. மகன்லால் காந்தி ஒரு யோசனை சொன்னார். ஆசிரமத்தில் எங்கள் நெசவுப் பள்ளிக்கூடத்தின் அடித்தளத்தை நிரப்ப மணல் ஏராளமாக வேண்டியிருந்தது. மணல் கொண்டு வருவதற்குத் தொழிலாளர்களை உபயோகிக்கலாம் என்று அவர் கூறினார். தொழிலாளரும் இந்த யோசனையை வரவேற்றார்கள். அநுசூயாபாய் தமது தலையில் கூடையைச் சுமந்து முதலில் வழி காட்டினார். அவரைத் தொடர்ந்து தொழிலாளர்கள் வரிசை வரிசையாக ஆற்றிலிருந்து மணல் வாரிக்கொண்டு வந்தார்கள். அது காண்பதற்கரிய ஓர் காட்சியா யிருந்தது. தொழிலாளர்கள் ஏதோ புதிய வலிமை பெற்றவர்கள் போல் காணப்பட்டனர். அவர்களுக்குச் சம்பளம் பட்டுவாடா செய்து சமாளிப்பது மிகவும் கஷ்டமாகி விட்டது.

என்னுடைய உபவாசத்தில் ஒரு பெரிய குறைபாடு இல்லாமற் போகவில்லை. நான் முன்னமே சொல்லியிருப்பது போல் ஆலைச் சொந்தக்காரர்களிடம் நான் நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடைய அன்புக் குரியவனாகி யிருந்தேன். எனவே, என்னுடைய உண்ணா விரதம் அவர்களுடைய முடிவைப் பாதியாமலிருத்தல் எவ்வாறு சாத்தியம்? சத்தியாக்கிரஹியாகிய நான் அவர்களுடைய மனதை மாற்றுவதற்காக உபவாசம் செய்தல் கூடாது. தொழிலாளரின் வேலை நிறுத்தம் ஒன்றை மட்டுமே உத்தேசித்து அவர்கள் முடிவு செய்யும்படி விடுதல் வேண்டும். இவையெல்லாம் நான் அறிந்தவையே. முதலாளிகள் வாக்குப் பிறழ்ந்ததை உத்தேசித்து நான் உண்ணா விரதங் கொள்ளவில்லை. தொழிலாளர் உறுதி பிறழ்ந்ததற்காகவே அவ்விரதம் மேற்கொண்டேன். தொழிலாளரின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் அவர்களுடைய தவறில் எனக்கும் பங்குண்டென்று கருதினேன். முதலாளிகளை நான் வேண்டிக் கொள்ளுதல் மட்டுமே நியாயம். அவர்களை இணங்கச் செய்வதற்காகப் பட்டினி கிடத்தல் பலாத்காரமேயாகும். எனினும், என்னுடைய உபவாசம் அவர்களைப்

பாதியாமலிராது என்று நான் அறிந்திருந்தும், அதைக் கைக் கொள்வதையன்றி வேறு வழியில்லையென்று தீர்மானித்தேன். உபவாசத்தை மேற்கொள்ளுதலே என்னுடைய கடமையாகு மென்று தெளிவாக உணர்ந்தேன்.

முதலாளிகளுக்குச் சமாதானம் கூற முயன்றேன். "என் பொருட்டு நீங்கள் உங்கள் உறுதியை மாற்றிக்கொள்ளுதல் சிறிதும் அவசியமில்லை" என்று சொன்னேன். இதனுல் அவர்கள் சிறிதும் ஆறுதல் பெறவில்லை. சிலர் மறைபொருளான கூர் மொழிகளாலும், சொல்லாமற் சொல்லியும் என்னைக் கண்டித்தார்கள். இவ்வாறு செய்ய அவர்களுக்குப் பூரண உரிமை உண்டல்லவா?

முதலாளிகள் தங்கள் பிடிவாதத்தை விடாமலிருந்ததற்கு முக்கிய காரணமா யிருந்தவர் சேத் அம்பாலால் ஆவர். அவருடைய தளராத உறுதியும், உள்ளத்தில் உள்ளதை அப்படியே சொல்லும் உண்மை இயல்பும் என் இதயத்தைக் கவர்ந்தன. அவருடன் போராடுவதே மிகவும் மகிழ்ச்சி தருவதா யிருந்தது. ஆதலின், என்னுடைய உபவாசத்தின் காரணமாக, அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட எதிர்க்கட்சியினர்க்கு ஏற்பட்ட தர்மசங்கடமான நிலைமை எனக்குப் பெரும் துயரை யளித்தது. மற்றும், அவருடைய மனைவி ஸாரளாதேவி உடன் பிறந்த சகோதரியைப்போல் என்னிடம் அன்பு வைத்திருந்தார். என்னுடைய செயலினுல் அவர் துயர முறுவது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை.

அனுசூயா பாயும், மற்றும் சில நண்பர்களும், தொழிலாளிகளும் முதல்நாள் என்னுடன் தாங்களும் உபவாசம் இருந்தார்கள். ஆனுல் அவர்களுடன் வாதிட்டுச் சிறிது கஷ்டத்தின் பேரில் உபவாசத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தாமல் நிறுத்தச் செய்தேன்.

இவற்றினுலெல்லாம் மொத்தத்தில் நல்ல பயனே ஏற்பட்டது. எங்கும் நேய மனப்பான்மை உண்டாயிற்று. ஆலைச் சொந்தக்காரர்கள் மனமிளகினர். ஏதேனும் முடிவுக்கு வழி கண்டுபிடிக்க அவர்கள் தீவிரமாக முயலத் தொடங்கினுர்கள்.

அனுசூயா பாயின் வீடு அவர்களுடைய சம்பாஷணைகளுக்குரிய இடமாயிற்று. ஸ்ரீ ஆனந்த சங்கர துருவர் இப்போது இதில் தலையிட்டார். முடிவில் அவர் மத்தியஸ்தராக நியமிக்கப்பட்டார். நான் உண்ணா விரதம் தொடங்கி மூன்றே நாளைக்குப் பின்னர் வேலை நிறுத்தம் முடிவுற்றது. முதலாளிகள் இந்த நன் முடிவைக் கொண்டாடும் பொருட்டுத் தொழிலாளருக்குத் தின்பண்டங்கள் வழங்கினார்கள். இவ்வாறு இருபத்தோரு நாள் வேலை நிறுத்தத்திற்குப் பிறகு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது.

ராஜியின் பொருட்டு மகிழ்ச்சி தெரிவிப்பதற்காக நடந்த தொழிலாளர் கூட்டத்தில் ஆலைச் சொந்தக்காரர்களும், கமிஷனரும் பிரசன்னமா யிருந்தார்கள். இச்சமயத்தில் கமிஷனர் தொழிலாளருக்குக் கூறிய புத்திமதி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். "ஸ்ரீ காந்தி கூறும் புத்திமதியின்படியே நீங்கள் எப்போதும் நடந்துகொள்ள வேண்டும்'' என்று அவர் சொன்னார். இச்சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து முடிவுற்ற உடனேயே இதே கனவானிடம் நான் மறுபடியும் போர் துவக்கவேண்டி யிருந்தது. இதற்குள் சந்தர்ப்பங்கள் மாறிவிட்டன. சந்தர்ப்பங்களுடன் அவரும் மாறிவிட்டார். இப்போது அவர் என்னுடைய புத்திமதிக்குச் செவி கொடுக்கவேண்டா மென்று கேதா (கெயிரா) பட்டாதார்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்யலுற்றார்!

ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடாமல் நான் இந்த அத்தியாயத்தை முடித்தல் கூடாது. அதில் வேடிக்கை எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவு பரிதாபமும் உண்டு. தின்பண்டங்களின் விநியோகம் சம்பந்தமாக அது நிகழ்ந்தது. முதலாளிகள் ஏராளமான பக்ஷணங்கள் தருவித்திருந்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு அவற்றை எப்படி வழங்குவதென்பது ஒரு பெரிய பிரச்னையாயிற்று. எந்த மரத்தினடியில் அவர்கள் பிரதிக்ஞை செய்தார்களோ, அந்த மரத்தினடியில் பக்ஷணம் வழங்குவதே தகுதியென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. வேறெங்கும் அவர்களை ஒன்று சேர்த்தல் மிகவும் அசௌகரியத்துக் கிடமாயிருக்கும்.

இருபத்தோரு நாள் அதிசயிக்கத்தக்க கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்தவர்கள் பக்ஷண விநியோகத்தின்போது போட்டியிட்டுக்கொண்டு மேல் விழாமல் அமைதியாகவும் ஒழுங்காகவும் நின்று பெற்றுக் கொள்வார்களென்று நான் எண்ணினேன். இது குறித்து எனக்குச் சந்தேகமே தோன்றவில்லை. ஆனால், காரியத்தில் வந்தபோது, எவ்வளவோ முறைகளைக் கையாண்டு பார்த்தும், விநியோகம் செய்ய முடியவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் வரிசை கலைந்து ஒருவர்மேல் ஒருவர் விழுந்து குழப்பம் விளைவித்தார்கள். இரண்டு நிமிஷத்துக்குமேல் அமைதி நிலைத்திருப்பதில்லை. தொழிலாளர் தலைவர்கள் ஒழுங்கு நிலைநாட்ட எவ்வளவோ முயன்றார்கள். அவை எல்லாம் வீணாயின. கடைசியில் குழப்பமும், போட்டியும், ஒருவர் மேல் ஒருவர் விழுதலும் நிரம்ப அதிகமாய்ப் போனபடியினால் ஏராளமான தின்பண்டங்கள் காலால் மிதிக்கப்பட்டு வீணாயின. மிகவும் கஷ்டத்தின் பேரில் பாக்கியிருந்த பக்ஷணங்களை மிர்ஸாபூரிலிருந்த அம்பாலால் சேத்தின் தோட்ட வீட்டுக்குக் கொண்டு சேர்த்தோம். மறுநாள் அங்கே தோட்டச் சுவருக்குட்புறத்தில் எவ்விதத் தொல்லையுமின்றித் தின்பண்டங்கள் விநியோகிக்கப்பட்டன.

இந்நிகழ்ச்சியிலுள்ள நகைச் சுவை அம்சம் எளிதில் விளங்குவதாகும். ஆனால் அதன் பரிதாபப் பகுதியைப் பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டும். பின்னால் விசாரித்ததிலிருந்து இவ்விவரம் தெரியவந்தது. ஆமதாபாத்தின் பிச்சைக்கார ஜனங்கள், குறிப்பிட்ட மரத்தின் கீழ் பக்ஷணம் விநியோகிக்கப்படு மென்னும் செய்தி யறிந்து அங்கே பெருங் கூட்டமாக வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். பசிப்பிணி காரணமாக அவர்கள் பக்ஷணங்களுக்குப் பறந்து விழுந்ததே எல்லாக் குழப்பங்களுக்கும் காரணம் என்று தெரிந்தது.

நமது தாய் நாட்டில் குடிகொண்டுள்ள வறுமையும் பட்டினியும் அவ்வளவு கொடுமையானவையாகும். இவை காரணமாக, வருஷந்தோறும் பிச்சைக்காரர் கூட்டம் பெருகி வருகிறது. இவர்கள் வயிற்றுச் சோற்றுக்காகப் போட்டி

யிட்டும், சண்டை போட்டும் பழகிவிடுவதால் சுயமரியாதை உணர்ச்சி சிறிதும் அற்றவர்களாகி விடுகிறார்கள். நமது தருமப் பிரபுக்களோ அவர்களுக்கு வேலை தந்து, உணவுக்கு வேலை செய்யுமாறு வற்புறுத்துவதற்குப் பதிலாகப் பிச்சை போடுகிறார்கள்!

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

கேதா சத்தியாக்கிரஹம்

ஆமதாபாத் ஆலைத் தொழிலாளரின் வேலை நிறுத்தம் இவ்வாறு முடிவுற்றதாயினும், எனக்கு மூச்சுவிடும் அவகாசம் கூடக் கிடைக்கவில்லை. அது முடிந்த வுடனே கேதா (கெயிரா) சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் ஈடுபட வேண்டி யிருந்தது.

கேதா ஜில்லாவில் அவ்வருஷம் விளைச்சல் மிகவும் குறைவாய்ப் போய்விடவே, ஏறக்குறைய பஞ்சம் என்று சொல்லக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. அந்த வருஷத்திற்கு நிலவரி வசூலை எவ்வாறு நிறுத்தி வைக்கச் செய்வதென்று பட்டாதார்கள் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீமான் அமிர்தலால் தாக்கர் ஏற்கனவே ஜில்லாவின் நிலைமையை ஆராய்ந்து அறிக்கை வெளியிட்டிருந்ததுடன், கமிஷனருடனும் இவ்விஷயமாய்க் கலந்து பேசியிருந்தார். ஸ்ரீமான்கள் மோகன்லால் பாண்டியாவும், சங்கர்லால் பாரிக்கும் இப்போரில் தலைப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீமான் வித்தல்பாய் பட்டேல், காலஞ்சென்ற ஸர் கோகுலதாஸ் பாரெக் இவர்கள் மூலம் பம்பாய்ச் சட்ட சபையில் கிளர்ச்சி யுண்டுபண்ணி யிருந்தார்கள். இது சம்பந்தமாகக் கவர்னரைப் பிரதிநிதிக் கூட்டங்கள் பல பேட்டிகண்டுமாயிற்று. குடியானவர்களுக்கு நான் எவ்வித யோசனையும் சொல்வதற்கு முன்னால், இவ்வளவும் நிகழ்ந்தன.

அச்சமயம் நான் குஜராத் சபையில் அக்கிராசனனாக இருந்தேன். இச்சபை அரசாங்கத்துக்கு விண்ணப்பங்களும் தந்திச் செய்திகளும் அனுப்பிற்று. கமிஷனருடைய அவமதிப்புகளையும் அச்சுறுத்தல்களையும் பொறுமையாகச் சகித்துக் கொண்டது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அதிகாரிகளின் நடத்தை எவ்வளவு கேவலமாயும் நகைப்புக்குரியதாயும் இருந்ததென்று எண்ணிப்பார்த்தால் இப்போது நம்பவும் முடியாமலிருக்கின்றது. விவசாயிகளின் கோரிக்கை மிகத் தெளிவாயிருந்தது. அது மிதமான கோரிக்கையுமாகும். எனவே, எவரும் அதை எளிதில் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடுமெனக் காணப்பட்டது. நிலத்தீர்வை விதிகளின்படி மகசூல் நாலணா அல்லது அதற்குக் குறைந்த மதிப்புடைய தானால் அந்த வருஷத்துக்கு வரியை முழுதும் நிறுத்தி வைக்கும்படி கேட்க விவசாயிகளுக் குரிமையுண்டு. உத்தி யோகஸ்தர்களின் புள்ளி விவரங்களின்படி மகசூல் நாலணா வுக்கு மேல் மதிப்புடையதென்று கூறப்பட்டது. அதற்கு மாறாக விவசாயிகள் நாலணாவுக்குக் குறைந்த மகசூல் தான் கண்டது என்று வாதமிட்டார்கள். ஆனால் அரசாங்கத்தார் அவர்களுடைய முறை யீட்டைக் கேட்பதற்குச் சித்தமா யில்லை. மத்தியஸ்தத்துக்கு விட்டு விடலாமென்று ஜனங்கள் கூறிய யோசனையை அவர்கள் தங்கள் கௌரவத்திற்குக் குறை வாக நினைத்தார்கள். பிரார்த்தனைகளெல்லாம் பயன்படாது போகவே என்னுடைய சகாக்களுடன் கலந்து கொண்டு, சத்தியாக்கிரகத்தைக் கைக்கொள்ளும்படி பட்டாதார்களுக்கு யோசனை சொன்னேன்.

இப்போராட்டத்தில் கேதா தொண்டர்களை யன்றி என் னுடைய முக்கிய துணைவர்களாயிருந்தவர்கள் ஸ்ரீமான்கள் வல்லபாய் படேல், சங்கர்லால் பாங்கர், இந்துலால் யாக்னிக். மகாதேவ் தேசாய், ஸ்ரீமதி அனுசூயாபாய் முதலியோர் ஆவர். ஸ்ரீமான் வல்லபாய் இப்போராட்டத்தில் சேர்ந்த போது, ஏராளமான வருவாய் அளித்ததும், நாளுக்கு நாள் பெருகிவந்ததுமான தமது வக்கில் தொழிலை நிறுத்த வேண்டி-

யிருந்தது. அதற்குப் பின்னர் அவர் அத்தொழிலைத் திரும்ப மேற் கொள்ளவே முடியவில்லை யென்று சொல்லலாம்.

நதியாத் நகரிலிருந்த அநாதாசிரமத்தை எங்களுடைய தலைமை ஸ்தலமாகக் கொண்டோம். நாங்கள் எல்லாரும் தங்கக்கூடிய பெரிய இடம் வேறு கிடைக்கவில்லை. பின் வரும் உறுதி மொழிப் பத்திரத்தில் சத்தியாக்கிரகிகள் கையொப்ப மிட்டார்கள்:—

"எங்கள் கிராமங்களில் மகசூல் இவ்வருடம் நாலணு மதிப்புக்குக் குறைவான தென்று நன்கறிந்த நாங்கள் அடுத்த வருஷம் வரையில் நிலவரி வசூலை நிறுத்தி வைக்க வேண்டு மென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டோம். ஆனால் அரசாங்கம் எங்கள் பிரார்த்தனைக்கு இணங்கவில்லை. ஆகை யால் இவ்வருஷத்து நிலவரி முழுவதையுமோ அல்லது பாக்கி யுள்ள பகுதியையோ நாங்களாக செலுத்துவதில்லை யென்று சத்தியம் செய்கிறோம். அரசாங்கம் சட்ட பூர்வமான நட வடிக்கைகள் என்ன நடத்தினாலும் பொறுத்திருந்து வரி கொடாமையின் பயன்களை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிப்போம். எங்களுடைய நிலங்களை பறிமுதல் செய்யப்பட்டாலும் சகித் துக் கொண்டிருப்போமே யல்லாமல் நாங்களாக வலியத் தீர்வை செலுத்தி எங்களுடைய கட்சி பொய்யானதென்று கருதப்படுவதற்கோ, எங்கள் சுயமரியாதைக்கு ஊறு நேரிடு வதற்கோ இடங்கொடுக்க மாட்டோம் ஆனால் ஜில்லா முழு வதும் இரண்டாவது தவணை வரி வசூலிப்பதை நிறுத்திவிட அரசாங்கத்தார் இணங்கினால் எங்களில் பணங் கொடுக்கக் கூடியவர்கள் வரி முழுவதையுமோ பாக்கியுள்ள பகுதியையோ கொடுத்து விடுவோம். வரி கொடுக்கக் கூடிய நிலையிலுள்ள வர்களும் கொடாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றல், அவர்கள் கொடுத்துவிடின் ஏழை மிராசுதார்களும் பீதியடை ந்து தங்களுடைய உடைமைகளை விற்கவும் கடன் வாங்கவும் ஆரம்பித்து அதனால் தங்களுக்குச் சொல்ல முடியாத துன் பங்களை வருவித்துக் கொள்வார்கள். இந்நிலைமையில் ஏழை களின் நன்மையை உத்தேசித்துப் பணம் செலுத்த சக்தி

யுடையவர்களும் செலுத்தாமலிருத்தல் கடமையாகு மென்று கருதுகிறோம்.''

இந்தப் போராட்டத்தைக் குறித்துப் பல அத்தியாயங் களில் விரிவாக எழுதுவதற்கில்லை. எனவே, இது சம்பந்தமான இனிய ஞாபகங்கள் பலவற்றை விடுத்துச் செல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. இம்முக்கியமான போராட்டத்தைப் பற்றி முழு மையும் விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவோர் ஸ்ரீசங்கரலால் பாரிக் எழுதிய "கேதா சத்தியாக்கிரக சரித்திர"த்தைப் படிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

"வெங்காயத் திருடன்"

சம்பாரான் இந்தியாவில் ஒரு மூலையில் இருந்தபடியாலும், அப்போராட்டத்தைக் குறித்துப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் ஆகாதிருந்தபடியாலும் வெளியிலிருந்து அதிகம் பேர் அங்கு வரவில்லை. கேதா போராட்டம் இவ்வாறன்று. இங்கு நிகழ்ந்தவை யெல்லாம் அன்றாடம் பத்திரிகைகளில் வெளியாகி வந்தன. குஜராத்திகளுக்கு இது முற்றும் புதிய தொரு சோதனையா யிருந்தபடியால் அவர்கள் இப்போரில் மிகுந்த சிரத்தை காட்டினார்கள். இவ்வியக்கம் வெற்றியடை யும் பொருட்டுத் தங்கள் பணத்தைக் கொட்டிக் கொடுக்க அவர்கள் சித்தமாயிருந்தனர். சத்தியாக்கிரகம் பணத்தினால் மட்டும் நடத்திவிட முடியாது என்பது அவர்களுக்கு எளிதில் விளங்கவில்லை. சத்தியாக்கிரகத்துக்கு வேண்டிய சாதனங் களுள் பணம் கடைசியானதொன்றாகும். நான் வேண்டா மென்று சொல்லியும் கேளாமல் பம்பாய் வியாபாரிகள் அவ சியத்தைவிட அதிகமாகப் பணம் அனுப்பினார்கள். எனவே, போராட்டத்தின் இறுதியில் எங்களிடம் கொஞ்சம் பணம் மீதியாயிற்று.

19

இது ஒரு புறமிருக்க சத்தியாக்கிரகத் தொண்டர்கள் எளிமை வாழ்வென்னும் புதிய பாடத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் அப்பாடத்தை முழுதும் கற்றுக் கொண்டார்களென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை முறைகளைப் பெரிதும் மாற்றிக் கொண்டார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. குடியானவர்களுக்கும் இப்போராட்டம் முற்றும் புதிய தொன்றாகவே யிருந்தது. ஆதலின், நாங்கள் கிராமங் கிராமமாகச் சென்று சத்தியாக்கிரக தத்துவங்களை விளக்கிக் கூறல் அவசியமாயிற்று.

விவசாயிகளுடைய அச்சத்தைப் போக்குவதையே முதன்மையான காரியமாகக் கொண்டோம். உத்தியோகஸ்தர்கள் ஜனங்களுடைய எஜமானர்க ளல்ல ரென்றும், தாங்கள் கொடுக்கும் வரிப் பணத்திலிருந்து சம்பளம் வாங்குபவர்களாதலால், தங்களுடைய ஊழியர்களே யென்றும் அவர்கள் உணருப்படி செய்யவேண்டி யிருந்தது. அடுத்த படியாக அஞ்சாமையுடன் கூட மரியாதையான நடக்கையையும் கைக்கொள்ளுதல் கடமை யென்பதை அவர்களுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டியதாயிற்று. இது அநேகமாக அசாத்தியமாகி விட்டது. உத்தியோகஸ்தர்களிடம் பயம் அவர்களுக்கு நீங்கி விட்டால் அவமதிப்புக்குப் பதில் அவமதிப்புச் செய்யாமல் அவர்களைத் தடுப்பதெப்படி? எனினும், மரியாதைக் குறைவாக நடந்து கொண்டால், நல்ல பாலில் ஒரு சொட்டு விஷங் கலந்தது போல் அவர்களுடைய சத்தியாக்கிரகம் கெட்டே போய்விடும். மரியாதையாக நடக்கும் பாடத்தை மட்டும் நான் எதிர்பார்த்ததைவிடக் குறைவாகவே அவர்கள் கற்றுக் கொண்டார்களென்று பின்னால் உணர்ந்தேன். சத்தியாக்கிரகத்தின் மிகக் கஷ்டமான பகுதி மரியாதையான நடக்கையே யென்று அநுபவம் எனக்குக் கற்பித்திருக்கிறது. மரியாதை யென்பது, அந்தந்த சமயத்துக்குக் கைக்கொள்ளும் வெளிப்படையான பேச்சு நயம் மட்டு மன்று. எதிரிக்கும் நன்மை செய்ய வேண்டுமென்னும் அந்தரங்க விருப்பமும், மனப்பூர்வமான பெருந்தன்மையுமே உண்மை மரியாதையாகும். சத்

நியாக்கிரகியின் ஒவ்வொரு செயலிலும் இக்குணங்கள் வெளி யாக வேண்டும்.

ஆரம்பத்தில் ஜனங்கள் மிகுந்த தைரியங் காட்டினார்க ளாயினும், அரசாங்கத்தார் கடுமையான நடவடிக்கை யெடுத் துக் கொள்ள விரும்புவதாய்த் தோன்றவில்லை. ஆனால், ஜனங்கள் உறுதி தளரமாட்டார்களென்று நிச்சயமானபோது, அரசாங்கத்தார் அடக்குமுறை கைக்கொள்ளலாயினர். ஜப்தி உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆடுமாடுகளை ஏலம் போட்டதுடன், அவர்கள் கையில் அகப்பட்ட ஜங்கம சொத்துக்களை எல்லாம் ஜப்தி செய்யத் தொடங்கினார்கள். அபராத அறிக்கைகள் பிறப்பிக்கப் பட்டதுடன் சிலருடைய மகசூல்களும் ஜப்தி செய்யப்பட்டன. இது குடியானவர்களை உறுதி தளரும்படி செய்துவிட்டது. அவர்களில் சிலர் தங்கள் வரி பாக்கியைக் கொடுத்து விட்டார்கள். இன்னும் சிலர் பத்திரமாகக் கையா ளக் கூடிய ஜங்கம சொத்துக்களை உத்தியோகஸ்தர்கள் கையி லகப்படுமாறு முன்னால் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். வரி பாக்கிக்காக அவைகளை ஜப்தி செய்துகொண்டு போகட்டும் என்பது அவர்கள் கருத்து. இதற்கு மாறாக இறுதி வரையில் போராடச் சித்தமா யிருந்தனர் சிலர்.

இவ்வாறிருக்கையில், ஸ்ரீமான் சங்கர்லால் பாரிக்கின் குடியானவர்களில் ஒருவர் அவர் வசமிருந்த ஸ்ரீ பாரிக்கின் நிலங்களுக்காக வரி கொடுத்து விட்டார். இது பெருங் கிளர்ச் சியை யுண்டு பண்ணிற்று. ஆனால் ஸ்ரீ சங்கர்லால் பாரிக் தமது குடியானவரின் தவறுக்கு உடனே பரிகாரம் செய்தார். எந்த நிலத்துக்கு வரி கட்டப்பட்டதோ, அதைத் தருமத்துக் காக அவர் எழுதி வைத்தார். இவ்வாறு தமது கௌரவத்தைக் காத்துக் கொண்டதுடன் மற்றவர்களுக்கும் ஒரு நல்ல உதார ணத்தை ஏற்படுத்தித் தந்தார்.

பயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு தைரியம் அளிக் கும் பொருட்டு நான் ஜனங்களுக்கு ஒரு யோசனை சொன் னேன். ஒரு வயல் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தில் தவறாக ஜப்தி செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த வயலிலிருந்த வெங்காய மகசூலை

ஸ்ரீ மோகன்லால் பாண்டியாவின் தலைமையில் அப்புறப்படுத்துப்படி கூறினேன். இதை நான் சட்டமறுப்பென்று கருதவில்லை. சட்டமறுப்பா யிருந்தாலும் பாதகமில்லை யென்றெண்ணினேன். மகசூலை ஜப்தி செய்வது சட்டத்திற்கொத்ததா யிருந்தாலும் அது சன்மார்க்கத்துக்கு விரோதமென்றும், அது கொள்ளைக்கே சமானமாகு மென்றும், ஆதலின் ஜப்தி உத்திரவைப் புறக்கணித்து வெங்காயத்தை அப்புறப்படுத்தும்படியும் நான் கூறினேன். அபராதமோ சிறைவாசமோ வலிய ஏற்றுக் கொள்வதில் ஜனங்கள் ஒரு பாடங் கற்றுக் கொள்ள இது நல்ல சந்தர்ப்பமென்று தோன்றிற்று. ஸ்ரீ மோகன்லால் பாண்டியாவும் இத்தகைய சந்தர்ப்பம் வரவில்லையே யென்றுதான் தாபங் கொண்டிருந்தார். சத்தியாக்கிரகக் கொள்கைகளுக் கிணங்க, யாராவது சிறை புகுந்து துன்பம் அனுபவியாமல் இந்தப் போராட்டம் முடிந்து விடுவது அவருக்குச் சம்மதமில்லை. ஆதலின், வெங்காய மகசூலைத் தாமே அப்புறப் படுத்துவதாக அவர் முன் வந்தார். இந்த வேலையில் ஏழு எட்டு நண்பர்கள் அவருக்கு உதவி செய்தார்கள்.

இவர்களைச் சும்மா விட்டுவிடுதல் அரசாங்கத்துக்கு முடியாத காரிய மல்லவா? ஸ்ரீ மோகன்லாலும் அவருடைய தோழர்களும் கைதி செய்யப்பட்டது ஜனங்களுடைய உற்சாகத்தை அதிகப்படுத்திற்று. சிறைவாச பயம் போய்விட்டால் அடக்குமுறையானது ஜனங்களுடைய உற்சாகத்தை வளர்க்கவே செய்யும். விசாரணை தினத்தன்று நீதிமன்றத்தில் கூட்டங் கூட்டமாக ஜனங்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஸ்ரீமான் பாண்டியாவுக்கும் அவர்களுடைய தோழர்களுக்கும் சொற்பகால சிறைவாச தண்டனை கிடைத்தது. அவர்கள் வெங்காயத்தை அப்புறப்படுத்திய செயல் குற்றச் சட்டத்தில் காணப்படும் “திருட்டு” ஆகாதாதலின் அவர்களைத் தண்டித்தது தவறென்று நான் அபிப்பிராயப்பட்டேன். ஆனால், நீதிமன்றங்களில் வாதாடுவதில்லை என்னும் கொள்கையை முன்னிட்டு அப்பீல் செய்யப்படவில்லை.

கைதிகள் சிறைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டபோது அவர்களுடன் ஜனங்களின் ஊர்வலமொன்றும் சென்றது. அன்றைய தினம் ஜனங்கள் ஸ்ரீமோகன்லால் பாண்டியாவுக்கு "வெங்காயத் திருடன்" என்னும் சிறப்புப் பட்டத்தைச் சூட்டினார்கள். அந்தப் பட்டப் பெயர் இன்றளவும் அவனுக்கு நிலைத்து நின்று வருகிறது. கேதா சத்தியாக்கிரகத்தின் முடிவை அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

கேதா சத்தியாக்கிரஹத்தின் முடிவு

போராட்டம் எதிர்பாராத வகையில் முடிவுற்றது. ஜனங்கள் களைத்து விட்டார்களென்று தெளிவாகத் தெரிந்துவிடவே, உறுதியாயிருந்தவர்களை சர்வ நாசமடையுமாறு விட்டுவிடுவதா என்று தயங்கினேன். சத்தியாக்கிரஹி ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய கௌரவமான முறையில் போராட்டத்தை முடிப்பதற்கு வழி தேடலானேன். இத்தகைய வழி முற்றும் எதிர் பாராத வகையில் ஏற்பட்டது. நதியாத் தாலூகாவின் தாசில்தார், பணக்காரப் பட்டாதார்கள் பணஞ் செலுத்தி விட்டால், ஏழைகளிடம் வரி வசூலிப்பது நிறுத்தி வைக்கப்படுமென்று எனக்குச் செய்தி யனுப்பினார். ஆனால் தாசில்தார் தமது தாலூகாவுக்கு மட்டுமே பொறுப்புள்ளவர். ஜில்லா முழுவதின் சார்பாகவும் கலெக்டர்தான் வாக்குறுதி யளிக்க முடியும். எனவே, தாசில்தாரின் யோசனை ஜில்லா முழுவதிற்கும் பொருந்துமாவென்று கலெக்டரை நான் விசாரித்தேன். தாசில்தாரின் கடிதத்தில் கண்ட நிபந்தனைகளை யனுசரித்து வரி வசூலை நிறுத்திவைக்க ஏற்கனவே உத்திரவு பிறப்பித்தாகி விட்டதென்று அவர் பதிலளித்தார். எனவே, ஜனங்களின் பிரதிக்ஞை நிறைவேறிவிட்டது. இதே நோக்கத்துடன் தான் பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதென்பது நேயர்களுக்கு

நினைவிருக்கலாம். ஆகவே, மேற்படி உத்திரவு எங்களுக்குத் திருப்தி யளித்துவிட்டதாகத் தெரிவித்தோம்.

எனினும், இம்முடிவு எனக்கு மகிழ்ச்சி தரவில்லை. சத்தியாக்கிரஹப் போராட்டமானது பெருந்தன்மையான சமரசத்துடன் முடிவுறுதலே அழகாகும். ஆனால் இம் முடிவில் அந்த சமரசப் பான்மை காணப்படவில்லை. கலெக்டர் நாம் ராஜி முடிவு எதற்கும் இணங்காதவர் போலவே காரியம் செய்து வந்தார். ஏழைகளிடம் பண வசூல் நிறுத்தி வைக்கப்படுமென்று சொல்லப்பட்டதாயினும், அதன் பயனை யடைந்தவர் அபூர்வமாகவே இருந்தனர். ஏழைகள் யார் என்று நிர்ணயிப்பது ஜனங்களின் உரிமையே யன்றோ? எனினும், அவ்வுரிமையைப் பயன்படுத்த அவர்களால் கூடவில்லை. அவ்வளவு வலிமை அவர்களுக்கில்லாததை எண்ணி நான் துயரமடைந்தேன். ஆதலின், முடிவு சத்தியாக்கிரஹத்தின் வெற்றி என்பதாகக் கொண்டாடப்பட்டதாயினும், பூரண வெற்றிக்குரிய அம்சங்கள் அதில் இல்லாமையால் நான் அது குறித்து உற்சாகங் கொள்ளவில்லை.

சத்தியாக்கிரஹப் போராட்டத்தின் ஆரம்பத்தில் இருந்ததை விட, அதன் முடிவில், சத்தியாக்கிரஹிகள் அதிக பலமும் உற்சாகமும் உள்ளவர்களா யிருந்தால்தான், போராட்டம் வெற்றி யடைந்தது என்று சொல்லலாம்.

ஆனால் போராட்டத்தின் நோக்கம் நேர்முகமாக நிறைவேறாவிட்டாலும், அதனால் சிறந்த பயன்கள் விளையாமற் போகவில்லை. அப்பயன்களை நாம் இன்று தெளிவாகக் காண்கிறோம்; அநுபவித்து வருகிறோம். கேதா சத்தியாக்கிரஹமே முதன் முதலாக குஜராத் குடியானவர்களைக் கண் விழிக்கச் செய்தது; அவர்களுடைய உண்மையான அரசியல் கல்விக்கு அதுவே ஆரம்பமாகும்.

டாக்டர் பெசண்டு அம்மையின் சுயாட்சிக் கிளர்ச்சியானது குடியானவர்களிடையே ஓரளவு எழுச்சியை உண்டாக்கி யிருந்தது உண்மையே. ஆனால் படித்த வகுப்பைச்

சேர்ந்த பொது ஊழியர்களைக் குடியானவர்களின் உண்மை வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு கொள்ளும்படி செய்தது கேதா போராட்டமே யாகும். அவர்கள் தாங்கள் வேறு, குடியான வர்கள் வேறு என்னும் பேத பாவத்தை மறந்துவிட இங்கே தான் கற்றுக்கொண்டார்கள். தாங்கள் செய்யவேண்டிய வேலை இன்னதென அறிந்தார்கள். அவர்களுடைய தியாகம் செய்யும் ஆற்றல் அதிகரித்தது. வல்லபாய் இப்போராட்டத் தின் போதே தம்மைத் தாம் உணர்ந்தார் எனில், அது ஒன்றி னாலேயே அவ்வியக்கம் பயனுளதாகு மன்றோ? இந்தப் பயன் எவ்வளவு மகத்தானதென்பதைச் சென்ற ஆண்டில் வெள்ளக் கஷ்ட நிவாரணத்தின் போதும், இவ்வாண்டில் பர்தோலி சத்தியாக்கிரஹத்தின் போதும் கண்டோம். குஜராத்தில் பொது வாழ்வானது புதிய ஊக்கமும், புதிய பலமும் பெற்று ஓங்கிற்று. பட்டா-குடியானவர்கள் என் றும் மறவா வண்ணம் தங்கள் வலிமை இத்தகையதென்பதை உணர்ந்தார்கள். ஜனங்களுடைய கதிமோக்ஷம் ஜனங்களையே பொறுத்திருக்கிறது; அதாவது 'துன்ப மநுபவிப்பதற் கும் தியாகம் செய்வதற்கும் அவர்கள் காட்டும் ஆற்றலுக் கேற்ப வெற்றி கிடைக்கும்' என்னும் பாடம் பொது ஜனங் களின் உள்ளத்தில் என்று மழியாதபடி பதிந்துவிட்டது. குஜராத்தில் சத்தியாக்கிரஹம் வேர்கொண்டது கேதா போராட்டத்தின் மூலமாகவே தான்.

ஆதலின் சத்தியாக்கிரஹத்தின் முடிவைக் குறித்து உற்சாகங் கொள்வதற்குக் காரணம் எதுவும் நான் காண வில்லையாயினும், கேதா குடியானவர்கள் ஆனந்த உற்சவம் கொண்டாடினார்கள். ஏனெனில் தங்கள் முயற்சிக்கு ஏற்பவே பயன் அடைந்திருப்பதாக அவர்கள் அறிந்திருந்ததுடன், தங்கள் குறைகளை யெல்லாம் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு உண்மை யான, தோல்வி யில்லாத முறையொன்றைக் கண்டுபிடித்து விட்டதாகவும் உணர்ந்தார்கள். இது ஒன்றே அவர்களுடைய ஆனந்தக் களிப்புக்குப் போதிய காரணமாகு மல்லவா!

எனினும், கேதா குடியானவர்கள் சத்தியாக்கிரஹத்தின்

உட்பொருளைப் பூரணமாக அறிந்து கொண்டவர்களல்லர். இவ்வறியாமையின் கேட்டை அவர்கள் அநுபவத்தில் கண்டார்கள். அவ்வநுபவத்தைக் குறித்து அடுத்த அத்தியாயங்களில் பார்ப்போம்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்

ஒற்றுமை அவா

ஐரோப்பாவில் நாசகரமான பயங்கர யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது சேதா இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவ்வியக்கம் முடிந்தபோது யுத்தத்தில் மிகவும் நெருக்கடியான நிலைமை நேர்ந்திருந்தது. இராஜப் பிரதிநிதி டில்லியில் நடந்த யுத்த மகாநாட்டுக்குப் பற்பல தலைவர்களையும் அழைத்திருந்தார். நானும் அம்மகாநாட்டுக்குச் செல்லுமாறு வற்புறுத்தி அழைக்கப் பட்டேன். இராஜப் பிரதிநிதி லார்டு செம்ஸ்போர்டுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருந்த நேய பாவத்தைப் பற்றி முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறேனல்லவா?

அழைப்புக் கிணங்கி நான் டில்லி சென்றேன். ஆனால் மகாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்கு எனக்குச் சில ஆக்ஷேபங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் முக்கியமானது அலி சகோதரர்களைப் போன்ற தலைவர்கள் அதினின்று விலக்கப்பட்டிருந்ததே யாகும். அவர்கள் அப்போது சிறையில் வதிந்தனர். அவர்களைப் பற்றி அதிகம் கேள்விப் பட்டிருந்தே னாயினும் இரண்டொரு முறைதான் நேரில் பார்த்திருந்தேன். அவர்களுடைய தைரியத்தைப்பற்றியும், அவர்கள் செய்துள்ள ஊழியங்களைப் பற்றியும் என்னிடம் எல்லாரும் பெரிதும் புகழ்ந்து சொல்லியிருந்தார்கள். அப்போது ஹகீம் சாகிபுவுடனும் எனக்கு நெருங்கிய பழக்கம் கிடையாது. ஆனால் ஆசிரியர் ருத்திரரும், தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸும் அவரைப் பற்றி வெகுவாகச் சொல்லி யிருந்தார்கள். கல்கத்தா முஸ்லிம் லீக் கூட்டத்தில் ஜனாப்கள் ஷுவாயிப் குவரேஷியையும்,

குவாஜாவையும் சந்தித்திருந்தேன். டாக்டர் அன்சாரி, டாக்டர் அப்துல் ரஹிமான் இவர்களுடனும் பழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. அப்போது உத்தம முஸ்லிம்களின் சிநேகத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். முஸ்லிம்களுக்குள் தூய்மையிலும், தேச பக்தியிலும் தலை சிறந்த பிரதிநிதிகளுடன் பழகுவதன் மூலம், முஸ்லிம் மனோபாவத்தை அறிந்து கொள்ள ஆவலாயிருந்தேன். ஆதலின் அத்தகையோரிடம் நெருங்கிப் பழகும்பொருட்டு அவர்கள் எங்கே என்னை அழைத்துச் சென்றாலும் அதிக வற்புறுத்தல் இல்லாமலே போய் வந்தேன்.

ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கு மிடையே உண்மையான நட்புக் கிடையாதென்பது தென்னாப்பிரிக்காவில் விரைவிலேயே எனக்குத் தெரிந்து போய்விட்டது. ஒற்றுமைக்குத் தடையான காரணங்களை நீக்குவதற்கு ஏற்படும் சந்தர்ப்பம் எதையும் நான் கை நழுவ விடுவதில்லை. முகஸ்துதி செய்வதின் மூலமாகவோ, சுயமரியாதைக்குப் பங்கம் விளைக்கும் முறையிலோ மனிதர்களைச் சமாதானப் படுத்துவது என் இயற்கைக்கே விரோதமாகும். ஆனால் தென்னாப்பிரிக்கா அநுபவங்களிலிருந்து, ஹிந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமைத் துறையிலேதான் என்னுடைய அஹிம்சா தர்மம் கடுமையான சோதனைக்காளாக்கப் படுமென்று உறுதி பெற்றிருந்தேன். எனவே, என்னுடைய பரிசோதனைகளுக்கும், அந்தத் துறையிலுள்ளது போல் வேறு எந்தத் துறையிலும் அவ்வளவு விஸ்தாரமான இடங்கிடையாது என்று உணர்ந்திருந்தேன். அவ்வுறுதி இன்றளவும் நிலை பெற்றே இருக்கிறது. என்னுடைய வாணாளில் ஒவ்வொரு கணமும் இறைவன் என்னைச் சோதித்து வருகிறார் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறேன்.

தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது இவ்விஷயமாக மிக்க உறுதியான கொள்கைகள் உடையவனாயிருந்தபடியால்தான் அலி சகோதரர்களின் பழக்கத்தை அவ்வளவு அதிகமாய் மதித்தேன். ஆனால் நெருங்கிய பழக்கம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே அவர்கள் தனிமைப் படுத்தப்பட்டார்கள். மௌலானா முகமது அலி, சிறைக் கூடத்திலிருந்து,

சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் அநுமதி கொடுத்த போதெல்லாம் எனக்கு நீண்ட கடிதங்கள் எழுதுவ துண்டு. அச்சகோதரர் களைச் சென்று பார்க்க அநுமதி கோரி விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன். ஆனால் அது பயன் தரவில்லை.

அலி சகோதரர்கள் சிறைப்படுத்தப்பட்ட பின்னரே, கல்கத்தா முஸ்லிம் லீக் கூட்டத்துக்கு வரும்படி முஸ்லிம் நண்பர்கள் என்னை அழைத்தார்கள். அங்கே என்னைப் பேசும் படி கேட்டுக்கொண்டபோது, அலி சகோதரர்களை விடுவிப் பது முஸ்லிம்களின் கடமை யென்று வற்புறுத்திப் பேசி னேன். இதற்குச் சில நாளைக்குப் பிறகு அந்நண்பர்கள் என்னை அலிகார் முஸ்லிம் கலாசாலைக்கு அழைத்துச் சென் றார்கள். இளைஞர்கள் தாய் நாட்டுக்குத் தொண்டு செய்யும் பொருட்டுப் பக்கிரிகள் ஆகவேண்டு மென்பது அங்கே நான் பேசியதன் சாரமாகும்.

பின்னர், அலி சகோதரர்களின் விடுதலை சம்பந்தமாக அரசாங்கத்துடன் கடிதப் போக்கு வரவு தொடங்கினேன். இது சம்பந்தமாக, கிலாபத்தைக் குறித்து அச் சகோதரர் களின் கொள்கைகளையும் முயற்சிகளையும் ஆராய்ந்தேன். முஸ்லிம் நண்பர்களுடனும் அது குறித்து விவாதித்தேன். இவற்றின் பயனாக, நான் முஸ்லிம்களின் உண்மை நண்பனாக வேண்டுமானால், அலி சகோதரர்களின் விடுதலைக்கும், கிலா பத் விஷயமாக ஒரு நியாயமான முடிவு ஏற்படுவதற்கும் என்னாலியன்ற உதவி செய்ய வேண்டுமென உணர்ந்தேன். அவர்களுடைய கோரிக்கைகளில் சன்மார்க்கத்துக்கு மாறா னது எதுவும் இல்லாதிருக்கும் வரையில், அவற்றின் நியாயா நியாயங்களைக் குறித்து நான் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி செய்தல் அவ சியமில்லை. சமய சம்பந்தமான விஷயங்களில் கொள்கைகள் மாறுபடுகின்றன ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தம் கொள்கையே தலை சிறந்ததாகும். சமய சம்பந்தமான விஷயங்களில் எல் லாரும் ஒரேவித நம்பிக்கையுடையவர்களா யிருந்தால் உல கிலே ஒரே சமயம் நிலவுமன்றோ? கிலாபத்தைக் குறித்த முஸ்லிம் கோரிக்கையானது எவ்வகையிலும் தர்மத்துக்கு

விரோதமான தன்று என்பதோடு, பிரிட்டிஷ் முதன் மந்திரி கூட முஸ்லிம் கோரிக்கையின் நியாயத்தை ஒப்புக்கொண்டிருந்தாரெனப் பின்னால் அறிந்தேன். ஆதலின் முதன் மந்திரியின் வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்படும் வண்ணம் என்னாலியன்ற உதவி செய்தல் என் கடமை யெனக் கருதினேன். வாக்குறுதி மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருந்த படியால், முஸ்லிம் கோரிக்கையின் நியாயா நியாயங்களைப்பற்றி ஆராய்தல் என்னுடைய மனச் சான்றைத் திருப்தி செய்யும் பொருட்டே தேவையாயிருந்தது.

கிலாபத் பிரச்னை சம்பந்தமாக நான் கைக் கொண்ட முறையை நண்பர்களும், மற்றையோரும் கண்டனம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆயினும், முஸ்லிம்களுடன் என்னுடைய ஒத்துழைப்பைக் குறித்து வருந்துவதற்கு எனக்குக் காரணம் யாதும் புலனாகவில்லை. அதுபோன்ற மற்றொரு சந்தர்ப்பம் மீண்டும் ஏற்பட்டால் அதே முறையைத் தான் கைக் கொள்வேன்.

எனவே, நான் டில்லிக்குப் போனபோது இராஜப் பிரதிநிதியிடம் முஸ்லிம்களின் கட்சியை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்னும் முழு எண்ணத்துடன் சென்றேன். கிலாபத் பிரச்னை அப்போது ஒரு விதமாக இருந்தது. பிற்காலத்தில் அது வேறு உருக் கொண்டது.

ஆனால் நான் டில்லி சேர்ந்தபோது மகாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்கு மற்றொரு தடை ஏற்பட்டது. யுத்த மகாநாடு ஒன்றில் நான் கலந்து கொள்வது எவ்வாறு தர்மமாகும் என்று தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ் கேட்டார். இங்கிலாந்துக்கும் இதாலிக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் இரகசிய உடன்படிக்கையைக் குறித்து பிரிட்டிஷ் பத்திரிகைகளில் நிகழ்ந்து வரும் விவாதத்தைப்பற்றி அவர் எனக்குச் சொன்னார். இங்கிலாந்து மற்றோர் ஐரோப்பிய வல்லரசுடன் இரகசிய உடன்படிக்கைகள் செய்து கொண்டிருக்கையில் நான் எப்படி யுத்த மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளலாமென்று அவர் கேட்டார். எனக்கு உடன்படிக்கைகளைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் தீனபந்து

அன்ட்ரூவின் வார்த்தையே இவ்விஷயத்தில் எனக்குப் போதமாயிருந்தது. ஆதலின் மகாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்கு என்னுடைய தயக்கத்தைத் தெரிவித்து லார்டு செம்ஸ்போர்டுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். தம்மிடம் அது குறித்து நேரில் விவாதிக்க வருமாறு அவர் என்னை அழைத்தார். அவருடனும் அவருடைய அந்தரங்கக் காரியதரிசி மிஸ்டர் மாப்பியுடனும் நீண்ட நேரம் சம்பாஷித்தேன். அதன் பயனாக மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளச் சம்மதித்தேன்.

இராஜப்பிரதிநிதியினுடைய வாதத்தின் சாராம்சமாவது:—"பிரிட்டிஷ் மந்திரி சபை செய்யும் ஒவ்வொரு காரியமும் இராஜப் பிரதிநிதிக்குத் தெரியுமென்று நீங்கள் நம்பவில்லை யல்லவா? பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தவறே செய்யாதென்று நான் சொல்லவில்லை; வேறு யாரும் சொல்லவுமில்லை. மொத்தத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் நன்மை செய்வதற்குரிய ஒரு ஸ்தாபனம் என்பதாக நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டால், பொதுவாக பிரிட்டிஷ் தொடர்பினால் இந்தியா நன்மையே யடைந்திருக்கிறதென்று நீங்கள் நம்பினால், அந்த ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஆபத்து நேர்ந்தபோது உதவி செய்தல் ஒவ்வோர் இந்தியனுக்கும் ஏற்பட்ட கடமையென அங்கிகரிக்க வேண்டாமா? இரகசிய உடன்படிக்கைகளைப் பற்றி பிரிட்டிஷ் பத்திரிகைகள் கூறுவதை நானும் படித்தேன். ஆனால் பத்திரிகைகள் சொல்வதைத் தவிர அதைப் பற்றி எனக்கு வேறொன்றும் தெரியாதென்று உங்களுக்கு உறுதி கூறுகிறேன். இந்தப் பத்திரிகைகள் சில சமயம் கதைகள் கட்டிவிடும் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. வெறும் பத்திரிகைச் செய்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டு, நீங்கள் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு நெருக்கடி நேர்ந்த சமயத்தில் அதற்கு உதவி செய்ய மறுக்கலாமா? யுத்தம் முடிந்த பிறகு தார்மிகப் பிரச்னைகளை உங்களுடைய விருப்பம்போல் நீங்கள் கிளப்பலாம்; ஆனால் இன்றைய தினம் எதுவும் செய்தலாகாது."

இந்த வாதம் புதியதன்று. ஆனால் அந்த நேரத்தில், அது கிளத்தப்பட்ட முறையில் எனக்குப் புதியதாகக் காணப்

பட்டது. எனவே மகாநாட்டுக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டேன். முஸ்லிம்களுடைய கோரிக்கையைப் பொறுத்த வரையில் இராஜப்பிரதிநிதிக்கு நான் ஒரு கடிதம் எழுதுவதென்று தீர்மானமாயிற்று.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

சைன்யத்துக்கு ஆள் திரட்டியது

எனவே, யுத்த மகாநாட்டுக்குச் சென்றேன். சைன்யத்துக்கு ஆள் திரட்டுவதைக் குறித்த தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கவேண்டுமென்பதில் இராஜப் பிரதிநிதி சிரத்தை கொண்டிருந்தார். ஹிந்துஸ்தானியில் பேச அநுமதி யளிக்கும்படி நான் கேட்டேன். அவர் என் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினரெனினும், ஆங்கிலத்திலும் நான் பேசவேண்டுமென யோசனை சொன்னர். ஆனல் நீளமாகப் பேசும் எண்ணமே எனக்கில்லை. என்னுடைய பேச்சு ஒரே ஒரு வாக்கிய மடங்கியதாகும். "என்னுடைய பொறுப்பைப் பூரணமாய் உணர்ந்து நான் இத்தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்" என்று சொல்லி யமர்ந்தேன்.

ஹிந்துஸ்தானியில் பேசியது குறித்துப் பலர் எனக்கு வாழ்த்துக் கூறினர்கள். இத்தகைய கூட்டமொன்றில் இதுகாறும் ஹிந்துஸ்தானியில் பேசப்பட்டதே கிடையாதென்று அவர்கள் கூறினர்கள். இராஜப்பிரதிநிதி பிரசன்னமாயிருந்த ஒரு கூட்டத்தில் முதன் முதலில் ஹிந்துஸ்தானியில் பேசியவன் நான்தான் என்பதும், இது குறித்த பாராட்டுதல்களும் எனக்கு உண்மையில் துன்பமளித்தன. அவமானத்தினல் என் மனங் குன்றிப்போயிற்று. இந்நாட்டைக் குறித்த காரியங்களுக்காக இந்த நாட்டில் கூடும் கூட்டங்களில் நாட்டு மொழி புறக்கணிக்கப் படுதலும், என்னைப் போன்ற ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன் ஹிந்துஸ்தானியில் பேசியதற்காக வாழ்த்துக் கூறப்படுதலும் எத்தகைய வெட்கக் கேடு! இது

போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நாம் அடைந்துள்ள இழி நிலையை நன்கு நினைவூட்டுகின்றன வன்றோ?

மகாநாட்டில் நான் பேசியது ஒரே வாக்கியமாயினும் என்னைப் பொறுத்தவரை அது பெரிதும் பொருள் பொதிந்ததாகும். மகாநாட்டையோ, நான் அங்கு ஆதரித்த தீர்மானத்தையோ மறத்தல் என்றால் இயலாத காரியம். அதன் மூலம் நான் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு வேலையை டில்லியிலிருந்தபோதே செய்ய வேண்டியவனாயிருந்தேன். இராஜப் பிரதிநிதிக்குக் கடிதம் எழுதுவதே அந்த வேலை. இது எளிய காரியமன்று. அரசாங்கம், ஜனங்கள், இருசாராருடைய நன்மையையும் முன்னிட்டு — அக்கடிதத்தில், நான் மேற்படி மகாநாட்டுக்குச் சென்றது ஏன் என்றும், ஜனங்கள் அரசாங்கத்தினிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பது என்னவென்றும் விளக்குவது என் கடமையென்று கருதினேன்.

லோகமான்ய திலகர், அலி சகோதரர்கள் போன்ற தலைவர்கள் மகாநாட்டிலிருந்து விலக்கப்பட்டது குறித்து எனது வருத்தத்தை அக்கடிதத்தில் தெரிவித்துவிட்டு, யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட நிலைமை காரணமாக ஜனங்களின் குறைந்தபட்சமான அரசியல் கோரிக்கையையும், முஸ்லிம்களின் கோரிக்கைகளையும் கூறினேன். இக்கடிதத்தை வெளியிடுவதற்கு இராஜப் பிரதிநிதியை அநுமதி கேட்டேன். அவர் அதற்கு மகிழ்ச்சியுடன் அநுமதி யளித்தார்.

மகாநாடு முடிந்த உடனே இராஜப் பிரதிநிதி சிம்லா சென்று விட்டபடியால் கடிதத்தையும் சிம்லாவுக்கு அனுப்ப வேண்டி யிருந்தது. நானோ அக்கடிதத்தை மிக முக்கியமானதொன்றாக மதித்தேன். தபால் மூலம் அதை அனுப்பினால் தாமதமாகிவிடும். விரைவில் அது போய்ச் சேரவேண்டுமென்று விரும்பினேன். ஆனால் கண்டவர்களிடம் அதைக் கொடுத்தனுப்பவும் மனமில்லை. கடிதத்தை எடுத்துச் சென்று இராஜப் பிரதிநிதியின் மாளிகையில் நேரில் கொண்டு கொடுக்கத் தக்க தூய மனிதர் ஒருவர் வேண்டுமென நினைத்தேன். தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸும், பேராசிரியர் ருத்திரரும்,

கேம்பிரிட்ஜ் மிஷனைச் சேர்ந்த ரெவரண்டு அயர்லாண்டு என்பாரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டார்கள். அக்கடிதத்தைத் தாம் முதலில் படித்து, அது நல்லதென்று தோன்றினால் எடுத்துக்கொண்டு போவதாக அவர் சம்மதித்தார். அது அந்தரங்கக் கடிதம் அல்லவாதலின் அவர் படிப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபம் எதுவும் இல்லை. எனவே, அவர் அக் கடிதத்தைப் படித்தார். அவருக்கு அது பிடித்திருந்த படியால் எடுத்துக்கொண்டு போவதாய்ச் சொன்னார். அவருக்கு இரண்டாம் வகுப்பு ரயில் விகிதம் தருவதாக நான் கூறின போதிலும் அவர் அதை மறுத்து இடை வகுப்புப் (இண்டர்மீடியட்) பிரயாணம் தமக்குப் பழக்க முண்டென்று சொன்னார். இரவுப் பிரயாணமாயினும் அவர் இடை வகுப்பிலேயே சென்றார். அவரது எளிமையும், ஒளிவு மறைவில்லாத நேரிய நடத்தையும் என்னைக் கவர்ந்தன. இவ்வாறு தூய மனமுள்ள ஒருவர் மூலம் அனுப்பப்பெற்ற கடிதம், நான் எதிர்பார்த்த வண்ணமே விரும்பிய பலன் தந்தது. அது என் மனதிற்கு ஆறுதல் அளித்ததுமன்றி நான் நடக்கவேண்டிய வழியையும் தெளிவாகக் காட்டிற்று.

நான் ஏற்றுக்கொண்ட கடமையின் மற்றப் பகுதி சைன்யத்துக்கு ஆள் திரட்டுவதாகும். முதன் முதலில் சைன்யத்தில் சேர்ந்து வழி காட்டுமாறு என்னுடைய சொந்த சகாக்களை யல்லாமல் வேறு யாரை நான் கேட்பது? எனவே, நதியாத் சென்றதும் வல்லபாயுடனும் மற்ற நண்பர்களுடனும் கலந்தாலோசித்தேன். அவர்களில் சிலர் என் யோசனையை எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அந்த யோசனையை விரும்பியவர்களும், அது வெற்றியடையுமா என்பது குறித்துச் சந்தேகப்பட்டார்கள். நான் எந்த வகுப்பாருக்கு வேண்டுகோள் விடுக்க எண்ணினேனோ அவர்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் அவ்வளவு நேய பாவம் கிடையாது. அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களிடம் அவர்கள் அடைந்த கசப்பான அநுபவங்களை மறப்பதற்குக்கூட இன்னும் நாளாகவில்லை.

ஆயினும் வேலை தொடங்கலாமென்று அவர்கள் கூறினார்கள். வேலை ஆரம்பித்ததுந்தான் என் கண்கள் திறந்தன. எளிதில் வெற்றி யடையலாமென்று நான் நம்பியதற்கு நேர் மாறாக, அது மிகவும் கஷ்டமான வேலையென்று உணர்ந்தேன். வரிகொடா இயக்கத்தின்போது ஜனங்கள் எங்களுக்கு வாடகை யின்றியே தாராளமாக வண்டி கொடுத்து உதவினார்கள் ; ஒரு தொண்டர் தேவை யென்றால் இரண்டு தொண்டர் முன் வந்தார்கள். இப்போது வாடகைக்கு வண்டி கிடைப்பதே கஷ்டமா யிருந்தது. பின்னர், தொண்டர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா, என்ன ? ஆயினும் நாங்கள் அதைரியமடைந்து விடவில்லை. வண்டிகளைத் தேடாமல் கால் நடையாகவே பிரயாணம் செய்யத் தீர்மானித்தோம். இவ்வாறு தினந்தோறும் 20 மைல் நடக்கவேண்டியவர்களானோம். வண்டிகளே கிடைக்கவில்லை யென்றால் ஜனங்கள் எங்களுக்கு உணவு அளிக்கவா போகிறார்கள் ? சாப்பாடு போடும்படி கேட்பதும் உசிதமாகாது. ஆகலின் தொண்டர் ஒவ்வொருவரும் கையில் உணவு எடுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்று தீர்மானமாயிற்று. கோடை கால மாதலின் படுக்கையும், போர்வையும் தேவை யில்லாம லிருந்தன.

சென்ற விடங்களிலெல்லாம் கூட்டங்கள் நடத்தினோம். ஜனங்கள் கூட்டங்களுக்கு வந்தார்களாயினும், ஒருவர் இருவர் கூடச் சைன்யத்தில் சேர முன் வந்தாகளில்லை. “நீங்கள் அஹிம்சை உபாசக ராயிற்றே ? எங்களை ஆயுத மெடுக்கும்படி எப்படிச் சொல்லலாம்? அரசாங்கத்தார் இந்தியாவுக்கு என்ன நன்மை செய்திருக்கிறார்கள் ? நாங்கள் எதற்காக இப்போது ஒத்துழைக்க வேண்டும் ?” என்பன போன்ற கேள்விகள் என்னைக் கேட்டார்கள்.

ஆயினும் எங்கள் நிதானமான வேலை முடிவில் பயன் தர ஆரம்பித்தது. பலர் தங்கள் பெயர்களைப் பதிவு செய்து கொண்டனர். முதல் கூட்டத்தை அனுப்பிவிட்டால், பின்னர் இடைவிடாது மனிதர்கள் சேர்த்து அனுப்பக்கூடும் என்று நாங்கள் நம்பலானோம். திரட்டப்பட்ட ஆட்களை

எங்கே இருக்கச் செய்வது என்பது குறித்துக் கமிஷனருடன் ஆலோசிக்கத் தொடங்கினேன்.

டில்லியில் நடந்த மகாநாட்டைப் பின்பற்றி ஒவ்வொரு டிவிஷனிலும் கமிஷனர்கள் மகாநாடு நடத்தினர்கள். இத்தகைய மகாநாடு ஒன்று குஜராத்திலும் நடந்தது. என் சகாக்களும் நானும் இதற்கு அழைப்புப் பெற்றிருந்தோம். அதற்கிணங்கி நாங்கள் சென்றோம். ஆனால் டில்லி மகாநாட்டில் எனக்கிருந்த இடங்கூட இங்கே இல்லையென்று கண்டேன். அடிமை உணர்ச்சியே மிகுந்திருந்த அவ்விடத்தில் நான் மிகவும் சங்கடப்பட்டேன். சிறிது விரிவாகவே பேசினேன். உத்தியோகஸ்தர்களை மகிழ்விக்கக்கூடிய தெதுவும் நான் சொல்லக்கூடவில்லை. உண்மையில், நான் கூறிய இரண்டொன்று அவர்களுக்குக் கசப்பாகவும் இருந்திருக்கக் கூடும்.

சைன்யத்தில் சேரும்படி ஜனங்களை வேண்டிக்கொண்டு நான் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிட்டதுண்டு. அவற்றில் நான் கூறியிருந்த வாதங்களில் ஒன்று கமிஷனருக்குப் பிடிக்கவில்லை. "இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நிகழ்த்தியிருக்கும் பல தவறுகளில், தேசத்தா ரனைவருக்கும் ஆயுதப் பயிற்சியில்லாமல் செய்ததே மிகக் கொடுமையானதென்று சரித்திரம் கூறும். ஆயுதச் சட்டம் ரத்து செய்யப்பட வேண்டுமானல், ஆயுதங்களின் உபயோகத்தில் பயிற்சி பெற நாம் விரும்பினல், இப்போது ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம் நேர்ந்திருக்கிறது. அரசாங்கத்துக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ள இக்காலத்தில், மத்திய வகுப்பார் தாங்களாகவே வலிந்து வந்து உதவி செய்வார்களாயின், அரசாங்கத்தின் அவநம்பிக்கை தொலைந்து ஆயுதத் தடைச் சட்டமும் ரத்து செய்யப்படும்," என்று நான் கூறியிருந்தேன். கமிஷனர் இதைக் குறிப்பிட்டு எங்களுக்குள் அபிப்பிராய பேத மிருப்பினும் நான் மகாநாட்டுக்கு வந்ததைப் பாராட்டுவதாகக் கூறினர். கூடியவரை மரியாதையுடன் என்னுடைய கட்சியின் நியாயத்தை நான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று.

இராஜப் பிரதிநிதிக்கு நான் எழுதியதாக மேலே குறிப்பிட்டிருக்கும் கடிதம் பின்வருமாறு :—

"தங்களுக்கு ஏப்ரல்மீ 26வ ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அதில் யுத்த மகாநாட்டில் நான் கலந்துகொள்ள முடியாமலிருப்பதற்குக் காரணங்களைத் தெரிவித்திருந்தேன். அதன் பின்னர் தாங்கள் அன்பு கூர்ந்து தங்களை நேரில் கண்டு பேச அநுமதி யளித்தீர்கள். அவ்வாறு பேசிய பின்னர், வேறு காரணம் இல்லாவிடினும், தங்களிடம் எனக்கிருந்த பெருமதிப்பை முன்னிட்டேனும் மகாநாட்டில் கலந்து கொள்வதென்று தீர்மானித்தேன். மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளக் கூடாதென்று நான் முதலில் கருதியதற்கு முக்கியமான காரணம், லோகமான்ய திலகர், ஸ்ரீமதி பெஸண்டு அம்மையார், அலி சகோதரர்கள் ஆகியவர்கள் மகாநாட்டிற்கு அழைக்கப் படாததே யாகும். பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருப்படுத்தக் கூடிய மிக சக்தி வாய்ந்த தலைவர்களென்று இவர்களை நான் மதித்திருக்கிறேன். இவர்களை அழையாது விட்டது பெருந்தவறு என்றே இன்னமும் நான் கருதுகிறேன். இத்தவறை நிவர்த்திப்பதற்கு வழியையும் மரியாதையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இனி, மாகாணந்தோறும் யுத்த மகாநாடுகள் நடைபெறுமெனத் தெரிகிறது. இந்த மகாநாடுகளுக்காவது வந்து அரசாங்கத்துக்கு யோசனை சொல்லி உதவுமாறு அத்தலைவர்கள் அழைக்கப்பட வேண்டும். இவர்களைப்போல் பெருந்திரளான ஜனங்களின் பிரதிநிதிகளாயுள்ள தலைவர்கள் அரசாங்கத்துடன் நேர்மாறான அபிப்பிராயங் கொண்டவர்களா யிருந்தபோதிலும் அவர்களை எந்த அரசாங்கமும் அலட்சியம் செய்ய முடியாதென்று தெரிவித்துக் கொள்வேன்.

ஆனால் மகாநாட்டின் கமிட்டிகளில் எல்லாக் கட்சியாருக்கும் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை தாராளமாக எடுத்துச் சொல்லப் பூரண உரிமை கொடுக்கப்பட்டதென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிடுகிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரை, மகா நாட்டிலும் சரி, கமிட்டியிலும் சரி, வேண்டுமென்றே என் அபிப்

பிராயங்களை நான் சொல்லாது விடுத்தேன். தீர்மானங்களுக்கு என்னுடைய ஆதரவைத் தெரிவிப்பதுடன் நிறுத்துவதால் மட்டுமே மகாநாட்டின் நோக்கங்களுக்கு நான் சிறந்த உதவி செய்வதாகுமென்று கருதினேன். அவ்வாறே அந்தரங்க பூர்வமாகத் தீர்மானங்களை ஆதரித்தேன். வாய் வார்த்தையைக் காரியத்தில் நிறைவேற்றுவதற்கும் சித்தமாயிருக்கிறேன். இத்துடன் என்னுடைய உதவித் திட்டத்தைத் தனியே அனுப்பியுள்ளேன். அதை அரசாங்கத்தார் ஒப்புக் கொண்டதாகத் தெரிவித்தவுடன் வேலை தொடங்கி விடுவேன்.

சமீப காலத்தில் நாங்களும் மற்ற குடியேற்ற நாடுகளைப் போலவே பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தில் சம பங்காளிகளாகலாமென்னும் ஆசை கொண்டிருக்கிறோம். எனவே, அத்தகைய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அபாயம் வந்த காலத்தில் எவ்விதத் தயக்கமுமின்றி பூரண ஆதரவு அளித்தல் அவசிய மென்பதை நன்குணர்ந்திருக்கிறேன். அவ்வாறே தீர்மானமும் செய்திருக்கிறோம். ஆனால் இவ்வாறு உதவி செய்ய ஆவலுடன் முன் வந்ததற்கு, அதன் மூலம் நமது இலட்சியத்தை விரைவில் அடையலாமென்னும் நம்பிக்கையே காரணம் என்பது உண்மை. கடமையைச் செய்வோன் அந்த அளவில் உரிமையும் பெறுகின்றான். ஆதலின் தங்களுடைய பிரசங்கத்தில் விரைவில் வரப்போவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் அரசியல் திருத்தங்கள், காங்கிரஸ் லீக் திட்டத்தை முக்கிய அம்சங்களில் அனுசரித்திருக்கும் என்று எதிர் பார்ப்பதற்கு ஜனங்களுக்கு உரிமை யுண்டு. இந்த நம்பிக்கையின் மேல்தான் மகாநாட்டிற்கு வந்திருந்த அங்கத்தினரில் அநேகர் தங்கள் மனப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பை அரசாங்கத்துக்கு அளிக்க முன் வந்தார்கள் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

எனக்கு ஆற்றல் இருந்தால், காங்கிரஸ் தீர்மானங்களையெல்லாம் வாபீஸ் பெற்றுக்கொள்ளும்படியும், யுத்தம் முடியும் வரையில் "சுயாட்சி" அல்லது "பொறுப்பாட்சி" என்னும் பேச்சே எடுக்காதிருக்கும்படியும் என் தேசத்தாருக்குச் சொல்லி அவ்விதம் செய்விப்பேன். ஏகாதிபத்தியத்திற்கு

நேர்ந்திருக்கும் இந் நெருக்கடியில் இந்தியா, உடல் வலிமை யுள்ள தன் புதல்வர்களெல்லாரையும் பலி கொடுக்கும்படி சொல்வேன். இந்தச் செயலினுலேயே இந்தியா ஏகாதிபத்தி யத்தில் மிகச் சிறந்த பதவியை அடையுமென்றும், ஜாதி வேற் றுமைகளெல்லாம் மறைந்து பழங்கதை யாகுமென்றும் எனக் குத் தெரியும். ஆனல் ஏறக்குறைய படித்த இந்தியர்கள் அனை வரும் இதைவிடச் சிழ்த்தர முறையையே கடைப் பிடிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிருர்கள். படித்த இந்தியர்களுக்குப் பாமர மக்களின்மீது செல்வாக்குக் கிடையாது என்று இனிச் சொல்ல இயலாது. தென்னுப்பிரிக்காவிலிருந்து நான் இந்தி யாவுக்குத் திரும்பியது முதல் குடியானவர்களிடம் நெருங்கிப் பழகி வந்திருக்கிறேன். அவர்களுக்கு சுயராஜ்ய தாகம் நிரப்ப ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று தங்களுக்கு உறுதி கூறு வேன். சென்ற காங்கிரஸ் மகாசபையின் கூட்டத்திற்கு நான் சென்றிருந்தேன். குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் பூரண சுயாட்சி பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என் னும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதில் நானும் கலந்துகொண் டேன். திட்டமான ஒரு காலத்திற்குள் சுயாட்சி கிடைக்கு மென்னும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டால்தான் இந்திய மக்கள் திருப்தி அடைவார்களென்பது நிச்சயம். இந்த லக்ஷியத்தை அடைவதற்கு எவ்வளவு தியாகம் செய்தாலும் அதிகமாகாது என்று கருதும் அனேகர் இந்தியாவிலிருப்பதை நான் அறி வேன். எந்த ஏகாதிபத்தியத்தில் சம அந்தஸ்தை அடைய ஆசைப்படுகிருேமோ அந்த ஏகாதிபத்தியத்திற்காகத் தங் களையே தியாகம் செய்யவும் தயாராயிருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் உணர்ந்திருக்கிருர்கள். எனவே ஏகாதிபத்தியத் திற்கு நேர்ந்திருக்கும் அபாயத்திலிருந்து அதை மீட்பதற்காக நாம் மனப்பூர்வமாய் வேலை செய்வதின் மூலமாகவே நம்மு டைய லக்ஷியத்தை விரைவில் அடையலாம் என்று ஏற்படு கிறது. இந்த மூலாதார உண்மையை உணராதிருத்தல் தேசியத் தற்கொலை யாகும். ஏகாதிபத்தியத்தைக் காப்பதற்காக நாம் உழைத்தால் அதனுலேயே சுயாட்சி அடைந்தவர்களா வோம்.

ஆகையால் ஏகாதிபத்தியத்தின் பாதுகாப்புக்காக நாம் அளிக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு மனிதனையும் தயங்காமல் கொடுக்க வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெளிவாயிருக்கிறது. ஆனால் பொருளுதவியைப் பற்றி நான் இவ்வாறு சொல்வதற்கில்லை. குடியானவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியதின் பயனாக, இந்தியா ஏற்கனவே தன் சக்திக்கு மீறி ஏகாதிபத்திய பொக்கிஷத்திற்குப் பணம் கொடுத்து விட்டதாய் உறுதி பெற்றிருக்கிறேன். இதுவே என்னுடைய தேசத்தாரில் பெரும்பான்மையோருடைய அபிப்பிராய மாகுமென்பதை நான் அறிவேன்.

டில்லியில் கூடிய யுத்த மகாநாடு பொதுவான லக்ஷியத்திற்காக எங்களுடைய வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்வதில் ஒரு முக்கியமான படி யென்று கருதுகிறேன். இன்னும் அனேகரும் இப்படியே கருதுவார்களென்று நம்புகிறேன். ஆனால் எங்களுடைய நிலைமை விநோதமானது. இன்று நாங்கள் சாம்ராஜ்யத்தில் சம பங்காளிகளாயில்லை. வருங் காலத்தில் அப்பதவியை யடையும் நோக்கத்துடன் இவ்வாறு எங்களை அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறோம். அந் நம்பிக்கையைத் தெளிவாகத் தங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதால் தங்களுக்கும் என் தேசத்திற்கும் உண்மையாக நடந்து கொண்டவனாவேன்.

இன்னும் ஒரு விஷயம் நான் சொல்லாமலிருத்தல் சரியன்று. குடும்ப வித்தியாசங்களை மறந்துவிடும்படி தாங்கள் கேட்டுக்கொண் டிருக்கிறீர்கள். அதிகாரிகளுடைய கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது இதன் பொருளானால் நான் அதற்கிணங்க அசக்தனா யிருக்கிறேன். அதிகாரக் கொடுமையை கடைசி வரை நான் எதிர்த்தே தீரவேண்டும். யாதொரு மனிதனையும் துன்பப்படுத்தக் கூடாதென்றும், முன் எப்போதையும் விட அதிகமாகப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் தாங்கள் அதிகாரிகளை வேண்டிக் கொள்ளுவது நியாயமாகும். சம்பாரனில் நெடுநாட் பட்ட கொடுமையை எதிர்த்தபடியினால் பிரிட்டிஷ் நீதியின் பெருமையையே நான் எடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறேன். கேடா ஜில்லாவில்

இதற்கு முன் அரசாங்கத்தைச் சபித்துக் கொண்டிருந்த ஜனங்கள் தற்போது, தாங்கள் துன்பம் சகிக்கத் தயாராயிருந்தால் அதிகாரம் அரசாங்கத்தினிடம் இல்லையென்றும் தங்களிடமே உள்ளதென்றும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆதலின் அவர்கள் தங்கள் மனக் கசப்பை மறந்து, அநீதி ஏற்படும்போது ஒழுங்காகவும் மரியாதையாகவும் சட்ட மறுப்புச் செய்வதை அரசாங்கம் சகிப்பதால் அது ஜனங்களின் அரசாங்கமாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வாறு சம்பரான், கேதா இயக்கங்கள் யுத்தத்திற்காக நான் செய்த விசேஷ, நேர்முகமான, திட்டமான ஊழியங்களாகும். இத் துறையில் என்னுடைய காரியங்களை நிறுத்தச் சொன்னால் என் உயிர் வாழ்க்கையையே நிறுத்தச் சொல்வதாகும். மிருக சக்திக்குப் பதிலாக ஆத்ம சக்தியை அதாவது அன்பின் பலத்தை ஜனங்கள் கைக்கொள்ளும்படி செய்து விட்டேனானால் உலகம் முழுவதையும் எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய ஓர் இந்தியாவை உங்களுக்கு நான் அளித்தல் கூடும். ஆதலின் எக்காலத்திலும் துன்பம் சகித்தலாகிய இந்த அநாதியான தர்மம் என் வாழ்க்கையில் விளங்கச் செய்வதையே விரதமாகக் கொண்டுள்ளேன். எனக்குச் செவி சாய்ப்போருக்கெல்லாம் அந்த தர்மத்தை போதிப்பேன். வேறு முயற்சி எதிலேனும் நான் தலையிட்டேனாயின் மேற்கண்ட தருமத்தின் ஒப்பற்ற மேன்மையை எடுத்துக் காட்டுவதற்கே யாகும்.

கடைசியாக நான் தங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுவது என்னவென்றால், முஸ்லிம் ராஜ்யங்களைப்பற்றி பிரிட்டிஷ் மந்திரிகள் திட்டமான வாக்குறுதி யளிக்குமாறு தாங்கள் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் இவ்விஷயத்தில் பெரிதும் சிரத்தை கொண்டிருப்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். ஆதலின் ஹிந்துவாகிய நான் இவ்விஷயத்தில் அசட்டை காட்டக் கூடாது. அவர்களுடைய துக்கங்களை எங்களுடைய துக்கங்களாகவே கருதவேண்டும். முஸ்லிம் ராஜ்யங்களின் உரிமைகளைக் காப்பது; முஸ்லிம் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களின் விஷயத்தில் அவர்கள் உணர்ச்சியை மதிப்பது; இந்தியாவின்

சுயாட்சிக் கோரிக்கையை காலத்தில் நியாயமான முறையில் நிறைவேற்றி வைப்பது; இவைகள் தான் சாம்ராஜ்யத்தின் பாதுகாப்பிற்கு முக்கிய சாதனங்களாகும். ஆங்கில மக்களை நான் நேசிக்கிறபடியாலும், ஆங்கிலேயர்களுடைய ராஜபக்தியை ஒவ்வொரு இந்தியரிடத்தும் உண்டுபண்ண நான் விரும்புவதாலுமே இக்கடிதம் உங்களுக்கு எழுதலானேன்.”

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

மரணத்தின் வாயிலில்

சைன்யத்துக்கு ஆள் திரட்டும் முயற்சியின் போது ஏறக்குறைய என் உடலுக்கு அழிவு தேடிக் கொண்டேன். அந்நாளில் கடலைக் கொட்டையும் வெண்ணெயும் எலுமிச்சம் பழமுமே என் பிரதான உணவுகளாயிருந்தன. வெண்ணெயை அளவுக்கு மீறி உட்கொள்வது மிகவும் எளிதென்றும், அதனால் உடல் சுகத்துக்குக் கேடு நேரிடுமென்றும் எனக்குத் தெரியும். ஆயினும், அதை நான் அளவு மீறியே அருந்திவிட்டேன். இதனால் எனக்கு வயிற்றுப் போக்கு இலேசாய் ஏற்பட்டது. இதை நான் அதிகம் பொருட்படுத்தாமலே அன்று மாலை ஆசிரமத்துக்குப் போனேன். இடையில் அடிக்கடி ஆசிரமத்துக்குச் செல்வது என் வழக்கம். அந்நாளில் நான் மருந்தெதுவும் சாப்பிடுவதில்லை. ஒரு வேளை பட்டினி போட்டால் உடம்பு குணமாய் விடுமென்று எண்ணினேன். அவ்வாறே மறுநாள் காலையில் பட்டினி போட்டு ஏறக்குறைய நோயினின்று நிவர்த்தி பெற்றேன். ஆனால் முழுதும் குணமடைவதற்கு இன்னும் நீடித்து உபவாச மிருக்கவேண்டு மென்றும், சாப்பிடுவது அவசியமானால் பழரசத்தை யன்றி வேறெதுவும் அருந்தக் கூடாதென்றும் எனக்குத் தெரிந்தே யிருந்தன.

அன்று ஏதோ பண்டிகை நாள். மத்தியான போஜனம் எதுவும் நான் அருந்தக்கூடாதென்று கஸ்தூரிபாயிடம்

சொன்னேன். ஆனால், அவள் ஆசை காட்டிப் பேசவே நான் விழ்ச்சியுற்றேன். பால் அல்லது பாலினாலாகும் பொருள்கள் அருந்துவதில்லையென்று நான் விரதங் கொண்டிருந்தபடியால், எனக்காக அவள் நெய்க்குப் பதிலாக எண்ணெய் கலந்து கோதுமை ஹல்வா செய்திருந்தாள். காராமணிச் சுண்டலும் எனக்காக நிறைய வைத்திருந்தாள். இவற்றினிடம் எனக்கு அதிக பிரியம். ஆகலின், உடனே அவள் பேச்சுக்கு இணங்கினேன். என்னுடைய நாவையும் திருப்தி செய்து கஸ்தூரிபாயையும் மகிழ்விக்கும் அளவுக்குக் கொஞ்சமாகச் சாப்பிட்டுத் துன்பத்துக் காளாகாமல் தப்பலாம் என்று நம்பினேன். ஆனால் சுவைப் பிசாசு ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது போலும்! சிறிதளவு சாப்பிடுவதற்குப் பதிலாக வயிறு நிரம்ப உண்டேன். யம தேவனை வருந்தி அழைப்பதற்கு இதுவே போதுமன்றோ? ஒரு மணி நேரத்துக்குள் வயிற்றுப்போக்கு மிகக் கடுமையாகி விட்டது.

அன்று மாலையே நான் நதியாத்துக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. ஆசிரமத்திலிருந்து 10 பர்லாங்கு தூரமேயிருந்த சபர்மதி ஸ்டேஷனுக்கு மிகப் பிரயாசையுடன் நடந்து சென்றேன். ஆமதாபாத்தில் என்னுடன் சேர்ந்துகொண்ட ஸ்ரீ வல்லபாய் எனக்கு உடம்பு சுகமில்லையென்பதைக் கண்டார். ஆனால் நான் சகிக்கமுடியாத துன்பப்படுகிறேன் என்பதை அவர் ஊகித்துணர, நான் இடங் கொடுக்கவில்லை.

இரவு பத்து மணிக்கு நதியாத்துக்குச் சென்றோம். அங்கே நாங்கள் தங்கிய ஹிந்து அநாதாஸ்ரமம் ஸ்டேஷனிலிருந்து அரை மைல் தூரந்தான். ஆனால் எனக்கோ அது பத்து மைல் தூரமாகத் தோன்றிற்று. எப்படியோ ஜாகை போய்ச் சேர்ந்தேன். ஆனால் வயிற்று வலியின் கொடுமை அதிகமாகிக்கொண்டே வந்தது. வழக்கமாக உபயோகிக்கும் கக்கூஸ் தூரத்திலிருந்தபடியால் அடுத்த அறையில் ஒரு மலச் சட்டி கொண்டுவந்து வைக்கும்படி சொன்னேன். இதைக்

கேட்க எனக்கு மிகவும் வெட்கமாயிருந்தது. ஆனால் வேறு வழியில்லை. ஸ்ரீ பூல்சந்தர் உடனே மலச் சட்டி கொண்டு வந்தார். நண்பர்களெல்லாம் மிக்க கவலையுடன் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் காட்டிய அன்புக்கும் கவலைக்கும் அளவே யில்லை. ஆயினும் என்னுடைய வேதனையை அவர்களால் போக்க முடியவில்லை. என்னுடைய பிடிவாதமும் இதற்குத் துணை செய்தது. வைத்திய உதவி எதுவும் பெற நான் மறுத்துவிட்டேன். நான் செய்த தவறின் தண்டனையை மருந்தெதுவும் சாப்பிடாமல் அநுபவிக்க விரும்பினேன். ஆதலின் அவர்கள் எதுவும் செய்ய இயலாதவர்களாய்ப் பிரமித்து நின்றார்கள். 24-மணி நேரத்தில் நான் முப்பது நாற்பது தடவை மலங் கழித்திருக்க வேண்டும்.

ஆரம்பத்தில் பழரசங்கூட அருந்தாமல் பட்டினி கிடந்தேன். பசியென்பது அடியோடு போய்விட்டது. என்னுடைய உடம்பு இரும்பை யொத்துத் திடமானது என்று வெகுநாளாக நான் எண்ணி வந்தேன். ஆனால் இப்போது அவ்வுடல் ஒரு பிடி களிமண்ணைப்போல் ஆகிவிட்டதைக் கண்டேன். நோயை எதிர்க்கும் சக்தியை என் உடல் அடியோடு இழந்துவிட்டது. டாகடர் கனுகா வந்து மருந்து சாப்பிடும்படி வேண்டினார். நான் மறுத்தேன். ஊசியினால் குத்தி மருந்தேற்றுவதாகச் சொன்னார். அதற்கும் நான் இணங்கவில்லை. ஊசியினால் மருந்தேற்றும் முறையைப் பற்றி அக்காலத்தில் எனக்கிருந்த அறியாமை நகைக்கத் தக்கதாகும். ஊசியினால் ஏற்றப்படும் மருந்து ஏதோ பிராணியின் நிணநீரா யிருக்கவேண்டு மென நம்பினேன். டாக்டர் குறிப்பிட்ட மருந்து ஒரு மூலிகையின் சத்து என்று பின்னால் எனக்குத் தெரிய வந்தது. அதனால் என்ன பயன்? வயிற்றுப்போக்கு இன்னும் போய்க்கொண்டே யிருந்தது. நான் முற்றும் களைத்துப் போனேன். இந்தக் களைப்பின் பயனாக ஜுரமும் பிதற்றலும் ஏற்பட்டன. நண்பர்கள் இன்னும் பயமடைந்து வேறு சில வைத்தியர்களையும் அழைத்து வந்தார்கள். ஆனால் நோயாளி வைத்தியர்களு

டைய யோசனையைக் கேட்கமாட்டேனென்றால் அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்?

சேத் அம்பாலால் தமது உத்தம பத்தினியுடன் நதியாத்திற்கு வந்து என் சகாக்களுடன் கலந்தாலோசித்து, ஆமதாபாத்திலுள்ள மிர்சாப்பூர் பங்களாவுக்கு என்னை மிக ஜாக்கிரதையுடன் கொண்டு போனார். இந்த நோயின்போது நான் பெற்ற சுயநலமற்ற அன்புத் தொண்டைப்போல் வேறு யாரும் பெறல் அரிது. எனினும் உள்ளூற அடித்த ஜுரம் நாளுக்கு நாள் என் உடலை மெலியச் செய்து வந்தது. நோய் வெகு காலம் நீடித்தே தீருமென்றும், ஒருசால் மரணத்திலும் முடியலாமென்றும் எனக்குத் தோன்றிற்று. அம்பாலால் சேத்தின் வீட்டில் என் மீது சொரியப்பட்ட அன்பிற்கு அளவில்லையாயினும், நான் மன அமைதி யிழந்து, என்னை ஆசிரமத்துக்குக் கொண்டுபோய் விடும்படி அவரை வற்புறுத்தினேன். அவ்வற்புறுத்தலுக்கு அவர் இணங்கவேண்டியதாயிற்று.

இவ்வாறு ஆசிரமத்தில் நான் துன்பப்படுக்கையில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தபோது ஜெர்மனி முறியடிக்கப்பட்டதென்றும், இனிமேல் ஆள் திரட்டுதல் அவசியமில்லையென்று கமிஷனர் தெரிவித்திருப்பதாயும் ஸ்ரீ வல்லபாய் செய்தி கொண்டுவந்தார். ஆள் திரட்டலைப் பற்றிய கவலை இனி வேண்டியதில்லையென்னும் செய்தி எனக்குப் பெரிதும் ஆறுதல் அளித்தது.

இப்போது நான் ஜல வைத்தியம் செய்து கொண்டிருந்தேன். இது கொஞ்சம் குணமளித்தது. ஆனால் மெலிந்த உடம்புக்குப் பலம் தருவது மிகக் கஷ்டமான வேலையாயிருந்தது. வைத்தியர்கள் பலரும் எவ்வளவோ புத்திமதிகள் சொன்னார்கள். ஆனால் அவற்றில் எதையும் கடைப்பிடிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. பால் அருந்துவதில்லையென்னும் விரதத்தைக் கைவிடாமல், மாமிசச் சாறு அருந்தும்படி சிலர் கூறினார்கள். ஆயுர்வேத சாஸ்திரங்களிலிருந்து

இதற்கு ஆதரவும் எடுத்துக் காட்டினர்கள். ஒருவர் முட்டைகளைப் பலமாகச் சிபார்சு செய்தார். ஆனல் அவர்களெல்லாருக்கும் 'முடியாது" என்னும் ஒரு பதிலையே நான் அளித்து வந்தேன்.

உணவு விஷயத்தை சாஸ்திரங்களின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு தீர்மானிக்க வேண்டியதென்று நான் எண்ணவில்லை. என் வாழ்க்கை முறையில் அது கலந்துவிட்டது. என் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான கொள்கைகளோ இப்போது புற ஆதாரங்களைப் பொறுத்தவையா யில்லை. அக்கொள்கைகளைக் கைவிட்டு நான் வாழ விரும்பவில்லை. என் மனைவி, குழந்தைகள், நண்பர்கள் விஷயத்தில் தாட்சண்யமின்றி நான் வற்புறுத்திய ஒரு கொள்கையை என் விஷயத்தில் மட்டும் எப்படிக் கைவிடக்கூடும்?

இவ்வாறு, நீண்ட காலம் நான் நோயாய்ப்படுத்த இம்முதல் முறையிலேயே என் கொள்கைகளைச் சோதிக்க நல்ல சந்தர்ப்பங் கிடைத்தது. ஒரு நாள் இரவு நான் நம்பிக்கையை அறவே இழந்தேன். மரணத்தின் வாயிலில் நிற்பதாக எனக்குத் தோன்றிற்று. அநசூயாபாய்க்குச் செய்தி யனுப்பினேன். அவர் ஓட்டோட்டமாக ஆசிரமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீ வல்லபாய், டாக்டர் கனூகாவை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். டாக்டர் என் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு "நாடி முற்றும் சரியாயிருக்கிறது. அபாயம் எதுவும் கிடையவே கிடையாது. மிகுந்த பலவீனத்தினல் உண்டான நரம்புத் தளர்ச்சியே உங்கள் சோர்வுக்குக் காரணம்" என்று சொன்னர். எனக்கு மட்டும் நம்பிக்கையுண்டாகவில்லை. அன்றிரவு முழுவதும் தூக்கமில்லாமலே கழித்தேன்.

பொழுது விடிந்தது. ஆனல் எமன் வந்தபாடில்லை. மரணஞ் சமீபித்திருக்கிறது என்னும் உணர்ச்சி மட்டும் எனக்குப் போகவில்லை. நான் விழித்துக்கொண்டிருந்த நேரமெல்லாம் ஆசிரம வாசிகளில் ஒருவரைப் பகவத்கீதை

படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். என்னுல் படிக்கக்கூடவில்லை. பேசும் விருப்பமும் இல்லை. ஒரு வார்த்தை பேசினுலும் மூளைக்கு மிகவும் களைப்பு ஏற்பட்டது. வாழ்க்கைக்காகவே வாழ்வதில் எனக்கு எப்போதுமே விருப்பமில்லை யாதலின், வாழ்வில் எல்லாச் சுவையையும் இழந்தேன். இவ்வாறு ஒரு வேலையும் செய்யாமல் நண்பர்களால் இடைவிடாமல் ஊழியஞ் செய்யப்பட்டு நாளுக்கு நாள் மெலிவதைப் பார்த்துக்கொண்டு வாழ்தல் எனக்கு அளவற்ற துன்ப வாழ்க்கையா யிருந்தது.

இவ்வாறு நான் மரணத்தை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர்பார்த்துக் கிடந்தபோது டாக்டர் தால்வால்கர் ஓர் அதிசயமான ஜந்துவை அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். இந்த ஜந்து ஒரு மகாராஷ்டிரரே யாவார். அவர் பெயர் பிரசித்தியான தன்று. ஆனுல் அவரைப் பார்த்த உடனே என்னைப்போல் அவரும் ஒரு பித்தரெனக் கண்டு கொண்டேன். அவர் தமது சிகிச்சையை என்னிடம் பிரயோகித்துப் பார்ப்பதற்காக வந்தார். அவர் வைத்திய கலாசாலையில் ஏறக்குறைய முழுப்பயிற்சியும் பெற்றவர். ஆனுல் பட்டம் மட்டும் பெறவில்லை. அவர் பிரம சமாஜத்தைச் சேர்ந்தவரென்று பின்னுல் தெரிந்துகொண்டேன். ஸ்ரீமான் கேல்கார்—இதுதான் அவர் பெயர்—சுதந்திர இயல்பும் பிடிவாத குணமும் உள்ளவர். அவருக்குப் பனிக்கட்டி சிகிச்சையில் அதிக பிரமை. எனக்கு அந்த சிகிச்சை செய்ய வேண்டுமென விரும்பினுர். அவருக்குப் "பனிக்கட்டி டாக்டர்" என்று நாங்கள் பெயர் கொடுத்தோம். பெரிய டாக்டர்களுக்குத் தெரியவராத சில விஷயங்களைத் தாம் கண்டு பிடித்துவிட்டதாய் அவர் நம்புகிறுர். அவருடைய சிகிச்சை முறையில் அவருக்குள்ள நம்பிக்கையை எனக்கும் அவர் உண்டுபண்ண முடியாமற் போனது பெரிதும் இரங்கத் தக்கதாகும். அவருடைய முறையில் ஓரளவு வரைக்கும் நான் நம்புகிறேன். ஆனுல் அவசரப்பட்டு அவர் சிற்சில முடிவுகள் செய்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

அவர் கண்டு பிடித்த விஷயங்களின் குணகுணங்கள் எத்தகைய வாயினும், என் உடம்பில் பரிசோதனை செய்வதற்கு அவருக்கு அநுமதி கொடுத்தேன். புறச் சிகிச்சையில் எனக்கு ஆட்சேபம் கிடையாது. உடம்பு முழுவதும் பனிக் கட்டி வைத்துக் கட்டுவதே அவருடைய சிகிச்சையாகும். அச்சிகிச்சையினால் என் உடம்பில் ஏற்பட்ட குணத்தைப் பற்றி அவர் கூறுவதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யாயினும், எனக்கு ஒரு புதிய நம்பிக்கையையும் புதிய உற்சாகத்தையும் அது அளித்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. மனத்தின் நிலை உடம்பில் பிரதிபலிப்பது இயல்பே அல்லவா? பசியெடுக்க ஆரம்பித்தது. ஐந்து முதல் பத்து நிமிஷம் வரையில் மெதுவாக நடக்கவும் தொடங்கினேன். இப்போது அவர் என் உணவில் ஒரு சீர்திருத்தம் செய்யுமாறு யோசனை சொன்னார். அவர் கூறியதாவது:—"நீங்கள் பச்சை முட்டை தின்ன ஆரம்பித்தால் விரைவில் உங்கள் பலத்தைத் திரும்பப் பெறுவீர்கள். இதை உறுதியாய் நம்புங்கள். முட்டைகள் பாலைப் போலவே தீங்கற்றனவாகும். அவை புலாலாகாது என்பது நிச்சயம். எல்லா முட்டைகளிலும் கரு இல்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? கரு இல்லாத முட்டைகள் மார்க்கெட்டில் கிடைக்கும்," என்றார். ஆனால் இத்தகைய முட்டைகளையும் உட்கொள்ள நான் சித்தமாயில்லை. எனினும், இதுவரை என் உடல் நிலையில் ஏற்பட்டிருந்த அபிவிருத்தியே பொது விஷயங்களில் நான் சிரத்தை கொள்வதற்குப் போதுமா யிருந்தது.

இருபத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்

ரௌலட் சட்டமும் எனது தியக்கமும்

இவ்வாறு நான் குணமடைந்து வந்த சமயத்தில், பத்திரிகைகளில் ரௌலட் கமிட்டியின் அறிக்கையைத் தற்செயலாகப் பார்த்தேன். அதன் சிபார்சுகள் என்னைத் திடுக்குறச் செய்தன. வல்லபாய் என்னை அநேகமாகத் தினந்

தோறும் வந்து பார்ப்பது வழக்கம். அவரிடம் என் சந்தேகங்களைத் தெரிவித்தேன். "ஏதாவது செய்தாகவேண்டும்" என்று நான் சொன்னேன். "இந்நிலைமையில் நாம் என்ன செய்யக்கூடும்?" என்று அவர் பதிலுக்குக் கேட்டார். அதற்கு நான் கூறியதாவது:—"உத்தேச சட்டத்தை எதிர்த்து நிற்பதாகப் பிரதிக்ஞையில் கையொப்பமிட ஒரு சிலர் முன் வந்தாலும் போதும். அப்படியும் சட்டம் செய்யப்படுமாயின் நாம் உடனே சத்தியாக்கிரஹம் தொடங்க வேண்டும். நான் இப்படி நோய்ப்பட்டுக் கிடக்காவிடில், மற்றவர் என்னைப் பின் பற்றுவார்களென எதிர் பார்த்துத் தன்னந் தனியனாகவே போர் தொடங்குவேன். ஆனால் தற்போது என்னுடைய தினமான நிலைமையில், நான் அப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளத் திறமை யற்றவனென எண்ணுகிறேன்."

இந்தப் பேச்சின் பயனாக, என்னுடன் தொடர்புடைய சிலரை அழைத்து ஒரு கூட்டங் கூட்டுவதென்று முடிவு செய்தோம். ரௌலட் கமிட்டியாரின் சிபார்சுகள், அக்கமிட்டி அறிக்கையில் வெளியான சாட்சியங்களையே கொண்டு பார்த்தாலும் போதிய ஆதாரமற்றவையாக எனக்குக் காணப்பட்டன. சுயமரியாதை யுள்ளவர் எவரும் அச்சிபார்சுகளுக்குத் தலை குனியக் கூடாதென்று எண்ணினேன்.

கடைசியாக, மேற்படி கூட்டம் ஆசிரமத்தில் நடைபெற்றது. இருபது பேருக்குமேல் அக்கூட்டத்துக்கு அழைக்கப் படவில்லை. வல்லபாயைத் தவிர, ஸ்ரீமதி சரோஜனி, மிஸ்டர் ஹார்னிமான், காலஞ்சென்ற ஜனாப் உமார் சோபானி, ஸ்ரீ சங்கர்லால் பாங்கர், ஸ்ரீமதி அநஸூயா பாய் இவர்கள் வந்திருந்ததாக எனக்கு நினைவிருக்கிறது. சத்தியாக்கிரஹப் பிரதிக்ஞை இக் கூட்டத்திலேயே தயாரிக்கப்பட்டது. கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தவர்கள் எல்லாரும் அதில் கையொப்பமிட்டதாக எனக்கு ஞாபகம். அக்காலத்தில் நான் பத்திரிகை எதுவும் நடத்தவில்லை. ஆனால் அவ்வப்போது என் கருத்துக்களை தினசரிப் பத்திரிகைகளின் மூலம் வெளியிடுவது வழக்கம். அவ்வழக்கத்தின்படி இப்போதும் எழுதினேன். சங்கர்

லால் பாங்கர் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் இக்கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டார். சலிப்புறாமல் நிர்மாண வேலை செய்வதற்கு அவருக்குள்ள ஆச்சரியமான திறமையைப்பற்றி இப்போதுதான் முதன் முதலாகத் தெரிந்து கொண்டேன்.

அப்போதிருந்த ஸ்தாபனம் எதுவும் சத்தியாக்கிரஹமென்னும் புதிய ஆயுதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுமென நம்புவது வீண் என்று தோன்றியபடியால், என்னுடைய யோசனையின்மேல் சத்தியாக்கிரஹ சபை என்று ஒரு புதிய அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன் முக்கிய அங்கத்தினர்கள் பம்பாய் வாசிகளாதலால் அதன் தலைமை ஸ்தலமும் அங்கேயே ஏற்பட்டது. ஏராளமானவர்கள் அச்சபையில் சேர விரும்பிப் பிரதிக்ஞையில் கையொப்ப மிட லானார்கள். அறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன. பொதுக்கூட்டங்கள் எங்கும் நடத்தப்பட்டன. இவையெல்லாம் கேதா போராட்டத்தை நினைவூட்டுவனவா யிருந்தன.

நானே சத்தியாக்கிரஹ சபையின் அக்கிராசனனானேன். ஆனால் விரைவிலேயே, அச்சபையிலிருந்த அறிவாளிகளுக்கும் எனக்கும் அதிக ஒற்றுமை ஏற்பட முடியாதெனக் கண்டேன். சபையில் குஜராத்தி மொழியையே உபயோகிக்க வேண்டுமென நான் வற்புறுத்தியதும், மற்றும் என் வேலை முறைகள் சிலவும் அவர்களுக்குப் பெரிதும் மனத் தொல்லையும், சங்கடமும் அளித்தன. ஆயினும் அவர்களில் பலர் என்னுடைய விநோதக் கொள்கைகளையும், நடவடிக்கைகளையும் பெரிய மனது செய்து பொறுத்து வந்தார்களென்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

எனினும், சபை நீண்டகாலம் நீடித்திராதென்பது எனக்குத் தொடக்கத்திலேயே தெளிவாக விளங்கிவிட்டது. சத்தியத்தையும் அஹிம்சையையும் நான் வலியுறுத்தியதை அங்கத்தினர் சிலர் இதற்குள்ளாகவே வெறுக்கத் தொடங்கி விட்டார்களென்பதைக் கண்டேன். ஆயினும், ஆரம்ப காலத்தில் எங்கள் புதுமுயற்சி வெகு தீவிரமாக நடந்து இயக்கம் வலுப்பெற்று வந்தது.

மாதிரான் என்னுமிடம் சென்றால் விரைவில் சுகமடையலாமென்று வைத்தியர்களும் நண்பர்களும், சொன்னதன் மேல் அங்கே போனேன். ஆனால் மாதிரானில் தண்ணீர் கஷ்டமுள்ளதாகையால் நான் அங்கு வசிப்பது கஷ்டமாகி விட்டது. சிதபேதியினால் தன்புற்ற தின் காரணமாக என் ஆசனத்துவாரம் மிகவும் மெலிவுற்றிருந்தது. அதில் சிறு பிளவுகள் உண்டாயிருந்தபடியால் மலங்கழிக்குங்கால் மிகக் கொடிய வலி ஏற்பட்டது. எனவே உணவருந்தும் எண்ணமே எனக்குப் பீதி விளைத்தது. ஆதலின் ஒரு வாரம் ஆவதற்குள் நான் மாதிரானிலிருந்து ஓடவேண்டியவனானேன். இப்போது சங்கரலால் பாங்கர் என் தேக சுகத்தின் பாது காவலராகத் தம்மைத்தாமே ஏற்படுத்திக் கொண்டு டாக்டர் தலாலிடம் ஆலோசனை கேட்கும்படி வற்புறுத்தினர். அவ்வாறே டாக்டர் தலால் அழைக்கப்பட்டார். அவர் உடனுக்குடனே முடிவு செய்யுந் திறமையுடையவரா யிருந்தது என் சிந்தையைக் கவர்ந்தது.

"நீங்கள் பால் அருந்தினாலன்றி உங்கள் உடம்புக்குப் புதிய பலம் தருவிக்க என்னால் முடியாது. பால் அருந்துவதுடன், இரும்புச் சத்தை இஞ்சக்ஷன் செய்து கொள்ளவும் சம்மதித்தால், உங்கள் தேகத்தை முழுதும் முன்போலாக்கி விடுவதற்கு நான் உத்தரவாதம்" என்றார்.

"இஞ்சக்ஷன் செய்துகொள்ள ஆட்சேபமில்லை. ஆனால் பால் விஷயம் வேறானது. பால் அருந்துவதில்லையென்று நான் விரதங் கொண்டுள்ளேன்," என்றேன்.

"உங்கள் விரதம் எத்தகையது? விவரமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றார் வைத்தியர்.

அவ்விரதத்தின் வரலாறு முழுவதும் கூறினேன். பசுவும், எருமையும் இடையர்களால் நடத்தப்படும் விதத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பின்னர், பாலென்றாலே எனக்கு வெறுப்பு வந்து விட்டதென்றும், மேலும், பால் மனிதனுடைய இயற்கை உணவன்று என நான் கருதுவதாகவும், ஆதலின்

அதை அடியோடு விட்டொழிக்க விரதங் கொண்டதாகவும் அறிவித்தேன். இந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டு என் படுக்கைக் கருகில் கஸ்தூரிபாய் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“அப்படியானல் வெள்ளாட்டுப்பால் அருந்துவதற்கு என்ன? அதற்கு ஆட்சேபம் எதுவு மிருக்க முடியாதே?” என்று அவள் இடையில் கூறினள்.

உடனே டாக்டரும் அதைப் பிடித்துக் கொண்டார். “நீங்கள் வெள்ளாட்டுப் பால் அருந்தினுலும் எனக்குப் போதும்” என்ருர்.

என் உறுதி குலைந்தது. சத்தியாக்கிரஹப் போர் நடத்த வேண்டுமென்னும் தீவிரமான அவாவினல் உயிர் வாழும் ஆசையும் எனக்கு உண்டாகி விட்டது. எனவே, விரதத்தின் கருத்தைக் கைவிட்டு அதன் எழுத்தைக் கடைப்பிடிப்பதுடன் திருப்தி யடைந்தேன். நான் விரதமெடுத்துக் கொண்டபோது பசுவின் பாலும், எருமைப் பாலுமே என் மனதில் இருந்தனவாயினும், இயல்பாக அதனுள் எல்லா மிருகங்களின் பாலுமே அடங்கியதாகும். மற்றும், பால் மனிதனுடைய இயற்கை உணவன்று என நான் கொண்டிருக்கும் வரையில் எந்தப் பாலையும் அருந்துவது முறையாகாது. இவையெல்லாம் தெரிந்திருந்தும் வெள்ளாட்டுப் பால் அருந்தச் சம்மதித்தேன். உயிர் வாழும் ஆசை சத்தியப்பற்றினும் வலிமை மிக்கதாகி விட்டது. எனவே சத்திய உபாசகனை நான், இந்த ஒரு முறையில், சத்தியாக்கிரஹப் போர் துவங்கும் ஆவல் காரணமாக, எனது புனித இலட்சியத்தைச் சிறிது விட்டுக் கொடுக்கலானேன். இதன் ஞாபகம் இன்றளவும் என் இதயத்தை ஓயாது வருத்திக் கொண்டிருக்கிறது. வெள்ளாட்டுப் பாலை விடுவதெப்படி என்று இடைவிடாமல் சிந்தித்து வருகிறேன். ஆனல், ஆசைகளுக்குள் மிக நுண்ணியதாகிய தொண்டு புரியும் ஆசை இன்னும் என்னைப்பற்றி நிற்கிறது. அதினின்றும் இன்னும் நான் விடுதலை பெறக் கூடவில்லை.

எனக்கு உணவுச் சோதனைகளும் அஹிம்ஸைச் சோதனைகளின் ஒரு பகுதியே யாதலின் அவை மிக அருமை யானவை யாகும். அவையே எனக்குச் சந்தோஷானுபவ சாதனங்களாக இருந்து வருகின்றன. ஆனால் வெள்ளாட்டுப் பால் அருந்துவது அஹிம்ஸா உணவு நெறிக்கு விரோத மென்ற காரணத்தினால் எனக்கு அத்துணைத் துன்பந் தந்து வரவில்லை. விரத பங்கம் செய்துவிட்டேனே, சத்தியத்தைக் கைவிட்டேனே என்னும் துயரமே அதிகமாயிருக்கிறது. அஹிம்ஸா தர்மத்தைவிட சத்திய இலட்சியத்தை நான் நன்குணர்ந் திருப்பதாய் எண்ணுகிறேன். சத்தியத்தைக் கைவிட்டேனாயின், அஹிம்ஸை யென்னும் சிக்கலை என்னால் அவிழ்க்கவே முடியாதென அநுபவத்திலிருந்து உணர்ந்திருக் கிறேன். பிரதிக்ஞைகளின் எழுத்தை மட்டுமல்லாது கருத் தையும் அநுசரித்து நடப்பதே சத்திய இலட்சியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதாகும். இவ்விஷயத்தில் என் பிரதிக்ஞையின் வெளி உருவத்தைக் காப்பாற்றினேனே யல்லாமல், அதன் கருத்தை—ஆத்மாவை—கொன்று விட்டேன். இதுதான் எனக்குப் பெரிதும் மனவேதனை தந்து வருகிறது. இத் தகைய தெளிவான அறிவு இருந்தும் என் முன்பு நேரிய வழியைக் காண்கிறேனில்லை; அல்லது நேர் வழியில் செல்ல எனக்குத் தைரியமில்லை யென்றும் சொல்லலாம். இரண்டும் அடிப்படையில் ஒன்றுதான். ஏனெனில் சந்தேகம் என்பது, நம்பிக்கை யின்மை அல்லது நம்பிக்கைக் குறைவின் விளைவே யாகும். எனவே, “ஆண்டவனே! எனக்கு நம் பிக்கை அருள்வாய்” என்று இரவும் பகலும் பிரார்த்தித்து வருகிறேன்.

நான் வெள்ளாட்டுப் பால் அருந்தத் தொடங்கியதற்கு சற்றுப் பின்னர் டாக்டர் தலால் ஆசனத்திலிருந்த பிளவுகளைப் போக்க சத்திர சிகிச்சை செய்தார். சிகிச்சை வெற்றி யளித்தது. குணமடையத் தொடங்கியதும் உயிர் வாழும் ஆசை மீண்டும் எழுந்தது. ஆண்டவன் எனக்கு வேலை தயாராய் வைத்திருந்தபடியால் அவ்வாசை அதிகமாயிற்று.

முப்பதாம் அத்தியாயம்

அற்புதமான காட்சி

இவ்வாறு ஒரு புறத்தில் ராவ்லட் கமிட்டி அறிக்கைக்கு விரோதமான கிளர்ச்சி பலம் பெற்று வருகையில், மற்றொரு புறத்தில் அக்கமிட்டியின் சிபார்சுகளை அமுலுக்குக் கொண்டு வர அரசாங்கத்தாரின் உறுதியும் வலுவடைந்து வந்தது. ராவ்லட் மசோதா பிரசுரிக்கப்பட்டது. என் வாழ்நாளில் ஒரே ஒரு முறைதான் நான் இந்திய சட்டசபை மண்டபம் சென்று அச்சபை நடவடிக்கைகளைக் கவனித்திருக்கிறேன். அது இம்மசோதாவின் மீது நடந்த விவாதத்தின் போதே யாகும். ஸ்ரீமான் சீனிவாச சாஸ்திரியார் ஆவேசமான பிரசங்கம் ஒன்று செய்தார். அதில் அரசாங்கத்துக்குப் பலமான எச்சரிக்கை விடுத்தார். சாஸ்திரியார் வாக்கு வன்மையுடன் கண்டனங்களைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து கொண்டிருக்கையில் இராஜப்பிரதிநிதி அவரையே கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு பிரமிப்படைந்தவர் போல் கேட்டு வந்தார். அப்பேச்சு அவ்வளவு உண்மையாகவும், உணர்ச்சி நிறைந்ததாகவும் இருந்தபடியால் இராஜப்பிரதிநிதியின் மனதைக் கூட அது மாற்றி யிருக்கலாமென எனக்குத் தோன்றிற்று.

ஆனால் ஒரு மனிதன் உண்மையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தால் அவனை எழுப்பலாம்; தூங்குவதாகப் பாசாங்கு மட்டும் செய்து கொண்டிருந்தால் எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்தாலும் அவனை எழுப்ப முடியாதல்லவா? அரசாங்கமும் அதே நிலையில்தான் இருந்துவந்தது. அதன் தீர்மானம் முன்னரே செய்யப்பட்டு விட்டது. சட்ட பூர்வமான சடங்குகளை நடத்திவிட வேண்டுமென்பது ஒன்றுதான் இப்போது அதன் கவலை. ஆதலின் சாஸ்திரியாரின் எச்சரிக்கை அரசாங்கத்தின் செவியில் சிறிதும் ஏறவில்லை.

இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் என்னுடைய பேச்சுக்கு எவ்வாறு மதிப்பு ஏற்படக் கூடும்? இராஜப்பிரதிநிதியை

நான் மன்றாடி வேண்டிக்கொண்டேன். அவருக்கு அந்தரங்கக் கடிதங்களும், பகிரங்கக் கடிதங்களும் விடுத்தேன். அவற்றில், அரசாங்கம் கைக்கொள்ளும் முறையினால் சத்தியாக்கிரஹம் மேற்கொள்வதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லாமல் போய்விடுமென்று தெளிவாகக் கூறினேன். ஒன்றும் பயன்படவில்லை.

மசோதா இன்னும் சட்டமாகி கெஜட்டில் பிரசுரிக்கப்படவில்லை. இந்நிலைமையில் சென்னையிலிருந்து எனக்கு அழைப்பு வந்தது. அப்போது என் உடல் பலவீனமுற்றிருந்ததாயினும், அவ்வழைப்பை ஏற்று, நீண்ட தூரப் பிரயாணம் செய்யத் துணிந்தேன். அக்காலத்தில் பொதுக்கூட்டங்களில் பேசுவதற்கு வேண்டிய அளவு உரத்துப் பேச எனக்குச் சக்தியில்லை. பொதுக்கூட்டங்களில் நின்றுகொண்டு பேசவும் இயலவில்லை. இந்த சக்திக் குறைவு இப்போதுமிருந்து வருகிறது. நின்றுகொண்டு பேச முயன்றேனானால் என் உடம்பு முழுவதும் நடுங்கவும், குலுங்கவும் ஆரம்பித்துவிடும்.

தென்னாட்டுக்கு எப்போது சென்றாலும் என் சொந்த இடத்தில் இருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றும். தென்னாப்பிரிக்காவில் நான் செய்த வேலையின் காரணமாக, தமிழர்கள் மீதும் தெலுங்கர்கள் மீதும் எனக்கு ஏதோ தனி உரிமை உண்டென்று நான் எண்ணுவதுண்டு. தென்னாட்டார் என் நம்பிக்கையை ஒரு போதும் பொய்ப் படுத்தியதில்லை. ஸ்ரீமான் கஸ்தூரி ரங்க ஐயங்காரின் கையொப்பத்துடன் அழைப்பு வந்தது. ஆனால் அவ்வழைப்புக்குப் பின்னால் நின்றவர் இராஜகோபாலாச்சாரி என்பதாகச் சென்னைக்குப் போகும் வழியில் அறிந்துகொண்டேன். அவருடன் முதன் முதலாக இப்போதுதான் எனக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டதென்று சொல்லலாம். நேருக்கு நேர் நாங்கள் சந்தித்து ஒருவரையொருவர் அறிந்துகொண்டது இம்முறையில்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இராஜகோபாலாச்சாரி சமீபத்தில்தான் சேலத்திலிருந்து

சென்னைக்கு வக்கீல் தொழில் நடத்த வந்திருந்தார். காலஞ் சென்ற ஸ்ரீ கஸ்தூரிரங்க அய்யங்கார் முதலியோர் அவரை வற்புறுத்தி அழைத்திருந்தார்கள். பொது வாழ்வில் இன்னும் தீவிரமாக ஈடுபட வேண்டுமென்பது அவரது நோக்கம். சென்னையில் அவருடைய விருந்தினராகவே நாங்கள் தங்கினோம். ஆனால், இரண்டு மூன்று நாள் ஆன பிறகே இதை நான் கண்டுபிடித்தேன். ஏனெனில், நாங்கள் தங்கியிருந்த வீடு ஸ்ரீ கஸ்தூரிரங்க அய்யங்காருக்குச் சொந்தமானதையால் நாங்கள் அவருடைய விருந்தினர் என்று எண்ணியிருந்தேன். மகாதேவ தேஸாய் எனக்கு உண்மை தெரிவித்தார். அவர் விரைவில் இராஜகோபாலாச்சாரியாருடன் நெருங்கிய பழக்கம் கொண்டார். இராஜகோபாலாச்சாரி தமக்கு இயற்கையான சங்கோச குணத்தினால் எப்போதும் பின்னாலேயே இருந்தார். ஆனால் மகாதேவ் எனக்கு எச்சரிக்கை செய்தார். "இந்த மனிதரிடம் நீங்கள் பழக்கம் செய்துகொள்ள வேண்டும்" என்று அவர் ஒரு நாள் கூறினார்.

அவ்வாறே செய்தேன். போராட்டத்துக்குரிய திட்டங்களைப் பற்றி நாங்கள் தினந்தோறும் விவாதித்தோம். ஆனால் பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்துவதை யல்லாமல் வேறெந்த வேலைத் திட்டமும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. ராவ்லட் மசோதா முடிவில் சட்டமாகி விட்டாலும் அதை எதிர்த்து எப்படி சாத்வீக மறுப்புச் செய்வதென்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. அரசாங்கம் அதற்குரிய சந்தர்ப்பம் அளித்தால் தானே சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிய மறுக்கலாம்? அதில்லாவிடில், மற்றச் சட்டங்களையும் சாத்வீக முறையில் மறுத்தல் கூடுமா? அங்ஙனமாயின், அதற்கு வரம்பு எங்கேயென்று நிர்ணயிப்பது? இது போன்ற பல விஷயங்களையும் குறித்து நாங்கள் விவாதித்தோம்.

இது சம்பந்தமாக நன்கு ஆராய்ச்சி செய்யும் பொருட்டு ஸ்ரீ கஸ்தூரி ரங்க ஐயங்கார், தலைவர்களின் சிறு மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டினார். அதில் சிறப்பாகக் கலந்துகொண்டவர்களில் ஸ்ரீ விஜயராகவாச்சாரியாரும் ஒருவர். சத்தியாக்கிரஹ

சாஸ்திரத்தின் நுட்பமான அம்சங்களையுங் கூட விளக்குமாறு ஒரு விரிவான நூல் நான் எழுத வேண்டுமென்று அவர் யோசனை சொன்னார். அது என் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டது என்று கருதி அவ்வாறே அவரிடமும் தெரிவித்தேன்.

இந்த யோசனைகளெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் ராவ்லட் மசோதா சட்டமாகிப் பிரசுரிக்கப்பட்டுவிட்டது என்னும் செய்தி கிடைத்தது. அன்றிரவு அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டே நித்திரையில் ஆழ்ந்தேன். மறு நாள் அதி காலையில், சிறிது வழக்கத்தை விட முன்னதாகவே விழித்துக் கொண்டேன் தூக்கத்துக்கும் விழிப்புக்கும் இடையிலுள்ள நிலையில் இருக்கும்போது சட்டென்று எனக்கு வழி புலனாயிற்று. கனவு கண்டதுபோலவே இருந்தது. காலையில் இராஜகோபாலாச்சாரியிடம் விவரம் முழுவதும் கூறினேன்.

"ஒரு நாள் பூரண ஹர்த்தால் (வேலை நிறுத்தம்) நடத்தும்படி தேச மக்களைக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நேற்றிரவில் கனவில் யோசனை உதயமாயிற்று. சத்தியாக்கிரஹம் என்பது ஆத்மத் தூய்மை செய்துகொள்ளும் ஒரு முறையேயாகும். நமது போராட்டம் புனிதமான போராட்டமாதலின் ஆத்மத் தூய்மைக்குரிய ஒரு காரியத்துடன் அதைத் தொடங்குவதே தகுதியென்று நினைக்கிறேன். அன்றைய தினம் இந்திய மக்களனைவரும் தங்கள் வேலைகளை நிறுத்தி உபவாச மிருந்து பிரார்த்தனை நடத்தவேண்டும். முஸ்லீம்கள் ஒரு நாளைக்கு மேல் பட்டினி கிடக்கமாட்டார்கள். ஆதலின் உபவாசம் 24 மணி நேரம் என்று ஏற்படுத்த வேண்டும். எல்லா மாகாணங்களும் நமது வேண்டுகோளுக்கு இணங்குமா வென்று சொல்லுதல் கஷ்டம். ஆனால் பம்பாய், சென்னை, பிஹார், சிந்து இம்மாகாணங்களைப் பற்றி எனக்கு நிச்சயமுண்டு. இவ்விடங்களிலெல்லாம் ஹர்த்தால் சரிவர நடந்தாலும் நாம் திருப்தியடையக் காரணமுண்டு" என்றேன்.

இராஜகோபாலாச்சாரி உடனே இந்த யோசனையை அங்கீகரித்தார். பின்னால் மற்ற நண்பர்களுக்கு அது தெரி

விக்கப்பட்டபோது அவர்களும் அதை வரவேற்றார்கள். சுருக்கமான விண்ணப்பமொன்றை நான் தயாரித்தேன். முதலில் 1919ஆ மார்ச்சு மாதம் 30-ந் தேதி ஹர்த்தால் தினமாகக் குறிக்கப்பட்டது. பின்னர் ஏப்ரல்மீ 6-ந் தேதிக்கு மாற்றப்பட்டது. இவ்வாறு ஜனங்களுக்குச் சொற்ப கால அறிக்கையே தந்தோம். வேலை உடனே தொடங்கவேண்டி யிருந்தபடியால் நீண்ட கால அறிக்கை தருவதற்கு நேரமில்லை.

ஆனால் அவ்வற்புதம் எப்படி நடந்ததென்று யாரால் சொல்ல முடியும்? பாரத நாடு முழுவதிலும் ஒரு மூலையி லிருந்து மற்றொரு மூலை வரை நகரங்களும், கிராமங்களும் அன்றைய தினம் பரிபூரணமான ஹர்த்தால் அனுஷ்டித்தன. அது அதி அற்புதமான காட்சியா யிருந்தது.

முப்பத்தோராம் அத்தியாயம்

மறக்கோணூச் சம்பவங்கள்—I

தென்னிந்திய சுற்றுப் பிரயாணத்தைச் சுருக்கமாக முடித்துக்கொண்டு பம்பாய்க்குத் திரும்பினேன். ஏப்ரல் மாதம் 6-ந்தேதி கொண்டாட்டத்திற்காக நான் அங்கே வந்து சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்று ஸ்ரீ சங்கர்லால் பாங்கர் தந்தி அனுப்பி யிருந்தார். ஏப்ரல் மாதம் 4-ந் தேதி அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததாக நினைவிருக்கிறது.

ஆனால் இதற்கு முன்பே மார்ச்சு மாதம் 30-ந் தேதி யன்று டில்லியில் ஹர்த்தால் நடந்து விட்டது. டில்லியில் சுவாமி சிரத்தானந்தரும், காலஞ்சென்ற ஹக்கிம் அஜ்மல்கான் சாகிபுவும் வைத்ததுதான் சட்டம். ஹர்த்தால் ஏப்ரல் மாதம் 6-ந் தேதிக்குத் தள்ளி வைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்னும் செய்தி அங்கே தாமதமாகச் சேர்ந்தது. இதற்கு முன்பு இத்தகைய ஹர்த்தால் டில்லியில் நடந்ததே கிடையாது. இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் ஒரே மனிதனைப் போல்

ஒற்றுமைப்பட்டிருந்ததாகக் காணப்பட்டது. ஜும்மா மசூதியில் உபந்நியாசம் செய்யும்படி சுவாமி சிரத்தானந்தரை அழைத்திருந்தார்கள். அவரும் அவ்வாறே சென்று உபந்நியாசஞ் செய்தார். இவற்றை யெல்லாம் அதிகாரிகளால் பொறுக்க முடியாமல் போயிற்று. அன்று நடந்த ஊர்வலம் ரயில்வே ஸ்டேஷனை நோக்கிச் சென்றபோது போலீஸார் அதைத் தடுத்துத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். அசன் பயனாகச் சில உயிர்ச்சேதங்கள் நிகழ்ந்தன. டில்லியில் அடக்குமுறை ஆட்சி துவங்கப்பட்டது. சிரத்தானந்தர் என்னை அவசரமாக டில்லிக்கு வரும்படி அழைத்திருந்தார். பம்பாயில் எப்ரல் மாதம் 6-ந் தேதி கொண்டாட்டம் முடிவுற்றதும் டில்லிக்கு உடனே புறப்படுவதாகப் பதில் தந்தி யடித்தேன். டில்லியில் நடந்த அதே சம்பவங்கள் லாகூரிலும் அமிர்தசரஸிலும் நடைபெற்றன. அமிர்தசரஸிலிருந்து டாக்டர் சத்தியபாலும், டாக்டர் கிச்லுவும் உடனே அங்கு வந்து சேரும்படி வற்புறுத்தி அழைத்திருந்தார்கள். அச்சமயம் அவர்கள் இன்னாரென்றே எனக்குத் தெரியாது. ஆயினும் டில்லியிலிருந்து அமிர்தசரஸுக்கு வருவதாக அவர்களுக்குச் செய்தி அனுப்பினேன்.

6-ந் தேதி காலை பம்பாய் நகர வாசிகள் ஆயிரக்கணக்காக வந்து 'சௌபாத்தி' கடற்கரையில் நீராடினார்கள். பின்னர் அவர்கள் ஊர்வலமாகக் கிளம்பி தாகூர் துவாரத்துக்குச் சென்றார்கள். ஊர்வலத்தில் ஆங்காங்கு ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளும் காணப்பட்டனர். முஸ்லீம்கள் பெருந் தொகையினராக அதில் கலந்து கொண்டனர். தாகூர் துவாரத்தை யடைந்த பின்னர் எங்களில் சிலரை முஸ்லீம் நண்பர்கள் அருகிலிருந்த மசூதிக்கு அழைத்துச் சென்றனர். நானும் ஸ்ரீமதி சரோஜினி தேவியும் அங்கே உபந்நியாசம் செய்தோம். அவ்விடத்திலேயே ஜனங்களைச் சுதேசிய விரதமும், இந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமைப் பிரதிக்ஞையும் எடுத்துக்கொள்ளச் செய்யவேண்டுமென்று ஸ்ரீ வித்தல்தாஸ் ஜிராஜானி சொன்னார். ஆனால் அதற்கு நான் இணங்கவில்லை. பிரதிக்ஞை

களை அவ்வளவு அவசரமாக எடுத்துக்கொள்ளச் செய்தல் தவறென்றும், ஜனங்கள் ஏற்கனவே செய்துள்ள காரியங்களை முதலில் கவனித்து அவை திருப்தி யளித்தால்தான் அவர்களைப் பிரதிக்ஞை ஏற்கச் செய்யலாமென்றும் நான் கருதினேன். ஒரு முறை செய்துவிட்ட பிரதிக்ஞையைப் பின்னர் எக்காலத்தும் மீறலாகாதென்றும் எனவே சுதேசி விரதத்தின் உட்கருத்துக்களையும் இந்து-முஸ்லீம் பிரதிக்ஞையின் பெரும் பொறுப்பையும் அனைவரும் நன்குணர வேண்டுமென்றும் நான் எடுத்துக் காட்டினேன். முடிவில் பிரதிக்ஞை செய்ய விரும்புவோர் அனைவரும் மறுநாள் காலையில் அதற்காக ஓர் இடத்தில் கூட வேண்டுமென்று தெரிவித்தேன்.

பம்பாயில் ஹர்த்தால் பூரண வெற்றியுடன் நடந்ததென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை. சட்டமறுப்புத் தொடங்குவதற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்திருந்தோம். இது சம்பந்தமாக இரண்டொரு விஷயங்கள் விவாதிக்கப்பட்டிருந்தன. ஜனத்திரளினல் எளிதில் மீறக்கூடிய சட்டங்களை மறுக்கவேண்டு மென்பதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. உப்பு வரி ஜனங்களால் மிகவும் வெறுக்கப்பட்டதொன்று. கொஞ்சகாலமாக அவ்வரியை ரத்து செய்யப் பெரு முயற்சி நடந்து வந்தது. ஆதலின், ஜனங்கள் உப்பு வரிச் சட்டத்தை மீறிக் கடலிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுபோய் வீட்டில் உப்பு உற்பத்தி செய்யலாமென நான் சொன்னேன். அரசாங்கத்தினல் தடைக்குள்ளான பிரசுரங்களை விற்கலாமென்பது என்னுடைய மற்றொரு யோசனை. என்னுடைய புஸ்தகங்களில் ‘இந்திய சுயராஜ்யம்’ ‘சர்வோதயம்’ என்னும் இரண்டு நூல்கள் ஏற்கனவே தடையுத்திரவுக் குள்ளாயிருந்தன. அவற்றை அச்சிட்டுப் பகிரங்கமாக விற்பனை செய்தல் சட்டமறுப்புச் செய்வதற்கு மிகச் சுலபமான வழியென்று தோன்றிற்று. ஆதலின் அப்புத்தகங்களின் பிரதிகள் போதிய அளவு அச்சிடப்பட்டன. அன்று மாலை விரதம் முடித்து உணவருந்திய பின்னர் நடைபெறவிருந்த பெருங் கூட்டத்தில் அவற்றை விற்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

அவ்வாறே 6-ந் தேதி மாலை ஏராளமான தொண்டர்கள் தடுக்கப்பட்ட பிரசுரங்களுடன் வெளிக் கிளம்பினார்கள். நானும், ஸ்ரீமதி சரோஜினியும் மோட்டார் வண்டிகளில் சென்றோம். எல்லாப் பிரதிகளும் விரைவிலேயே செலவழிந்து விட்டன. விற்பனைப் பணத்தைச் சட்டமறுப்பு இயக்கத்துக்காகவே செலவழிக்கத் தீர்மானித்திருந்தோம். இரண்டு புத்தகங்களுக்கும் பிரதி ஒன்றுக்கு நான்கணு விலை வைக்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால் என்னிடமிருந்து ஒருவரேனும் அந்த விலைக்குப் புத்தகம் வாங்கியதாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. எவ்வளவோ பேர் தங்களுடைய சட்டைப் பைகளிலிருந்த பணம் முழுவதையுங் கொடுத்துப் புத்தகம் வாங்கிக்கொண்டார்கள். ஒரு பிரதிக்காக ஐந்து ரூபா பத்து ரூபா நோட்டுகள் சர்வசாதாரணமாய் வந்து விழுந்தன. ஒருவர் ஐம்பது ரூபா கொடுத்து ஒரு பிரதி வாங்கிக் கொண்டதாகவும் ஞாபகமிருக்கிறது. தடையுத்திரவுக்குள்ளான இப்புத்தகங்களை வாங்குவதால் ஜனங்கள் சிறைக்கனுப்பப்படலாமென்று அவர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த நிமிஷத்தில் சிறைச்சாலை பயத்தையே அவர்கள் அடியோடு ஒழித்து விட்டிருந்தார்கள்.

இது சம்பந்தமாக அரசாங்கத்தார் ஒரு சௌகரியமான கொள்கையை மேற்கொண்டதாகப் பின்னால் தெரிய வந்தது. உண்மையில், தடைக்குள்ளான புத்தகங்கள் விற்கப்படவில்லையென்றும், நாங்கள் விற்ற புத்தகங்கள் "தடுக்கப்பட்ட பிரசுரங்கள்" ஆகாவென்றும் அவர்கள் கருதினார்களாம். தடைக்குள்ளான புத்தகங்களின் மறு பதிப்பை விற்பது சட்டப்படி குற்றமாகாது என்று அரசாங்கத்தார் கொண்டனர். இந்தச் செய்தி பெரிதும் ஏமாற்றமளித்தது.

மறுநாள் காலையில் சுதேசி விரதமும், ஹிந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமைப் பிரதிக்ஞையும் மேற்கொள்வதற்காக வேறொரு கூட்டம் நடந்தது. மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல என்பதை விதல்தாஸ் ஜீராஜானி முதன்முதலில் இப்போதே உணர்ந்தார். இக்கூட்டத்திற்கு சொற்ப ஜனங்களே வந்தி

ருந்தார்கள். அவர்களில் பெண்மணிகள் சிலர் இருந்தனர். அச்சிலரை எனக்கு நன்ருய் ஞாபகமிருக்கிறது. கூட்டத்துக்கு வந்த ஆண் மக்களும் சிலரே யாவர். பிரதிக்ஞையை ஏற்கனவே நான் தயாரித்துக்கொண்டு வந்திருந்தேன். வந்திருந்தவர்களுக்கு அதன் பொருளை நன்கு விளக்கிக் கூறினேன். இக்கூட்டத்திற்கு ஜனங்கள் குறைவாக வந்திருந்தது எனக்குத் துயரமாவது வியப்பாவது அளிக்கவில்லை. ஏனெனில் ஜனங்களின் மனப்பான்மையில் இந்தக் குறிப்பான வேற்றுமையை நான் முன்னமே கவனித்திருந்தேன். கிளர்ச்சி தரும் வேலையென்ருல் அவர்களுக்கெப்போதும் பிரியம். அமைதியான நிர்மாண வேலை யென்ருல் வெறுப்புத் தான். இவ்வேற்றுமை இன்றளவும் இருந்து வருகிறது.

ஆனல் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு தனி அத்தியாயம் எழுத வேண்டும். எனவே, கதைத் தொடர்ச்சிக்குத் திரும்புவோம். 7-ந் தேதி இரவு டில்லி வழியாக அமிர்தசரஸ் போகும் எண்ணத்துடன் புறப்பட்டேன். 8-ந் தேதி வடமதுரையை யடைந்ததும் நான் கைது செய்யப்படலாமென்னும் வதந்தி முதன் முதலாக என் காதுக் கெட்டியது. ரயில் நின்ற அடுத்த இடத்தில் ஆசிரியர் கித்வானி என்னைக் காண வந்தார். என்னைக் கைது செய்வது நிச்சயமென்று அவர் திட்டமாகத் தெரிவித்ததுடன் நான் இட்ட வேலை செய்யத் தாம் சித்தமாயிருப்பதாகவும் கூறினர். அவருக்கு வந்தனமளித்து, அவசியமானபோது அவருக்கு வேலையிடத் தயங்கமாட்டேனென்று கூறினேன்.

வண்டி பால்வால் ஸ்டேஷனை அடைவதற்கு முன்னல் எழுத்து மூலமான உத்திரவு ஒன்று எனக் களிக்கப்பட்டது. நான் பஞ்சாபுக்குச் செல்வதால் அமைதிக்குப் பங்கம் நேரிடக் கூடுமாதலின், அம்மாகாணத்தின் எல்லைக்குள் நான் புகுதல் கூடாதென்று அதில் கண்டிருந்தது. போலீசார் என்னை வண்டியிலிருந்து கிழிறங்கும்படி சொன்னர்கள். நான் அப்படிச் செய்ய மறுத்தேன். "அவசரமான அழைப்பு வந்துள்ளபடியால், நான் பஞ்சாபுக்குச் செல்கிறேன். அங்கே

அமைதிக்குக் கேடு சூழ்வதற்காகவன்று; அமைதி காப்பதற்கே போகிறேன். ஆதலின், இவ்வுத்திரவு'க்கு இணங்க இயலாமைபற்றி வருந்துகிறேன்" என்று சொன்னேன்.

கடைசியில், வண்டி பால்வால் ஸ்டேஷனை அடைந்தது. மகாதேவ் தேசாய் என்னுடன் வந்துகொண்டிருந்தார். டில்லிக்குச் சென்று சுவாமி சிரத்தானந்தரிடம் இங்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல்லும்படியும், ஜனங்களை அமைதியாய் இருக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளும்படியும் அவரிடம் சொன்னேன். எனக்களிக்கப்பட்ட உத்திரவிற்கு நான் கீழ்ப்படிய மறுத்தது ஏன் என்பதையும், எனக்கு எத்தகைய தண்டனை அளிக்கப்பட்டாலும் ஜனங்கள் மட்டும் பூரண அமைதியுடனிருந்தால் நாம் நிச்சயம் வெற்றியடைவோ மென்பதையும் விளக்கிக் கூறும்படி அவரைக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

பால்வால் ஸ்டேஷனில் என்னை வண்டியிலிருந்து இறக்கிப் போலீஸ் காவலில் வைத்தார்கள். விரைவில் டில்லியிலிருந்து ஒரு வண்டி வந்தது. அதில் மூன்றும் வகுப்பு வண்டி ஒன்றில் நான் ஏற்றப்பட்டேன். போலீசாரும் உடன் வந்தனர். மதுரை சேர்ந்ததும் என்னைப் போலீஸ் காரியாலயத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். ஆனால் அடுத்தாற்போல் என்னை எங்கே கொண்டுபோகப் போகிறார்கள், என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்பதாகப் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர் எவரும் எனக்குத் தெரிவிக்கக்கூடவில்லை. மறுநாள் அதிகாலையில் என்னை எழுப்பி பம்பாய்க்குப் போய்க் கொண்டிருந்த ஒரு சாமான் வண்டியில் ஏற்றினார்கள். உச்சிப் பொழுதில் மாதோப்பூர் ஸ்டேஷனில் மீண்டும் வண்டியிலிருந்து இறக்கப்பட்டேன். லாகூரிலிருந்து மெயில் வண்டியில் வந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மிஸ்டர் பௌரிங் இப்போது என்னைத் தம் வசம் ஏற்றுக்கொண்டார். அவருடன் முதல் வகுப்பு வண்டியில் ஏற்றப்பட்டேன். இவ்வாறு சாதாரணக் கைதியிலிருந்து பெரிய மனிதக் கைதியானேன். அவ்வுத்தியோகஸ்தர் ஸர் மைக்கேல் ஓட்வியரின் புகழைப் பாடத் தொடங்கினர். சர் மைக்கேலுக்கு என் மீது எவ்வித

விரோத பாவமும் கிடையாதென்றும், நான் பஞ்சாபுக்கு வந்தால் அமைதிக்குப் பங்கம் விளையுமென அஞ்சுவதே தடையுத்திரவுக்குக் காரணமென்றும், இன்னும் பலவாருக வும் அவர் பேசினர். முடிவில் என்னைத் தானுகவே பம்பாய்க் குத் திரும்பிவிடும்படியும் பஞ்சாப் எல்லைக்குள் வராமலிருக்க ஒப்புக்கொள்ளும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். நான் அவ் வுத்திரவுக்கு இணங்க இயலாதிருப்பதாகவும், நானுகத் திரும்பிப் போகச் சித்தமாயில்லை யென்றும் பதில் அளித் தேன். அதன் மேல் அவ்வுத்தியோகஸ்தருக்கு வேறு வழி இல்லாமற் போகவே என் மீது சட்டத்தைப் பிரயோகித்தே ஆகவேண்டு மென்று தெரிவித்தார். என்னை என்ன கான் செய்யப்போகிறீர்கள் என்று கேட்டேன். அது தமக்கும் தெரியாதென்றும், மேல் உத்திரவை எதிர்பார்த்துக் கொண் டிருப்பதாகவும் அவர் பதிலளித்தார். "தற்போதைக்கு உங் களைப் பம்பாய்க்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்" என்றார்.

இவ்வாறு நாங்கள் சூரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். இங்கே வேருெரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தரிடம் நான் ஒப்பு விக்கப் பட்டேன். பம்பாய் போய்ச் சேர்ந்ததும் "நீங்கள் இப்போது சுபேச்சை அடைந்துவிட்டீர்கள்" என்று அவர் தெரிவித்து, "ஆனல் மேரின் லேயன் ஸ்டேஷனுக் கருகில் நீங்கள் இறங்கிவிட்டால் நலம். உங்களுக்காக வண்டியை நிறுத்தச் சொல்கிறேன். கொலாபாவில் பெருங்கூட்டம் கூடியிருக்கக்கூடும்" என்றார். அவர் விருப்பத்தின்படி செய்ய எனக்கு மிகவும் சந்தோஷந்தான் என்று சொன் னேன். இதனல் அவர் மகிழ்ச்சியடைந்து எனக்கு வந்தனங் கூறினர். அவ்வாறே மேரின் லயன் ஸ்டேஷனில் நான் இறங்கினேன். நண்பர் ஒருவரின் வண்டி அந்தப் பக்கம் போய்க்கொண்டிருந்தது. அவ்வண்டியிலேறி ரேவாசங்கர ஜாவேரியின் வீட்டில் என்னை விடும்படி சொன்னேன். நான் கைது செய்யப்பட்ட செய்தி ஜனங்களுக்குப் பெருங் கோப மூட்டி அவர்களை வெறி கொண்டவர்களாகச் செய்திருக்கிற தென்று அந்நண்பர் தெரிவித்தார். "பைதோனிக் கருகில் ஒவ்

வொரு நிமிஷமும் கலக முண்டாகலாமென்று எதிர்பார்க்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மாஜிஸ்டிரேட்டும், போலீஸாரும் அங்கு இதற்குள்ளாகவே போய்விட்டார்கள்" என்று அவர் சொன்னார்.

நான் ரேவாசங்கரின் வீட்டை யடைந்த தட்சணமே உமார் சோபானியும், அநுசூயா பாயும் அங்கு வந்து என்னை உடனே பைதோனிக்கு வருமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள். "ஜனங்கள் பொறுமை யிழந்து பெரிதும் பரபரப் படைந்திருக்கிறார்கள். எங்களால் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை. நீங்கள் நேரில் வந்தால் மட்டுமே அது முடியும்" என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

உடனே மறுபடியும் வண்டியில் ஏறினேன். பைதோனிக் கருகில் பெருங்கூட்டம் சேர்ந்திருப்பதைக் கண்டேன். என்னைக் கண்டதும் ஜனங்கள் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் பைத்தியங் கொண்டவர்களானார்கள். உடனே அவர்கள் ஓர் ஊர்வலமாகி என்னைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். "வந்தே மாதரம்" "அல்லாஹோ அக்பர்" என்ற கோஷங்கள் ஆகாயத்தை அளாவின. பைதோனியில் குதிரைப் போலீஸ் படையொன்றைக் கண்டோம். மேலிருந்து கற்கள் சரமாரியாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தன. அமைதியா யிருக்கும்படி கூட்டத்தை வேண்டிக் கொண்டேன். ஆனால் அந்தக் கல்மாரியிலிருந்து தப்ப முடியாதென்றே தோன்றிற்று. ஊர்வலம் அப்துர் ரஹமான் வீதியைத் தாண்டி, கிராபோர்டு மார்க்கெட் பக்கம் போகத் திரும்பியபோது, திடீரென்று குதிரைப் போலீஸ் படையொன்று எதிர்ப்பட்டது. ஊர்வலம் மேலே கோட்டைப்பக்கம் போகாமல் தடுப்பதற்காகக் குதிரைப் போலீஸார் வந்திருந்தனர். ஜனக்கூட்டமோ மிக நெருக்கமா யிருந்தது. ஆகவே போலீஸ் படையைப் பிளந்து கொண்டு கூட்டம் மேலே செல்லத் தொடங்கிவிட்டது. அப்பிரமாண்டமான கூட்டத்தில் என்னுடைய குரல் கேட்பதே இயலாத காரியம். இத்தகைய நிலைமையில், குதிரைப் படைக்குத் தலைமை வகித்த உத்தியோகஸ்தர், கூட்டத்தைக் கலைக்கும்

படி தம்முடைய வீரர்களுக்கு உத்திரவிட்டார். அவ்வளவு தான்! குதிரை வீரர்கள் தங்களுடைய ஈட்டிகளை வீசிக் கொண்டு கூட்டத்தில் புகுந்தார்கள். ஒரு நிமிஷம் நானும் காய மடைவேன் என்று தோன்றியது. ஆனால் அப்படி நடக்கவில்லை. ஈட்டிகள் எங்கள் மோட்டார் வண்டியை உராய்ந்ததுடன் நாங்கள் தப்பினோம். அவ்வீரர்கள் அதி வேகமாய் எங்களைத் தாண்டிச் சென்றார்கள். பொதுக்கூட் டம் சின்னபின்னமாயிற்று. ஜனங்கள் ஒரே குழப்பத்திற் குள்ளாயினர். பின்னர் ஓடத் தொடங்கினார்கள். சிலர் காலடியினால் மிதிபட்டார்கள். வேறு சிலர் உடம்பெல்லாம் காய மடைந்தனர். சிலர் நசுக்கப்பட்டனர். எள் விழுவதற் கும் இடமில்லாமல் நெருங்கிய அப்பெருங் கூட்டத்தில், குதிரைகள் போவதற்கு இடமே கிடையாது. ஜனங்கள் கலைந்து போவதற்கு வழியும் இல்லை. ஆதலின் குதிரை வீரர்கள் குருட்டுத்தனமாகக் கூட்டத்திற்குள் புகுந்து இடித்து மிதித்துக்கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் செய்த தென்னவென்று அவர்களுக்கே தெரியுமென என்னால் கருத முடியவில்லை. மொத்தத்தில், அது ஒரு பயங்கரக் காட்சியா யிருந்தது.

இவ்வாறு கூட்டம் கலைக்கப்பட்டது. அது முன்னேறு வது தடுக்கப்பட்டது. எங்கள் மோட்டாரை மட்டும் போக விட்டார்கள். நான் வண்டியைப் போலீஸ் கமிஷனர் ஆபீ ஸுக்கு முன்னால் நிறுத்தச் செய்தேன். போலீஸ் செய்கை யைப்பற்றி அவரிடம் புகார் செய்ய விரும்பினேன்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

மறக்கொணுச் சம்பவங்கள்—II

கமிஷனர் மிஸ்டர் கிரிப்பித்தின் காரியாலயத்துக்குச் சென்றேன். காரியாலயம் மாடிமீதிருந்தது. மாடிக் குச் செல்லும் படிகளில், போர் வீரர்கள் ஆயுத பாணிகளாய்

நிற்பதைக் கண்டேன். தாழ்வாரத்திலும் கூட்ட மதிகமாயிருந்தது. காரியாலயத்தின் உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டு உட்சென்றேன். மிஸ்டர் கிரிப்பித்துக்குப் பக்கத்தில் மிஸ்டர் பௌரிங் அமர்ந்திருந்தார்.

நான் கண்ட காட்சிகளைக் கமிஷனருக்கு எடுத்துக் கூறினேன். அவர் சுருக்கமாகப் பதிலளித்ததாவது :—"ஊர்வலம் கோட்டைக்குச் செல்வதை நான் விரும்பவில்லை. அங்கே போனால் நிச்சயமாய்க் கலவரம் நிகழ்ந்திருக்கும். வெறுமனே சொன்னால் ஜனங்கள் கேட்கமாட்டார்கள் என்று கண்டேன். ஆதலின் கூட்டத்தைத் தாக்கும்படி குதிரைப் போலீஸாருக்கு உத்திர விடுதல் அவசியமாயிற்று."

"ஆனால் அதன் பலன் என்னவாகுமென்றும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே? குதிரைகள் ஜனங்களை மிதியாமல் கூட்டத்தில் புகுந்து எப்படிச் செல்ல முடியும்? குதிரைப் போலீஸாரை அனுப்பியது முற்றும் அநாவசியம்" என்று நான் சொன்னேன்.

"அதை நிர்ணயிக்க வேண்டியவர் நீங்களல்ல. ஜனங்களுக்கு நீங்கள் செய்யும் போதனையினால் என்ன நேரிடுமென்பதை உங்களைவிட, போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களாகிய நாங்கள் நன்றாக அறிவோம். ஆரம்பத்திலேயே கண்டிப்பான நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டால், நிலைமை மீறிப் போய்விடும். ஜனங்கள் உங்களுடைய கட்டுக்கு அடங்காமல் போய் விடுவார்களென்று உங்களுக்கு நிச்சயமாய்ச் சொல்வேன். சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமை என்பது அவர்களுக்கு எளிதில் புலனாகிவிடும். ஆனால் அமைதிகாக்கும் கடமையை அவர்களால் உணரமுடியாது. உங்களுடைய நோக்கங்கள் நல்லவை யென்பதைப்பற்றி எனக்குச் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால் ஜனங்கள் அவற்றை அறிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் மனம் போன வழியேதான் நடப்பார்கள்" என்று மிஸ்டர் கிரிப்பித் கூறினார்.

"இங்கேதான் நீங்கள் சொல்வதை நான் மறுக்கிறேன்.

ஜனங்கள் இயற்கையில் பலாத்காரத்தை விரும்புவோரல்லர். அமைதியே அவர்கள் இயல்பாகும்" என்று நான் பதிலளித்தேன்.

இவ்வாறு நீண்ட நேரம் விவாதித்தோம். கடைசியாக மிஸ்டர் கிரிப்பித் கேட்டதாவது :—"ஜனங்கள் உங்களுடைய போதனையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்று நீங்கள் உறுதி பெற்றால், அப்போது என்ன செய்வீர்கள் ?"

"அவ்வுறுதி பெற்றால் உடனே சட்ட மறுப்பை நிறுத்திவிடுவேன்."

"உண்மையாகவா ? விடுதலை செய்த தக்ஷணமே, பஞ்சாபுக்குப் போவேனென்று மிஸ்டர் பௌரிங்கிடம் சொன்னீர்களே ?"

"ஆம் ; அடுத்த வண்டியில் புறப்படத்தான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் இன்று அது இயலாத காரியம்."

"கொஞ்சம் பொறுமையுடனிருந்தால் ஜனங்களுக்கு உங்கள் போதனை ஏறவில்லையென்று நீங்களே நிச்சயம் பெறுவீர்கள். ஆமதாபாத்தில் இப்பொழுது என்ன நடக்கிறதென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா ? அமிர்தசரஸில என்ன நடந்திருக்கிறது என்று தெரியுமா ? எங்கே பார்த்தாலும் ஜனங்கள் வெறிகொண்டு விட்டார்கள். உண்மையில் எல்லா விவரங்களும் இன்னும் எனக்கே வந்து சேரவில்லை. தந்திக் கம்பிகள் சிலவிடங்களில் அறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் கலவரங்களுக் கெல்லாம் பொறுப்பு உங்களையே சாருமென்று நான் ஏன் சொல்லக் கூடாது ?"

"அவ்வாறு நான் கண்டால் அப்பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளச் சிறிதும் தயங்கமாட்டேன். இது நிச்சயம். ஆமதாபாத்தில் கலவரங்கள் நிகழ்ந்திருப்பது உண்மையென்று தெரிந்தால் எனக்கு மிக்க மனத்துயரமும் வியப்பும் உண்டாகும். அமிர்தசரஸில் என்ன நிகழுமென்று நான் எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. நான் அவ்விடத்துக்குப் போனதே கிடையாது. அங்கே எவருக்கும் என்னைத் தெரியவும் தெரியாது.

ஆனால் பஞ்சாபைப் பொறுத்த வரையிலுங்கூட நான் ஒன்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லமுடியும். பஞ்சாப் அரசாங்கம் நான் அங்கே செல்வதைத் தடுத்திராவிட்டால், அமைதி காப்பதற்கு நான் பெரிதும் உதவி செய்திருப்பேன். என்னைத் தடுத்ததனால், அவர்கள் ஜனங்களுக்கு அநாவசியமாகக் கோபமூட்டினார்கள்."

இவ்வாறு நாங்கள் நெடுநேரம் வாதமிட்டோம். நாங்கள் இருவரும் ஒத்துப்போவது இயலாத காரியமாயிருந்தது. சௌபாத்தி கடற்கரையில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேச உத்தேசித்திருப்பதாகவும், ஜனங்களுக்கு அமைதி காக்கும்படி சொல்லப் போவதாகவும் அவரிடம் கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டேன். அவ்வாறே சௌபாத்தி கடற்கரையில் கூட்டம் நடந்தது. சத்தியாக்கிரகத்தின் நிபந்தனைகளைப் பற்றியும் அஹிம்சையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கடமையைப் பற்றியும் விரிவாகப் பேசினேன். "சத்தியாக்கிரகம் உண்மையாளருக்கே உரிய ஆயுதமாகும். சத்தியாக்கிரகி அஹிம்சையைக் கடைப் பிடிப்பதாகப் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறான். ஜனங்கள் மனோவாக்குக் காயங்களினால் அஹிம்சா தர்மத்தை அநுஷ்டியாத வரையில் நான் பொதுஜன சத்தியாக்கிரகம் நடத்த முடியாது" என்று அவர்களுக்குச் சொன்னேன்.

ஆமதாபாத்தில் கலவரங்கள் நிகழ்ந்ததாக அநுசூயா பாய்க்கும் செய்தி கிடைத்திருந்தது. அவரும் பம்பாயில் கைது செய்யப்பட்டதாக ஆமதாபாத்தில் யாரோ வதந்தி கிளப்பி விட்டிருந்தார்கள். இச் செய்தியினால் ஆலைத் தொழிலாளர்கள் வெறிகொண்டு வேலை நிறுத்தம் செய்து பலாத்காரச் செயல்கள் நிகழ்த்தினார்கள். ஒரு சார்ஜண்டு அடித்துக் கொல்லப்பட்டார்.

நான் ஆமதாபாத்துக்குச் சென்றேன். நதியாத் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கருகில் ரயில் தண்டவாளங்களைப் பெயர்க்க முயற்சி செய்யப் பட்டதாகவும், வீரம்காமில் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர் கொலை செய்யப்பட்டதாகவும், ஆமதாபாத்

தில் இராணுவச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்திருப்பதாகவும் அறிந்தேன். ஜனங்கள் பயப்பிராந்தி கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பலாத்காரச் செயல் புரிந்ததற்கு வட்டியுடன் சேர்த்துப் பழிக்குப் பழி வாங்கப்பட்டு வந்தது.

ஸ்டேஷனில் காத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர், கமிஷனர் மிஸ்டர் பிராட்டிடம் என்னை அழைத்துப் போனார். அவர் கோபத்தினால் துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவரிடம் சாந்தமாகப் பேசிக் கலவரங்கள் நிகழ்ந்து விட்டதற்காக என்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்தேன். இராணுவச் சட்ட அமுல் அநாவசியமென்னும் என் கருத்தைத் தெரிவித்தேன். அமைதி நிலைநாட்டுவதற்காகச் செய்யப்படும் எல்லா முயற்சிகளிலும் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருப்பதாய்ச் சொன்னேன். சபர்மதி ஆசிரம மைதானத்தில் பொதுக்கூட்டம் ஒன்று நடத்த அநுமதியும் கேட்டேன். இந்த யோசனை அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. ஏப்ரல் மாதம் 13ந்தேதி ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று கூட்டம் நடந்ததாக எனக்கு ஞாபகம். அன்றைய தினமோ, மறுநாளோ இராணுவச் சட்ட அமுல் நீக்கப்பட்டது. கூட்டத்தில் ஜனங்களுக்கு அவர்களுடைய தவறை உணர்த்த முயன்றேன். அவர்களுடைய பலாத்காரச் செயல்களுக்குப் பிராயச் சித்தமாக மூன்று நாள் நான் உண்ணாவிரதம் கொள்ளப் போவதாகத் தெரிவித்தேன். ஜனங்களையும் ஒரு நாள் விரதம் அநுஷ்டிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டேன். பலாத்காரக் குற்றம் செய்தவர்கள் முன் வந்து தங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினேன்.

என்னுடைய கடமை எனக்கு மிகத் தெளிவாயிருந்தது. ஆமதாபாத் தொழிலாளர்களிடையே நான் அதிக காலம் செலவிட்டிருக்கிறேன். அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்திருக்கிறேன். அவர்களிடம் உயர் நடக்கையை நான் எதிர் பார்த்தேன். அத்தகையவர்கள் கலவரங்களில் கலந்துகொண்டது என்னால் பொறுக்க முடியாததாயிற்று. அவர்களுடைய குற்றத்தில் எனக்கும் பங்கு உண்டென்று கருதினேன்.

குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி ஜனங்களுக்குப் புத்தி மதி கூறியது போலவே அக்குற்றங்களை மன்னித்து விடும்படி அரசாங்கத்துக்கும் யோசனை சொன்னேன். இருவரும் என் பேச்சுக்குச் செவிசாய்க்கவில்லை.

காலஞ் சென்ற ஸர் ராமா பாயும், ஆமதாபாத் நகரவாசிகள் மற்றுஞ் சிலரும் என்னிடம் வந்து சத்தியாக்கிரகத்தை நிறுத்தி வைக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள் இவ் வேண்டுகோளுக்கு அவசியமே கிடையாது. ஏனெனில் ஜனங்கள் அஹிம்சா தர்மத்தை நன்குணரும் வரையில் சத்தியாக்கிரகத்தை நிறுத்தி வைப்பதென்று நான் முன்னமே முடிவு செய்துவிட்டேன். அந் நண்பர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

ஆனால் இம் முடிவினால் மனவருத்தமுற்ற வேறு சிலருமிருந்தார்கள். எங்கெங்கும் அமைதி குடி கொண்டிருக்க வேண்டுமென நான் எதிர் பார்த்தால், சத்தியாக்கிரகம் தொடங்குவதற்கு அதை ஒரு நிபந்தனையாக ஏற்படுத்தினால், பொதுஜன சத்தியாக்கிரகம் என்றுமே சாத்தியமில்லை யென அவர்கள் கருதினார்கள். அவர்களுடன் கருத்து வேற்றுமை கொள்ள எனக்கு வருத்தமாகவே யிருந்தது. நான் எவரிடையே வேலை செய்து வந்தேனோ, எவர் அஹிம்சையைக் காப்பதற்கும் துன்பஞ் சகிப்பதற்கும் சித்தமா யிருப்பார்களென்று எதிர் பார்த்தேனோ, அவர்களே பலாத்காரத்தைக் கைக்கொண்டார்களென்றால், சத்தியாக்கிரகம் நிச்சயமாய் அசாத்தியமேயாகும் ஜனங்களை சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தில் நடத்த விரும்புவோர், அதற்கு இன்றியமையாத அளவிலேனும், அவர்களை அஹிம்சை எல்லைக்குள் வைக்க ஆற்றலுள்ளவர்களா யிருக்க வேண்டுமென்று நான் உறுதியான அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தேன். இன்றளவும் நான் அக்கருத்தே கொண்டுள்ளேன்.

முப்பத்து மூன்றும் அத்தியாயம்

"இமாலயத் தவறு"

ஆமதாபாத் கூட்டம் முடிந்த உடனே நதியாத்துக்குச் சென்றேன். இங்கே தான் முதன் முதலில் 'இமாலயத் தவறு' என்னும் சொற்றொடரை உபயோகித்தேன். பின்னால் இச்சொற்றொடர் தேசத்திலே மிகப் பிரபலமாயிற்று. ஆமதாபாத்திலிருந்த போதே என் தவறினை ஒருவாறு உணரத் தொடங்கி யிருந்தேன். ஆனால் நதியாத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள நிலைமையை நேரில் பார்த்ததுடன் கேதா ஜில்லாவில் ஏராளமான ஜனங்கள் கைது செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டபோது நான் செய்த பெருந் தவறு எனக்குச் சட்டென்று தெளிவாயிற்று. கேதா ஜில்லாவிலும் மற்றவிடங்களிலுமுள்ள ஜனங்களை உரியகாலத்துக்கு முன்பே சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை மேற் கொள்ளும்படி சொல்லி விட்டதாய் இப்போது அறியலானேன். அங்கு நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் என் கருத்தை வெளியிட்டேன். இவ்வாறு என் தவறை ஒப்புக் கொண்டதால் பலராலும் எள்ளி நகையாடப்பட்டேன். எனினும் அவ்வாறு என் தவறை ஒப்புக் கொண்டதற்காக, நான் எப்போதும் வருந்தியது கிடையாது. ஒருவன் தன்னுடைய தவறுகளை மிகைப்படுத்தியும் பிறருடைய தவறுகளைச் சிறிதாக்கியும் பார்க்கப் பயின்றால் மட்டுமே இரண்டையும் நியாயமாக மதிப்பிடக் கூடுமென்பது என் கொள்கையாகும். சத்தியாக்கிரகியாக விரும்பும் ஒருவன் இவ்விதியை மனப் பூர்வமாகவும் சிறிதும் பிறழாமலும் அனுசரித்து வருதல் அவசியமென்று நான் கருதுகிறேன்.

அந்த இமாலயத் தவறு யாதென்று இப்போது பார்ப்போம். ஒருவன் சாத்வீகச் சட்டமறுப்புக்குத் தகுதி பெறுவதற்கு முன்னால், இராஜாங்கச் சட்டங்களுக்கு விருப்பத்துடனும, மரியாதையுடனும் பணிந்து நடந்திருக்க வேண்டும். பெரும்பாலும நாம் தண்டனை பயத்தை முன்னிட்டே சட்டங்களுக்குப் பணிந்து நடக்கிறோம். அதிலும் ஒழுக்கநெறி

யின்பாற் பட்டன வல்லாத சட்டங்களின் விஷயத்தில் இது பெரிதும் உண்மையாகும். உதாரணமாக, கண்ணியமும் மரியாதையுமுள்ள ஒரு மனிதன் திருடுதல் கூடாது என்னும் சட்டமில்லாமற் போயினும் உடனே திருட்டுத் தொழிலை மேற்கொள்ள மாட்டான். ஆனால் இவனே இருட்டிய பின்னர் பைசைசிள் வண்டிகளில் விளக்குப் போடவேண்டு மென்னும் விதியைப் புறக்கணிப்பதில் சிறிதும் தயங்குவதில்லை. இவ் விஷயத்தில் இனிமேல் ஜாக்கிரதையா யிருக்கும்படி புத்திமதி சொன்னல் அதை குறித்துக் கோபங் கொள்ளாமல் இருப்பானு வென்பதே சந்தேகத்துக்கிடம். ஆனால் இந்த விதி கட்டாய மாகச் செய்யப்பட்டால் அதை மீறுவதால் விளையக்கூடிய அசௌகரியங்களை முன்னிட்டேனும் அதற்குப் பணிந்து நடப்பான். இதை மனப்பூர்வமான கீழ்ப்படிதல் என்று சொல்ல முடியாது. சத்தியாக்கிரகியோ வெனில், சட்டங் களுக்கு மனப்பூர்வமாகக் கீழ்ப்படிதல் வேண்டும். கட்டாயத் திற்காக வன்றித் தன்னுடைய சொந்த மனோ விருப்பத்தி ஞல், பரிசுத்தமான கடமையென்று கருதி அவன் சமூகத் தின் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிகிறுன்.

இவ்வாறு ஒருவன் சமூகச் சட்டங்களுக்குச் சிறிதும் பிறழாமல் பணிந்து நடக்கப் பயின்ற பின்னரே, எந்தச் சட் டங்கள் நல்லவை, நியாயமானவை, எவை அதர்மமான, அநி யாயச் சட்டங்கள் என்பதை நிர்ணயிக்கத் தகுதி பெறுகி முன். அப்போது தான் சில குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் சிற்சில சட்டங்களை மறக்கவும் அவனுக்கு உரிமை ஏற்படுகி றது. இந்த இன்றியமையாத நிபந்தனையைக் கவனியாது விட்டதுதான் என்னுடைய தவருகும். ஜனங்கள் இம்முறை யில் தங்களைத் தகுதி செய்துகொள்வதற்கு முன்னுல் அவர் களைச் சட்டமறுப்புத் தொடங்கும்படி நான் கேட்டுக்கொண்டு விட்டேன். என்னுடைய இத்தவறு இமயமலைபோல் பெரிய தாய் எனக்குக் காணப்பட்டது. நான் கேதா ஜில்லாவில் பிரவேசித்த உடன் கேதா சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தின் பழைய ஞாபகங்களெல்லாம் திரும்பி வரவே, இவ்வளவு

தெளிவான விஷயத்தை நான் உணராமல் போனது எங்ஙனமென்று வியப்புற்றேன். ஜனங்கள் சாத்விகச் சட்டமறுப்புச் செய்யத் தகுதி பெறுவதற்கு முன்னால் அதன் ஆழ்ந்த உட்பொருள்களைப் பூரணமாய் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டிய தவசியமென இப்போது நன்கறிந்தேன்.

ஆனால் ஒரு கேள்வி நியாயமாகக் கேட்கலாம். அடிக்கடி சட்டங்களை மீறி நடப்பதையே வழக்கமாகக் கொண்ட ஜனங்கள் சட்டமறுப்பின் தத்துவம் முழுவதையும் திடரென்று அறிந்துகொள்வதோ, அதன் எல்லைக்குள் கண்டிப்பாக நிற்பதோ எப்படிச் சாத்தியமாகும் என்று வினவலாம். ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான ஜனங்கள் மேற்கூறிய நிபந்தனைக ளெல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொள்ளுதல் அருமைதான். ஆதலின் ஜனத்திரள் சட்டமறுப்பை மீண்டும் தொடங்குவதற்கு முன்னால் நன்கு பயிற்சி பெற்றவர்களும் தூய இதயமுள்ளவர்களும் சத்தியாக்கிரஹ நிபந்தனைகளைப் பூரணமா யறிந்தவர்களுமான தொண்டர் கூட்டமொன்றை அமைத்தல் அவசியமாகும். அவர்கள் ஜனங்களுக்கு இந்நிபந்தனைகளை விளக்கிக் கூறி இடைவிடாத எச்சரிக்கையுடனிருந்து அவர்களை நேர் வழியில் நடத்தக்கூடும்.

இத்தகைய எண்ணங்கள் நிரம்பிய உள்ளத்துடன் நான் பம்பாய் சேர்ந்தேன். அங்கே யிருந்த சத்தியாக்கிரஹ சபையின் மூலமாய் சத்தியாக்கிரஹத் தொண்டர் படை ஒன்றை அமைத்தேன். அவர்களுடைய உதவி கொண்டு ஜனங்களுக்கு சத்தியாக்கிரஹத்தின் உட்பொருளை உணர்த்தும் வேலை தொடங்கினேன். இவ்விஷயமாகத் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிடுவதன் மூலமாகவே, இவ்வேலை பெரிதும் நடந்து வந்தது. ஒரு புறத்தில் இம்முயற்சி நடந்து கொண்டிருக்கையில் ஜனங்களுக்கு சத்தியாக்கிரஹத்தின் சமாதான வேலைத் திட்டத்தில் சிரத்தை யுண்டாக்குவது கஷ்டமென்பதை நான் தெளிவாக அறியக்கூடியதா யிருந்தது. தொண்டர்கள் பெருந் தொகையாகப் பதிவு செய்துகொள்ள முன் வரவில்லை. பதிவு செய்து கொண்டவர்களிலும் எல்லாரும் ஒழுங்காகப்

பயிற்சி பெறுவதற்கு வரவில்லை. நாளாக ஆக, புதிய தொண்டர்கள் அதிகமாய் வருவதற்குப் பதிலாக உள்ளவர்களும் கலைந்துபோகத் தொடங்கினர். சாத்வீக சட்டமறுப்புப் பயிற்சி நான் முதலில் எதிர்பார்த்தது போல அவ்வளவு விரைவாக அபிவிருத்தி யடையாதென்பதை நன்கறிந்தேன்.

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

'நவஜீவன்' 'எங் இந்தியா'

இவ்வாறு அஹிம்சா தர்மத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான முயற்சி நிதானமாக அபிவிருத்தி யடைந்து கொண்டிருக்கையில், அரசாங்கத்தார் சட்டங்களைக் காற்றில் பறக்க விட்டு அடக்குமுறையைப் பலமாகக் கையாண்டு வந்தனர். இவ்வடக்கு முறை பஞ்சாபில் தன் பூரண தோற்றத்துடன் தாண்டவமாடிற்று. தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். இராணுவச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. அதாவது சட்டமென்பதே இல்லாமல் போயிற்று. விசேஷ நீதிமன்றங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. இவை உண்மையில் நீதி வழங்கும் மன்றங்கள் அல்ல. ஓர் யதேச்சாதிகாரியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைக்கும் கருவிகளாகவே இருந்தன. நீதி முறைமைக்கு முற்றும் மாறாக, சாட்சியத்துடன் சற்றும் பொருந்தாத கொடுந் தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டன. அமிர்தசரவில் குற்றமற்ற ஆடவரும் பெண்டிரும் புழுக்களைப் போல் வயிற்றினால் ஊர்ந்து செல்லும்படி செய்யப் பட்டார்கள். இந்தக் கொடுமைக்கு முன்னால், ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலையும் பிரமாதமில்லை யென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. எனினும் இந்திய ஜனங்களின் கவனத்தையும் உலகின் கவனத்தையும் பெரிதும் கவர்ந்தது இந்தப் படுகொலையே யாகும்.

பலாபலன்களைக் கவனியாமல் பஞ்சாபுக்கு உடனே புறப்பட்டுச் செல்லும்படி நான் வற்புறுத்தப் பட்டேன்.

அங்கே போக அநுமதி வேண்டி இராஜப் பிரதிநிதிக்குக் கடிதம் எழுதினேன்; தந்தியுமடித்தேன்; ஒன்றும் பயனில்லை. அவ்வநுமதியின்றி நான் புறப்பட்டுச் சென்றால் பஞ்சாபின் எல்லையைத் தாண்டுவதற்கு என்னை விடப்போவதில்லை. சட்ட மறுப்புச் செய்வதுடன் நான் திருப்தியடைய வேண்டியதுதான். ஆதலின் இந்நிலைமையில் என்ன செய்வதென்பது ஒரு பெரிய பிரச்னையாயிற்று. இது என்னைத் திகைப்படையச் செய்துவிட்டது. அத்தருணத்தில் நான் பஞ்சாப்பில் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்னும் தடை உத்திரவை மறுத்தால், அதைச் சாத்வீக மறுப்பென்றே சொல்வதற்கில்லை யென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. ஏனெனில் சாத்வீக சட்டமறுப்புக்கு வேண்டிய அமைதி அப்போது நாட்டில் குடிகொண்டிருக்கவில்லை. பஞ்சாபில் தலை விரித்தாடிய அடக்குமுறையினால் ஜனங்களின் கோபம் இன்னும் அதிகமாகிக் கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. இத்தகைய சமயத்தில் சட்ட மறுப்புச் செய்தல் எரிகின்ற தீயில் எண்ணெய் ஊற்றுவதாகு மென்று எண்ணினேன். ஆதலின் நண்பர்கள் எனக்குக் கூறிய யோசனைக்கு மாறாக, பஞ்சாபுக்குப் போகவேண்டாமென்றே தீர்மானித்தேன். இத்தகைய தீர்மானம் செய்ய வேண்டி யிருந்தது எனக்கு அளவில்லாத துன்பமளித்தது. பஞ்சாபில் நிகழ்ந்த கொடுமைகளையும், அநீதிகளையும் பற்றிய செய்திகள் தினந்தோறும் வந்து கொண்டே யிருந்தன. ஆனால் நானோ கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்து பல்லைக் கடிப்பதைத் தவிர, வேறெதுவும் செய்ய இயலாதவனா யிருந்தேன்.

அப்போது "பம்பாய் கிரானிகி"ளை மகாபலம் பொருந்திய பத்திரிகையாக்கி யிருந்த ஸ்ரீ ஹார்னிமனைத் திடீரென்று அதிகாரிகள் பிடித்து வெளியேற்றினார்கள். அரசாங்கத்தின் இச்செயல் இழிவினும் இழிவானதாக எனக்குத் தோன்றிற்று. அதை நினைத்தால் இன்றைக்கும் எனக்கு அருவருப்பா யிருக்கிறது. ஸ்ரீ ஹார்னிமன் சட்ட விரோதமான கலவரத்தை விரும்பவில்லை யென்பது எனக்குத் தெரியும். சத்தியாக்கிர

கக் கமிட்டியின் அநுமதியின்றி நான் பஞ்சாப் அரசாங்கத்தின் தடை யுத்திரவை மீறியது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. சட்ட மறுப்பை நிறுத்திவைக்கும் யோசனையை அவர் முழுதும் ஆதரித்திருந்தார். சட்டமறுப்பை நிறுத்தி வைப்பதென்னும் என் தீர்மானத்தை வெளியிடுவதற்கு முன்பே அவர் அப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்பதாக ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். ஆனால் அவர் பம்பாயிலும் நான் ஆமதாபாத்திலும் இருந்தபடியால் நான் என் முடிவை வெளியிட்ட பின்னரே அக் கடிதம் கிடைத்தது. எனவே அவர் திடீரென்று நாடு கடத்தப்பட்டது எனக்கு மிக்க துன்பமும் வியப்பும் அளித்தது.

இந்நிகழ்ச்சிகளின் பயனாக, "பம்பாய் கிரானிகிள்" பத்திரிகையின் நிர்வாகிகள் என்னை அப்பத்திரிகை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஜனாப் பிரெல்வி ஏற்கனவே உதவி ஆசிரியராயிருந்தார். ஆதலின் நான் செய்யவேண்டியது அதிகம் இருக்கவில்லை. எனினும் ஒரு வேலையை ஏற்றுக் கொண்டால் அதில் முழுதும் ஈடுபடுவது என் வழக்கமாதலால் இந்தப் பொறுப்பு என்னுடைய சிரமத்தை அதிகமாக்கிற்று.

அரசாங்கத்தார் விரைவிலேயே என்னுடைய சிரமத்தைப் போக்க முன் வந்தனர். அவர்களுடைய நடவடிக்கையினால் "பம்பாய் கிரானிகள்" பத்திரிகையை நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று.

"கிரானிகிள்" நிர்வாகத்தை நடத்தி வந்த நண்பர்களான ஜனாப் உமார் சோபானியும், ஸ்ரீமான் சங்கர்லால் பாங்கரும் இத்தருணத்தில் "யங் இந்தியா'வையும் நிர்வகித்து வந்தார்கள். "கிரானிகிள்" அடக்கப்பட்டு விட்டபடியால் நான் "யங் இந்தியா" ஆசிரியர் பதவியை ஏற்க வேண்டுமென்றும், அதை வாரம் இருமுறைப் பத்திரிகையாக்கி நடத்த வேண்டுமென்றும் யோசனை சொன்னார்கள். நானும் இத்தகைய உணர்ச்சி கொண்டிருந்தேன். சத்தியாக்கிரஹத்

தின் உட்கருத்தைப் பொது ஜனங்களுக்கு விளக்கிக் கூற வேண்டுமென்று எனக்கு ஆவல் இருந்தது. இம்முயற்சியின் மூலமாகப் பஞ்சாப் நிலைமையைக் குறித்தும் ஓரளவு என்னுடைய கடமையைச் செய்யலாமென்று எண்ணினேன். நான் என்ன எழுதினாலும் அதன் முடிவான பயன் சத்தியாக்கிரஹமேயாகும். அரசாங்கத்துக்கும் இது தெரிந்தேயிருந்தது. எனவே, இந் நண்பர்கள் கூறிய யோசனையை உடனே ஏற்றுக்கொண்டேன்.

ஆனால் ஆங்கில பாஷையின் மூலமாகப் பொது ஜனங்களுக்கு சத்தியாக்கிரஹப் பயிற்சி எவ்வாறளிக்க முடியும்? நான் முக்கியமாக வேலை செய்தற்குரிய இடம் குஜராத்தேயாகும். ஜனப் சோபானி, ஸ்ரீமான் பாங்கர் இவர்களுடன் ஸ்ரீ இந்துலால் யாக்னிக் என்பாரும் அப்போது தொடர்புள்ளவரா யிருந்தார். இவர் "நவஜீவன்" என்னும் குஜராத்தி மாதப் பத்திரிகையை அப்போது நடத்தி வந்தார். மேற்கூறிய நண்பர்களே இதற்கும் பொருளுதவி செய்து வந்தார்கள். இம்மாதப் பத்திரிகையையும் அவர்கள் என் வசங் கொடுத்தார்கள். ஸ்ரீ இந்துலால் யாக்னிக் என்பாரும் அதில் வேலை செய்ய இசைந்தார். மாதப் பத்திரிகை வார இதழாக மாற்றப்பட்டது.

இதற்கிடையில் "கிராணிகிள்" புத்துயிர் பெற்றது. எனவே "எங் இந்தியா" பழையபடி வாரப் பத்திரிகை யாக்கப்பட்டது. இரண்டு வாரப் பத்திரிகைகளை இரண்டிடங்களில் நடத்தல் எனக்கு மிகவும் அசௌகரியமா யிருக்குமென்றெண்ணினேன். மேலும் அதிக பணச் செலவுக்கும் இடமாகும். "நவஜீவன்" ஏற்கனவே ஆமதாபாத்தில்தான் நடந்துவந்தது. எனவே, என் யோசனையின்படி "எங் இந்தியா"வும் அவ்விடத்துக்கு மாற்றப்பட்டது.

இம்மாறுதலுக்கு வேறு காரணங்களும் இருந்தன. "இண்டியன் ஒபீனியன்" என்ற பத்திரிகை நடத்தியதில் நான் பெற்ற அநுபவத்திலிருந்து இத்தகைய பத்திரிகைகளுக்குச் சொந்த அச்சுக்கூடம் வேண்டுமென்று அறிந்திருந்தேன்.

மேலும் அப்போது இந்தியாவில் அமுலிலிருந்த அச்சுச்சட்டங்கள் மிகக் கடுமையானவை. எனவே, என் உள்ளக் கருத்துக்களை உள்ளபடி வெளியிட வேண்டுமானல், லாபத்தைக் கருதி நடக்கும் அச்சுக்கூடங்கள் அவற்றை அச்சடிக்கத் தயங்குதல் இயல்பே யாகும். எனவே, சொந்த அச்சுக்கூடம் ஒன்று ஏற்படுத்துவது அத்தியாவசியமாயிற்று. சொந்த அச்சுக்கூடம் நடத்த ஆமதாபாத்திலேயே அதிக சௌகரியம் உண்டாதலால் "எங் இந்தியா"வையும் அங்கே கொண்டுபோக வேண்டி யிருந்தது.

இந்தப் பத்திரிகைகளின் மூலமாய்ப் பொது ஜனங்களுக்கு சத்தியாக்கிரஹ தத்துவங்களை என்னாலியன்ற வளவு போதிக்கும் வேலையைத் தொடங்கினேன். இவ்விருபத்திரிகைகளும் மிகவும் ஏராளமான சந்தா நேயர்களை யடைந்தன. ஒரு சமயம் ஏறக்குறைய 40,000 சந்தாதாரர் வரையில் ஒவ்வொரு பத்திரிகைக்கும் ஏற்பட்டார்கள். ஆனல் "நவஜீவன்" நேயர்கள் ஒரே யடியாகப் பெருக, "எங் இந்தியா" வாசகர்கள் நிதானமாகவே பெருகி வந்தார்கள். நான் சிறைப்பட்ட பின்னர் இவ் விரு பத்திரிகைகளுக்கும் சந்தாதாரர் மிகவும் குறைந்து விட்டனர் தற்போது எட்டாயிரம் சந்தாதாரர்களுக்கும் குறைவாகவே யிருக்கிறார்கள்.

முதலிலிருந்தே இப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் ஏற்றுக்கொள்ள நான் மறுத்து விட்டேன். அதனல் அவை நஷ்டம் எதுவும் அடைந்ததாக நான் கருதவில்லை. அதற்கு மாருக, அவற்றின் சுதந்திரம் பாதுகாக்கப் படுவதற்கு மேற்படி தீர்மானம் பெரிதும் துணை செய்தது என்பது என் நம்பிக்கை.

நான் மன அமைதி பெறுவதற்கும் இப்பத்திரிகைகள் ஓரளவு எனக்கு உதவி செய்தன. எவ்வாறெனில், உடனே சட்டமறுப்புத் தொடங்குதல் இயலாதிருந்த நிலையில், என்னுடைய கருத்துக்களைத் தாராளமாக வெளியிடவும் ஜனங்களுக்கு உற்சாக மூண்டு பண்ணவும் அவை சாதனங்களாயிருந்தன. இவ்வாறு இந்தச் சோதனை காலத்தில் இவ்விரு

பத்திரிகைகளும் ஜனங்களுக்குச் சிறந்த ஊழியம் செய்தன என்பது என் அபிப்பிராயமாகும். இராணுவச் சட்டத்தின் கொடுமையைத் தணிப்பதற்கு அவை தங்களாலியன்ற அளவில் உதவி செய்தன வென்றும் நான் கருதுகிறேன்.

முப்பத் தைந்தாம் அத்தியாயம்

பஞ்சாப்பில்

பஞ்சாப்பில் நிகழ்ந்தவைகளுக் கெல்லாம் நானே பொறுப்பாளி யென்று ஸர் மைக்கேல் ஓட்வயர் கருதினார். ஆத்திரமுள்ள சில பஞ்சாப் இளைஞர்களோ இராணுவச் சட்டத்துக்கு என்னைப் பொறுப்பாளியாகக் கொண்டார்கள். நான் சட்டமறுப்பை நிறுத்தி யிராவிட்டால் ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலை நிகழ்ந்திராதென்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் பஞ்சாப்புக்கு வந்தால் என்னைக் கொலை செய்து போடுவதாகக் கூட அவர்கள் அச்சுறுத்தினார்கள்.

ஆனால் நான் கடைப்பிடித்த வழி மிக நேரியதென்றும் ஆட்சேபத்துக் கிடமற்றதென்றும் நான் கருதினேன். அறிவுடையவர் எவரும் என் செயலைப் பிழைபடக் கொள்ள முடியாதென்றும் நம்பினேன்.

பஞ்சாப்புக்கு செல்ல வேண்டுமென்று பரபரப்புக் கொண்டேன். இதற்கு முன் நான் அம்மாகாணத்துக்குப் போனதே கிடையாது. அதனால் நேரில் சென்று நிலைமையைக் கவனிக்கவேண்டு மென்னும் ஆவல் மிகுதியாயிற்று. என்னைப் பஞ்சாப்புக் கழைத்திருந்த டாக்டர் சத்தியபால், டாக்டர் கிச்லூ, பண்டித ராம்போஜ் தத்தர் ஆகியவர்கள் இப்போது சிறைக்கூடத்தில் வதிந்தார்கள். ஆனால் அரசாங்கத்தார் அவர்களையும் மற்றவர்களையும் அதிக காலம் சிறையில் வைத்திருக்கத் துணிய மாட்டார்கள் என்று நான் எண்ணினேன். நான் பம்பாயிலிருந்த போதெல்லாம் பஞ்சாபியர் ஏராளமாக வந்து என்னைப் பார்ப்பது வழக்கமா யிருந்து வந்தது. இச்

சந்தர்ப்பங்களில் நான் கூறிய தேறுதல் மொழிகள் அவர்களுக்கு ஆறுதல் தந்து வந்தன. அக்காலத்தில் என்னிடமிருந்த தன்னம்பிக்கை அருகில் வருவோரை யெல்லாம் தொற்றிக் கொள்வதா யிருந்தது.

ஆனல் நான் பஞ்சாப்புக்குச் செல்லும் பிரயாணத்தை அடிக்கடி தள்ளிப்போட வேண்டியதாயிற்று. நான் அங்கே போவதற்கு அநுமதி கேட்ட ஒவ்வொரு முறையும் இராஜப் பிரதிநிதி "பொறுங்கள்" என்றே சொல்லி வந்தார். இவ்வாறே நாட்கள் கழிந்து வந்தன.

இதற்கிடையில், இராணுவச் சட்டத்தின் கீழ் பஞ்சாப் அரசாங்கம் புரிந்த செயல்களைக் குறித்து விசாரணை செய்ய ஹண்டர் கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ சி. எப். ஆண்ட்ரூஸ் அங்கே சென்றிருந்தார். அங்குள்ள நிலைமையைக் குறித்து அவர் எழுதிய கடிதங்கள் நெஞ்சத்தைப் பிளப்பனவா யிருந்தன. அக்கடிதங்களிலிருந்து, இராணுவச் சட்டக் கொடுமைகள் பத்திரிகைகளில் வெளியான விவரங்களைக் காட்டிலும் மிகுதியானவை யென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அவர் என்னை உடனே புறப்பட்டு வருபபடி வலியுறுத்தி எழுதினர். அதே சமயத்தில் உடனே பஞ்சாபுக்குச் செல்லும்படியாக மாளவியாஜி எனக்குத் தந்தி மேல் தந்தி யனுப்பினர். மீண்டு மொருமுறை நான் இராஜப்பிரதிநிதிக்குத் தந்திச் செய்தி யனுப்பி, இப்போதேனும் நான் பஞ்சாப்புக்குப் போகலாமாவென்று கேட்டேன். குறிப்பிட்ட தேதிக்குப் பின்னர் நான் அங்கே போகலாமென்று பதில் தந்தி கிடைத்தது. அக்டோபர் 17உயை அவர் குறிப்பிட்டதாக நினைக்கிறேன். ஆனல் திட்டமாக ஞாபகமில்லை.

நான் லாகூருக்கு வந்ததும் கண்ட காட்சியை என்றும் மறவேன். ரயில்வே நிலையத்தில் ஒரு மூலையிலிருந்து மற்றொரு மூலை வரையில் எள் விழவும் இடமின்றி ஜனங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். நீண்ட நாள் பிரிந்திருந்த அருமை உறவினர் ஒருவரைக் காண்பதற்குப் புறப்படுவது போல

அத்தியந்த ஆவலுடன் நகரவாசிகள் அனைவரும் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பியிருந்தார்கள். அளவுகடந்த மகிழ்ச்சியினால் அவர்கள் தலைகால் தெரியாதவர்களானார்கள். காலஞ்சென்ற பண்டித ராம்போஜ் தத்தரின் பங்களாவில் நான் தங்கினேன். என்னை விருந்ினனாக ஏற்று உபசரிக்கும் பொறுப்பு ஸ்ரீமதி சாரளா தேவிக்கு ஏற்பட்டது. உண்மையிலேயே அது பெரியதொரு பாரமேயாகும். ஏனெனில் அக்காலத்தி லிருந்தே நான் தங்கும் இடம் பெரிய சத்திர மாகிவரலா யிற்று.

பஞ்சாப்பின் பிரபல தலைவர்கள் அப்போது சிறையி லிருந்தபடியால் அவர்களுடைய ஸ்தானத்தைப் பண்டித மாளவியா, பண்டித மோதிலால், சுவாமி சிரத்தானந்தர் முதலி யோர் வகித்திருந்தார்கள். இது மிகவும் பொருத்தமே யாகு மென்று நான் கருதினேன். மாளவியாவையும், சிரத்தானந் தரையும் முன்னமே நான் நன்கறிவேன். ஆனால் முதன் முதலாக இப்போதுதான் மோதிலால்ஜியுடன் நெருங்கிப் பழகினேன். இவர்களும், சிறை செல்லும் பாக்கியம் பெறாத மற்ற பஞ்சாப் தலைவர்களும் என்னிடம் மிக்க விசுவாசம் காட்டியபடியால் அவர்கள் மத்தியில் 'அன்னியன்' என் னும் உணர்ச்சியே எனக்கு உண்டாகவில்லை.

ஹண்டர் கமிட்டியின் முன்பு சாட்சியம் விடுவதில்லை யென்று நாங்கள் ஒரு முகமாக முடிவு செய்தது இப்போது சரித்திரப் பிரசித்தியான விஷயமாகி விட்டது. அம்முடிவுக் குரிய காரணங்கள் அக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்டன வாத லின் இங்கே திருப்பிக் கூறவேண்டுவதில்லை. இத்தனை காலத்திற்குப் பின்னர் அந்நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போதும், மேற்படி கமிட்டியை நாங்கள் பகிஷ்கரிக் கத் தீர்மானித்ததும், அதற்குரிய காரணங்களும் முற்றும் சரியானவை யென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஹண்டர் கமிட்டியைப் பகிஷ்கரிக்கத் தீர்மானித்து விடவே, உத்தியோகப் பற்றில்லாத விசாரணை நடத்துதல்

இன்றியமையாததாயிற்று. எனவே, காங்கிரஸின் சார்பாக ஒரு விசாரணைக் கமிட்டி நியமிக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பண்டித மோதிலால் நேரு, தேசபந்து தாஸ், அப்பாஸ் தயாப்ஜி, எம். ஆர். ஜயக்கர் ஆகியவர்களும் நானும் கமிட்டி அங்கத்தினர்களானோம். எங்களை நியமனம் செய்தவர் பண்டித மாளவியாஜியே என்று சொல்லிவிடலாம். விசாரணை செய்வதற்காக நாங்கள் பற்பல இடங்களுக்குப் பிரிந்து சென்றோம். கமிட்டியின் வேலைத் திட்டத்தை அமைக்கும் பொறுப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. மிகப் பெரும்பாலான இடங்களில் விசாரணை நடத்தும் உரிமையும் எனக்கே கிடைத்தபடியால், பஞ்சாப் ஜனங்களையும், பஞ்சாப் கிராமங்களையும் நெருங்கிப் பழகி அறிந்துகொள்வதற்கு அரிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

இவ்விசாரணையின் போது, பஞ்சாப் பெண்களுடனும் நான் பழக்கம் செய்துகொள்ள நேர்ந்தது. எத்தனையோ காலமாக ஒருவரையொருவர் நன்கறிந்தவர்களைப் போல் நாங்கள் பழகினோம். நான் எங்கே சென்றாலும் அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து என் முன் இராட்டின நூலைக் குவித்தார்கள். இவ்விசாரணையின்போது நான் செய்த வேலையின் காரணமாக, பஞ்சாப்பில் கதர் வேலைக்கு ஏராளமாக இடமுண்டென்று அறிந்து கொண்டேன்.

ஜனங்களுக் கிழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளைப் பற்றி விசாரணை செய்யச் செய்ய, நான் சற்றும் எதிர்பாராத அளவில் அரசாங்கத்தின் கொடுங்கோன்மையைப் பற்றியும், அதிகாரிகளின் யதேச்சாதிகாரச் செயல்களைப் பற்றியும் விவரங்கள் வெளியாகின. அவை எனக்கு அளித்த துயரத்துக்கு அளவில்லை. யுத்தத்தின்போது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக்கு மிகுதியான போர்வீரர்களை யளித்த ஒரு மாகாணம் இவ்வளவு மிருகத்தனமான கொடுமைகளையும் எப்படித் தலை குனிந்து பொறுத்திருந்தது என்பது எனக்குப் பேராச்சரியம் அளித்தது. இப்போதும் அதை யெண்ணும்போது எனக்கு வியப்புண்டாகியே வருகிறது.

இந்தக் கமிட்டியின் அறிக்கையை எழுதும் வேலை என்னிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. பஞ்சாப் ஜனங்களுக்கு அக்காலத்தில் இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புவோர் அவ்வறிக்கையைப் படித்துப் பார்ப்பார்களாக. அந்த அறிக்கையில் வேண்டுமென்று ஓரிடத்தில் கூட மிகைப்படுத்திக் கூறவில்லையென்றும், அதில் சொல்லப்பட்ட ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆதாரமான சாட்சியம் உண்டென்றும் மட்டுமே இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கமிட்டியின் வசத்தில் கிடைத்த சாட்சியங்களில் ஒரு சிறு பகுதியே பிரசுரிக்கப் பட்டது. ஆதாரத்தைப் பற்றிச் சிறிதேனும் சந்தேகமுள்ள ஒரு வாக்கியமேனும் அவ்வறிக்கையில் சேர்வதற்கு நாங்கள் இடங் கொடுக்கவில்லை. உண்மையை-கலப்பற்ற உண்மையை-வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்னும் ஒரே நோக்கத்துடன் அது தயாரிக்கப் பட்டதாகும். அவ்வறிக்கையைப் படித்தால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தன் அதிகாரத்தை நிலை நாட்டுவதற்காக எவ்வளவு தூரம் வரையில் போகுமென்பது தெரிய வரும். எவ்வளவு ஜீவகாருண்ய மற்ற, அநாகரிகக் கொடுமைகளையும் கையாள அவர்கள் பின்வாங்க மாட்டார்களென்பதை நன்கு அறிந்துகொள்ளலாம். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அவ்வறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு விஷயமாவது இதுகாறும் தவறென்பதாக நிரூபிக்கப்படவில்லை.

முப்பத்தாறும் அத்தியாயம்

கிலாபத்தும் பசுப் பாதுகாப்பும்

பஞ்சாப்பில் நிகழ்ந்த கொடுமைகளைச் சற்றே இத்துடன் நிறுத்தி வேறு விஷயமொன்றை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

பஞ்சாப்பில் டையர் ஆட்சி முறையைக் குறித்த காங்கிரஸ் விசாரணை தொடங்கிச் சில நாளைக்கெல்லாம், டில்லியில்

கிலாபத் சம்பந்தமாக ஆலோசிப்பதற்குக் கூடவிருந்த ஹிந்து முஸ்லிம்களின் கலப்பு மகாநாட்டுக்கு வருமாறு பொது அழைப்புக் கடிதம் ஒன்று எனக்குக் கிடைத்தது. அதில் கையொப்ப மிட்டிருந்தோரில் காலஞ்சென்ற ஹக்கிம் அஜ்மல் கானும், ஜனுப் ஆஸப் அலியும் இருந்தனர். சுவாமி சிரத்தா னந்தர் இம்மகாநாட்டுக்கு வருவார் என்று கூறப்பட்டிருந் தது. அவர் மகாநாட்டின் உப அக்கிராசனரா யிருப்பா ரென்று சொல்லப்பட்டதாகவும் எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. மகாநாடு அவ்வருஷம் நவம்பர் மாதத்தில் கூடவிருந்தது. மகாநாட்டில் கிலாபத் விஷயம் மட்டுமன்றி பசுப்பாதுகாப்பு விஷயமும் ஆலோசிக்கப் படுமென்றும், எனவே பசு வதை சம்பந்தமாக ஒரு முடிவுக்கு வர இது மிகச் சிறந்த சந்தர்ப்ப மாகுமென்றும் அவ்வழைப்புக் கடிதம் கூறிற்று. இதில் பசு விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆதலின், அழைப்புக் கடிதத்துக்கு நான் எழுதிய பதிலில், மகாநாட்டுக்கு வர என்னாலியன்றவரை முயல்வேனென்று கூறிவிட்டு, இவ்விரண்டு விஷயத்தையும் பிணைக்கக் கூடா தென்றும், ஒன்றுக் கொன்று பதிலாகப் பேரம் பேசக்கூடா தென்றும், அவற்றைத் தனித் தனியே கவனித்து முடிவு செய்ய வேண்டுமென்றும் கூறி யிருந்தேன்.

இவ் வெண்ணங்களுடனேயே மகாநாட்டுக்குச் சென் றேன். பிற்காலத்தில் நடந்த பதினுயிரக் கணக்கான ஜனங் கள் அடங்கிய மகாநாடுகள் போலில்லாவிடினும் அக்கூட்டம் பெரியதாகவே யிருந்தது. மகா நாட்டில் பிரசன்னமாகியிருந்த சுவாமி சிரத்தானந்தரிடம் மேற்சண்ட விஷயத்தைக் குறித் துப் பேசினேன். அவர் என்னுடைய வாதத்தின் நியாயத்தை ஒப்புக்கொண்டு மகாநாட்டின் முன்பு அதை எடுத்துக்கூறும் வேலையை எனக்கே யளித்தார். ஹக்கிம் சாகிபுவினிடமும் இவ்விஷயமாகப் பேசினேன். பின்னர் மகாநாட்டில் நான் பேசியதின் சாரமாவது:—“கிலாபத் கிளர்ச்சி நியாயமான கிளர்ச்சி யென்பதாக நான் நம்புகிறேன். அது உண்மையானல்- அரசாங்கத்தார் உண்மையிலேயே ஒரு பெரும் அநீதி செய்தி

ருந்தால்-அவ்வநீதியை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று முஸ்லிம்கள் கோருவதைத் தாங்கி நிற்க ஹிந்துக்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக பசுப் பிரச்னையைக் கிளப்புவதோ, முஸ்லிம்களுடன் பேரம் பேசுவதோ ஹிந்துக்களுக்கு அழகல்ல. அது போலவே கிலாபத் கோரிக்கையை ஹிந்துக்கள் ஆதரிப்பதற்குப் பதிலாக முஸ்லிம்கள் பசு வதையை நிறுத்துவதாகச் சொல்வதும் தகுதியாகாது. ஆனால் முஸ்லிம்கள் ஹிந்துக்களின் சமய உணர்ச்சிக்கு மதிப்பளித்து, ஒரே தாய் நாட்டில் பிறந்த சகோதரர்களுக்குத் தாங்கள் செலுத்தவேண்டிய கடமையாகக் கருதி, தங்கள் சொந்த மன விருப்பத்தினால் பசு வதையை நிறுத்தும் பட்சத்தில் அது போற்றற் குரியதாகும். அதுவே அவர்களுக்குப் பெருமை தருவதாகும்.

"கிலாபத் விஷயத்தை தனிப்படக் கவனித்து உரியன செய்தல் நமது கடமை. அதுவே நமக்குக் கௌரவம். முஸ்லிம்கள் பசு வதையை நிறுத்துதல் தங்கள் சகோதரர்களுக்குத் தாங்கள் செலுத்தவேண்டிய கடமை யென்று கருதினால், ஹிந்துக்கள் கிலாபத் விஷயத்தில் உதவி செய்தாலும், செய்யாவிடினும் அக்கடமையை அவர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும். எனவே இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் தனித்தனியே ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டுமாதலின் இந்த மகாநாட்டில் கிலாபத் பிரச்னை மட்டுமே ஆலோசிக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன்."

மகாநாட்டில் கூடி யிருந்தவர்களுக்கு என்னுடைய வாதம் சரியென்று பட்டபடியால், பசுப் பாதுகாப்பு விஷயம் ஆலோசிக்கப்படவில்லை. ஆனால் பின்தைய மகாநாடுகளில் முஸ்லிம்கள் அடிக்கடி இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கிலாபத் விஷயத்தில் ஹிந்துக்களின் உதவிக்கு நன்றியறிதலாகப் பசு வதையை நிறுத்த வேண்டிய கடமையைப்பற்றி அவர்கள் பேசினார்கள். அவர்கள் உண்மையிலேயே பசு வதையை நிறுத்தி விடுவார்களென்றுகூட ஒரு சமயம் தோன்றிற்று.

மௌலானா ஹஸரத் மோகினி இக்கூட்டத்தில் பிரசங்கமாகி யிருந்தார். அவரை முன்னமே எனக்குத் தெரியுமாயினும் இம் மகாநாட்டில்தான் அவருடைய போர்த் திறமையை நான் அறிந்து கொண்டேன். ஆரம்பத்திலேயே நாங்கள் இருவரும் கருத்து வேற்றுமை கொண்டோம். சில விஷயங்களில் அக்கருத்து வேற்றுமை இன்னமும் இருந்து வருகிறது.

இம்மகாநாட்டில் நிறைவேறிய பல தீர்மானங்களில் ஒன்று, ஹிந்து முஸ்லிம்களைச் சுதேசி விரதம் ஏற்று அன்னிய சாமான் பகிஷ்காரம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டது. (அப்போது கதர் இன்னும் தேசியத் திட்டம் ஆகி யிருக்கவில்லை.) ஹஸரத் மோகினிக்கு இத்தீர்மானம் பிடிக்கவில்லை. கிலாபத் விஷயத்தில் நியாயம் பிறக்காவிட்டால் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பழி வாங்க வேண்டுமென்பது அவருடைய நோக்கம். எனவே, அனுஷ்டான சாத்தியமா யுள்ள வரையில் பிரிட்டிஷ் சாமான்களை மட்டும் பகிஷ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்று அவர் மாற்றுத் தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். இதை நான் எதிர்த்தேன். அதன் கொள்கையே தவறானதென்றும், காரிய சாத்தியமும் அன்றென்றும் நான் சொன்னேன். இது சம்பந்தமான என்னுடைய வாதங்கள் இப்போது எல்லாரும் நன்கறிந்தவையாகி விட்டன. அஹிம்சா தர்மத்தைப் பற்றி என்னுடைய கருத்தையும் விளக்கிக் கூறினேன். என்னுடைய வாதங்கள் கூட்டத்தினரின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தனவென்பதைக் கண்டேன். எனக்கு முன்னால் ஹஸரத் மோகினி பேசியபோது கூட்டத்தினர் பலமான கரகோஷம் செய்து ஆரவாரித்ததைப் பார்த்திருந்தேன். ஆதலின் என்னுடைய பேச்சு ஏறப் போவதில்லையென்று பயந்தேன். என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவியாதிருத்தல் கடமையினின்று பிறழ்வதாகும் என்று எண்ணியதனால் பட்டுமே பேசத் துணிந்தேன். ஆனால் நான் எண்ணியதற்கு மாறாக, கூட்டத்தினர் என் பேச்சுக்குக் கவனமாகச் செவி கொடுத்ததுடன், மேடைமீதிருந்த தலைவர்கள் பலரின் ஆதரவும் எனக்குக் கிடைத்தது. இவை எனக்கு வியப்பும் திருப்

தியும் அளித்தன. ஒருவர் பின் ஒருவராய்ப் பலர் எழுந்து என் கொள்கையை ஆதரித்துப் பேசினார்கள். பிரிட்டிஷ் சாமான் பகிஷ்காரம் நிறைவேறுதென்பதோடு, அத்தீர்மானம் செய்வதால் உலகினரால் எள்ளி நகை யாடப்படுவதற்கும் உரியவர்களாவோம் என்பதைத் தலைவர்கள் கண்டார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் சாமான் ஏதேனும் ஒன்று தம் உடம்பின்மீது இல்லாதவர் ஒருவர்கூட இல்லை. எனவே கூட்டத்தில் பெரும்பான்மையோர் தங்களாலேயே நிறைவேற்ற முடியாததான ஒரு தீர்மானத்தைச் செய்வதால் கெடுதலே விளையுமென்பதை நன்கு கண்டார்கள்.

"வெறும் அன்னியத் துணி பகிஷ்காரத்தினால் மட்டும் நாம் திருப்தி யடைய முடியாது. நமது தேவைக்கு வேண்டிய சுதேசித் துணி முழுதும் நாமே உற்பத்தி செய்துகொண்டு அன்னியத் துணியை அடியோடு பகிஷ்கரிக்க எத்தனை காலம் ஆகுமோ, யாருக்குத் தெரியும்? பிரிட்டிஷாரை உடனே பாதிக்கக்கூடிய ஏதேனுமொன்று வேண்டும். அன்னியத் துணி பகிஷ்காரமும் இருக்கட்டும். அதைப்பற்றி எனக்கு ஆட்சேபம் இல்லை. ஆனால் அதைவிட துரிதமான திட்டமொன்றும் தாருங்கள்" என்றார் ஹஸரத் மோகினி.

அவர் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோதே அன்னியத் துணி பகிஷ்காரத்துக்கு மேலாகப் புதியதொரு வேலைத் திட்டம் அவசியமென்று உணரலானேன். அன்னியத் துணி பகிஷ்காரத்தை உடனே பூரணமாய் நிறைவேற்றி வைப்பது அசாத்தியமென்றும் எனக்குத் தோன்றிற்று. நாம் விரும்பினால் இராட்டையின் மூலம் நமக்குத் தேவையான அளவு துணி உற்பத்தி செய்துவிடலா மென்பதை அப்போது நான் அறியேன். இதைப் பின்னால் தான் கண்டுபிடித்தேன். மற்றும், அன்னியத் துணி பகிஷ்காரத்துக்கு நாம் ஆலைகளை மட்டும் நம்பியிருந்தால் மோசம் போவோமென்றும் அப்போதே எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. இத்தகைய தியக்கத்தில் நான் ஆழ்ந்திருக்கையிலேயே மௌலானா தமது பேச்சை முடித்து உட்கார்ந்தார்.

நான் பேசுவதற்கு ஹிந்தி அல்லது உருது மொழியில் தக்க வார்த்தைகள் அகப்படாமலிருந்தது ஒரு பெரும் இடையூறா யிருந்தது. வடநாட்டு முஸ்லிம்கள் அடங்கிய ஒரு கூட்டத்தில் விவாதத்துக்குரிய ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி நான் பேச நேர்ந்தது இதுவே முதல் தடவையாகும். ஏற்கனவே கல்கத்தா முஸ்லிம் லீக் சபையில் நான் உருதுவில் பேசியதுண்டு. ஆனால் அது சில நிமிஷ நேரந்தான். மேலும் சபையினருக்கு உருக்கமான வேண்டுகோள் ஒன்று விடுப்பதே அந்தப் பேச்சின் நோக்கம். அதற்கு மாறாக இங்கே, என் கட்சியை எடுத்துச் சொல்லி ஆதரவு தேடவேண்டி யிருந்தது. கூட்டத்திலிருந்தவர்களோ முற்றும் விரோதப் பான்மையுள்ளவர்க ளல்லவாயினும், குற்றங் கண்டு பிடிக்கக் கூடியவர்கள். ஆனால் நான் சங்கோசம் என்பதை முன்னமே விட்டொழித்திருந்தேன். தில்லி முஸ்லிம்களுக்குக் குற்றமற்ற, நாகரிக உருதுமொழியில் பிரசங்கம் செய்ய நான் வந்தவனல்லன். எனவே, எனக்குத் தெரிந்த அரை குறையான ஹிந்தியில் என் கருத்தைக் கூட்டத்துக்குத் தெரிவிப்பதே சரியெனக் கருதினேன். இதில் வெற்றியும் அடைந்தேன். ஹிந்தி அல்லது உருது பாஷையே இந்தியாவின் பொது மொழியாகக் கூடுமென்பதை இக்கூட்டம் எனக்கு நன்கு நிரூபித்தது. நான் ஆங்கிலத்தில் பேசி யிருந்தால் சபையினருடைய மனதை அவ்வளவு தூரம் கவர்ந்திருக்க முடியாது. மௌலானாவும் மேற் குறிப்பிட்டவாறு தீவிர வேலைத் திட்டம் வேண்டுமென்று கூறி யிருக்கமாட்டார். அப்படிச் சொல்லி யிருந்தாலும் அதை நான் பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன்.

என்னுடைய புதிய கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்குத் தகுந்ததொரு ஹிந்தி அல்லது உருது வார்த்தை எனக்கு அகப்படவில்லை. முதலில் இது எனக்குப் பெரிதும் தொல்லை தந்தது. கடைசியாக, "நான்-கோ ஆபரேஷன்" (ஒத்துழையாமை) என்னும் வார்த்தையினால் அதை வெளியிட்டேன். இந்தக் கூட்டத்திலேயே முதன் முதலாக இப்பதத்தை உபயோகித்

தேன். மௌலானா பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே எனக்கு ஓர் எண்ணம் உதயமாயிற்று. பலவிதத்திலும் அவர் அரசாங் கத்துடன் ஒத்துழைத்துக் கொண்டிருக்கையில் அதைப் பல மாக எதிர்த்து நிற்பது குறித்து அவர் பேசுவதில் என்ன பயன்? ஆயுதப்போர் அசாத்திய மென்றால், அல்லது விரும் பத்தக்க தல்லவென்றால், ஒத்துழைப்பதை நிறுத்துவ தொன்றே உண்மையான எதிர்ப்பாகுமென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. "ஒத்துழையாமை" என்னும் வார்த்தை இவ் வாறு தான் எழுந்தது. "ஒத்துழையாமை" என்பதில் அடங்கிய கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றி அப்போது நான் தெளிவாகச் சிந்தித்தவனல்லன். எனவே அதன் விவ ரங்களில் நான் பிரவேசிக்கவில்லை. இக்கூட்டத்தில் ஒத் துழையாமையைக் குறித்து ஒரு தீர்மானம் நிறைவேறியதாக எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. ஆனால் அவ்வெண்ணம் முதிர்ச்சி பெறுவதற்கு இன்னும் சில மாதங்கள் சென்றன. சில மாத காலம் இம் மகா நாட்டின் நடவடிக்கைக் குறிப்புப் புத்தகத் தில் அது புதைந்து கிடந்தது.

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்

அமிருதஸரஸ் காங்கிரஸ்

நூற்றுக்கணக்கான பஞ்சாப்பியரை, பஞ்சாப் அர சாங்கம் நீண்ட காலம் சிறையில் வைத்திருக்க முடியவில்லை. இவர்களெல்லாம் இராணுவச் சட்ட அமுல் நடந்தபோது மிக அற்பமான சாட்சியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, பெயரளவில் நீதிமன்றங்களா யிருந்த விசேஷ சபைகளால் தண்டிக்கப்பட்டவர்கள். இந்த மகத்தான அநீதி யைக் குறித்து எங்கே பார்த்தாலும் பலமான கண்டனங்கள் எழுந்தபடியால் அவர்களை இனிமேலும் சிறையில் வைத்தி ருப்பது இயலாத காரியமாயிற்று. காங்கிரஸ் மகாசபை கூடு

வதற்கு முன்பே கைதிகளில் பலர் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். காங்கிரஸ் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது லாலா ஹரிகிருஷ்ணலாலும் பாக்கியுள்ள எல்லாத் தலைவர்களும் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். அலி சகோதரர்களும் சிறையிலிருந்து நேரே அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஜனங்களின் மகிழ்ச்சி எல்லையற்றதாயிற்று. ஏராளமான வருவாயுள்ள தமது தொழிலைவிட்டுப் பஞ்சாப்புக்கு வந்து அங்கேயே தங்கி அரிய தொண்டியற்றிய பண்டித மோதிலால் நேரு காங்கிரஸிற்கு அக்கிராசனம் வகித்தார். காலஞ்சென்ற சுவாமி சிரத்தானந்தர் உபசரணைக் கூட்டத் தலைவராயிருந்தார்.

இதுவரையில் காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளில் நான் மிகவும் சொற்பமாகவே ஈடுபட்டிருந்தேன். ஹிந்தி மொழியில் பேசுவதின் மூலம் அப்பாஷையை ஆதரிப்பதற்கும், வெளிநாட்டிலுள்ள இந்தியர்களின் குறைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கும் மேலாகக் காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளில் நான் கலந்து கொண்டதில்லை. இவ்வருஷமும் அவ்வளவிற்கு மேல் கலந்து கொள்ள நேரிடுமென்று எதிர்பார்த்தேனில்லை. ஆனல் இதற்கு முன் பல சந்தர்ப்பங்களில் நேரிட்டிருப்பது போல, இப்போதும் பொறுப்புள்ள வேலை திடீரென்று என்னைத் தேடி வந்தது.

புதிய சீர்திருத்தங்களைக் குறித்து அரசரின் அறிக்கை அப்போததான் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அது எனக்கு முற்றும் திருப்தி யளிக்கவில்லை. மற்றவர்களுக்கும் அவ்வாறே. ஆனல் சீர்திருத்தம் குறைவுள்ளதாயினும் அதை ஒப்புக்கொள்ளலா மென்று அச்சமயம் நான் எண்ணினேன். அரசரின் திருமுகத்தில் லார்டு ஸின்ஹாவின் கைவேலை காணப்பட்டதாக எனக்குத் தோன்றியது. அவ்வறிக்கையின் உள்ளுறை சிறிதளவு நம்பிக்கைக்கு இடந் தந்தது. ஆனல் காலஞ்சென்ற லோகமான்யர், தேசபந்து தாஸ் முதலிய தீரர்கள் இதற்கு மாறுன கருத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பண்டித மாளவியா நடு நிலைமை வகித்தார்.

மாளவியாஜி தமது சொந்த அறையிலேயே எனக்கு இடந் தந்திருந்தார். ஹிந்து சர்வகலாசாலையின் அஸ்திவார விழாவின்போது அவருடைய எளிய வாழ்வைப்பற்றிச் சிறிதளவு தெரிந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனல் இப்போது அவருடன் ஒரே அறையிலிருந்தபடியால் அவருடைய தினசரி வாழ்க்கை முறையை மிக நுட்பமாகக் கவனிக்க முடிந்தது. நான் பார்த்தவை எனக்கு மகிழ்ச்சியும் வியப்புமளித்தன. ஏழைகளெல்லாரும் வரக்கூடிய தர்ம சத்திரத்தைப் போல் அவர் அறை காணப்பட்டது. கூட்டம் நிறைந்திருந்தபடியால் அவ்வறையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து மற்ெருரு பக்கத்திற்குப் போவதும் கஷ்டமாயிருந்தது. எந்த நேரத்திலும் எவரும் அவ்வறைக்குள் வரலாம். தாங்கள் விரும்பும் வரையில் அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கலாம். இந்த அறையின் ஒரு மூலையில் என்னுடைய கட்டில் மிகவும் கம்பீரமாகக் கிடந்தது.

ஆனல் மாளவியாஜியின் வாழ்க்கை முறையைக் குறித்துச் சொல்லி இந்த அத்தியாயத்தை நான் நிரப்பிவிடக் கூடாது. விஷயத்திற்குச் செல்லவேண்டும்.

இவ்வாறு மாளவியாஜியுடன் தினந்தோறும் சம்பாஷிப்பதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவர் என்னைத் தமது தம்பியாகவே பாவித்துப் பற்பல கட்சிகளின் கொள்கைகளையும் எனக்கு விளக்கிக் கூறினர். சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிய தீர்மானத்தின் மீது நடக்கவிருந்த விவாதத்தில் நான் கலந்துகொண்டே தீரவேண்டுமெனக் கண்டேன். பஞ்சாப் அநீதிகளைப் பற்றிக் காங்கிரஸ் அறிக்கை எழுதிய பொறுப்பில் எனக்கும் பங்கு உண்டாதலின், அது சம்பந்தமாக இன்னும் செய்யவேண்டி யிருந்தவற்றில் கவனம் செலுத்தியாகவேண்டு மென்று தோன்றிற்று. அவ்விஷயமாக அரசாங்கத்துடன் விவகாரம் நடத்தியாகவேண்டும். இதுபோலவே கிலாபத் விஷயம் வேறிருந்தது. மேலும் மிஸ்டர் மாண்டேகு இந்தியாவுக்குத் துரோகம் செய்யமாட்டாரென்றும், துரோகம் செய்யப்படுமாறு பார்த்திருக்கவும்

மாட்டாரென்றும் அக்காலத்தில் நான் நம்பினேன். அலி சகோதரர்களையும் மற்றக் கைதிகளையும் விடுதலை செய்தது ஒரு சுபசகுனமாக எனக்குத் தோன்றிற்று. இந்த நிலைமையில் சீர்திருத்தங்களை நிராகரியாமல் அவற்றை ஒப்புக்கொண்டு தீர்மானஞ் செய்வதுதான் சரி என்று எண்ணினேன். இதற்கு மாறாக, தேசபந்து தாஸ் சீர்திருத்தங்கள் முற்றும் அதிருப்திகரமானவை, சிறிதும் போதாதவை யென்பதாக அவற்றை நிராகரித்துவிட வேண்டுமென்று கருதினர். காலஞ்சென்ற லோகமான்யர் ஏறக்குறைய நடுநிலைமையில் இருந்தாராயினும், தேசபந்துவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட எந்தத் தீர்மானத்தையும் தாங்கி நிற்பதென்று முடிவு செய்திருந்தார்.

நெடுங்காலம் தேசத்தொண்டு செய்து அநேகருடைய நன்மதிப்புக்கு உரியவர்களான இத்தகைய தலைவர்களுடன் மாறுபட்டு நிற்றல் என்னால் பொறுக்க முடியாததாயிருந்தது. ஆனால் மனச்சான்றே மிகத் தெளிவான வழி காட்டிற்று. காங்கிரஸிலிருந்து ஓடிப்போக முயன்றேன். காங்கிரஸ் கூட்டத்துக்கு நான் வராமலிருந்தால் எல்லாருக்கும் நன்மையா யிருக்குமென்று பண்டித மாளவியா விடமும் மோதிலாலிடமும் கூறினேன். இதனால், மதிப்பிற்குரிய தலைவர்களுடன் நான் மாறுபடுவதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமலும் தப்பித்துக் கொள்ளலாம்.

ஆனல் அவ்விரு பெரியோர்களுக்கும் என் யோசனை பிடிக்கவில்லை. இது எப்படியோ லாலா ஹரிகிருஷ்ணலாலின் காதுக் கெட்டிவிட்டது. "கூடவே கூடாது. நீங்கள் அப்படிச் செய்தால் பஞ்சாப்பியருக்குப் பெரிதும் மனவருத்தமுண்டாகும்" என்று அவர் கூறினர். லோகமான்யர், தேசபந்து, ஜனப் ஜின்னு இவர்களுடன் இவ்விஷயத்தைக் குறித்து விவாதித்தேன். ஆனல் வழியொன்றும் காணவில்லை. கடைசியாக மாளவியாஜியிடம் என் துன்பத்தைத் தெரிவித்தேன். "ராஜி ஏற்படுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. என் தீர்மானத்தை நான் கொண்டுவந்தால் வாக்கெடுக்கும்படி நேரிடலாம். ஆனல் அதற்கெவ்வித ஏற்பாடுகளும் இங்கே

காணேம். இதுகாறும் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் கையைத் தூக்கச் சொல்லி வாக்கெடுக்கும் முறையே அனுஷ்டிக்கப் பட்டு வந்திருக்கிறது. அப்போது பிரதிநிதிகள், வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள் என்ற வித்தியாசமில்லாமல் போய்விடுவது வழக்கம். இவ்வளவு பெரிய கூட்டங்களில் வாக்கு எண்ணிக் கணக்கிடுவதற்கு நமக்கு எவ்வித சாதனமும் இல்லை. எனவே வாக்கு எண்ணவேண்டு மென்று நான் விரும்பினுலும் அதற்கு வசதி கிடையாது. அதில் பொருளும் இராது" என்று சொன்னேன். ஆனல் லாலா ஹரிகிருஷ்ணலால் என் துணைக்கு வந்து வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதாகச் சொன்னர். "வாக்கெடுக்கும் தினத்தில் வேடிக்கை பார்ப்ப வர்களை நாங்கள் உள்ளே விடவில்லை. வாக்கெண்ணுவதற் கும் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்கிறேன். ஆனல் நீங்கள் காங் கிரஸுக்கு வாாமலிருக்கக் கூடாது" என்ருர்.

எனவே நான் சரணமடைந்தேன். என்னுடைய தீர்மா னத்தைத் தயாரித்து, உள்ளுக்குள் நடுங்கிக்கொண்டே அதைப் பிரரேபிக்க முற்பட்டேன். பண்டித மாளவியாவும், ஜனப் ஜின்னுவும் அதை ஆதரிக்க ஒப்புக் கொண்டிருந்தார் கள். எங்களுடைய அபிப்பிராய பேதத்தில் மனக்கசப்பு என்பது சிறிதும் இல்லை. எங்களுடைய பேச்சுகளிலும் அறிவுக்குப் பொருத்தமான வாதத்தை யன்றி ஆத்திரம் சிறி தும் இல்லை. என்ருலும் இவ்வபிப்பிராய பேதம் ஜனங்க ளுக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்பதைக் கண்டேன். தலைவர் களுக்குள் வித்தியாச மிருந்ததே அவர்களுக்கு வருத்த மளித் தது. அவர்கள் பூரண ஒற்றுமையை விரும்பினர்கள்.

உபந்நியாசங்கள் ஒரு பால் நடந்து கொண்டிருக்கையி லேயே, மற்ருெரு பால் சமரசம் உண்டுபண்ண முயற்சி செய் யப்பட்டு வந்தது. மேடையின் மீதிருந்த தலைவர்களுக் கிடையே இது சம்பந்தமாகச் சீட்டுகள் போவதும் வருவது மாயிருந்தன. ஒற்றுமை யுண்டுபண்ணுவதற்கு மாளவியாஜி பெரு முயற்சி செய்தார். அப்போது ஜெயராம்தாஸ் ஒரு திருத்தப் பிரரேபணை என்னிடம் கொடுத்தார். அதை ஒப்

புக்கொண்டு பிரதிநிதிகளை இப்பெரிய தொல்லையினின்று காப்பாற்றுமாறு தமக்கு இயல்பான இனிய முறையில் கேட்டுக் கொண்டார். அத்திருத்தம் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. இதற்கிடையில் ஒற்றுமைக்கு எங்கே சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமென்று மாளவியாஜி தேடிய வண்ணம் இருந்தார். ஜெயராம் தாஸின் திருத்தம் இருகட்சியாரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதென்று எனக்குத் தோன்றுவதாக அவரிடம் கூறினேன். அடுத்தாற்போல அது லோகமான்யரிடம் காட்டப்பட்டது. "சி. ஆர். தாஸ் ஒப்புக்கொண்டால் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை" யென்று அவர் சொன்னார். கடைசியாக, தேசபந்துவும் சிறிது மனமிளகி விபின சந்திர பாலரை நோக்கினார். மாளவியா உடனே நம்பிக்கை பெற்றார். அவர் மேற்படி திருத்த மடங்கிய சீட்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, தேசபந்து திட்டமாக சம்மதம் தெரிவிப்பதற்கு முன்பே எழுந்து "சகோதரப் பிரதிநிதிகளே! ராஜி முடிவு ஏற்பட்டு விட்டதென்று உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கிறேன்" என்று கூவினார். பின்னர் நிகழ்ந்த காட்சி வருணிக்கற்பாலதன்று. கரகோஷத்தினால் பந்தலே விழுந்துவிடும் போலிருந்தது. சற்று முன் சோர்வாகக் காணப்பட்ட சபையினரின் முகங்களில் இப்போது மகிழ்ச்சி தாண்டவ மாடிற்று.

திருத்தப் பிரேரபணை எத்தகையதென்பதைப் பற்றி இங்கே கூறுதல் அவசியமில்லை. என்னுடைய சத்திய சோதனைகளில் மேற்படி தீர்மானம் கொண்டுவர நேர்ந்ததும் ஒன்று என்பதை விளக்குவதே என்னுடைய நோக்கமாகும். இந்த ராஜி முடிவினால் என்னுடைய பொறுப்பு இன்னு மதிகமாயிற்று.

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

காங்கிரஸ் பணி

அமிருதஸரஸ் காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளில் நான் கலந்து கொண்டபோது காங்கிரஸ் பணியில் உண்மையில் ஈடுபட்டு விட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. இதற்கு முந்தைய காங்கிரஸுகளுக்கு நான் சென்றிருந்தது அம்மகா சபையினிடம் வருஷந்தோறும் என் பக்தியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதற்கே யாகும். விசேஷமாக எனக்கு எவ்வித வேலையும் ஏற்பட்டிருந்ததாக அக்காலங்களில் நான் எண்ணவில்லை. அப்போதெல்லாம் காங்கிரஸ் சைன்யத்தில் ஒரு சாதாரண போர் வீரனாகவே இருந்தேன். அதற்கு மேற்பட்ட பதவியை நான் விரும்பவில்லை.

அமிருதஸரஸில் என்னுடைய அநுபவத்திலிருந்து இரண்டொரு விஷயங்களில் என்னால் சிறிது வேலை செய்யக் கூடுமென்று தெரிய வந்தது. அவை காங்கிரஸுக்கு உபயோகமாயிருக்குமென்றும் அறிந்தேன். பஞ்சாப் விசாரணை சம்பந்தமாக என்னுடைய வேலை, காலஞ்சென்ற லோகமான்யர், தேசபந்து, பண்டித மோதிலால்ஜி முதலிய தலைவர்களுக்குத் திருப்தி யளித்திருப்பதாகக் கண்டேன். விஷயாலோசனைக் கமிட்டிக்குத் தீர்மானங்கள் தயாரிப்பதற்காகக் கூடிய பிரத்யேகக் கூட்டங்களுக்கு அவர்கள் என்னையும் அழைத்தார்கள். இக்கூட்டங்களுக்குத் தலைவர்களின் விசேஷ நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள்தான் அழைக்கப்பட்டார்கள். அதிலும் அவர்களுடைய உதவி தேவையென்று கருதப்பட்டால் மட்டும் தான். சில சமயம் அழைக்கப்படாதவர்களும் இக்கூட்டங்களுக்கு வந்து விடுவதுண்டு.

அடுத்த வருஷத்தில் நான் செய்யக்கூடிய வேலைகள் இரண்டிருந்தன. அவற்றில் எனக்குச் சிரத்தை இருந்தது. அவற்றைச் செய்ய ஓரளவு தகுதியும் பெற்றிருந்தேன். இவற்றில் ஒன்று ஜாலியான்வாலாபாக் படுகொலையின் ஞாபகச்

சின்னமாகும். காங்கிரஸ் மிகுந்த உற்சாகத்துக்கிடையே இது குறித்த ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருந்தது. அதற்காக ஐந்து லட்சம் ருபா வசூலிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. நான் மேற்படி நிதியின் தர்மகர்த்தர்களில் ஒருவனுக நியமிக்கப்பட்டேன். பொது வேலைகளுக்காகப் பிச்சை யெடுப்போரில் தலை சிறந்தவர் என்று பண்டித மாளவியா பெயர் பெற்றிருந்தார். இவ்விஷயத்தில் நான் அவருக்கு அதிகம் பின் வாங்கியவனல்லன் என்று அறிந்திருந்தேன். தென்னப்பிரிக்காவி லிருந்தபோது இத்துறையில் என் ஆற்றலைக் கண்டு பிடித்தேன். மாளவியாஜியைப் போல் ஒப்பற்ற ஜால வித்தைத் திறமையினல் இந்திய சமஸ்தானதிபதிகளிடமிருந்து பெருந்தொகையான நன்கொடைகள் வசூலிக்க என்னல் ஆகாது என்பது உண்மையே. ஆனல் ஜாலியன்வாலாபாக் ஞாபகச் சின்னத்துக்கு இராஜாக்கள், மகாராஜாக்களிடம் செல்வதில் பயனில்லை யென்றும் அறிந்திருந்தேன்.

பணம் வசூலிக்கும் பொறுப்பு, நான் எதிர்பார்த்தது போல், என் மீதே பெரிதும் சார்ந்தது. ஈகைக் குணம் படைத்த பம்பாய் வாசிகள் தாராளமாகப் பணங் கொடுத்தார்கள். எனவே, மேற்படி ஞாபகச் சின்னத்திற்காகத் தற்போது பாங்கியில் ஒரு பெரிய தொகை இருந்துவருகிறது. ஆனல் ஹிந்து, முஸ்லீம், சீக்கியரின் இரத்தம் கலந்தோடியதனுல் தூய்மை பெற்ற அப்பூமியில் எத்தகைய ஞாபகச்சின்னம் எழுப்புவது என்பது முடிவாகவில்லை. மேற்படி மூன்று சமூகங்களும் தற்போது அன்பினல் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதற்கு மாருக, ஒன்ருெடொன்று போர் புரிந்து வருவதாகக் காண்கிறது. ஆகவே ஞாபகச்சின்ன நிதியை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்பதுதான் இப்போது பெரிய பிரச்னையாயிருக்கிறது.

தீர்மானங்கள் தயாரிப்பதில் எனக்கிருந்த ஆற்றலும் காங்கிரஸுக்குப் பயன்படக் கூடியதாயிருந்தது. நீண்ட கால அப்பியாசத்தினுல் எந்த விஷயத்தையும் சுருக்கமாகக்

கூறும் திறமை நான் பெற்றிருந்தேன். இதைக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கண்டுகொண்டார்கள். அப்போதிருந்த காங்கிரஸ் அமைப்பு கோகலே விட்டுச் சென்ற ஆஸ்தியாகும். அவர் தயாரித்திருந்த சிற்சில விதிகள் காங்கிரஸ் இயந்திரம் இயங்கு வதற்கு ஆதாரமாயிருந்தன. இவ்விதிகள் செய்யப்பட்ட வரலாற்றை கோகலேயின் வாய்மொழி மூலமாகவே நான் தெரிந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இப்போது காங்கிர ஸின் வேலை மிகவும் அதிகமாகிவிட்டபடியால் அவ்வமைப்பு இனிமேல் போதாது என்று எல்லாரும் கருதலானார்கள். இவ்விஷயம் ஒவ்வொரு வருஷமும் காங்கிரஸில் ஆலோ சனைக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. காங்கிரஸ் ஒரு முறை கூடிக் கலைந்த பின்னர் மீண்டும் அடுத்த வருஷம் கூடும் வரை யில் இடைக்காலத்தில் வேலை செய்வதற்கோ, அவ்வப்போது புதிதாக ஏற்படும் நிலைமைகளைப் பற்றி யோசித்துக் காரியம் செய்வதற்கோ எவ்வித அமைப்பும் இல்லாமலிருந்தது. விதி களின்படி மூன்று காரியதரிசிகள் உண்டு. ஆனால் உண்மை யில் ஒருவர்தான் காங்கிரஸ் வேலைகளைக் கவனிப்பார். அவ ரும் முழு நேரம் வேலை செய்பவரல்லர். இத்தகைய ஒருவர் தனித்து நின்று காங்கிரஸ் காரியாலயத்தை நடத்தலும், வருங் காலத்தைப் பற்றி யோசித்தலும், காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண் டிருக்கும் பழைய பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றலும் எவ் வாறு சாத்தியம்? இந்த வருஷத்தில் இந்தப் பிரச்னை மிக வும் முக்கியமாகும் என்று எல்லாரும் கருதினார்கள். காங் கிரஸ் பொது விஷயங்களைப் பற்றி விவாதிக்கத் தகுதியில் லாத மிகப் பெரிய கூட்டமாயிருந்தது. மொத்தம் காங்கிர ஸுக்கு வரக்கூடிய பிரதிநிதிகளுக்கு ஒரு வரம்பு கிடையாது. ஒவ்வொரு மாகாணத்திலிருந்தும் இவ்வளவு பிரதிநிதிகள் தான் அனுப்பலாம் என்னும் வரையறையும் இல்லை. இத் தகைய குழப்ப நிலைமையில் சிறிது அபிவிருத்தியேனும் அவ சியம் என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்தார்கள்.

காங்கிரஸுக்கு அமைப்புத் தயாரிக்கும் வேலையை ஒரு நிபந்தனையின் மீது நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். பொது

ஜனங்களிடம் மிகுந்த செல்வாக்கு வாய்ந்த இரு தலைவர்கள் லோகமான்யரும், தேசபந்துவும் என்பதைக் கண்டிருந்தேன். எனவே, ஜனங்களின் பிரதிநிதிகளாகிய அவர்கள் காங்கிரஸ் அமைப்புத் தயார் செய்வதில் என்னுடன் கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். ஆனால் நேரில் தாங்களே இவ்வேலையில் ஈடுபடுவதற்கு அவர்களுக்கு அவகாசம் கிடைக்காதென்பது வெள்ளிடைமலை யாதலின், அவர்களுடைய நம்பிக்கைக்குரிய இருவர், காங்கிரஸ் அமைப்புத் தயாரிக்கும் கமிட்டியில் என்னுடன் நியமிக்கப்படவேண்டுமென்றும், அங்கத்தினர் தொகை மொத்தம் மூன்று பேருக்கு மேல் போகக்கூடாதென்றும் யோசனை சொன்னேன். லோகமான்யர், தேசபந்து இருவரும் என் யோசனையை அங்கீகரித்து, முறையே ஸ்ரீமான்கள் கெல்கரையும், ஐ.பி. ஸென்னையும் தங்களுக்குப் பதிலாக நியமித்தார்கள். ஒரு முறையேனும் இக்கமிட்டியார் சேர்ந்து உட்கார்ந்து ஆலோசிக்க முடியவில்லை. எனினும் கடிதப் போக்குவரவு மூலம் நாங்கள் ஒருவரோடொருவர் கலந்து கொண்டோம். முடிவில் ஒரு முகமான அறிக்கையை சமர்ப்பித்தோம். இந்தக் காங்கிரஸ் அமைப்பைக் குறித்து நான் ஓரளவு பெருமை கொள்கிறேன். இவ்வமைப்பை மட்டும் நாம் முழுதும் நிறைவேற்றி வைத்தோமானால், அதனாலேயே சுயராஜ்யம் பெற்று விடுவோமென்பது என் நம்பிக்கை. மேற்கண்டவாறு, காங்கிரஸ் அமைப்புத் தயாரிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டபோது தான் உண்மையில் நான் காங்கிரஸ் பணியில் ஈடுபட்டேனென்று கூறலாம்.

முப்பத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்

கைராட்டினம்

நான் 1908-ம் ஆண்டில் எழுதிய "இந்திய சுய ராஜ்யம்" என்னும் நூலில், இந்தியாவில் நாளுக்கு நாள் கொடுமையாகி வந்த வறுமைப் பிணிக்கு இராட்டினம் ஒன்றே மருந்து என்பதாக எழுதினேன். எனினும், அவ்வருஷம் வரையில் கை ராட்டினத்தையோ, கைத்தறியையோ பார்த்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. பாரத நாட்டிலுள்ள பாமர ஜனங்களின் கொடிய ஏழ்மையைப் போக்குவதற்கு உதவி செய்யும் எந்தச் சாதனமும் அதே சமயத்தில் சுயராஜ்யப் பேற்றுக்கு உரிய சாதனமுமாகும் என்பதை ஒரு மூலாதார உண்மையாக வைத்துக்கொண்டு நான் அப்புத்தகம் எழுதினேன். 1915-ம் ஆண்டில் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியா திரும்பியபோதும் இராட்டினத்தைப் பாராதவனாகவே யிருந்தேன். சபர்மதியில் சத்தியாக்கிரஹ ஆசிரமம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது சில கைத்தறிகளை அமைத்தோம். ஆனால் அவற்றை அமைத்தவுடனே ஒரு பெரிய கஷ்டம் ஏற்பட்டது. ஆசிரமவாசிகளனைவரும் உத்தியோகங்களிலோ, வியாபாரத்திலோ ஈடுபட்டிருந்தவர்களே யல்லாமல் கைத் தொழில் செய்தவர்களல்ல. எனவே, எங்களுக்குக் கைத்தறி நெசவு கற்றுக் கொடுப்பதற்குத் தேர்ச்சி பெற்ற நெசவுத் தொழிலாளி ஒருவர் தேவையா யிருந்தார். கடைசியில், பளன்புரியிலிருந்து ஒருவரைக் கொண்டு வந்து அமர்த்தினோம். அவர் தொழில் இரகசியம் முழுதும் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் மகன்லால் காந்தி எடுத்த காரியத்தை எளிதில் விட்டுவிடுகிறவ ரல்லர். கைத்தொழில் தேர்ச்சிக்கு வேண்டிய இயற்கை ஆற்றல் அவருக்கிருந்தபடியால் விரைவிலேயே அக்கலையை அவர் பூரணமாகக் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தார். அதன் பின்னர் ஒருவர் பின் ஒருவராய் ஆசிரமத்தில் பலர் நெசவுத் தொழிலில் பயிற்சி பெற்றனர்.

எங்கள் கையால் துணி நெய்து அதையே அணிய

வேண்டுமென்பது எங்கள் இலட்சியமாகும். ஆதலின் உடனே ஆலை நெசவுத் துணியை விட்டொழித்தோம். ஆசிரம அங்கத்தினர்கள் எல்லாரும் இந்தியாவில் உற்பத்தியான நூலைக் கொண்டு கைத்தறியில் நெய்த துணிகளையே உடுத்துவதென்று விரதங் கொண்டார்கள்; இவ்விரதங் காரணமாகப் பற்பல அநுபவங்கள் ஏற்பட்டன. நெசவுத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலைமை, அவர்கள் எவ்வளவு துணி உற்பத்திசெய்யக் கூடுமென்பது, நூல் கிடைப்பதில் அவர்களுக் கேற்படும் இடையூறுகள், அவர்கள் மோசத்துக்காளாகும் விவரங்கள், கடைசியாக அவர்களுடைய கடன் சுமை முதலியவைகளைக் குறித்து நேரில் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாயிற்று. எங்களுக்குத் தேவையான துணி முழுதும் எங்களால் உடனே தயாரித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, அடுத்தபடியாக செய்யக்கூடியது, கைத்தறி நெசவுகாரர்களிட மிருந்து துணி வாங்குவதேயாகும். ஆனால் இந்திய ஆலை நூலினலான துணிகள் ஜவுளிக் கடைக்காரர்களிடமோ, நெசவுகாரர்களிடமோ வேண்டும்போது எளிதில் கிடைப்பதாயில்லை. அவர்கள் நெய்த நயமான துணியெல்லாம் அன்னிய நூலினால் ஆனவை. ஏனெனில் இந்திய ஆலைகள் நயமான உயர்ந்த நம்பர் நூல் உற்பத்தி செய்வது கிடையாது.

இன்றைய தினங்கூட இந்திய ஆலைகளில் உயர்ந்த நம்பர் நூல் மிகக் குறைவாகவே உற்பத்தியாகின்றது. மிகவும் உயர்ந்த நம்பர் நூல் இந்திய ஆலைகளினல் நூற்கவே முடியாது. பெரு முயற்சி செய்த பின்னர் சில நெசவுத் தொழிலாளிகளை எங்களுக்காகச் சுதேசி நூலைக்கொண்டு துணி நெய்யும்படி செய்தோம். அவர்கள் நெய்யும் துணி முழுவதையும் நாங்களே எடுத்துக்கொள்வதாக வாக்களித்தோம். இவ்வாறு ஆலை நூலினலான துணி அணிதலை நாங்கள் மேற்கொண்டதனுலும், அது குறித்து நண்பர்களிடையே பிரசாரம் செய்ததினுலும், இந்திய நூல் ஆலைகளுக்கு அவைகளுடைய முயற்சியின்றியே ஒருவாறு ஏஜண்டுகளாக ஆனேம். இதன் காரணமாக, ஆலைகளுடனும் எங்களுக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

அவற்றின் நிர்வாகத்தைப் பற்றியும், அவற்றிற் கேற்படும் இடையூறுகளைப் பற்றியும் ஓரளவு தெரிந்துகொண்டோம். நாளடைவில் ஆலைகளில் உற்பத்தியாகும் நூல் முழுவதையும் ஆலைகளிலேயே நெய்துவிடுதல் அவற்றின் நோக்கம் என்பதைக் கண்டோம். கைத்தறி நெசவுகாரர்களுடன் ஆலைகள் மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைக்கவில்லை. தற்போதைக்கு அவை நெய்தது போக மீந்துள்ள நூலைக் கைத்தறிகளுக்குக் கொடுத்து வந்தன. இந் நிலைமையில் எங்களுக்கு வேண்டிய நூலை நாங்களே நூற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவல் மிகுதியாயிற்று. அப்படிச் செய்யாத வரையில் ஆலைகளையே நம்பியிருக்க நேரிடும். இந்திய நூல் ஆலைகளின் ஏஜண்டுகளாயிருப்பதனால் தேசத்திற்குத் தொண்டு எதுவும் நாங்கள் செய்வதற்கில்லை என்று உணரலானோம்.

நெசவைப் போலவே நூற்றலிலும் பல கஷ்டங்கள் எதிர்ப்பட்டன. முதலில் இராட்டினமே கிடைக்கவில்லை. நூற்கக் கற்றுக் கொடுக்கக்கூடியவரும் அகப்படவில்லை. ஆசிரமத்தில் நெசவு வேலை சம்பந்தமாக நூலைக் கழியிலிருந்து பிரித்துச் சுற்றுவதற்குச் சில இராட்டினங்கள் உபயோகித்து வந்தோம். ஆனால் இவற்றை நூல் நூற்க உபயோகிக்கலாமென்று எங்களுக்குத் தெரியாது. ஒரு முறை காளிதாஸ் ஜாவேரி ஒரு ஸ்திரீயைக் கண்டுபிடித்தார். அந்த ஸ்திரீ நூற்கும் விதத்தை எங்களுக்குக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமென்று அவர் சொன்னார். உடனே ஆசிரம வாசி ஒருவரை அவரிடம் அனுப்பினோம். இவர் புதிய விஷயங்களை எளிதில் கற்றுக் கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்தவரெனப் பெயர் பெற்றவர். ஆயினும் இவர்கூட அந்த வித்தையின் இரகசியத்தை அறிந்து கொள்ளாமலே திரும்பி வந்து சேர்ந்தார்.

இவ்வாறு காலம் போய்க்கொண்டிருந்தது. என் பொறுமையும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டு வந்தது. ஆசிரமத்துக்கு வருவார் போவோரில், சிறிதேனும் இராட்டினத்தைப் பற்றி அறிந்திருக்கக் கூடியவர் என்று தோன்றிய எல்லாரையும் அதைப்பற்றி விசாரித்து வந்தேன். ஆனால் அது

முழுதும் பெண்களாலேயே செய்யப்பட்டு வந்த தொழில்; இப்போதோ ஏறக்குறைய அழிந்து போயிருந்தது. எனவே எந்த மூலை முடுக்கிலாவது நூற்கத் தெரிந்த ஸ்திரீ ஒருத்தி இருக்கும் பட்சத்தில் அவளைக் கண்டு பிடிக்கவும் பெண் ஒருத்தியினாலேயே முடியும்.

1917-ம் வருஷத்தில் புரோச் கல்வி மகா நாட்டில் தலைமை வகிப்பதற்காக என்னுடைய குஜராத்தி நண்பர்கள் என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். இங்கேதான் கங்காபென் மஜூம்தார் என்னும் பெண்மணியை நான் கண்டு பிடித்தேன். அவர் விதந்து; அவருடைய ஊக்கமும் முயற்சியும் அபாரமானவை. அவர் பள்ளிக் கல்வி அதிகம் பயின்றவரல்லர். ஆனால் இயற்கை யறிவிலும் தைரியத்திலும் சாதாரணமாக இந் நாட்டிலுள்ள படித்த ஸ்திரீகளை அவர் எளிதில் வென்று விடக்கூடியவர். அவர் தீண்டாமைச் சாபத்தை முன்னமே தொலைத்திருந்தார். ஒடுக்கப்பட்டவர்க ளிடையே அவர் தாராளமாகக் கலந்து பழகி அவர்களுக்கு ஊழியம் புரிந்தார். அவருக்குச் சொந்தமாகக் கொஞ்சம் சொத்து இருந்தது; அவருடைய தேவைகளோ மிகச் சொற்பம். கஷ்டங்களைத் தாங்கிப் பழகிய திடசரீர முடையவ ராதலால் எங்கும் துணையின்றி அவர் தைரியமாகச் செல்வதுண்டு. அநாயாஸமாகக் குதிரை சவாரி செய்வார். கோத்ரா மகாநாட்டில் அவரிடம் இன்னும் நெருங்கிய பழக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டது. இராட்டினம் கிடைக்காததைப் பற்றி என் துயரத்தை அவரிடம் முறையிட்டேன். ஊக்கத்துடன் இடைவிடாமல் தேடிக் கைராட்டினத்தைக் கண்டு பிடிப்பதாக அவர் வாக்களித்த படியால் என் கவலை ஒருவாறு நீங்கிற்று.

நாற்பதாம் அத்தியாயம்

கைராட்டின வளர்ச்சி

கங்காபென் அம்மையார் குஜராத் மாகாணம் முழுவதி லும் தேடி அலைந்த பின்னர் கடைசியாக பரோடா இராஜ்யத்திலுள்ள விஜாபூரில் இராட்டினத்தைக் கண்டு பிடித் தார். அங்கே பலர் வீட்டில் இராட்டினங்கள் இருந்தன. ஆனால் அவையெல்லாம் பயனற்ற மரக்கட்டைகளுடன் பர ணின் மீது போடப்பட்டு வெகுநாளாயிற்று. யாராவது ஒழுங்காகப் பஞ்சுத் திரி கொடுத்து நூலையும் வாங்கிக்கொள்ள முன் வந்தால் தாங்கள் நூல் நூற்கச் சித்தமா யிருப்பதாக அந்த ஊர் ஜனங்கள் தெரிவித்தார்கள். இந்த சந்தோஷச் செய்தியை கங்காபென் எனக்குத் தெரிவித்தார். பஞ்சுத் திரி சம்பாதித்தல் மிகவும் கஷ்டமான காரியமென்று தெரிய வந்தது. காலஞ் சென்ற உமார் சோபானியிடம் இதைச் சொன்னபோது அவர் உடனே இந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்ய ஒப்புக்கொண்டார். தமது ஆலையிலிருந்து தேவை யான பஞ்சுத் திரிகள் அனுப்பிவைப்பதாக அவர் கூறினர். அவரிடமிருந்து கிடைத்த பஞ்சுத் திரிகளை கங்காபென்னுக்கு அனுப்பினேன். விரைவில் ஏராளமாக நூல் வந்து குவியத் தொடங்கியது. நூலை என்ன செய்வதென்பது இப்பொழுது பெரிய பிரச்னையாயிற்று.

ஜனப் உமார் சோபானி மிக்க தாராள குணமுடையவர் தான். ஆனால் எத்தனை காலந்தான் அவருடைய தாராளத் தையே நம்பிக்கொண்டிருக்க முடியும்? இடைவிடாமல் அவரிடமிருந்து பஞ்சுத் திரிகள் வந்துகொண்டிருக்க இருக்க, என் மனமும் அமைதி யிழந்து கொண்டிருந்தது. மேலும், ஆலைத் திரிகளை உபயோகிப்பதே தவறென்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆலைத் திரிகளை உபயோகிக்கலா மென்றால் ஆலை நூலையும் ஏன் உபயோகிக்கக்கூடாது? முற்காலத்தில் நூல் நூற்றவர்களுக்கு ஆலைகளிலிருந்து பஞ்சுத் திரி கிடைத்

இருக்க முடியாது. பின்னர், அவர்கள் எப்படி பஞ்சு கொட்டித் திரிகளாக்கிக் கொண்டனர்? இவ்வாறெண்ணிய நான், பஞ்சு கொட்டிகளையும் கண்டு பிடித்துத் தருமாறு கங்கா பென்னை வேண்டினேன். அவர் இவ்வேலையையும் நம்பிக்கையுடன் ஏற்றுக்கொண்டார். அவ்வாறே பஞ்சு கொட்டத் தயாராயிருந்த ஒருவனைத் தேடிப் பிடித்தார். அவன் அவ்வேலைக்குக் குறைந்த பட்சம் மாதம் 35 ரூபா சம்பளம் வேண்டுமென்று கேட்டான். ஆனால் அக்காலத்தில் இதற்கு எவ்வளவு பணங் கொடுத்தாலும் அதிகமாகாது என்று நான் கருதினேன். பம்பாயில் பருத்திப் பிச்சை எடுத்தேன். ஸ்ரீ எச்வந்த பிரஸாத் தேஸாய் உடனே கொடுத்து உதவினர். இவ்வாறு, கங்காபென்னின் முயற்சி சற்றும் எதிர்பாராத அளவுக்குப் பலன் தந்தது. விஜபூரில் நூற்கப்பட்ட நூலை நெய்ய நெசவுகாரர்களையும் அப்பெண்மணி கண்டுபிடித்தார். விரைவில் 'விஜபூர் கதர்' பெரும் புகழ்பெற்றது.

விஜபூரில் இத்தகைய அபிவிருத்தி ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகையில், ஆசிரமத்தில் இராட்டினம் விரைவாக நிலை பெற்று வந்தது. மகன்லால் காந்தி தமது தொழில் திறமையை யெல்லாம் பயன்படுத்தி இராட்டையில் பல அபிவிருத்திகள் செய்தார். இராட்டினங்களும் மற்றும் அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களும் ஆசிரமத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படலாயின. ஆசிரமத்தில் முதன் முதலாக உற்பத்தியான கதர் கஜம் ஒன்றுக்கு 17 அணு விலை ஆயிற்று. அந்த முரட்டுக் கதரை அவ்வளவு விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளும்படி நண்பர்களுக்குச் சிபார்சு செய்ய நான் தயங்கவில்லை. அவர்களும் விருப்பத்துடன் அவ்விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

பம்பாயில் நான் நோயினுல் பிடிக்கப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தேன். ஆயினும், அங்கேயும் இராட்டினம் தேடுவதற்குப் போதிய ஆற்றல் எனக்கிருந்தது. கடைசியாக நூல் நூற்பவர்கள் இருவரைக் கண்டுபிடித்தேன். அவர்கள் ஒரு சேர் அதாவது ஏறக்குறைய முக்கால் ராத்தல் நூலுக்கு ஒரு ரூபா கேட்டார்கள். அப்போது கதரின்

பொருளாதார தத்துவத்தைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. கையால் நூற்ற நூலுக்கு என்ன விலை கொடுத்தாலும் அதிகமாகாது என்று எண்ணினேன். ஆனால் பிறகு, இங்கு நான் கொடுத்த விகிதத்தையும், வீஜபூரில் கொடுக்கப்படும் விகிதத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது நான் ஏமாற்றப்படுவதாக அறிந்தேன். நூற்பவர்கள் தங்கள் கூலி விகிதத்தில் குறையவே மாட்டோம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஆதலின், அவர்களுடைய ஊழியத்தை நிறுத்தி விடவேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் அவர்களை அமர்த்தியதினால் பயன் விளையாமற் போகவில்லை. ஸ்ரீமதிகள் அவந்திகா பாய், ராமிபாய் காம்தார், ஸ்ரீ சங்கர்லால் பாங்கரின் அன்னையார், ஸ்ரீமதி வஸுமதி பென் முதலியோருக்கு அவர்கள் நூல் நூற்கக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

எனது அறையில் இராட்டினத்தின் இனிய கீதம் எழுந்தது. அந்தக் கீதம் நான் நோய் நீங்கிக் குணம் பெறுவதற்குப் பெரிதுந் துணை செய்தது. இவ்வாறு நான் கூறுவது சிறிதும் மிகைப்படுத்தப் பட்டதன்று. அது உடலுக்கு நேரே செய்த நன்மையைவிட மனதின் மூலமாகவே அதிக நன்மை செய்தது என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். மனிதனுடைய மனதிற்கு அவன் உடலின் மீது எவ்வளவு செல்வாக்கு உண்டு என்பதையே இது காட்டுவதாகு மன்றோ? நானும் இராட்டினம் சுற்றக் கற்றுக் கொண்டேன். ஆனால் அப்போது அதிக வெற்றி பெறவில்லை.

பம்பாயிலும் கையினால் செய்த பஞ்சுத் திரிகள் எப்படிப் பெறுவது என்னும் பிரச்னை எழுந்தது. ஸ்ரீ ரேவா சங்கரின் வீட்டு வழியாக தினந்தோறும் பஞ்சு கொட்டி ஒருவன் தன் வில்லின் நாணிலிருந்து ஒலி எழுப்பிக்கொண்டு போவது வழக்கம். அவனை அழைத்து வரச்செய்து விசாரித்ததில் அவன் மெத்தைகளுக்கு அடைக்கும் பஞ்சு கொட்டுபவனென்று தெரியவந்தது. நூல் நூற்பதற்குப் பஞ்சு கொட்டித் தரவும் அவன் ஒப்புக்கொண்டான். ஆனால் கூலி மிகவும் அதிகமாய்க் கேட்டான். அவன் கேட்டதைக்

கொடுத்துப் பஞ்சுத் திரிகள் சம்பாதித்தேன். இவ்வாறு நூற்கப்பட்ட நூலை, பவித்திர ஏகாதசி தினத்தன்று சுவாமிக்கு மாலை போடுவதற்காகச் சில வைஷ்ணவ நண்பர்கள் வாங்கிக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீமான் சிவஜி பம்பாயில் இராட்டை வகுப்பு ஒன்று தொடங்கினர். இந்தப் பரிசோதனைகளுக்கெல்லாம் பணச்செலவு ஏராளமாக ஆயிற்று. ஆனால் தேசபக்தர்களும் கதரில் நம்பிக்கை யுடையவர்களுமான நண்பர்கள் இப்பணச் செலவை யெல்லாம் விருப்பத்துடன் பொறுத்துக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு செலவான பணம் வீணில் செலவழிந்ததில்லை யென்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும். அதனால் விசேஷ அநுபவம் ஏற்பட்டதுடன் இராட்டினத்தின் மூலம் எவ்வளவோ அபிவிருத்தி யேற்படக்கூடு மென்று தெரியவந்தது.

இக்காலத்தில் கதர் மட்டுமே அணியவேண்டு மென்னும் பேரவா எனக்கு உண்டாயிற்று. இதுவரை, சுதேசி ஆலைத் துணியையே நான் அரை வேஷ்டியாக உடுத்திக் கொண்டிருந்தேன். ஆசிரமத்திலும் விஜபூரிலும் உற்பத்தியான முரட்டுக் கதர்த் துணி 30 அங்குல அகலத்துக்கு மேல் இல்லை. எனவே, கங்காபென்னுக்கு முன்னறிக்கை விடுத்தேன். அதாவது இன்னும் ஒரு மாத காலத்திற்குள் 45 அங்குலம் அகலமுள்ள கதர் வேஷ்டி அவர் எனக்குத் தராவிட்டால், குட்டையான, முரட்டுக் கதர்த் துணியையே வேஷ்டியாக அணியப் போகிறேனென்று அவருக்குத் தெரிவித்தேன். இந்த இறுதி அறிக்கை அவரைத் திடுக்குறச் செய்துவிட்டது. எனினும், அவர் சோர்ந்து பின் வாங்கி விடவில்லை. அந்த ஒரு மாதத்திற்குள் அவர் 45 அங்குல அகலமுள்ள ஒரு ஜோடி கதர் வேஷ்டி எனக்கனுப்பி விட்டார். இதனால், ஒரு நெருக்கடியான நிலைமை எனக்கேற்படாமல் அவர் காப்பாற்றினர்.

இதே சமயத்தில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மிதாஸ், லாதி என்னுமிடத்திலிருந்து ராம்ஜி என்னும் நெசவுகாரரையும், அவர் மனைவியையும் ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துவந்து, ஆசிரமத்திலேயே கதர் வேஷ்டிகள் நெய்யத் தொடங்கினர். இந்தப் பெண்

மணியின் பெயரும் கங்கா பென் தான். இந்தத் தம்பதிகள் கதர் இயக்கத்திற்குச் செய்திருக்கும் தொண்டு அற்புதமானதன்று. அவர்கள் குஜராத்திலும், அதற்கு வெளியிலுங் கூட எவ்வளவோ பேருக்குக் கை நூலக்கொண்டு துணி நெய்யக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கங்காபென் கைத்தறியில் அமர்ந்து நெசவு செய்வது மிக உற்சாக மூட்டும் ஒரு காட்சியாகும். எழுதப் படிக்கத் தெரியாத இந்த சகோதரி கைத்தறியில் அமர்ந்துவிட்டால் அதிலேயே மூழ்கி விடுகிறார். பின்னர், அவர் கண்களையும், கவனத்தையும் அதிலிருந்து திருப்புவது அரிய காரியமாகும்.

நாற்பத்தோராம் அத்தியாயம்

சுவையுள்ள சம்பாஷணை

கதர் இயக்கம் அக்காலத்தில் சுதேசி இயக்கம் என்று சொல்லப்பட்டு வந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்தே அதை ஆலைச் சொந்தக்காரர்கள் பெரிதும் கண்டித்தார்கள். காலஞ் சென்ற உமார் சோபானி ஓர் ஆலை முதலாளி; திறமை பெரிதும் வாய்ந்தவர். தமது அறிவையும் அநுபவத்தையும் கொண்டு அவர் எனக்கு யோசனை சொல்லி உதவி செய்ததுடன், மற்ற ஆலைச் சொந்தக்காரர்களின் அபிப்பிராயத்தையும் அவ்வப்போது அறிவித்து வந்தார். அவர்களில் ஒருவர் சொல்லிய வாதம் பெரிதும் உண்மையுள்ளதாக அவருக்குத் தோன்றிற்று. எனவே, அவரை நான் சந்திக்க வேண்டும் என்று உமார் சோபானி கூறினார். நானும் அதற்குச் சம்மதித்தேன். அதன்மேல் நாங்கள் சந்திப்பதற்கு ஜனாப் சோபானி ஏற்பாடு செய்தார். ஆலைச் சொந்தக்காரர் சம்பாஷணையைப் பின்வருமாறு தொடங்கினார்:—

“இதற்கு முன்பே சுதேசிக் கிளர்ச்சி நடந்ததுண்டு என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா?”

"ஆம் ; தெரியும்" என்று பதிலளித்தேன்.

"வங்காளப் பிரிவினைக் கிளர்ச்சியின் போது நாங்கள் (ஆலைச் சொந்தக்காரர்கள்) சுதேசி இயக்கத்தை எங்கள் சொந்த லாபத்துக்கு நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டோமென்பதும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். அவ்வியக்கம் அதிதீவிரநிலையை யடைந்திருந்தபோது நாங்கள் துணிகளின் விலையை உயர்த்திஞெம். இன்னும் கேவலமான காரியங்களும் செய்தோம்."

"ஆம், இது குறித்துக் கொஞ்சம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அது குறித்து வருந்தியதும் உண்டு."

"உங்கள் வருத்தத்தை நான் அறிந்து கொள்ளக்கூடும். ஆனால் வருத்தப் படுவதற்குக் காரணம் எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. நாங்கள் பரோபகாரக் கருத்துடன் தொழில் நடத்துகிறோமில்லை. லாபத்துக்காகவே தொழில் நடத்துகிறோம். பங்குக் காரர்களுக்கு நாங்கள் திருப்தியளித்தாக வேண்டும். ஒரு பொருளின் விலை அதற்கிருக்கும் கிராக்கியையே பொறுத்தது. இந்தச் சட்டத்தை யாராலும் மாற்ற முடியாது. வங்காளிகள் தங்கள் கிளர்ச்சியின் காரணமாகச் சுதேசித் துணிகளுக்குக் கிராக்கி அதிகமாகுமென்றும் அதன் பயனாக அவற்றின் விலை உயருமென்றும் அறிந்தேயிருக்கவேண்டும்."

அப்போது நான் குறுக்கிட்டுக் கூறியதாவது:—"வங்காளிகள் என்னைப் போல் பிறரை எளிதில் நம்பும் இயல்பினரா யிருந்தார்கள். ஆலைச் சொந்தக்காரர்கள் அவ்வளவு சுயநலமுள்ளவர்களாயும், தேசபக்தி யற்றவர்களாயும் இருக்க மாட்டார்களென்று அவர்கள் நம்பினார்கள். தாய் நாட்டிற்கு நெருக்கடி நேர்ந்துள்ள ஒரு சமயத்தில் அவர்கள் தேசத் துரோகம் செய்வார்களென்றும், அன்னியத் துணியைக் கூடச் சுதேசித் துணி என்று ஏமாற்றி விற்பார்களென்றும் அவர்கள் எதிர் பார்க்கவில்லை."

"நீங்கள் பிறரை எளிதில் நம்பும் இயல்புடையவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகையினால்தான் என்னை வந்து பார்க்கும்படி உங்களுக்கு இந்தக் கஷ்டம் கொடுத்தேன். சாதுக்களான வங்காளிகள் செய்த தவறையே நீங்களும் செய்ய வேண்டாமென்று எச்சரிக்கை செய்ய விரும்பினேன்" என்று அவர் விடையளித்தார்.

இப்படிச் சொல்லி, அவர் தம் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த குமாஸ்தாவை, தமது ஆலையில் உற்பத்தியான துணிகளுக்கு மாதிரிகள் கொண்டுவரும்படி கூறினர். அந்த மாதிரிகளில் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டி அவர் சொன்னதாவது:— "இதைப் பாருங்கள். இது எங்கள் ஆலையில் கடைசியாக இப்போது உற்பத்தியாகும் துணிகளுக்கு மாதிரி. இதற்கு ஏராளமான கிராக்கி யிருக்கிறது. வீணுகப்போகும் சாமான்களைக் கொண்டு இதைச் செய்கிறோம். எனவே அது மிகவும் மலிவாயிருக்கிறது. வடக்கே இமயமலைப் பள்ளத்தாக்கு வரைக்கும் இதை அனுப்பி வைக்கிறோம். தேசம் முழுவதும் எங்களுக்குப் பிரதிநிதிகள் இருக்கிறார்கள். நீங்களோ, உங்கள் ஆட்களோ போகவே முடியாத இடங்களிலெல்லாம் எங்களுக்கு ஏஜண்டுகள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் எங்களுக்குப் புதிய ஏஜண்டுகள் தேவையில்லை. மேலும், இந்தியாவில் உற்பத்தியாகும் துணி இந்தியாவின் தேவைகளுக்குக் கொஞ்சமும் போதாது என்பதையும் நீங்கள் கவனிக்கவேண்டும். ஆதலின், சுதேசி இயக்கமானது துணி உற்பத்தி அதிகம் ஆவதையே பெரிதும் பொறுத்திருக்கிறது. நமது உற்பத்தியைப் போதிய அளவு அதிகமாக்கி, துணியின் தரத்தையும் விருத்தி செய்துவிட்டோமானல் அன்னியத்துணி இறக்குமதி தானே நின்றுவிடும். ஆதலின் உங்கள் கிளர்ச்சியை இப்போது நடத்தும் முறையில் நடத்துவதில் பயனில்லை. புதிய ஆலைகளை ஏற்படுத்துவதில் நீங்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டும். எங்கள் துணிகளுக்குக் கிராக்கி உண்டுபண்ண இப்போது பிரசாரம் தேவையில்லை. உற்பத்தியை அதிகமாக்க வேண்டுவதே இப்போது முக்கியம்."

“ தாங்கள் குறிப்பிடும் காரியத்தில் நான் எற்கனவேயே ஈடுபட்டிருந்தேனென்றால் என் முயற்சிக்கு ஆசி கூறுவீர்களல்லவா ?” என்று நான் கேட்டேன்.

அவருக்கு விளங்கவில்லை. “ அதெப்படி சாத்தியம் ? புதிய ஆலைகள் ஏற்படுத்துவது குறித்து நீங்கள் கவனம் செலுத்தி வருகிறீர்களா, என்ன ? அப்படியானால், உங்களை நான் பெரிதும் பாராட்டுதல் வேண்டும்.”

“ விஷயம் கொஞ்சம் இருக்கிறது. கை இராட்டினத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுக்கும் முயற்சியில் நான் ஈடுபட்டிருக்கிறேன் ” என்றேன்.

அவருக்குத் திகைப்பு அதிகமாகிவிட்டது. “அதென்ன விஷயம் ?” என்று கேட்டார்.

அவருக்கு இராட்டினத்தைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும், அதை நான் வெகு காலம் தேடி அலைந்து கடைசியில் கண்டு பிடித்ததைப் பற்றியும் கூறிப் பின்னர் சொன்னதாவது :—“ நான் முழுதும் உங்களைப் போன்ற அபிப்பிராயமே கொண்டுள்ளேன். ஆலைகளுக்குச் சம்பளமில்லாத ஏஜன்டாக நான் ஆவதில் எவ்வகைப் பயனுமில்லை. அதனால் தேசத்திற்கு நன்மையைவிடத் தீமையே அதிகம் உண்டாகும். இன்னும் வெகு காலத்துக்கு நமது ஆலைகளுக்கு வாடிக்கைக்காரர்கள் குறையமாட்டார்கள். ஆதலின் கை நூல் துணி உற்பத்தி செய்வதும், அதை விற்க வழி தேடுவதுமே என்னுடைய வேலையாகும். எனவே கதர் உற்பத்தியில் நான் கவனம் செலுத்தி வருகிறேன். இவ்வகைச் சுதேசியத்திலேயே எனக்குப் பூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில், அதன் மூலம், போதிய வேலை யில்லாமல் அரைப்பட்டினி கிடந்து கஷ்டப்படும் ஏழை இந்தியப் பெண்களுக்கு நான் வேலையும் உணவும் அளிக்க முடியும். இத்தகைய ஸ்திரீகளைக் கொண்டு நூல் நூற்று அந்த நூலினால் நெய்த துணியை இந்திய ஜனங்கள் அணியச் செய்ய வேண்டுமென்பதே என் நோக்கமாகும். இவ்வியக்கம் எத்துணை தூரம் வெற்றி யடை

டப் போகிறதென்று நான் அறியேன். தற்போது அது ஆரம்ப நிலையிலேயே இருக்கிறது. ஆனால் அதில் நான் பூரண நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன். அதனால் தீமை எதுவும் விளையாதென்பது உறுதி. அத்துடன், தேசத்தின் துணி உற்பத்தி அதன் மூலம் எவ்வளவுக்கு அதிக மாகிறதோ அவ் வளவுக்கு நிச்சயமான நன்மையும் உண்டு. தாங்கள் குறிப் பிட்ட தீமைகளுக்கு என் இயக்கத்தில் இடமில்லை என்பதைத் தாங்கள் கவனிப்பீர்கள்,'' என்றேன்.

"தேசத்தின் துணி உற்பத்தியை அதிகமாக்க வேண்டு மென்னும் நோக்கத்துடன் உங்கள் இயக்கத்தைத் தொடங்கி னால் அதற்கு விரோதமாக நான் எதுவும் சொல்லுவதற்கில்லை. ஆனால், இந்த இயந்திர யுகத்தில் கைராட்டின இயக்கம் வெற்றி யளிக்குமா வென்பது வேறு விஷயம். என் வரையில், நீங் கள் வெற்றிபெற வேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாகப் பிரார்த் திக்கிறேன்'' என்று அவர் கூறினர்.

நாற்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

அலை யெழுச்சி

ஆதர் இயக்கத்தின் அபிவிருத்தியைக் குறித்து இன்னமும் இச்சரிதத்தில் விவரித்துக் கொண்டிருத்தல் கூடாது. நான் என் வாழ்நாளில் பற்பல முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக் கிறேன். அவை யெல்லாவற்றையும் பற்றி விவரமாக எழுதி னல் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனிப் புத்தகம் ஆகும். ஆதலின் அவைகளைக் குறித்து இவ்வத்தியாயங்களில் நான் விவரமாக எழுதப் புகுதல் சரியன்று சத்திய சோதனையினிடையே இவை யெல்லாம் எப்படித் தாமே எழுந்தன என்பதைக் குறிப் பிட்டுச் செல்வதே இங்கு என் நோக்கமாகும்.

எனவே, இனி, ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் சரித்திரத்

தைக் கவனிப்போம். அலி சகோதரர்கள் ஆரம்பித்து நடத்திய கிலாபத் கிளர்ச்சி வேகமாக அபிவிருத்தி யடைந்து வருகையில், மௌலானா அப்துல்பாரி முதலிய உலமாக்களுடன் நான் அவ்விஷயமாகக் கலந்து விவரமாகப் பேசினேன். முக்கியமாக, முஸ்லிம் ஒருவர் அஹிம்சை விதியை எவ்வளவு தூரம் கடைப்பிடித்து நடக்கலாம் என்பது குறித்து நாங்கள் பேசினோம். முடிவில், அஹிம்சையை ஒரு முறையாகக் கொண்டு கடைப் பிடிப்பதை இஸ்லாம் தடுக்கவில்லை யென்றும், முஸ்லிம்கள் அம்முறையை அனுசரிப்பதாக உறுதி கூறியுள்ள வரையில் அதினின்றும் பிறழாதிருத்தல் அவர்கள் கடமையாகு மென்றும் அவர்கள் எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். கடைசியாக, கிலாபத் மகாநாட்டில் ஒத்துழையாமைத் தீர்மானம் பிரரேபிக்கப்பட்டு நீண்ட விவாதத்துக்குப் பின்னர் நிறைவேறியது. அலகாபாத்தில் ஒரு கூட்டத்தில் இவ் விஷயமாக இரவு முழுவதும் ஆலோசிக்கப்பட்டது எனக்கு நன்கு ஞாபகமிருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் ஹக்கீம் அஜ்மல்கான் பலாத்காரமற்ற ஒத்துழையாமை காரியத்தில் நடைபெறுமா என்பது குறித்துச் சந்தேகப் பட்டார். ஆனல் அவருடைய சந்தேகம் நீங்கிய பின்னர் அவர் மனப்பூர்வமாக அவ்வியக்கத்தில் ஈடுபட்டார். அவருடைய உதவி இயக்கத்தின் ஆக்கத்திற்கு அளவற்ற நன்மை யளித்தது.

அடுத்தாற் போல், ஒத்துழையாத் தீர்மானம், குஜராத் மாகாண அரசியல் மகாநாட்டில் என்னல் பிரரேபிக்கப்பட்டது. அதை எதிர்த்தவர்கள் பூர்வாங்கமான ஓர் ஆட்சேபத்தைக் கிளப்பினர்கள். அதாவது, காங்கிரஸ் இது குறித்து முடிவு செய்வதற்கு முன்னல் ஒரு மாகாண மகா நாட்டுக்கு இத்தகைய தீர்மானம் நிறைவேற்றத் தகுதி கிடையாது என்று கூறினர்கள். பின்னேக்கிச் செல்வதா யிருந்தால்தான் இந்த ஆட்சேபம் பொருந்து மென்றும், முன்னேக்கிச் செல்லக் கீழ்ப்பட்ட ஸ்தாபனங்களுக்குப் பூரண உரிமை யுண்டென்றும், அவற்றிற்குப் போதிய நம்பிக்கையும் உறுதியும் இருப்பின் அப்படி முன்னேறிச் செல்லுதல் அவற்றின் கடமை

யென்றும் நான் கூறினேன். தாய்ச் சபையின் மதிப்பை அதிகரிக்கக் கூடிய காரியஞ் செய்வதற்கு அநுமதி எதற்காக என்று நான் கேட்டேன். பின்னர், விஷயத்தின்மீது விவாதம் நடந்தது. விவாதம் பலமாகவே யிருந்ததாயினும் எல்லாரும் ஆத்திரமின்றி அமைதியாகப் பேசினார்கள். கடைசியில், தீர்மானம் மிகப் பெரும்பான்மையோரின் வாக்குகளைப் பெற்று நிறைவேறியது. இதற்கு ஸ்ரீமான்கள் வல்லபாய், அப்பாஸ் தயாப்ஜி இவர்களுடைய செல்வாக்கு பெரிதும் காரணமாகும். ஸ்ரீ தயாப்ஜியே மகாநாட்டின் அக்கிராசனராயிருந்தார். அவருடைய கருத்து ஒத்துழையாத் தீர்மானத்தின் சார்பாகவே இருந்தது.

இவ்விஷயமாக யோசிப்பதற்கு 1920ஆ செப்டம்பர்மீ கல்கத்தாவில் ஒரு விசேஷ காங்கிரஸைக் கூட்ட வேண்டுமென்று அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டி தீர்மானித்தது. அதற்காக பலமான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. லாலா லஜபதிராய் அக்கிராசனராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பம்பாயிலிருந்து கல்கத்தாவுக்கு காங்கிரஸ், கிலாபத் தனி ரயில் வண்டிகள் விடப்பட்டன. கல்கத்தாவில் பிரதிநிதிகளும், காட்சியாளரும் பெருந்திரளாகக் கூடியிருந்தார்கள்.

மௌலானா ஷௌகத் அலியின் வேண்டுகோளின்மீது வண்டியிலேயே ஒத்துழையாத் தீர்மானத்துக்கு நகல் ஒன்று தயாரித்தேன். இதுவரை என்னுடைய நகல் தீர்மானங்களில் "பலாத்கார மற்ற" என்ற சொற்றொடரை உபயோகியாமலே இருந்தேன். ஆனால் என்னுடைய பிரசங்கங்களில் மட்டும் அதைக் குறிப்பிடத் தவறுவதில்லை. இவ்விஷயம் சம்பந்தமாக உபயோகிக்க வேண்டிய வார்த்தைகளையே நான் அப்போது தான் சேகரித்து வந்தேன். 'அஹிம்சை' என்னும் சம்ஸ்கிருத பதத்தை உபயோகித்தால் முஸ்லிம்களின் கூட்டங்களில் என் கருத்தை நன்கு விளக்க முடியாதென்று கண்டேன். எனவே, மௌலானா அபுல் கலாம் ஆஸாத்தை அதற்கு ஏதேனும் புதிய வார்த்தை கண்டு பிடித்துத் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் அஹிம்சைக்கு "பாஆமன்" என்

னும் சொற்றொடரும், ஒத்துழையாமைக்கு "தர்க்கி மவாலத்" என்னும் சொற்றொடரும் உபயோகிக்கலாமென்று கூறினர்.

இவ்வாறு, ஒத்துழையா இயக்க சம்பந்தமாக என் கருத்தை விளக்குவதற்கு ஹிந்தி, குஜராத்தி, உருது வார்த்தைகளை நான் கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே, கல்கத்தா விசேஷ காங்கிரஸுக்கு ஒத்துழையாத் தீர்மானத்தைத் தயாரிக்க வேண்டி வந்தது. முதலில் தயாரித்த நகலில் "பலாத்காரமற்ற" என்ற சொற்றொடர் விடப்பட்டுப் போயிற்று. இதை நான் கவனியாமலே என்னுடன் ஒரே வண்டியில் வந்து கொண்டிருந்த மௌலானா ஷௌகத் அலியிடம் நகல் தீர்மானத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன். இரவில் தான் அத்தவறைக் கண்டுபிடித்தேன். காலையில், நகல் தீர்மானத்தை அச்சுக்கு அனுப்புவதற்கு முன் மேற்படி திருத்தம் செய்துவிட வேண்டுமென்று ஸ்ரீ மகாதேவிடம் சொல்லி யனுப்பினேன். ஆனால் அதைச் சேர்ப்பதற்கு முன்னமே நகல் அச்சிடப்பட்டு விட்டதாக எனக்கு ஞாபகம். விஷயாலோசனைக் கூட்டம் அன்று மாலையே நடைபெற இருந்தது. ஆதலின் அச்சிட்ட நகல் பிரதிகளில் பின்னால் திருத்தம் செய்யவேண்டி நேர்ந்தது. இந்நகல் தீர்மானம் நான் தயாரித்திராவிட்டால் பெரிதுங் கஷ்டம் நேர்ந்திருக்குமென்று பின்னால் அறிந்தேன்.

எனினும், என் நிலை இரங்கத்தக்கதாகவே யிருந்தது. தீர்மானத்தை யார் எதிர்க்கப் போகிறார்கள்; யார் ஆதரிக்கப் போகிறார்கள் என்பது பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. லாலாஜியின் அபிப்பிராயம் என்னவென்றும் விளங்கவில்லை. எத்தனையோ சண்டைகளில் ஈடு கொடுத்த யுத்த வீரர்கள் பலர் கல்கத்தாவில் கூடி யிருந்ததைக் கண்டேன். டாக்டர் பெசண்ட், பண்டித மாளவியா, ஸ்ரீ விஜயராகவாச்சாரியார், தேசபந்து முதலியோர் அவர்களில் சிலராவர்.

என்னுடைய தீர்மானத்தில் பஞ்சாப் கிலாபத் அநீதிகளுக்குப் பரிகாரம் தேடுவதற்கு மட்டுமே ஒத்துழையாமை மேற் கொள்வதாகக் கண்டிருந்தது. ஆனால் இது ஸ்ரீ விஜய

ராகவாச்சாரியாருக்குத் திருப்தி யளிக்கவில்லை. "ஒத்துழை யாமை ஆரம்பிப்ப தென்றால் குறிப்பிட்ட அநீதிகளுக்காக மட்டும் அதை ஏன் ஆரம்பிக்கவேண்டும்? நாட்டுக்கு இழைக் கப்பட்டுள்ள அநீதிகளுக்குள்ளே மிகப் பெரியது சுயராஜ்ய மின்மையேயாகும். ஆதலின் சுயராஜ்யந்தான் ஒத்துழை யாமையின் நோக்கமா யிருக்கவேண்டும்" என்று அவர் வாதித் தார். அவருடைய யோசனையை நான் உடனே ஏற்றுக்கொண் டேன். என்னுடைய தீர்மானத்தில் சுயராஜ்யக் கோரிக்கையை யும் சேர்த்தேன். தீர்மானம் பலமான நீண்ட விவாதத்திற் குப் பின்னர் நிறைவேறியது.

முதன் முதலில் ஒத்துழையா இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர் பண்டித மோதிலால். தீர்மானத்தைக் குறித்து அவருடன் நான் சுமுகமாக நடத்திய விவாதம் இன்னும் எனக்கு ஞாபக மிருக்கிறது. தீர்மானத்தின் வாசகத்தில் சில மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். அதை நான் ஒப்புக்கொண்டேன். தேசபந்துவையும், இவ்வியக்கத்தில் சேர்த்து விடுவதாக அவர் கூறினார். தேசபந்துவின் இதயம் தீர்மானத்தின் சார்பாகவே யிருந்தது. ஆனால் ஜனங்களுக் குத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி வைக்க ஆற்றல் உண்டா என் பது குறித்து அவர் சந்தேகப்பட்டார். நாகபுரி காங்கிரஸில் தான் அவரும் லாலாஜியும் தீர்மானத்தை ஏகமனமாக ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

விசேஷக் காங்கிரஸில் லோகமான்யர் இல்லாமை குறித்து நான் பெரிதும் வருந்தினேன். அவர் உயிருடன் இருந்திருந்தால் அக்காங்கிரஸில் அவர் என் முயற்சிக்கு ஆசி கூறி யிருப்பாரென்று நான் இன்றளவும் நம்பி வருகிறேன். இதற்கு மாறாக, அவர் இயக்கத்தை எதிர்த்தே யிருந்த போதி லும், அவ்வெதிர்ப்பையே ஒரு பாக்யமாகவும், ஒரு பயிற்சி யாகவும் நான் கருதிப் போற்றி யிருப்பேன். எங்களுக்குள் எப்போதும் அபிப்பிராய பேதங்கள் இருந்து வந்த போதி லும், அவை காரணமாக, மனக் கசப்பு ஏற்பட்டது கிடை யாது. என்னைத் தமது நெருங்கிய நண்பனாகவே அவர்

நடத்தி வந்தார். இவ்வரிகளை நான் எழுதும்போதே அவர் மரணமுற்றது குறித்த சந்தர்ப்பங்கள் என் மனக் கண் முன் நிற்கின்றன. ஏறக்குறைய நடுநிசியில் யாதவர்க்கர் டெலிபோன் மூலம் அவருடைய மரணச் செய்தியை எனக்கறிவித்தார். அப்போது நான் தோழர்களால் சூழப்பட்டிருந்தேன். அச் செய்தி கேட்டதும், என்னை யறியாமலே "என்னுடைய சிறந்த துணை போய்விட்டது" என்னும் சொற்கள் என் வாயினின்றும் பிறந்தன. அப்போது ஒத்துழையா இயக்கம், பூரண வேகத்துடன் மேலெழுந்து கொண்டிருந்தது. அவரிடமிருந்து ஆதரவும், யோசனைகளும் நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒத்துழையாமையின் முடிவான நிலையைப்பற்றி அவர் எத்தகைய மனோபாவம் கொண்டிருப்பார் என்று சொல்ல முடியாது. அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதும் வீண் வேலையே யாகும். ஆனால் அவருடைய மரணத்தினால் நேர்ந்த பெரு நஷ்டத்தைக் கல்கத்தாவில் கூடி யிருந்த ஒவ்வொருவரும் பெரிது முணர்ந்தார்கள் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. தேச சரித்திரத்தில் மிக நெருக்கடியான அந்த நேரத்தில் யோசனை சொல்வதற்கு லோக மான்யர் இல்லையே யென்று வருத்தப்படாதவர் கிடையாது.

நாற்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்

நாகபுரி காங்கிரஸ்

கல்கத்தா விசேஷ காங்கிரஸில் நிறைவேறிய தீர்மானங்களை நாகபுரி காங்கிரஸில் உறுதிப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. கல்கத்தாவில் போலவே இங்கும் பிரதிநிதிகளும், காட்சியாளரும் ஏராளமாகக் கூடியிருந்தார்கள். காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளின் தொகை இன்னமும் வரையறுக்கப்படவில்லை. இதன் பயனாக, நாகபுரி காங்கிரஸில் பிரதிநிதிகள் ஏறக்குறைய 14,000 வரை வந்துவிட்டதாக எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. பள்ளிக்கூட பகிஷ்காரம் சம்பந்தமாக ஒரு சிறு திருத்தம் செய்யவேண்டுமென்று லாலாஜி வற்புறுத்தி

ளூர். அதை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். இவ்வாறே, தேச பந்துவின் யோசனையின்படி சில திருத்தங்களும் செய்யப்பட்டன. அதன் பிறகு ஒத்துழையாமைத் தீர்மானம் ஏகமனதாக நிறைவேறியது.

காங்கிரஸ் அமைப்பைத் திருத்தி ஒழுங்கு செய்வது குறித்த தீர்மானம் இந்தக் காங்கிரஸிலேயே யோசிக்கப்பட வேண்டியதாயிருந்தது. இதற்கென்று நியமித்த ஸப் கமிட்டியாரின் நகல் அமைப்புத் திட்டம் கல்கத்தா விசேஷ காங்கிரஸிலேயே ஆஜர் செய்யப்பட்டது. எனவே, அவ்விஷயம் நன்கு விவாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அது, முடிவான நிறைவேற்றத்துக்காக நாகபுரி காங்கிரஸில் வந்தபோது ஸ்ரீமான் விஜயராகவாச்சாரியார் அக்கிராசனரா யிருந்தார். ஒரே ஒரு முக்கியமான மாறுதலுடனே நகல் திட்டத்தை விஷயாலோசனைக் கமிட்டி ஒப்புக்கொண்டது. என்னுடைய நகல் திட்டத்தில் பிரதிநிதிகளின் தொகையை 1500 என்று மட்டுப் படுத்தி யிருந்ததாக ஞாபகமிருக்கிறது. விஷயாலோசனைக் கமிட்டி அதற்குப் பதிலாக பிரதிநிதிகளின் தொகையை 6000 என்று குறிப்பிட்டது. இவ்வாறு உயர்த்தியது தீர ஆலோசியாமல் அவசரமாகச் செய்த காரியமே என்பது என் அபிப்பிராயமாகும். பிந்தைய வருஷங்களின் அநுபவமெல்லாம் அந்த அபிப்பிராயத்தையே எனக்கு உறுதிப்படுத்தி யிருக்கின்றன. பிரதிநிதிகளின் தொகை அதிகமாயிருத்தல் வேலை நன்றாக நடப்பதற்கு எவ்விதத்திலேனும் உதவி செய்யுமென்றாவது, அல்லது அதனால் ஜனநாயக தத்துவம் பாதுகாக்கப்படுகிற தென்றாவது நான் கருதவில்லை. ஆயிரத்தைந் நூறு பிரதிநிதிகள் ஜனங்களுடைய நலத்தில் கவலை கொண்டவர்களாயும், விசால புத்தி படைத்தவர்களாயும், உண்மையுள்ளவர்களாயு மிருப்பின், கண்டபடி பொறுக்கி எடுக்கப் படும் 6000 பொறுப்பற்ற பிரதிநிதிகளைப் பார்க்கிலும் அவர்களே ஜனநாயக தத்துவத்தின் சிறந்த பாதுகாவலர்களாவார்கள். ஜனநாயகக் கொள்கையை உண்மையில் பாதுகாக்க வேண்டுமானால் ஜனங்கள் தீவிர சுதந்திர உணர்ச்சியும், சுயமரியாதை உணர்ச்சியும், ஒருமை உணர்ச்சியும் கொண்டவர்

களா யிருக்கவேண்டும். நல்லவர்களும், உண்மையாளர்களு மான மனிதர்களையே தங்கள் பிரதிநிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். ஆனால் விஷயாலோசனைக் கமிட்டியார் எண்ணிக் கையில் ஏதோ மகிமை இருப்பதாகக் கருதி மயக்கமுற்றி ருந்தபடியால் ஆறுபிரத்துக்கு மேலே போகவும் விரும்பினர் கள். ஆதலின் ராஜி ஏற்பாடாகப் பிரதிநிதிகளின் தொகை 6000 என்று திட்டம் செய்யப்பட்டது.

காங்கிரஸின் இலட்சியம் சம்பந்தமாகவும் தீவிர விவா தம் நடந்தது. நான் தயாரித்திருந்த நகல் அமைப்பில், கூடு மானால் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துக்குள்ளும் அவசியமானல் அதற்கு வெளியிலும் சுயராஜ்யம் பெறுதல் காங்கிரஸின் இலட்சியம் என்று கண்டிருந்தது. காங்கிரஸிற்குள் ஒரு கட்சியார், பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற் குட்பட்ட சுயராஜ்யத் தையே காங்கிரஸின் இலட்சியமாக வரையறுத்துவிட விரும்பினர்கள். இக்கட்சியின் சார்பாகப் பண்டித மாளவியா வும், ஜனப் ஜின்னவும் பேசினர்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு வாக்குகள் அதிகம் கிடைக்கவில்லை. மற்றும், நகல் அமைப் பில், அமைதியான, நியாயமான சாதனங்களையே சுயராஜ்ய மடைவதற்குக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கண்டிருந் தது. இதையும் சிலர் எதிர்த்தனர். சுயராஜ்ய சாதனங்க ளைக் குறித்து எவ்வித நிர்ப்பந்தமும் விதிக்கக்கூடாதென்று அவர்கள் கூறினர்கள். ஆனால் காங்கிரஸ் முடிவில் நகல் அமைப்பில் கண்ட இலட்சியத்தை அப்படியே ஒப்புக்கொண் டது. இந்தக் காங்கிரஸ் அமைப்பை நாம் உண்மையுடனும், அறிவுடனும், ஊக்கத்துடனும் நடத்திவைத்திருந்தால் அது பொதுஜனங்களுக்கு அறிவூட்டுவதற்கான சிறந்த சாதனமாகி யிருக்குமென்று நான் கருதுகிறேன். அதை நடத்தி வைப்ப தற்குரிய முயற்சியே நமக்கு சுயராஜ்யம் கொண்டு வந்து தந்திருக்கும். ஆனால் அது குறித்து இங்கே விவாதிப்பது பொருத்தமற்றதாகும்.

ஹிந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமை, தீண்டாமை விலக்கு, கதர் இவை குறித்த தீர்மானங்களும் இந்தக் காங்கிரஸில் நிறை

வேறின. அது முதல் காங்கிரஸைச் சேர்ந்த ஹிந்துக்கள், ஹிந்து மதத்திலிருந்து தீண்டாமை என்னும் சாபக்கேட்டைத் தொலைக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கதர் இயக்கத்தின் மூலம் காங்கிரஸானது எலும்புக் கூடுகளாயிருக்கும் இந்திய ஏழை மக்களுடன் உயிர்த் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது. கிலாபத்துக்காக ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை மேற்கொண்டது ஹிந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமைக்காகக் காங்கிரஸ் நிகழ்த்திய சிறந்த முயற்சியாகும்.

முடிவுரை

இச்சரிதத்தை முடிப்பதற்குரிய காலம் இப்போது வந்து விட்டது. இக்காலத்திலிருந்து என்னுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் பகிரங்கமானவை யாகும். இதற்குப் பிறகு பொதுஜனங்களுக்குத் தெரியாத சம்பவம் என் வாழ்க்கையில் ஒன்றுமே நடக்கவில்லையென்று சொல்லலாம். மற்றும், 1921-ம் வருஷத்திலிருந்து நான் காங்கிரஸ் தலைவர்களுடன் மிக நெருங்கி வேலை செய்து வந்திருக்கிறபடியால், அவர்களுடன் என்னுடைய சம்பந்தத்தைப் பற்றிக் கூறாமல் என் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சிறிதளவும் விவரிக்க முடியாது. சிரத்தானந்தர், தேசபந்து, ஹக்கிம் சாகிப், லாலாஜி ஆகியவர்கள் காலஞ் சென்று விட்டார்களாயினும், காங்கிரஸ் தலைவர்கள் பலர் நம்மிடையே இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து தொண்டு புரியும் பாக்கியத்தை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். நான் மேலே விவரித்துள்ள பெரு மாறுதல்கள் ஏற்பட்ட பின்னர், காங்கிரஸின் சரித்திரம் இன்னும் உருவாகி வருகிறது. சென்ற ஏழு வருஷங்களில் சத்திய மார்க்கத்தில் நான் செய்த சோதனைகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் காங்கிரஸின் மூலமாகவே செய்யப்பட்டவை யாகும். ஆகலின் அவற்றைக் குறித்து நான் எழுதப் புகுந்தால் காங்கிரஸ் தலைவர்களுடன் என்னுடைய சம்பந்தத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டே தீரவேண்டியிருக்கும். தற்போதைக்கேனும் நான் அவ்வாறு செய்யப்புகுதல் தகுதியாகாது என்பது நிச்சயம். மேலும் என்னுடைய தற்காலச் சோதனைகளுக்குத் திட்ட

மான முடிவுகள் இன்னும் ஏற்பட்டுவிட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. ஆதலின் இவ்வரலாற்றை இவ்விடத்தில் முடித்து விடுதல் என்னுடைய கடமை என்பதைத் தெளிவாகக் காண்கிறேன். உண்மையில், என்னுடைய பேனாவுங்கூட இதற்கு மேல் எழுதிக்கொண்டு போக மறுக்கின்றது.

இப்பொழுது வாசகர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொள்வதில் எனக்குத் துயரம் உண்டாகாமலில்லை. என்னுடைய சத்திய சோதனைகளிடம் நான் பெருமதிப்பு வைத்துள்ளேன். அவற்றின் பெருமை நன்கு வெளியாகும்படி செய்தேனா வென்று நான் அறியேன். உள்ளது உள்ளபடி அவற்றை விவரிக்க நான் பெருமுயற்சி செய்தேன் என்று மட்டுமே சொல்லக்கூடும். சத்தியத்தை, நான் கண்டது கண்டபடியே, நான் கண்ட முறையிலேயே, அணுவளவும் மாறுதலின்றி விவரிக்க இடைவிடாது முயன்றிருக்கிறேன். இதன் பயனாக, சந்தேக முள்ளவர்களுக்கு சத்தியத்தினிடத்தும் அஹிம்சையினிடத்தும் உறுதியான நம்பிக்கை யுண்டாகக்கூடுமென்று நான் நம்புகின்றபடியால் இம்முயற்சிதானும் எனக்கு இபம்ப வொண்ணாத மனச் சாந்தியை நல்கியிருக்கிறது.

சத்தியத்தை யன்றி வேறு கடவுள் இல்லையென்னும் கொள்கைக்கு என் அநுபவங்களெல்லாம் ஒரு முகமாக உறுதி யளித்திருக்கின்றன. இந்தச் சரிதத்தின் ஒவ்வொரு பக்கமும், சத்திய தரிசனத்திற்குரிய மார்க்கம் அஹிம்சை ஒன்றே என்பதை அறிவுறுத்தாவிட்டால் என்னுடைய முயற்சி யெல்லாம் வீணாயினவென்றே கருதுவேன். ஆனால் என் முயற்சிகள் வீணாயினும், அது என்னுடைய குற்றமாகுமே யன்றி அப்பெருங் கொள்கையின் தவறன்று என்பதை வாசகர்கள் உணர்வார்களாக. அஹிம்சைத் துறையில் நான் எவ்வளவு உண்மை உள்ளத்துடன் முயன்றிருப்பினும், அம்முயற்சிகள் அரைகுறையானவையே என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவ்வப்போது ஒரு கண நேரம் சத்தியத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டது கொண்டு, அதன் அளவில்லாத ஒளியின் இயல்பை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியாது. நாம் தினந்தோறும் பார்க்கும் சூரியனுடைய பிரகாசத்தைவிடக்

கோடி மடங்கு ஜோதியுடையது சத்தியம். அந்தப் பரஞ் ஜோதியில் நான் கண்டது அணுவிலும் அணுவான ஒளிக் கிரணமே யாகும். ஆனல் என்னுடைய சோதனைகள் அனைத் தினுடையவும் பயனாக ஒன்று நான் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். அதாவது, கோடி சூரியப் பிரகாசமுடைய சத்திய மென்னும் ஜோதியைப் பூரணமாகத் தரிசனம் செய்யவேண்டு மானல் அஹிம்ஸா தர்மத்தை யன்றி அதற்கு வேறு சாதனம் இல்லையென்பதே யாகும்.

புவனமனைத்திலும் ஊடுருவி நிற்கும் சத்தியப் பொருளை நேருக்கு நேர் காண விழையும் ஒருவன், படைப்பில் மிகத் தாழ்ந்த படியிலுள்ள உயிரையும் தன்னைப்போலவே நேசிக் கும் ஆற்றல் பெறவேண்டும். அவன் வாழ்க்கையின் எந்தத் துறையிலிருந்தும் விலகி நிற்க முடியாது. ஆகையினலேயே, சத்தியத்தில் எனக்குள்ள பற்று என்னை அரசியல் துறைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. சமயத்துக்கும் அரசியலுக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று கூறுவோர் சமயத்தைப் பற்றி ஒன்று மறியார் என்று நான் தாழ்மையுடன்-ஆனல் சிறிதும் தயக்க மின்றிக் கூறுவேன்.

ஆத்மத் தூய்மை செய்துகொள்ளாத வரையில் உலகி லுள்ள ஒவ்வோர் உயிரினிடத்தும் தன்னை ஒன்றுபடுத்திக் கொள்ளுதல் இயலாத காரியம். ஆத்மத் தூய்மையின்றி அஹிம்ஸா தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கலாமென்று எண்ணு வதும் வெறும் பகற் கனவாகவே முடியும். இதய பரிசுத்தம் இல்லாதவன் ஒரு நாளும் இறையொளி காண இயலாது. ஆத் மத் தூய்மை பெறுவதென்றல் வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் தூய்மை பெற்றே யாகவேண்டும். சுத்தமும் அசுத்தமும் எளிதில் பரவும் இயல்புடையன வாதலின், ஒரு வன் தன்னைத் தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ள முயலும்போது தன்னைச் சுற்றிலும் தூய்மை உண்டுபண்ணுகிறவனகிறன்.

ஆனல் ஆத்மத் தூய்மை நெறி எளிதானதன்று. அது பெரிதும் கஷ்டமான, செங்குத்தான பாதையாகும். ஒருவன் பூரண பரிசுத்தனக வேண்டுமானல், மனே வாக்குக் காயங்

களினால் காமக்குரோதங்களை முற்றும் விலக்கியவனாக வேண்டும். நேயம்-பகைமை, விருப்பு-வெறுப்பு என்னும் சுழல்களிலிருந்து வெளிப்பட வேண்டும். எவ்வளவோ இடைவிடா முயற்சிகள் செய்தும், நான் இன்னும் அத்தகைய மூவகைத் தூய்மை பெற்றவனில்லையென்பதை அறிந்துள்ளேன். ஆகையினால்தான் இவ்வுலகத்தவரின் புகழ் எனக்கு மகிழ்ச்சி தருவதில்லை. உண்மையில், அது எனக்கு அடிக்கடி துயரமே உண்டாக்குகின்றது. ஆயுத பலத்தினால் வெளி உலகை வெற்றி கொள்வதைவிட நுட்பமான காமக்குரோத உணர்ச்சிகளை ஜெயித்தல் கஷ்டமானதாக எனக்குக் காணப்படுகிறது. நான் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய நாளிலிருந்து எனக்குள் உறங்கிக்கிடக்கும் ஆசாபாசங்களின் அநுபவம் பெற்று வருகிறேன். அவை இன்னும் என்னிடம் இருக்கின்றனவென்னும் எண்ணம் என்னைத் தாழ்மையுறச் செய்கிறதாயினும், அது காரணமாக நான் தோல்வி யடைந்துவிட்டதாகக் கருதிச் சோர்வடைந்து விடவில்லை. சத்திய தரிசன முயற்சியில் என்னுடைய அநுபவங்களும் சோதனைகளும் எனக்கு ஜீவசக்தியும், ஆனந்தமும் அளித்து என்னைக் காப்பாற்றி வருகின்றன. ஆனால் இன்னமும் நான் கடக்கவேண்டிய கஷ்டமான பாதை உண்டென்பதை நன்கறிவேன். என்னை நான் திரணத்தினும் தாழ்மை யுள்ளவனுக்கிக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவன் தன்னுடைய சொந்த விருப்பத்தினால் தன்னைத் தன் சகோதர உயிர்ப்பிராணிகளுக்கெல்லாம் கடையானவனாகக் கருதாத வரையில் அவனுக்கு மோட்சம் கிடையாது. தாழ்மைக் குணத்தின் இறுதி எல்லை அஹிம்ஸையாகும்.

தற்போதைக்கேனும், வாசகர்களிடம் நான் விடைபெற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும். மனோ வாக்குக் காயங்களினால் அஹிம்ஸா தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் வரம் எனக்கு அருளுமாறு சத்திய சொரூபியாகிய பரம்பொருளைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அப்பிரார்த்தனையில் கலந்து கொள்ளுமாறு வாசகர்களை வேண்டிக்கொண்டு விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்.